BDP

COMISARUL

SVEN HASSEL

Pagină intenționat goală

ALTE TITLURI GĂSIȚI
AICI

Contact:
blu.duaine@protonmail.com

Pagină intenționat goală

Crezi că merit o cafea?
Dă un clic mai jos
și donează cât poți…

MULȚUMESC!

MĂ AJUȚI ASTFEL SĂ CONTINUI
SĂ SCANEZ, SĂ REDACTEZ,
SĂ RESTAUREZ COPERȚI ȘI ILUSTRAȚII…
TOATĂ ACEASTĂ MUNCĂ METICULOASĂ
PENTRU CĂ, TU ȘI EU,
ÎMPĂRȚIM ACEEAȘI PASIUNE PENTRU CĂRȚI.

Pagină intenționat goală

Sven Hassel

Integrala Sven Hassel

Volumul XIV

COMISARUL

KOMMISSÆREN
1985

Traducere: **CLAUDIU FLORIAN**

Format electronic și copertă:
ANTON BUDILEANU

UUID: *9190add3-221f-4904-aaa0-e12b9c8f0792*
Data versiunii curente: *27-11-2023*

Pagină intenționat goală

CUPRINS

Pagină intenționat goală

DESPRE AUTOR

SVEN HASSEL (19 apr. 1917 – 21 sept. 2012) pe numele său adevărat, Sven Pedersen, s-a născut la Frederiksborg, în Danemarca, într-o familie de oameni simpli, muncitori.

La vîrsta de 14 ani, Sven Hassel intra în marina comercială, ca mus. În anul 1936, și-a efectuat serviciul militar, iar în anul următor, din cauza șomajului crescut din Danemarca, s-a înrolat voluntar în armata germană. Într-un interviu din 1990 a declarat: *S-a întîmplat ca Germania să fie mai aproape decît Anglia, astfel că am fost naturalizat pentru a putea intra în armata germană.* A participat la invazia Poloniei și a luptat pe toate fronturile, cu excepția celui african. A petrecut patru ani în lagărele de prizonieri sovietice.

În 1949, Sven Hassel a fost eliberat și doi ani mai tîrziu s-a căsătorit cu Dorthe Jensen, cea care l-a încurajat să-și descrie experiențele din război. Prima lui carte—*Legiunea blestemaților*—a fost publicată în 1953. În total, a publicat 14 romane, care au fost traduse în optsprezece limbi.

Priviți această carte mai degrabă ca pe un roman documentar, decît ca o autobiografie, în primul rînd pentru că aceasta este dorința lui Sven Hassel. În Danemarca a fost prezentat inițial în formă autobiografică. Deși povestea este, în cuvintele autorului, „nouăzeci la sută de fapt”, acesta a preluat cîteva dintre numeroasele episoade din experiențele altora.

§

Sven Hassel a lăsat în urma sa o carieră de excepție și o adevărată experiență de viață. Autorul și-a dorit ca scrierile sale să arate ororile războiului, în speranța că generațiile tinere își vor dedica existența salvării oamenilor, și nu distrugerii lor.

Pagină intenționat goală

În război, mulți au suferit de foame, de răni și de frig.
Dar cel mai mult au suferit aceia care nu purtau arme, care
s-au stins nevăzuți, rătăciți.
Cei care au suferit de pe urma mîinilor omenești.
Chinurile lor le-a văzut fiecare inimă și, în jurul lor,
pămîntul din care apăruseră îi sfîșia încetul cu încetul.

Nordahl Grieg

Pagină intenționat goală

Această carte e dedicată vechiului meu prieten, regizorul de film scandinav ***Just Betzer****, care s-a lansat cu entuziasm în munca de ecranizare a cărților mele.*

Conștiința unui soldat e la fel de deschisă ca și porțile iadului.

William Shakespeare

Atac de blindate

Gauleiterul era grăbit. Conducea nebunește, neluîndu-i în seamă pe refugiații care sufocau șoselele. Vehiculul său cu trei osii era supraîncărcat. Deși ar fi trebuit să părăsească cel dintîi orașul, aștepta de cîteva zile. Dar zgomotul îndepărtat al tunurilor l-a convins pe Gauleiter că acum era timpul să-și ia tălpășița. Singurul membru din numerosul său Stat Major care-l însoțea era tînăra secretară. Și ea credea în Führer, în Partid și în Victoria Finală.

Secretara se ghemui mai bine în haina din blană de nurcă ce aparținuse odinioară unei femei înstărite decedată la Auschwitz.

Au fost opriți de patru ori de către poliția de campanie, dar uniforma brun-aurie a Gauleiterului s-a dovedit la fel de eficientă ca și o parolă. La ultima oprire, străjerii le-au atras atenția că santinelele pe care urmau să le întîlnească erau americanii. Barajul lor rutier se afla la răspîntia dintre Hof și München.

Un sergent din „Bulgări de zăpadă" vîrî țeava unui automat prin fereastra mașinii. Gauleiterul își schimbase uniforma cu haine civile.

— Nu te-o fi luat foamea, ai, halitor de cîrnați?

— E Gauleiter, zîmbi secretara, care nu mai credea în Führer, în Partid și în Victoria Finală.

Sergentul din „bulgări de zăpadă" slobozi un fluierat prelung și subțire.

— Ați auzit, băieți? Se întoarse către garda lui formată din trei polițiști militari. Civilul ăsta halitor de cîrnați e-un Gauleiter!

Rîseră cu toții.

— Să mergem, făcu sergentul din Poliția Militară, îmboldindu-l pe Gauleiter cu țeava armei. Ia să dăm noi o raită prin pădure să vedem cum o mai duc brîndușele de primăvară.

Răsuflarea îi duhnea a coniac ieftin.

Secretara auzi trei rafale de foc automat. Din pădure răsăriră din nou căști albe. Se afla la jumătatea drumului peste cîmpie, în direcția fermei, și nu i-a fost dat să audă următoarea rafală din spatele ei. Murise înainte de a cădea.

— De ce dracu' ai împușcat-o? țipă sergentul, furios.

— Căuta să evadeze, nu-i așa? rînji caporalul, vîrînd în armă un încărcător plin și pocnindu-l cu podul palmei.

În curînd sosi următorul vehicul încărcat.

— **G**rupă, stai!

Vocea răgușită a Bătrînului răzbate prin radio. Trîntește trapa turelei cu un pocnet metalic, și-și scoate din buzunar, cu una și aceeași veșnică mișcare, pipa tocită cu căpăcel de argint. Așa tăbăcit cum e, șeful nostru de pluton a rămas în felul lui același tîmplar dintotdeauna. O aureolă de praf de lemn și rumeguș plutește acum în jurul lui.

— Afurisite să fie drăciile astea! înjură el, întorcîndu-se cu greutate în îngusta deschizătură a turelei. Echipamentul greu de iarnă pe care tocmai l-am primit îl îngroașă pe om la mijloc de două ori. Unde-i Barcelona, cu ai lui?

Deschid trapa laterală și privesc ostenit către lunga coloană de tancuri dotate cu aruncătoare de flăcări care zornăie pe drumeagul pavat. Trebuie că în fața noastră se află ceva foarte bine apărat, altminteri n-ar fi în frunte carele cele mai grele.

— Gălăgioasă adunătură, așa-i? mormăie Micuțul, ițindu-și fața plină de funingine prin trapa încărcătorului. Isuse și Marie, strigă el, vîrîndu-se rapid înapoi, în timp ce de-a lungul străzii flăcările de la gura țevii cîtorva Degtyareva[1] țîșnesc de la ferestrele unor dughene.

Puștile noastre mitralieră se pornesc imediat să răpăie drept răspuns. Din toate direcțiile răzbate zgomot de pași alergători, amestecat cu ordine, urlete și țipete. Pare că dintr-o dată s-au deschis porțile iadului.

O arătare în uniformă de culoarea pămîntului se repede de-a

[1] DEGTYAREVA: pușcă-mitralieră rusească. *(n. trad.)*

bușilea cu o mină „T” înspre tancul nostru din frunte, pînă sub inelul turelei.

Într-o clipă, strada mișună de ruși, care se revarsă pe fiecare fereastră și pe fiecare ușă.

Pe latura noastră expusă, dau cu ochii de o cască rusească. Îmi golesc din reflex pistolul într-o figură schimonosită, care se sparge ca un ou.

— Grenade! strigă Bătrînul, smulgînd căpăcelul uneia cu mîner.

Scot din buzunare grenade individuale și le arunc prin trapă. Micile „ouă” explodează, biciuindu-ne timpanele. Țipete omenești sfîșie întunericul.

Dintr-o fereastră de la mansardă, un tun de 20 mm tușește furios. Obuzele mici și periculoase ricoșează între zidurile caselor, ca și cum diavolii ar juca ping-pong cu mingi de foc explodînde.

Fără a mai aștepta porunca Bătrînului, răsucesc turela și ațintesc tunul nostru pe clădirea de unde tunul de 20 și Degtyareva își scuipă șirurile sclipitoare de lumină ucigașă.

Tunul nostru lung urlă violent.

Nu fără un sentiment de plăcere, zăresc două arătări în uniformă căzînd de la ferestrele etajului trei, agățîndu-se pentru o clipă de firele electrice pentru tramvai și apoi prăbușindu-se cu o bufnitură pe pietrele de pavaj.

Trimit în clădire încă trei serii de obuze incendiare. Flăcările se pornesc să mistuie acoperișul. În stradă cad țigle, asemenea unor imense boabe de grindină, care se fac țăndări.

Focul aleargă iute de-a lungul caselor. Cît ai clipi, tot șirul devine o mare urlătoare de flăcări. Oameni îngroziți sar pe ferestre, preferînd mai degrabă moartea prin cădere decît arderea de viu.

— Cine ți-a ordonat să deschizi focul? spumegă Bătrînul, aruncînd după mine o grenadă cu mîner. Să tragi numai cînd ți se ordonă, și nu mai devreme, maniac nenorocit ce ești!

— Dacă n-aș fi tras, cu siguranță ne-ar fi curățat, mă apăr eu, jignit. Tunul îl ai pentru a trage cu el, nu crezi?

— Clădirea aia pe care tocmai ai aranjat-o atît de temeinic ar fi trebuit să fie locul de încartiruire al Batalionului 1. Să-ți intre bine în țeasta ta groasă. Tu ai trimis-o dracului! strigă disperat Bătrînul.

— Ăsta-i sabotaj, spune Heide triumfător, sau nu știu eu ce-i ăla sabotaj! Aruncați-l înaintea unei curți marțiale ca să nu ne mai dea bătaie de cap!

— Trebuie că are ouă clocite acolo unde-ar trebui să-i fie creierul, latră Micuțul, rînjind. Să se cace în propriul prag, cînd ar fi putut-o face în zăpadă, ca să-i atîrne țurțuri. Hai să-i zburăm căpățîna.

— Gura! șuieră Bătrînul, pufăind încontinuu din pipă.

— Ia uite la pilotul ceresc de colo, rînjește Porta. Fuge ca nebunul cu Biblia la subsuoară și crucifixul bălăbănindu-i-se pe buric. Judecînd după viteza cu care aleargă, ai zice că-l înțeapă diavolul în cur cu furca!

— N-o să pricep niciodată cum se face că ăștia, capelanii, sînt la fel de speriați de moarte ca și noi, rahații de rînd, filozofează Micuțul! Ăștia ar trebui să aibă legături directe cu forurile superioare.

— Ăi sfinți și preacuvioși sînt la fel de înspăimîntați cînd trag ultimul pîrț ca și noi, păgînii, fiule, îi ține isonul Porta. În realitate, numai oamenii foarte buni își pot permite să devină pioși.

— Blindate, înainte! ordonă Bătrînul, trăgîndu-și căștile pe urechi și potrivindu-și laringofonul. Plutonul 2 după mine!

Dintr-o veche obișnuință, își ridică deasupra capului pumnul încleștat. E semnalul de înaintare. Motoarele Maybach urlă pînă ating cele mai ridicate tonalități. Șenilele late se rostogolesc peste morții și rănițiii care zac în stradă.

Un tanc Panther oprește înaintea unei văgăuni în care se adăpostiseră doi ruși cu o mitralieră ușoară. Tancul se fîțîie pe axa lui ca o găină care se așază pe ouă. Se aud țipete curmate brusc. Rușii sînt de-a dreptul terciuiți.

Vacarmul tancurilor devine asurzitor. Tunurile și armele automate îneacă orice alt zgomot.

— Aici Anna! Aici Anna! strigă Bătrînul în radio-emițător. Bertha și Cezar, asigurați flancurile! Trageți doar în ținte clare! Repet: trageți doar în ținte clare! Fiecare să-și facă numărătoarea exactă a muniției. Și acum, ochii în patru, amețiților, și dați-i drumul!

Casele sînt linse de flăcări. Gloanțele zornăie și pocnesc lovindu-se de tancuri. Pușcașii-mitraliori trag în ele, în speranța deșartă că le-ar putea provoca giganților de oțel niscaiva stricăciuni. Un fum

galben otrăvitor pătrunde în tancuri, provocînd arsuri și înțepături ochilor obosiți ai celor din echipaj.

Un acoperiș în flăcări se prăbușește peste un P-III, care, în cîteva clipe, devine o minge infernală de foc. Bidoanele cu benzină de rezervă atașate de placa dindărăt preschimbă tancul într-o bombă călătoare.

Aerul rece și umed al nopții duhnește de aburii exploziilor, de sînge și de trupuri moarte.

— Aici Hinka! Aici Hinka! se aude din difuzorul dogit. Vocea metalică a comandantului de regiment acoperă zarva din tanc. Compania a 5-a va face curățenie. Prizonierii vor fi trimiși îndărăt la batalionul de grenadieri. Vă previn! Fără nici un fel de jaf! Încălcarea acestui ordin va fi pedepsită cît se poate de drastic!

— Tot noi, ca de fiecare dată, mormăie Porta acru, ambalînd motorul. E al naibii de hazliu. Ne gonesc prăpădiții pînă cînd nu ne mai țin nici ciorapii. De ce-s eu atît de zdravăn, și de ce toate drăgălașele de gloanțe comuniste mă ocolesc? N-o să scap niciodată de războiul ăsta mizerabil, să intru într-un spital arătos, cu păsărele antiseptice de infirmiere curate și fermecătoare roind în jur și așteptînd cu nerăbdare să dea peste un arab rănit și ticălos ca mine.

— O, drace! mormăie amărît Micuțul. Să-ți riști în fiecare clipă viața, în fel și chip, pentru o prăpădită de marcă pe zi![2]

— Asta-i armata germană! șuieră Porta furios. De ce, o, de ce a trebuit să mă nasc eu într-o țară atît de nebună după război precum Germania!

Mă simt istovit ca un cîine, dar prin trupul meu tot mai trece un val de energie nestăvilită. sîntem intoxicați cu benzedrină. În ultimele șase zile n-am fost în stare să ciupim, dintr-o dată, mai mult de cîteva minute de somn și am ajuns să ne preumblăm într-un fel de ceață stranie. Cel mai rău e că, de fiecare dată cînd ațipim, ne trezim brusc cu gustul amar al spaimei.

Micuțul atîrnă pe deasupra balustradei de apărare. Cască ochii, dar nu zărește nimic. Dintr-o mînă leneșă i se bălăbăne un P-38. Ca și noi ceilalți, nu cutează să adoarmă. Ne apropiem de punctul critic.

---

[2] Solda soldatului de rînd din armata germană se rezuma la o marcă pe zi. *(n. trad.)*

Punctul în care nu ne mai pasă de veghea în fața morții, care ne dă tîrcoale. Ne așteaptă pe undeva pe-afară; poate sub forma unei explozii, poate ca o grindină isterică de gloanțe de mitralieră.

Peste oraș obuzele zboară în boite mari lansate de baterii invizibile destinate unor ținte aflate cu mult înapoia noastră.

Micuțul se trezește cu o zvîcnitură și-și pocnește capul de acoperișul tancului. Înjură amarnic și îndelung. De după urechea stîngă îi șiroiește sînge negru pe care și-l șterge furios cu o cîrpă mînjită de unsoare.

— Precistă din Kazan, ce vis tîmpit! îngaimă el. Mă învîrteam într-o pădure, căutînd să dau de Armata aia Roșie. Numa' ce vine un comisar și trage-n mine ca-n brînză. Se uită la noi nedumerit. Drace, murmură, acum știu că nu-mi place să fiu împușcat.

Tancul se oprește. De pe șenile picură noroi și se scurg rămășițe de cadavre. Vopseaua albă de camuflaj[3] devine cenușie datorită pulberii și murdăriei.

Ne întindem în scaunele noastre de oțel și deschidem hublourile ca să intre puțin aer proaspăt. Dar nu pătrund decît otrăvitorul fum galben și duhoarea morții.

Panzer-Grenadieren se strecoară în lungul șirului de case. Au de îndeplinit cea mai mizerabilă slujbă, lipsită de orice fărîmă de glorie. Pentru ei, răsplata înseamnă cel mai adesea o burtă plină cu gloanțe de mitralieră. Încep prin a curăța pivnițele de fanatici, indivizi nebuni care luptă pînă la ultimul om și pînă la ultimul glonț. Și nu se aleg în schimb decît cu o beregată tăiată. Idioți cu creierele spălate de propagandă gen Ilia Ehrenburg. Același soi de oameni ca și ai noștri—cei care mor murmurînd *Heil Hitler*! printre buzele zdrobite.

Din locul în care stăm tolăniți pentru ambuscadă putem vedea cale lungă peste întinderea stepei—o mare albă-cenușie, topindu-se în orizontul îndepărtat. Undeva, în urma noastră, se mistuie în flăcări orașe și sate căzute pradă obuzelor din timpul atacului nostru sălbatic.

Oriunde ne îndreptăm privirea, fulgere purpurii și galbene despică întunecimea nopții, jalonînd cu precizie calea ucigătoare a atacului blindat.

[3] Tancurile germane erau vopsite în culori de camuflaj specifice fiecărui anotimp. *(n. trad.)*

Pe treptele care duc într-o pivniță atîrnă un jeep american în care se află cinci corpuri decapitate. Capetele celor patru ofițeri ruși și cel al șoferului par să fi fost retezate dintr-o singură lovitură de către un cuțit uriaș. Corpurile astea ciuntite au în ele ceva straniu. Nu poartă uniforme kaki, de luptă, ci uniforme de oraș, de culoare verde-închis, cu epoleți lați, ale căror însemne sclipesc în lumina flăcărilor ce mistuie o distilerie din preajmă.

— Ia te uită! face Porta, scuipînd cu precizie printr-o vizetă de observație. O priveliște ca asta îl fericește pe om chiar dacă viața e monotonă și plictisitoare.

— Încotro crezi că se duce toată adunătura, înțolită în uniformele astea și cu harnașamentul care să atragă tîrfele? întreabă Micuțul curios. Se apleacă peste deschizătura turelei. Probabil că s-au rătăcit de au nimerit pe-aici, în plin război.

— Bag seama că se îndreaptă spre o petrecere cu niscaiva metrese de campanie, își dă Porta cu părerea, lingîndu-se pe bot.

— Ia să dăm o raită printre ei, face Micuțul, sărind de pe tanc. Se duc la o petrecere cu tîrfe, dar mai întîi le ciupim noi cîte ceva. Fiți siguri de asta!

Porta se strecoară iute prin trapa turelei și se aplecă asupra unui locotenent decapitat, cu un șir de barete pe piept.

— Un erou! rîde el, vîrîndu-și baretele în buzunar.

În spatele liniilor se găsesc ușor cumpărători pentru ele. Degetele sale abile cercetează buzunarele ofițerilor, neluînd în seamă sîngele închegat și oasele zdrobite.

— Ăștia, constată Micuțul dezamăgit, adulmecînd prin vehiculul împroșcat cu sînge, nu prea au mulți dinți de aur.

— Țigări pentru ofițeri, aromate și cu filtru, spune Porta, îndesînd cîteva pachete albastre în buzunarele sale de borfaș, croite anume pentru astfel de pradă.

— Ceva pipe? se interesează Micuțul, răsucind un cadavru, cu un plescăit dezagreabil.

— Te-ai scrîntit, băiețică? răspunde Porta. Ofițerii lui Stalin nu fumează trabucuri. Asta-i o apucătură a capitaliștilor.

— Ce noroc pe noi că sîntem capitaliști, hohotește Micuțul

zgomotos, înșfăcînd o sticlă de votcă, una din soiul cel mai bun, cu o etichetă albastră, pe care era imprimat vechiul vultur țarist. O votcă pe care o sorb doar conducătorii politici din sferele cele mai înalte.

Doi *Panzer-Grenadieren* sumbri tîrăsc o fată pe jumătate goală care țipă, încercînd cu disperare să se smulgă, dar aceștia o strîng și mai tare.

— O să vii cu noi, mîță, chit că vrei, chit că nu vrei—rînjește lasciv unul dintre ei. Vei avea ocazia să savurezi războiul în tovărășia noastră. O să punem la cale o orgie, cu gemete și cu tot restul.

Dar fata, îngrozită, nu vrea de bună-seamă să participe la o orgie. Îl pocnește în genunchi pe unul dintre grenadieri. Acesta sloboade un șir de blesteme crîncene și-o înșfacă grosolan de beregată cu o mînă jegoasă și udă.

— Ascultă-mă bine sălbăticiune mică, șuieră el crîncen. Fii civilizată, sau îți zdrobesc drăgălașa ta mutră! *Paniemaieși*, cățea bolșevică? E mult de cînd eu și camaradul meu n-am mai avut parte de prospătură. *Paniemaieși*, *bolși*? Mergi la o orgie și vei fi atracția principală. *Paniemaieși*?

— Da, șoptește ea disperată, și pare că renunță la orice încercare de împotrivire.

— Gata petrecerea! scrîșnește Bătrînul, răsucindu-și țeava automatului în așa fel încît să-i aibă în unghi pe toți trei. Dați-i drumul! Imediat! Sau preferați mai degrabă să punem la cale o curte marțială de urgență?

— Fir-aș al dracului! strigă cel mai mare dintre cei doi *Panzer-Grenadieren*, împingîndu-și casca pe ceafă. Ai halit ciuperci otrăvite, hai? Sus centura, băi imitație umflată de cavalerist!

Îi dau drumul fetei și vor să înșface pistoalele-mitralieră care le atîrnă pe piept, neobservîndu-i pe Micuțul și pe Porta în spatele lor.

— Ridicați-le! Ia să vedem cum încercați voi să-i gîdilați pe îngeri la talpă, băiețași! glăsuiește Porta, rînjind fericit.

Panzer-Grenadieren se răsucesc cu automatele pregătite. Pe lîngă fața lui Porta șuieră gloanțe furioase.

Din reflex, Micuțul mai că-i spintecă pe grenadieri în două cu o rafală secerătoare din Kalașnikovul său.

Unul se prăbușește, și din burta deschisă îi sar afară măruntaiele. Celălalt este azvîrlit pe spate și încearcă să se tîrască sub șenilele tancului.

— Pa și pusi! rînjește Micuțul. Uite ce pățesc băieții mici care sînt prinși încercînd să șterpelească o bucată de muiere!

— Era nevoie de asta? face Bătrînul nemulțumit, împingîndu-și casca pe ceafă.

— Și ce dracu' ai fi vrut să facem? Ticăloșii ăștia cu boașe albastre voiau să ne-mpuște, protestează Micuțul, scos din sărite.

— Ăsta-i mersul lumii, oftează Porta. Înghiontește cu vîrful cizmei cadavrul de lîngă el. Ăl de apasă primul pe trăgaci trăiește mai mult.

Bătrînul trage adînc aer în piept. În timp ce se strecoară înapoi prin îngusta deschizătură a turelei, izbucnește într-un hohot de rîs dement. Știe prea bine că războiul ne înghite pe toți. A protesta împotriva cruzimii morții e cu totul lipsit de sens.

— Un' s-a cărat puicuța? întreabă Porta, privind iscoditor în jur.

— Uite-o cum fuge ca o apucată! rîde Micuțul, arătînd cu degetul. Se pare că s-a săturat de nemți de-ai noștri.

Gloanțele unei puști-mitraliere șterg fațadele caselor, aruncînd asupra jeepului o ploaie de pămînt și mortar. Simțim din nou cum ne gîtuie nodul moale al spaimei.

— Haide! face Bătrînul. S-o luăm din loc!

— Pot să încerc uniforma tipului ăluia mare? întreabă Micuțul.

— Ce dracu' faci cu ea? vrea să știe Bătrînul, contrariat. Nu-ți ajunge uniforma pe care ți-a împrumutat-o Adolf?

— N-ai destulă viziune de perspectivă, rînjește Micuțul șiret. După ce Grofaz își va fi pierdut războiul și vom fi înrolați în poliția de campanie a ălora de dincolo, va fi bine să ai o uniformă personală cu care să-ncepi.

— Vorbești de lucruri sfinte, fiule, rîde Porta.

— Din asta trebuie să înțelegem—mîrîie Julius Heide, cu ochii mijiți—că întorci spatele *Führerului* și *Vaterlandului* și nu mai crezi din toată inima în Victoria Finală? Mă întreb ce va avea de spus NSFO[4] despre asta după ce-i voi înmîna raportul.

[4] *(germ.)* NSFO—*National-Sozialistischer Führungs Offizier*: ofițer politic. *(n. trad.)*

— Ce rahat și Julius ăsta, se îneacă de rîs Micuțul. E dobitocul lumii, și nu se va înzdrăveni niciodată.

— E și el ce e, preia Porta. Un adevărat om al vremurilor noi. Un soldat german bine instruit care mănîncă și se cacă la ordin și care dă fericit din deștele de la picioare ca peștele în apă, atîta vreme cît se află în tovărășia unor patrioți cretini și a unor generali zevzeci, cu o fereastră într-un ochi. *Heil Hitler*!

— Am notat totul, ține minte ce-ți spun, *Obergefreiter* Porta, șuieră Heide ofensat. Va trebui să repeți fiecare cuvînt în fața curții marțiale. Ziua în care vei atîrna va fi cea mai fericită zi a vieții mele.

— Hai mai bine s-o ștergem, băiatul meu, înainte de-a apărea *Untermenschul*. Sau voi fi eu, *Obergefreiter*, prin mila lui Dumnezeu, Joseph Porta, cel care va ține strîns de celălalt capăt al frînghiei de care vei atîrna, răspunde Porta, suflînd asupra țevii automatului său.

— Sus cu voi, puturoșilor! îi ocărăște Bătrînul. Uite că vine Löwe. Luați-vă degetele alea prădalnice de pe leșurile rușilor. Altfel, vă paște curtea. Știți ce vasăzică asta?

— Rămas-bun, puișorule, face Micuțul, mîngîindu-se drăgăstos pe obraz.

Porta abia mai apucă să-i umfle rusului actele.

— Și astea merg la vînzare, rînjește el, în timp ce dispare în turela tancului. Cînd se va fi terminat războiul ăsta mondial al nemților, va fi bătaie pentru acte personale. Cu toții vor sta la coadă ca să înceapă o viață nouă.

La un așa gînd îl umflă rîsul.

— Doamne, sînt frînt de oboseală, geme Barcelona cîteva ore mai tîrziu, cînd plutonul face popas într-o piață largă. Sperăm cu toții ca de data asta să ne putem, în sfîrșit, odihni.

Dar, într-o clipă, piața începe să mișune de soldați ruși. Unii dintre ei sînt înarmați pînă-n dinți, alții, pe jumătate goi sub lungile lor pelerine kaki, care flutură în vînt. Cu toții țin mîinile ridicate deasupra capului și strigă *tovarișci*, apelul universal pentru permisiunea de a supraviețui. Ciudat, viața pare că devine pentru noi cu adevărat valoroasă abia atunci cînd renunțăm la orice speranță și la orice ambiție.

Plictisit, Bătrînul sare de pe turelă, aterizînd pe pavajul acoperit cu noroi.

Hoarde întregi de infanteriști ruși, disperate, fețe cenușii își croiesc drum pe lîngă el. Reușește cu greu să nu se lase tîrît de aceștia.

— Ai zice că se duc să vadă ultimul film porno, așa-i? croncăne Porta. Vezi să nu fii și tu luat prizonier alături de ei, Bătrînule! Nu vrem să te pierdem astfel.

Trupul uriaș al Micuțului blochează trapa laterală a tancului. Cu gura căscată, urmărește potopul de oameni îmbrăcați în kaki ce se scurge pe lîngă vehicul, împînzind întreaga stradă. Pe drum, zace epava arsă a unui tramvai. Șuvoiul trece peste ea fără s-o mai ocolească.

— Măiculiță, Precistă din Kazan! exclamă Micuțul uluit. Păi asta-i toată Armata Roșie. În viața mea de neamț n-am văzut atîta rusime la un loc!

— Băgați capetele la cutie, fiilor, spune Porta, intrînd înapoi în tanc. Dacă adunătura de viteji obosiți ajunge să-și dea seama cît de mulți sînt ei și cît de puțini sîntem noi, atunci eroica noastră participare la războiul ăsta prăpădit se va termina cît ai zice pește.

— Ptiu, drace! hăulește Micuțul înspăimîntat. Se strecoară rapid în tanc și închide obloanele. S-o ștergem de-aici!

Vehiculul blindat Puma al lui Barcelona se poticnește brusc. Tunul său lung de 75 mm răsare amenințător din turela joasă. Cu un scrîșnet metalic, șterge în trecere tramvaiul ars. Roțile grele agață sub ele cîțiva ruși, care urlă sfîșietor. Alți soldați îi scot, dar noi nu-i băgăm în seamă. sîntem prea obișnuiți cu o asemenea imagine. Și așa sînt destui prizonieri, ce mai contează cîțiva în plus sau în minus?

Barcelona se apleacă peste turelă, își ridică pe cască uriașii săi ochelari de protecție contra prafului și strigă ceva nedeslușit.

Fața neagră de african a lui Albert răsare din locașul mecanicului.

— Hau-hau! latră el către prizonierii ruși, arătîndu-și cele două șiruri de dinți albi și strălucitori. La vederea unui german negru, aceștia sar îngroziți înapoi.

— Au impresia c-o să-i halească, rînjește Porta în stilul unui ștrengar berlinez. În cîteva zile va scrie în *Pravda*: „Dușmanii capitaliști folosesc trupe de canibali!”

— Oprește motorul ăla afurisit! izbucnește Bătrînul iritat. Nu-ți poți auzi propriile cuvinte.

— Ești prost dispus, spune Barcelona, cu un zîmbet larg. Înviorează-te! Războiul ăsta nu-i decît începutul a ceva mult, mult mai rău. Tocmai am primit cîteva mesaje de felicitare de la Cartierul General. Intrați în acțiune, băieți, și asta numaidecît! Mergeți tot înainte și mai curățați niscaiva păgîni în așa fel încît ăi de-or mai rămîne în viață să se poată căra de unde-au venit! Pentru asta sînteți plătiți, ce credeți? Eu vă urmez în poziția a treia.

— Cine-i al doilea? strigă Porta din scaunul mecanicului.

— *Șobolanul deșertului* cu al său P-IV, chicotește Barcelona fericit. E deprins să vîneze cămile încă de pe vremea uceniciei sale în Sahara.

— Cămile? întreabă senin Bătrînul. Doar nu sînt și cămile în pustia asta de război! Ori sînt?

— Las' că vezi tu, răspunde Barcelona. Pînă să te afli-n treabă, te vei trezi cu un bot de cămilă în prohab, amice. Ivan a trimis încoace o divizie întreagă de cocoașe din stepa calmucă.

— Sfîntă Fecioară, țipă Porta încîntat, în cazul ăsta am să trag niște fripturi de cămilă. Am făcut rost de o rețetă minunată de la un beduin, care mi-a fost recunoscător fiindcă n-am dat cu tancul peste el pe cînd invadam Franța. Ascultați aici...

— Să n-aud un cuvînt despre mîncare, amenință Bătrînul.

— Care ticălos galonat o fi ajuns la concluzia că e nevoie tot de noi și în afacerea asta? întreabă Micuțul, trăgînd atent cu ochiul dincolo de oblon.

Îl înfiorează doar simplul număr al prizonierilor ruși care trec pe lîngă noi.

— Comandantul de divizie, răspunde Barcelona cu o expresie atît de semeață pe chip încît ai zice că el însuși ar fi șeful Statului-Major. *Herr General* Fund-și-Cizme mai vrea nițel argint, și noi sîntem băieții care i-l vom atîrna de grumaz. Că veni vorba, am auzit că Gregor a dat de dracu' pentru că a făcut praf Kübel-ul lui Fund-și-Cizme. Generalul a nimerit într-un copac, cu cizme și chipiu cu tot, și a băgat spaima într-o grămadă de ciori negre. Gregor a primit un șut în cur, și-n curînd îl vom avea din nou printre noi.

Arma Legionarului se aude pocnind de după depoul de tramvaie. Motoarele Maybach se îneacă neîncetat. Din cînd în cînd bubuie

eșapamentele. Apoi strădușa îngustă este zguduită de explozii. Caii-putere ai motoarelor încep să preia controlul. Urletul lor despică văzduhul și umple întreaga stradă.

Motorul nostru se aprinde imediat. O putoare de motorină și ulei încins plutește în aerul și așa îmbîcsit. Giganții de oțel zornăie pe cărarea abruptă, cutremurînd pămîntul sub tălpile lor! Barcelona face semne vesele din turela vehiculului, după care dispare în interior și trîntește trapa în urma lui.

Dintr-o mișcare elegantă, grațios ca un patinator, greul vehicul blindat cu patru perechi de roți dispare pe alee, împroșcînd cu nămol.

Ne rostogolim înainte val-vîrtej, urmați de Legionar în P-IV. Tancurile noastre lasă răni adînci în drumurile prost pavate.

— Măi, să fie! exclamă Micuțul, dînd cu pumnul într-un obuz. Ce ditamai notă vom primi dacă vreodată va trebui să plătim pentru toate stricăciunile pe care le facem în țara asta. Bag sama că va fi mai înțelept să nu știe nimeni de noi o vreme, după ce vom fi pierdut Victoria Finală.

— Ce de prostii îndrugi, șuieră Heide, lovind furios în stația radio care s-a blocat din nou.

— I-auzi, rîde Porta mînzește. Soldatul *Führerului* s-a înzdrăvenit la cap. Numește programele radio ale lui Grofaz o grămadă de prostii.

— Nu-i din vina *Führerului*, îl corectează Heide. Scutură aparatul! Asta-i sabotaj! Să instalezi o vechitură de radio într-un Panther nou-nouț!

— Dacă-i așa, plînge-te lui Speer, îi sugerează Micuțul, zîmbind cu toată gura. El sabotează! Ce tîmpenie, să-i dai unui prăpădit de cărător de planșe sarcina de-a conduce cum vrea întreaga industrie de război.

— Idiotule, mîrîie Heide, începînd să demonteze radioul cu degete iuți și îndemînatice.

Deodată începe să bolborosească, și o sumedenie de glasuri agitate inundă tancul. Întreaga rețea e supraîncărcată de strigătele isterice ale comandanților de tancuri. Zăresc cu toții, în același timp, pozițiile inamicului și tunurile se pornesc să tragă fără ordin. Un tun de asediu de 75 mm e lovit de un obuz german și sare în aer. Bucăți de metal înroșit zboară în toate direcțiile.

Devenim dintr-o dată extrem de vioi. Oboseala din trupuri ni se topește. Într-o bătălie de tancuri, cîștigă echipajul cel mai ager.

Apăs pe accelerator și pregătesc tunul. Zăresc Puma lui Barcelona îndreptîndu-se într-un urlet către noi. Mitraliera lui Heide latră furioasă, aruncînd o ploaie de trasoare pe deasupra rîului acoperit cu o pătură groasă de gheață spartă.

— Dă-i zor! strigă nerăbdător Bătrînul, pocnindu-mă cu pumnul în umăr. Uite ținta! Foc la gura țevii! Dă-i bătaie, fir-ar să fie! Sau vrei să fii prăjit de viu?

Rotesc neliniștit turela cu cîteva grade, dar tot nu pot vedea nimic. Doar beznă și fulgi săltăreți de zăpadă. Omătul s-a așezat pe marginile deschizăturilor de observație ca o vată udă.

— Foc, idiot nenorocit! țipă Bătrînul, scos din sărite. Vrei să crăpăm cu toții?

Răpăitul brutal al celor două mitraliere umple tancul. Trasoarele pipăie cu degete lungi, argintii, căutînd carne inamică.

Puma lui Barcelona trece în zig-zag pe strada largă, curățată acum cu desăvîrșire de prizonierii ruși. Cele trei mitraliere ale sale scuipă o ploaie deasă de trasoare în direcția malurilor cenușii ale rîului. Infanteria rusă ne răspunde de dincolo cu o furtună de foc.

— Ardeți-i cu trei brizante! poruncește brusc Bătrînul. Asta o să-i învețe minte pe trăgătorii ăia descreierați.

Un val uriaș de noroi, sînge și zăpadă se ridică în clipa în care proiectilul brizant aterizează în mijlocul cîtorva cuiburi de mitralieră. Un roi de gloanțe-trasoare se repede spre noi, ricoșînd într-un dans nebun printre copacii care străjuiesc aleea.

Două P-III și un P-IV sar în aer învăluite într-o perdea orbitoare de flăcări. Corpurile celor din echipaj atîrnă din turele, trosnind și bolborosind aidoma unor torțe îmbibate cu seu.

În această cacofonie diavolească se amestecă urletul sec și prelung al „orgiilor lui Stalin”.

Patruzeci și opt de proiectile-rachetă se năpustesc prin aer asupra noastră. Cozi lungi de flăcări se întind în urma lor. Asemenea unor comete. Apoi, precum clovnii într-un circ, cozile lor se răstoarnă și proiectilele cad vertical la pămînt. Nu par deloc periculoase, ci mai

degrabă un fel de artificii ciudate. Cînd lovesc însă pămîntul, gropile pe care le fac sînt uriașe, și suflul lor ne smulge tot aerul din plămîni.

Țipătul strident al unui obuz perforant se apropie de noi, despicînd urletul „orgiilor lui Stalin”. Percutează cu un trosnet asurzitor, sfredelește placa frontală a tancului P-IV, comandat de *Feldwebel* Weber, pătrunde prin ea, schimbă unghiul și trece prin turelă, smulgîndu-i și pe Weber, care aterizează în stradă. Jumătatea de jos a trupului îi e zdrobită cu totul, iar din fața spartă îi țîșnește sîngele.

Doi tanchiști se cațără afară din P-IV, care arde ca o torță. Șoferul își acoperă fața cu mîinile. Aleargă în cerc, urlînd ca un apucat, după care se prăbușește în zăpada mocirloasă.

Un P-III gonește cu viteza maximă. Trece peste șofer, lăsînd în urmă doar fîșii de carne și zdrențe însîngerate de uniformă.

— *Vino, dulce moarte, vino*! hîrîie prin difuzor vocea Legionarului.

Celălalt membru al echipajului cade peste o grămadă de fiare contorsionate, străpuns de o rafală de trasoare ce pare că nu se mai termină.

Aerul e încărcat de urlete și scrîșnete, asemenea unor sunete nebune de orgă. Depoul de tramvaie se prăbușește ca un castel din cărți de joc; nu mai rămîn decît șine răsucite, învăluite într-un nor imens de praf de cărămidă și mortar pulverizat. În mijlocul acestui peisaj lunar, stă ridicol, ridicat ca o lumînare, un vagon de tramvai. Mă holbez încordat prin periscop, dar tot nu reușesc să aflu ținta. Îmi vine să smulg trapa turelei și s-o iau la sănătoasa, alergînd cît de departe mă țin picioarele.

— Să-i ardem! spumegă Bătrînul, scos din răbdări. Nu vezi că dau peste noi? Dacă ești sătul de viață, atunci, pentru numele lui Dumnezeu, crapă și isprăvește odată.

— Aș vrea să-l ia dracu’ pe ăl de-a inventat pulberea fără fum, blestem eu furios și rotesc turela cu încă vreo cîteva grade. Ar trebui să poți vedea cînd cei de dincolo îți trimit rahatul lor în cap.

— Nu te mai văicări, fiule, spune Porta. Războaiele mondiale sînt așa cum trebuie să fie, și nu cum vrei tu. Acum ne scăldăm în pulbere fără fum, și va trebui să ne obișnuim.

— N-ai ce să-i explici ăstuia, mormăie Micuțul. Se vede că judecă doar cu capul mădularului.

Privesc încordat, pînă ce ochii inflamați încep să mă doară. Întorc încet cătarea și prind în colimator gura țevii unui tun de 85 mm. Fără a-mi desprinde privirea de la ea, reglez înălțătorul, în fața ochilor îmi dansează linii și siluete. Țeava lungă a tunului coboară, de parcă și-ar saluta prada.

Bătrînul își proptește binoclul cu infraroșii de buza turelei.

— Cerule, îndură-te de noi! murmură el. Acolo-i un întreg batalion de PAK-uri[5].

— Atunci trageți în ei! strigă Porta din scaunul mecanicului. Dacă nu, se vor căca ei pe noi, și încă din greu. Nu-i o plăcere să se tragă-n tine, nu știu dacă ați aflat!

Toată atenția și energia mea se concentrează asupra harnicilor tunari de pe malul celălalt. Patru guri de tun aruncă ceva ca un licăr fantomatic, albastru-sîngeriu, asupra tufișurilor dese. Pentru o clipă zăresc limpede echipajele PAK-urilor. Pe deasupra terenului viran șuieră obuze și explodează pe alee, smulgînd pietre cenușii din pavaj și azvîrlindu-le în toate părțile ca pe niște noi proiectile.

Exploziile urlă, tună și trosnesc. Cele cîteva geamuri care au mai rămas sînt făcute zob.

O siluetă de femeie se rostogolește prin aer, dar incidentul trece neobservat în iadul exploziilor.

— Uite la ea, ce mai tumbă! oftează Porta. Cu asta va ajunge mai mult ca sigur la forțele aeropurtate.

Sînt atît de absorbit de ținta mea încît nici nu iau în seamă cuvintele lui Porta.

Țeava tunului, cu noul ei amortizor, se rotește încet și tăcut. Mai ajustez puțin distanța și-i fixez pe cei de dincolo. Acum îl zăresc clar pe comandantul bateriei rusești. Arată ca un actor pe scenă, scăldat într-o lumină azurie.

— Grozav! murmur eu inconștient, încîntat de înfățișarea ofițerului înalt și suplu, în mantaua sa lungă, cenușiu-maronie.

Căciula de blană îi stă șmecherește pe-o sprînceană. Dirijează focul bateriei, fără a avea habar că noul nostru mecanism de ochire zărește prin ceață și beznă ca într-o zi senină. Simt o exaltare sălbatică la gîndul că hotărăsc cît va mai trăi ofițerul rus.

[5] *(germ.)* PAK—*Panzerkanone*: tun antitanc. *(n. trad.)*

— Ce-ai zis? vrea să știe Bătrînul, aplecîndu-se întrebător din trapa turelei.

— Visează la bastonul de mareșal, rînjește Micuțul, hohotind răgușit.

— Ai adormit, așa-i? întreabă furios Bătrînul, pocnindu-mă puternic în umăr cu binoclul său de noapte. Ce dracu' mai aștepți? De ce nu tragi? Foc, am spus! Foc, fir-ai al dracului! Aruncă-i în aer!

Înșfac declanșatorul și tunul urlă cu un trosnet asurzitor. Din gura țevii țîșnește o limbă de foc de cîțiva metri. Enormul vehicul e împins înapoi pe șenilele sale, de parcă ar face o reverență spre proiectilul care țîșnește din țeava tunului.

— Încărcat, piedica jos! tună Micuțul, în timp ce trîntește culasa. Tubul gol și încins al proiectilului anterior zornăie pe podeaua de oțel a tancului.

Micuțul îl lovește cu piciorul, înjurînd, și tubul zboară înspre Julius Heide, pe care-l pocnește în ceafă. Heide sare în picioare, turbat de furie și se năpustește asupra Micuțului cu o grenadă în mînă.

— O să-ți fac țeasta zob, șobolan hamburghez împuțit! șuieră el, roșu la față, și-l lovește pe Micuțul cu grenada.

— Încetați și lăsați gura, ordonă Bătrînul. După ce se termină tărășenia asta, vă puteți căsăpi, din partea mea, cît vreți. Dar pînă atunci, rămîneți soldați. De ce oare am acceptat eu conducerea plutonului 2? Blestemată fie ziua aceea!

— Las' că ne ai pe toți la inimă, rînjește încîntat Micuțul. Dac-ar fi să te luăm în serios și să te părăsim, ai fi mort ca un hering afumat înainte de a ne îndepărta noi. Te-ai îneca în lacrimi și nu ți-ai mai vedea nicicînd casa.

Îmi apăs ochii de periscop și urmăresc traiectoria salvei. În apropierea tufișurilor se ridică o coloană de zăpadă și flăcări.

Siluete kaki se învîrtoșesc prin aer. Un afet de tun e azvîrlit într-o parte, culcînd la pămînt un șir întreg de tufe.

Bătrînul lansează ordine prin radio către celelalte vehicule ale plutonului. Cu eșapamentele scuipînd flăcări, Panthere și tancuri P-IV se precipită pe aleea largă și pe străzile lăturalnice. Șenile late scrîșnesc și zornăie pe pavajul cenușiu. Plutoanele 3 și 5 se opresc de ambele părți

ale aleii, foarte aproape de zidurile caselor, cărora le zgîrie tencuiala cu o hîrșîitură ce-ți sfîșie nervii.

La etajul al doilea se deschide o fereastră. O bătrînă cu o scufiță de noapte pe cap țipă isteric și ne arată amenințătoare pumnul.

— *Svinia*! strigă, și aruncă un obiect în cel mai apropiat tanc care trosnește.

O perdea orbitoare de flăcări se înalță spre cer.

— Cățeaua aia căpiată azvîrle cu grenade, strigă Porta, clătinînd din cap la gîndul că cineva poate fi atît de nechibzuit.

— Las' c-o rezolv eu, mîrîie Heide.

Deschide trapa transmisionistului, își proptește patul automatului în umăr și trimite cu sînge rece trei rafale scurte către femeia furioasă, în cămașa ei verde de noapte. Aceasta cade de la geam cu un horcăit șt se zdrobește de pavajul ud. În timpul căderii scufița de noapte i se desprinde de pe cap, flutură puțin în urma ei și aterizează ca o pasăre rănită pe țeava tunului nostru.

— Isuse, exclamă Micuțul, întinzîndu-și gîtul, asta-i o femeie norocoasă! Îmi aduc aminte că eu și cu odrasla aia de jidan, David, din Hein Hoyerstrasse. Ne învîrteam odată pe niște biciclete de comis-voiajori pline cu haine de blană. În timp ce treceam pe Zirkus Weg, o tîrfă și-a aruncat de la fereastra etajului trei o pereche de chiloți folosiți, care au coborît plutind lin încolo și-ncoace și-au aterizat frumușel drept pe căpățîna mea. Cîțiva sticleți amețiți care ne luaseră urma, ne văzuseră pe cînd „împrumutam" blănurile de la Alster Haus. În orice caz, în clipa în care copoii au zărit coborînd de la etajul trei husa aia de mașină de regulat ne-au lăsat baltă și-am scăpat cu bine. Așa că prăpădita de căciuliță ne va purta noroc!

Puma lui Barcelona deschide focul. În minutele următoare, plutonul 2 trimite o furtună de proiectile brizante în poziția antitanc rusească.

De pe malul celălalt al rîului se ridică un nor de praf și deșeuri, iar tot ce stătea în poziție verticală e ras pur și simplu de pe fața pămîntului.

Nenumăratele Maxim amuțesc. După ce norul de praf se risipește, în locul în care ar fi trebuit să fie PAK-urile nu zărim decît o grămadă imensă de resturi inutile.

— Asta a fost, face Bătrînul, aprinzîndu-și pipa cu căpăcel de argint. Obosit, își împinge casca pe ceafă și-și trece mîna prin claia de păr grizonat.

— La dracu'! Ce mîncărime! înjură el, scărpinîndu-se vertiginos în cap cu ambele mîini. Din cauza afurisitelor ăstora de căști din piele!

Micuțul își pipăie cu o mînă jegoasă fața mînjită de funingine, pescuiește un trabuc gros din cutia măștii de gaze și-l aprinde. Cu gesturile ostentative ale unui gangster din filme, suflă fumul în ceafa lui Heide.

Porta își trece sticla de votcă peste umăr și Micuțul se delectează primul cu o înghițitură prelungă. De-abia apuc și eu să duc sticla la gură, cînd un obuz de cel puțin 120 mm explodează asurzitor.

— Maică Precistă din Kazan! se miră Micuțul, scăpînd trabucul. Acum trebuie că s-a rupt lumea în două.

— KW-2! face Heide, cu superioritate.

Bătrînul se răsucește în turelă, încercînd să depisteze sursa amenințării.

Noaptea e din nou sfîșiată de trosnetul asurzitor din tunul de 120 mm al unui KW-2. La rîndul lui, e lovit cu o P-IV și azvîrlit pe stradă ca o cutie goală de carton. Într-o latură se cască o gaură cît toate zilele. Doi din cei cinci oameni ai echipajului ies din epavă, împleticindu-se, ca niște torțe vii. P-IV explodează într-o sferă uriașă de foc. Plouă peste noi cu bucăți de șenile și blindaj.

— Unde naiba e ticălosul ăla comunist? vine prin difuzor strigătul isteric al lui Barcelona.

Tancurile Puma sosesc val-vîrtej de după deal și se pun la adăpost în spatele dărîmăturilor unei foste fabrici de conserve. Restul plutonului se împrăștie în toate direcțiile. Tancul KW-2 se mișcă greoi, dar proiectilele sale reduc tot ceea ce lovesc la o grămadă de fiare vechi.

Porta devine primul stăpîn pe situație. Nu degeaba sînt aleși pentru meseria de șofer într-o unitate de tancuri soldații cu mintea cea mai ageră.

— Înapoi la casa aia, strigă el, demarînd brusc. Pe-aici e prăpăd! Doamne, ce tun! Un cazac încotoșmănat se poate lăfăi în voie la gura țevii!

— Da, fir-aș al naibii! țipă agitat Bătrînul. Ia uite-l pe nenorocit cum ne fixează! Tunul înapoi cu 70 de grade. Distanța—75 de metri. Turelă ora cinci. Priceput? Mișcă, fir-ai să fii!

— L-am prins, șoptesc eu, simțind un fior de gheață pe șira spinării. Deslușesc silueta gigantică, alb-cenușie, cu tunul răsărind aidoma unui buldog din turela uriașă.

— Sfîntă Marie, maica lui Dumnezeu! vine vocea lui Barcelona prin radio. L-ați văzut pe blestematul de colo? Dacă ne pălește numai c-o boabă, nu ne mai oprim pînă la Berlin în Potsdammer Platz, de unde ne vor răzui măturătorii de stradă.

Îmi țin respirația, îngrozit, în timp ce ochesc monstrul blindat. Turela sa butucănoasă începe să se rotească încet. E sigur că pe noi ne vrea.

— Foc! îmi dau singur ordinul.

Înainte ca flacăra de la gura țevii să dispară, proiectilul nostru lovește tancul KW-2. Explodează pe blindajul său, cu o ploaie de schije încinse. Fără să-l vătămeze! Uitasem că eram încărcați cu brizante.

— Mă dau bătut, urlă Bătrînul furios, lovind cu pumnii în turelă. Păcăleala asta de recruți tîmpiți vă va duce în fața curții. Nu mai am vreme de pierdut cu de-alde voi!

— Grozav, hohotește Porta. Îl lovești la mir, dar ești încărcat cu brizante. Și nici măcar nu-l gîdili. Data viitoare încearcă să-l pocnești cu un marcator, ca să-l împroști nițel cu vopsea pe cur. Cred că i-ar plăcea.

— Măi să fie, ce se-ntîmplă? întreabă Micuțul, mestecînd furios chiștocul unui trabuc.

— M-am săturat. Ducă-se dracului, m-am săturat! țipă Bătrînul vînăt la față de furie. Ce se-ntîmplă? Ai încărcat cu brizante, criminal înnăscut ce ești! Gorilă redusă, analfabetă și asocială! Să arunci cu brizante în cel mai mare tanc din lume. Nu mai suport!

— Potolește-te, Bătrînule! O să te trăsnească și-o să cazi lat dacă mai continui în felul ăsta, face Micuțul pe un ton patern. Oricine poate greși. Chiar și într-un război mondial pot apărea mici erori. Uite, aici e un obuz perforant, îl vezi? I-l putem trimite înainte de a se trezi. Vecinii nu-s atît de iuți cînd e vorba de muncit cu capul. Am văzut asta de multe ori. Noi, germanii, sîntem superiori în războiul ăsta.

— Te duc în fața curții marțiale, îl amenință Bătrînul, alb la față

de furie, și te car personal la Germerscheim, cînd te-or condamna pe viață!

— Mă doare-n fund, rînjește Micuțul nepăsător. Oricum o să-mi dea drumul cînd Adolf va fi pierdut Victoria Finală. Și probabil că mă vor face *Bürgermeister*[6] prin vreun orășel simpatic.

— Dacă ar fi cum spui tu, mi-ar plăcea să trăiesc în orașul în care te-ar face *Bürgermeister*, rînjește Porta. Ar fi nemaipomenit. Și ar rămîne cu siguranță înscrisă în istorie drept cea mai strașnică poantă plănuită vreodată în Germania. Zău, trimite-l la Germerscheim, Bătrînule, ca să apucăm și noi să vedem un *Bürgermeister* cum n-a mai fost altul pe lume.

Barcelona și cu mine tragem instantaneu. Obuzele noastre perforante lovesc simultan uriașul vehicul, smulgîndu-i turela pe jumătate. Comandantul apare în trapa turelei exact în clipa în care P-IV al Legionarului scuipă o flacără lungă pe țeavă. Rusul e retezat ca de un ferăstrău circular.

— Blindate, înainte! poruncește Bătrînul și bocăne nerăbdător cu piciorul în podeaua de oțel.

Tancul nostru se răsucește și pornește tunător pe urmele Panther-ului. Lăsăm în urmă un iad de flăcări.

Trecem cu un trosnet peste piesele de mobilier smulse de suflu din case. Un corp răstignit între liniile de tramvai, cu un Schmeisser într-o mînă încleștată, e strivit sub șenile. Dintr-un coteț țîșnesc doi curcani și aleargă prin fața noastră dînd din capete.

— Pe barba tuturor profeților! exclamă Porta cu o voce gîtuită. Uite-acolo aleargă, Doamne-ajută, masa noastră de Crăciun! Opriți o clipă războiul. Cei doi tovarăși curcani sînt mai importanți! Mai înainte ca cineva să apuce să-l oprească, a și frînat tancul și a deschis trapa mecanicului-conductor. Vino, Micuțule, dă-le-ncolo de proiectile! Mai bine prăjește curcani pe țeavă.

— Ce? Unde? întreabă Micuțul, deschizînd trapa laterală fără să-i pese de gloanțele care șuieră pe-afară. Sfîntă Marie! strigă el fericit, sărind afară din tanc.

Mai înainte ca Bătrînul să apuce să reacționeze, cizmele uriașe și jegoase ale Micuțului împroșcă noroi. În toate părțile, în timp ce gonește păsările îngrozite.

---

[6] *(germ.) Bürgermeister*: primar. *(n. trad.)*

— Asta-i prea de tot, strigă Bătrînul turbat. Să-și părăsească posturile din tanc în timpul luptei! Asta-i cea mai gravă abatere a lor de pînă acum.

— O să fiu martorul tău, se oferă Heide, senin. Dezertare din fața inamicului. De asta-i vom acuza!

— Tu să taci din gură! ordonă Bătrînul, scrîșnind din dinți. Își înalță precaut capul peste buza turelei pentru a da de urma vînătorilor de curcani.

— E de datoria ta să-i raportezi, în așa fel încît cei doi să ajungă înaintea unui Consiliu de Război, țipă Heide, renumit pentru mentalitatea sa rigidă și setea de sînge.

— Ți-am spus să taci! șuieră Bătrînul. Își scoate P-38-ul din toc. Gura, sau îți zbor scăfîrlia pentru refuz de executare a ordinului.

— Ați căpiat cu toții acolo? vine din difuzor vocea hîrîită a lui Barcelona. *Cojones*[7], au pus mîna pe ei! Hai să isprăvim mai degrabă cu zbenguiala asta, să punem și noi în gură nițel curcan fript!

— Permiteți să raportez, am luat doi prizonieri! țipă Porta entuziasmat, în timp ce se cațără înapoi prin trapa conductorului cu cei doi curcani ruși terorizați bălăbănindu-i-se în mînă.

Într-o clipă, întreg interiorul tancului pare plin de curcani loviți de dambla, care-și flutură aripile peste fețele noastre asemenea unor sfîrcuri de bici. Din obrazul Micuțului se prelinge sînge dintr-o ciupitură de curcan.

— Săriți! hăulește el. Nemernicul dă să mă halească. Împușcați-l!

Curcanul terorizat zboară în ceafa lui Heide și începe să-l ciugulească în cap de parcă ar avea de gînd să-și croiască drum pînă dincolo. Acesta țipă înspăimîntat de durere și încearcă să ia pasărea la pumni.

— Ăștia sînt fanatici, strigă Porta cu disperare, dînd să-l pocnească pe unul dintre curcani care pare c-a luat-o razna.

— Nu mai suport, hohotește Bătrînul, aplecîndu-se disperat peste turelă. Dragă Dumnezeule din cer, ajută-mă să plec departe, foarte, foarte departe de plutonul 2! Cu ce am greșit de sînt obligat să îndur o atare pedeapsă?

Difuzorul pîrîie și urlă.

---

[7] *(sp.)* COJONES: testicule. *(n. trad.)*

— De ce dracu' ai oprit, Beier? vine vocea furioasă a comandantului de companie, *Oberstleutnant* Löwe. Dă-i drumul, omule, fir-ar să fie, sau o pățești. Întotdeauna plutonul tău e cel care iese din ritm. Înlăturați barajul rutier de pe pod și curățați cuiburile de mitralieră. Bagă de seamă! Zona e minată. Dar mai repejor, domnilor! Se oprește pentru o clipă să-și tragă răsuflarea. Ești în frunte, Beier. Tu și plutonul tău căcăcios, pe care tare mi-aș dori să-l văd perpelindu-se în iad. Sarcina voastră e să înaintați și să înaintați încontinuu. Opriți-vă voi și se oprește toată lumea. Comandantul diviziei vrea ca treaba să fie terminată repede—repet—repede!

— Spurcăciunea dracului, mormăie Bătrînul furios, uitîndu-se peste buza turelei. Podul! șuieră. Dați-i zor!

— Încă doi morți pe răboj, rînjește Micuțul mîndru, ridicînd cei doi curcani.

— Plutonul 2 după mine strigă Bătrînul în stația radio. E atît de cătrănit că-i auzim dinții scrîșnind.

— De ce te-ai oțărît? întreabă Micuțul, ridicînd privirea spre el cu capul aplecat într-o parte. O să capeți și tu niște curcan prăjit cu tot tacîmul, ca și cînd ar fi cu adevărat Crăciunul. Bucură-te de război, pacea va fi îngrozitoare! N-o să avem parte de petreceri în sinagogi, noi, soldații de o mie de ani!

Porta oprește cu puțin înaintea podului și cade resemnat înapoi pe scaun.

— Expediția face aici un popas vremelnic, spune el, cu un rîs scurt. Vecinii au ras o juma' de pădure în drum. Chemați Pionierii. Asta-i treaba lor.

— Nici în fund nu-i doare de noi, șuieră Bătrînul. Doi dintre voi să meargă să înfășoare un cablu pe trunchiurile alea, ca să le putem trage la o parte.

— Fără mine, orăcăie Porta. Șoferul nu trebuie folosit decît pentru condus și trebuie lăsat să se odihnească de fiecare dată cînd e posibil. Eu sînt la odihnă.

— Julius și Sven! Afară! Mai repejor, dacă se poate!

Supersoldatul Heide țîșnește afară din tanc cît ai clipi. Eu șovăi înainte de-a deschide trapa și de-a renunța la protecția pereților de oțel

ai acestuia. Înăuntru te adăpostești cel puțin de gloanțele și grenadele de mînă ale infanteriei. Aerul de afară zumzăie de sunetul lor aidoma unui cuib de viespi agitate.

— Și dacă ne atacă vecinii? întreb neliniștit, după ce-am ajuns afară.

— Nici o problemă, rînjește Porta, ambalînd motorul. Dăm înapoi. Reichul nu ne-a încredințat tancul ăsta prețios pentru ca noi să-i permitem vreunui vecin puturos să-l facă praf. În ce vă privește, puteți fi mîndri și fericiți. Veți cădea ca niște eroi și Grofaz va trimite familiilor voastre cîte-o carte poștală. *Heil Sieg*!

Privim temători la blindajul tancului, în vreme ce Porta trîntește trapa.

— Porci lași! șuieră Heide amarnic, văzînd că Bătrînul urmează exemplul lui Porta și închide trapa turelei.

— Mult lăudata moarte de erou va da peste noi într-un troian murdar de zăpadă, șoptesc eu, ca pentru sine.

— Ce tot boscorodești acolo? se răstește Julius, fixîndu-mă cu privirea.

Ne adăpostim îndărătul uriașelor trunchiuri și lucrăm febril pentru a lega cablurile cum trebuie. Nu mă ostenesc să-i răspund. Oricum n-ar înțelege, cu mentalitatea lui de *Herrenvolk*.

Din mitraliera de pe turelă țîșnesc gloanțe-trasoare pe deasupra capetelor noastre, pătrunzînd ca niște lanțuri luminoase în pozițiile rusești de apărare antitanc. Sub o grindină de schije șuierînd, reușim în cele din urmă să legăm cablul de ancorare în jurul primului trunchi de copac. Tîrîm cablul după noi spre tanc și-l agățăm de cîrligele de remorcare. Palmele ne sînt sfîșiate și sîngele ne picură din vîrfurile degetelor. Dau drumul cablului pentru o clipă, pentru a-mi sufla în palmele mutilate. Heide explodează într-un urlet de furie.

— Porc leneș! Mă lași pe mine să fac toată corvoada. Își smulge pistolul din toc și-l îndreaptă asupra mea cu brațele întinse, ca un actor de film. Ridică-te, soldat de mucava, sau îți zbor căpățîna!

În clipa aceea îl urăsc atît de tare pe rahatul ăsta închipuit încît mă doare. Cît de enervant arată stînd acolo așa arogant, înalt și slab, cu buzele atît de subțiri, încît sînt aproape invizibile, și cu ochii

albaștri, ca de gheață. Nici măcar cel mai proaspăt recrut fanatic nu poate fi atît de regulamentar echipat ca Julius. Dar la o adică, ce știe el în plus față de un recrut? Nimic!

Mă ridic turbat în picioare, cu creierul plin de gînduri criminale. Știu că Heide e destul de nebun ca să mă împuște dacă nu mă scol destul de repede. Și ce-i mai rău, nu va avea de dat socoteală pentru asta.

Maybach-urile urlă la putere maximă și cablul e întins ca o coardă de vioară. După cîteva încercări, bulumacii pornesc să se rostogolească. Sărim ca nebunii pentru a evita să fim striviți între ei.

O mitralieră rusească mătură cărarea cu o rafală scurtă. Gloanțele ricoșează țiuind din laturile de oțel ale tancului.

Sună de parcă un grup de toboșari a luat-o dintr-o dată razna cu instrumente cu tot.

Aproape că am isprăvit cu deblocarea barajului rutier și ne gîndim să ne întoarcem în adăpostul din tanc, cînd, deodată, Heide scoate un țipăt și cade în șanț cu o săritură lungă. Alunecă pînă la fund, precum un buldozer, prin mocirla de apă și gheață.

— Mine! țipă el.

Stau între doi bușteni cît toate zilele și mă holbez, fără să pricep o iotă. Zăresc o cutie mare, cenușiu-roșcată, pe care sînt vopsite litere chirilice. O manetă se ridică vertical în aer. Mina e armată și gata să explodeze. Pentru o clipă sînt complet paralizat.

Tancul nostru se retrage cu viteză maximă. De bună seamă că Porta a observat și el drăceasca mașinărie care de-abia așteaptă să semene moartea în toate părțile.

Dintr-o dată, mă trezesc singur în mijlocul unei învălmășeli de trunchiuri imense de copac și de resturi de camioane. Mă holbez ca hipnotizat la instrumentul morții, turtit, de culoare cenușiu-roșiatică, după care îmi revin în simțiri.

— Mine! pornesc să urlu. Mine! ca și cînd ceilalți n-ar ști. În general, cînd vehiculul din frunte dă peste o mină, vestea se răspîndește repede.

Mă arunc cu fața la pămînt într-o baltă pe jumătate înghețată și nici nu iau seama la apa care îmi pătrunde în cizmele îmblănite. În curînd se va preface în gheață și picioarele mele vor arde ca para-focului.

— Doamne, ajută! mă rog. Ajută-mă! Nu mă lăsa să mor pe-aici!

E o liniște desăvîrșită. Pînă și grelele Maxim și-au încetat focul. Parcă lumea întreagă a încremenit, ca și cum războiul și-ar ține respirația și ar aștepta să explodeze mina.

Trece o veșnicie, dar nu se întîmplă nimic. Ar fi trebuit să explodeze de mult. De obicei, e de ajuns să numeri pînă la cinci, dar noi am numărat deja pînă la treizeci și cinci.

Trapa turelei se deschide încet și apare capul Bătrînului.

— În picioare, soldați de paie! Terminați o dată cu mina de colo!

— Am impresia că nu ești zdravăn, strigă Heide furios. Doar vezi și tu că porcăria are fuzee pentru explozie întîrziată.

— Taci din gură și execută ordinul, strigă grăbit Bătrînul. Dă la o parte drăcia aia, dar imediat! Nu-mi pasă nici dacă are zece fuzee pentru explozie întîrziată! Vreau să fie înlăturată. Crezi că ceilalți vor opri războiul doar pentru că ați dat voi peste o mină?

Porta trage grijuliu cu ochiul prin vizeta conductorului.

— De-a ce vă jucați? Nu vreți ca eroicele voastre nume să fie cioplite în bolovanul ăla mare și zgrunțuros din fața barăcilor de la Padeborn? E-o mare onoare asta, ascultați ce vă spun eu. O mare răsplată națională!

Îmi înalț capul și arunc o privire obiectului ciudat și înspăimîntător. Levierul se ridică în aer ca un deget amenințător. Pun mîna pe cleștele din buzunar și mă pregătesc să mă tîrăsc spre mină pentru a o dezamorsa. În asemenea momente, un om simte că n-ar fi trebuit să urmeze niciodată un curs de dezamorsare a bombelor.

Nu trece mult și totul dispare într-o avalanșă de zgomote și flăcări. Bucăți de lemn zboară prin aer și se risipesc pe tot cuprinsul. Pentru cîteva clipe sînt cu desăvîrșire surd și am senzația că toate măruntaiele mi-au fost strivite de o mînă gigantică. Încă două minute, și n-ar mai fi rămas fărîmă din mine. Dar barajul rutier dispăruse.

Sărim pe tanc în timp ce trece zornăind pe lîngă noi.

— Ați făcut treabă bună, ne laudă Bătrînul, zîmbind aprobator. Accelerează, Porta, dă-i mai repede! Mai avem cale lungă de străbătut.

— Da, dacă o ținem înspre China, atunci mai avem drum căcălău, rînjește Porta, exuberant.

— China? mormăie Micuțul, așezînd obuze în locașul pentru muniție. Ăla nu-i locul unde halesc unii cu bețe și se îngrașă din orez? Hai mai repede! Nu cunosc ceva mai bun pe lume decît orezul fiert presărat cu heringi mititei.

— Îți pot da eu adresa unei case din Pekin, unde se găsește mîncare bună, rînjește Porta, accelerînd.

Divizia blindată se rostogolește nestăvilită înainte, pătrunzînd adînc în Ucraina. Unii cad, alții sînt mutilați. Peisajul e sumbru. Se apropie frigul cernit al iernii rusești. Tancurile hurducăie și urlă prin sate înnegrite de funingine, trecînd pe lîngă mormane uriașe de cărbune. Nu zărim nici un copac—orice vegetație a dispărut. Nici o urmă, nici măcar mult lăudata floarea-soarelui[8] n-a mai rămas în cîmp. Nebunia sălbatică a războiului a devorat totul în cale.

Compania face pentru o oră popas în fața unui orășel de provincie de care nu auzisem niciodată. A fost preluat de către o divizie blindată rusească și transformat într-o strașnică poziție defensivă. Apoi, dintre norii cenușii, încărcați de zăpadă, își fac apariția avioanele Stuka noastre cu sirenele urlînd neîncetat. Bombele grele cad învîrtindu-se prin aer. Roiuri de bombardiere în picaj spulberă orașul de pe fața pămîntului—*ausradiert*, cum se spune în programele de propagandă. Tancurile strivesc sub șenilele lor tot ceea ce a mai rămas din el.

Cînd ajungem în următorul oraș, constatăm că avioanele Stuka îl vizitaseră deja pregătindu-l pentru a fi cucerit. Praful mortarului și al cărămizilor pulverizate atîrnă în aer ca un nor cenușiu-roșiatic. Pe străzile devastate zac piese de artilerie și cai căzăcești cu picioarele țepene și hoiturile umflate. Tunuri răsturnate, camioane distruse și munți de echipament învălmășit sînt împrăștiate printre mormanele de cadavre. Morți și răniți zac pe lîngă ziduri sau atîrnă din ochiurile căscate ale ferestrelor.

Privim indiferenți scena sîngeroasă. A devenit o priveliște obișnuită. La început ni s-a făcut greață și am vomitat. De-o vreme, însă, n-a mai vomitat nici unul dintre noi.

[8] Legenda spune că după campania împotriva Rusiei, din 1812, pe locul retragerii trupelor decimate ale lui Napoleon, retragere dezastruoasa în care a pierit aproape întreaga armată, au crescut în anul următor lanuri întinse de floarea-soarelui, simbolizînd sufletele soldaților morți care tînjesc neîncetat după lumina și căldura astrului zilei. *(n. trad.)*

— Așa se cucerește un oraș, strigă Julius Heide, triumfător, rînjind diabolic la imaginea unui soldat rus care stă lîngă un zid și-și privește absent picioarele zdrobite.

— Porți uniforma care nu trebuie, spune Porta. Vorbești ca dobitocii ăia închipuiți în uniforme de culoarea căcatului și cu echipament din piele care să le susțină burțile obeze. Ești rahatul rahaților, așa să știi, Julius! Ești orbit de credința ta nebunească în *Führer*. Cred că ai fi mîndru dacă într-o zi unul dintre ticăloșii în uniforme căcănii ar bate la ușa maică-tii și-ar țipa: „*Heil Hitler*, *Frau* Heide! Fiul dumneavoastră, *Unteroffizier* Julius Heide, a căzut pentru *Führer* și pentru Marea Germanie! Vă sîntem alături în demnul dumneavoastră regret, *Frau* Heide! *Führerul* vă mulțumește!"

— Bătrînule, ești martorul meu, explodează Heide turbat. Asta-i insultă. N-am să rabd așa ceva.

— Atunci stai jos, face Bătrînul, indiferent. Nici mie nu-mi plac multe lucruri. Hai, blindate, înainte! Și mai țineți-vă gurile! Nu mai suport sunetul vocilor voastre. Iar tu, Porta, încetează să-l mai insulți pe Adolf!

Noaptea e întunecoasă. Ninge și plouă în același timp. În drum spre Nikolaiev e frig!

Ne oprim în mijlocul unei fabrici imense. Porta observă, bineînțeles, că-i de fapt o distilerie de votcă. Peste o jumătate de oră, ne băuserăm mințile cu desăvîrșire. Ne învîrtim, ne răsucim, cădem grămadă unii peste alții, ne turnăm votcă în cap și ne-o adunăm în gură cu limba, ca pisicile care ling frișcă. Ne înmuiem pîinea în votcă și ne îmbătăm ca niciodată.

Un *Feldwebel* moare în comă alcoolică. Un *Gefreiter* își dă foc, pentru a-i demonstra unui prieten că votca se aprinde la fel de ușor ca benzina. Încercăm să-l stingem aruncînd pe el și mai multă votcă, și rîdem prostește la urletele lui disperate.

Apar cîțiva din plutonul 3 tîrînd după ei patru muieri. Le aruncă peste o masă pentru îmbuteliat.

Un *Feldwebel* de infanterie îi amenință cu curtea marțială, fiindcă și în nebunia războiului trebuie păstrată puțină ordine și disciplină. Violul se pedepsește cu spînzurătoarea. Nimeni nu-l ascultă. E îmbrîncit în lături și soldații beți îi promit că-i taie beregata.

— Pentru onor, mădularele înainte! poruncește un *Obergefreiter* cu un bandaj însîngerat în jurul capului. Se aruncă înfierbîntat asupra unei femei—destul de bătrînă pentru a-i fi străbunică—pe jumătate dezbrăcată, care țipă cît o ține gura. Gaură! urlă, prăbușindu-se dezolant de beat între picioarele ei tremurînde. Alții îl îmbrîncesc de-acolo și se luptă să-i ia locul.

Ne trezim a doua zi dimineață, deprimați, într-o stare de oribilă mahmureală. În curînd își fac apariția cei din Poliția Militară, cu căștile lucitoare și emblema în formă de semilună bălăbănindu-li-se pe piept.

Curtea marțială se termină în patru minute și jumătate. Opt soldați se leagănă, fiecare la capătul frînghiei sale. Întregul batalion e plimbat prin fața lor să vadă spectacolul. Spînzurații atîrnă cu gîturi nefiresc de lungi, purtînd doar pantalonii lor de uniformă, căci, fiind criză de vestoane și cizme, acestea le-au fost luate. Atîrnă tăcuți, răsucindu-se și legănîndu-se la capătul funiilor, în vreme ce noi trecem pe lîngă ei, în drum spre Nikolaiev, împroșcînd noroi din șenilele noastre zăngănitoare.

— *C'est la guerre*! *Vino, dulce moarte, vino*... murmură sardonic Legionarul din turela vehiculului său.

— Ce mai cordeală, oftează Porta. Mai bine-i cînd le plătești bani gheață dacă nu vor s-o facă din dragoste.

— Nici nu-ți închipui cîți au pățit-o pentru că s-au dat la găuri care nu erau ale lor, mormăie Micuțul, privind gînditor soldații spînzurați.

Picături de ploaie se zdrobesc de laturile blindate ale tancurilor. E o zi rece și mohorîtă. Aerul duhnește a moarte, a îmbrăcăminte și pielărie udă. Norii sînt de un cenușiu murdar. Par că gonesc înspre vest, departe de melancolica zi rusească. De fapt, nu mai e ziuă. Mai degrabă e un fel de crepuscul.

Micuțul general-colonel stă cocoțat în vîrful unei movile de pămînt, cercetîndu-și Armata a 4-a Tancuri. Poartă ca de obicei boneta lui tocită de campanie, din catifea, cu cozorocul scurt tras bine pe frunte. Din mijlocul feței sale scheletice țîșnește un nas ca un cioc de vultur. În picioarele-i scurte, cizmele par incredibil de lungi.

Stă neclintit ca o statuie, cu porthartul sub braț. De gît i se

leagănă un binoclu uriaș care-i acoperă parțial epoleții roșii ai mantalei. Privindu-l pe acest om mărunt, cu binoclul supradimensionat și cu lungile sale cizme de călărie ridicol de mari, n-ai crede nici în ruptul capului că ai înaintea ta pe cel mai mare general de tancuri care a existat vreodată.

Bătrînul îi dă comandantului Armatei un regulamentar: „Privirea înainte!"

— Dacă vecinii i-ar trimite un obuz de 150 mm în deblă, visează Porta chicotind, l-ar proiecta acolo sus, unde să-i pupe sonor pe îngeri în fund.

— Ar însemna să primim un altul de aceeași țeapă, intervine obosit Bătrînul, și probabil unul mai dat dracului decît micuțul de colo pe care-l bate asfaltul la fund.

— Stă tocmai pe vîrful unui closet aruncat în aer, rîde Gregor Martin, care e din nou printre noi. E trăgător din turela Pumei lui Barcelona.

— Aș vrea să treacă prin acoperiș și să cadă înăuntru, mîrîie Micuțul, în așa fel încît el și cu eleganta lui bonetă de catifea să se înece împreună în rahat rusesc.

Barcelona salută în timp ce privește spre dreapta. Prezența comandantului Armatei îl neliniștește.

General-colonelul Hoth își ridică mîna cu un centimetru sau doi.

— Cine-i tîmpitul ăla? îl întreabă pe aghiotantul său, care stă de obicei în spate, în poziție de drepți.

— O să aflu, domnule, latră rînjind aghiotantul.

— Nu-ți cunoști oamenii? întreabă generalul, enervat. Aghiotantul meu trebuie să cunoască fiecare om din Armata mea.

„Ticălos nebun, gîndește aghiotantul. Sînt optzeci de mii de oameni în a 4-a Panzer. Nu-i știu nici măcar pe toți idioții din Cartierul General. Dar oricum, ce vulpoi bătrîn." Latră primul nume care-i vine în minte.

— *Oberfeldwebel* Stollmann, domnule!

— Pedepsește-l, șuieră generalul. Pentru salut neregulamentar. N-am mai pomenit așa ceva! Să salute ca și cum dobitocul ar fi la paradă. Vreau să te ocupi cum trebuie de individul ăla, ai priceput?

— Prea bine, domnule! replică aghiotantul, notînd în carnetul său.

În clipa în care Puma lui Barcelona o cotește spre lunga șosea de legătură, generalul dă cu ochii de mutra tuciurie a lui Albert în trapa deschisă a conductorului.

— De ce e neagră fața acelui om? îl întreabă pe aghiotant.

— Neagră, domnule? îngaimă acesta surprins. Își pune ochelarii pe nas pentru a-l putea vedea mai bine pe Albert. Se pare că-i un negru, domnule! spune el șovăitor.

Întregul Stat Major duce binoclurile la ochi. Pentru o clipă, Armata a 4-a e dată uitării și toată atenția e concentrată asupra lui Albert, aflat în scaunul șoferului unui car de luptă.

— Un negru? șuieră furios generalul. Ce prostie! Germania nu mai are colonii de douăzeci de ani.

— De douăzeci și cinci, să trăiți! îl corectează șeful de Stat Major, și ultimele noastre trupe coloniale au fost retrase de mult.

— Pedepsiți-l pe omul acela pentru că și-a înnegrit fața fără ordin, izbucnește brusc generalul. Nu vreau ca Armata mea să fie transformată într-o grămadă de bufoni de circ.

Aghiotantul notează febril: „Șofer din Puma-524 va fi pedepsit pentru înnegrirea feței.” Adaugă, din proprie inițiativă: „...și pentru că a rîs.”

În cursul zilei, trecem prin satele înșirate pe marginea drumului. De la fiecare fereastră atîrnă pînze albe, ca simbol al capitulării.

Locuitorii stau lipiți de pereții caselor, fără să zîmbească, cu fețele bîntuite de teama zilei de mîine.

După-amiaza tîrziu, poposim. Facem plinul cu combustibil, se distribuie muniție și fiecare primește cîteva tablete de benzedrină. Încă n-avem timp de pierdut cu somnul.

Porta și Micuțul răscolesc deja de mult sertare și dulapuri prin case. Nu prea știu nici ei ce caută, dar adulmecă în jur ca niște cîini de vînătoare.

— Din ce chestii ciudate beau ăștia de prin partea locului! face Micuțul, ridicînd în aer un irigator roz cît toate zilele și holbîndu-se

uluit la el. Nu cred că reușesc prea des să golească treaba asta fără să le zboare creierii prin urechi. La ce naiba slujește furtunul din el?.

— Oricine își poate da seama, răspunde Porta. Ivan e un tip practic. Cînd bea, stă întins pe spate. Noi germanii avem multe de învățat pe-aici, prin Rusia.

— Trebuie să-ncerc și eu, strigă Micuțul entuziasmat, atîrnîndu-și irigatorul de centiron ca pe o a doua cutie de mască de gaze. Ia gîndește-te: să stai tolănit pe spate și să tragi cea mai strașnică beție din cîte-a pomenit lumea! Poate c-ar fi mai bine să ne facem ruși și să uităm totul despre Germania!

— Maica Maicii Domnului! exclamă Porta. Aici e o femeie moartă, și poartă o pălărie de vînătoare cu o pană-n ea. Probabil că pleca într-o călătorie cînd a dat ortu' popii. A plecat ea, numa' că s-a dus într-o călătorie mult mai lungă decît se aștepta.

— Miroase a crimă, murmură el după ce cercetează cadavrul mai îndeaproape. Împușcată-n burtă. Nu putea fi o execuție, altminteri ar fi primit boaba-n ceafă. Așa se procedează în țara asta.

— Ce păcat! spune Micuțul dîndu-și ochii peste cap. Asemenea ticăloși dați dracului ar trebui băgați la pîrnaie.

— Uite-i poșeta, continuă Porta. Pune mîna pe o poșetă de damă din piele de cerb. Își vîră nasul în ea și scotocește.

— Afară, imediat! E un ordin! țipă Heide pe tonul celui mai afurisit subofițer. Se proțăpește în ușă cu mîinile în șolduri și se leagănă încontinuu pe vîrfuri.

— Mănînci rahat, Moise! face Micuțul, cîtuși de puțin impresionat.

Sîngele invadează fața teutonică și arogantă a lui Heide.

— Te previn, *Obergefreiter* Creutzfeldt, mai spune-mi o singură dată Moise și te-mpușc! E dezonorant!

— Ce-i dezonorant? Să fii împușcat? rîde Micuțul, jucîndu-se cu Naganul. Moise! Arăți ca ăla care cade-n cur la bîlciul sătesc.

Furios, Heide caută să-și scoată pistolul, dar, spre norocul Micuțului, acesta e înțepenit în toc și Heide e nevoit să-l tragă cu amîndouă mîinile.

— Moise! N-o să ajungi nicicînd un mare cowboy prin filme, rîde Micuțul în hohote. Pitacii te-ar fi ciuruit pînă acum fără să bagi de seamă.

O salvă urlătoare de rachete de la o „orgă” a lui Stalin cade pe strada vecină și năruie un zid care se prăbușește trosnind în mijlocul drumului.

— Maică Marie! strigă Micuțul, aruncîndu-se la adăpost în spatele unui zid. Descreierații de vecini nu s-or sătura oare niciodată să tragă în noi?

O mitralieră grea germană se pornește să latre isteric în rafale sălbatice.

— La dracu' omule, încetează! răsună prin vacarm vocea Bătrînului. Trasoarele alea le vor dezvălui poziția noastră!

— Julius a pățit-o, strigă Micuțul, arătînd cu țeava automatului spre corpul lui Heide întins la podea.

— *Führerul* a pierdut un soldat devotat, spune Porta întristat. Ține-i fruntea, ca să-i umflu cei trei dinți de aur. De multă vreme am pus ochii pe ei.

— Ai să faci asta? La urma urmelor, e și el un fel de prieten de-al nostru! face Micuțul, devenind dintr-o dată moralist.

— De un' să mai știe el ce se-ntîmplă? E mort, nu-i așa? răspunde Porta aplecîndu-se deasupra lui Heide. Tocmai e pe cale să-i înșface cu forcepsul unul dintre dinți, cînd Heide își revine cu un țipăt.

— Blestem! strigă Porta uluit, credeam că ești mort.

— Jefuitor de cadavre, zbiară Heide, holbîndu-se dezgustat la cleștele dentar ruginit al lui Porta.

— Jefuitor de cadavre? face Porta inocent. Nici vorbă. Doar nu ești încă mort, așa-i?

— O să te raportez, șuieră Heide furios. Își pipăie ceafa brăzdată adînc de o schijă de obuz.

— Afară! strigă Bătrînul. Curățați zona, dar faceți-o repede! Mișună de eroi-aspiranți, care au de gînd să moară pentru marele Stalin.

— Sînt pe drum, strigă Porta. Țîșnește de-a lungul caselor cu mitraliera în mînă, ținînd-o de țeavă.

O grosolană grenadă rusească zboară prin aer și cade fumegînd la picioarele Micuțului. Cu un șut năpraznic, demn de un fotbalist internațional, o trimite de unde-a venit. Nu degeaba e el golgheterul regimentului.

Porta trimite cîteva rafale scurte în direcția unor ochiuri de geamuri și sare la adăpost înapoia unui transportor carbonizat.

— Rahații ăia, ori sînt în pivniță, ori, dacă nu, atunci sînt în pod, strigă Micuțul, căzînd grămadă într-o băltoacă plină cu noroi și zăpadă fleșcăită.

— Unde? urlă Porta, trecînd strada în salturi lungi. Cade fulgerător în rigolă în clipa în care aude temutul muget al unei „vaci” venind de pe drum. Un șir de pietre de pavaj zboară în aer.

— La pămînt, fir-ați să fiți, urlă Bătrînul către pluton, făcînd semne cu brațele.

Albert stă în spatele unei roabe, culcat pe-o parte, și trage dintr-o MG-34 de parc-ar avea de gînd să doboare recordul mondial de consumare a cît mai multor muniții în cel mai scurt timp.

Barcelona se aruncă înapoia lui, gîfîind.

— În ce dracu’ tragi, maimuțoi negru? Trebuie să dăm socoteală pentru muniția consumată.

— Mă doare-n cur, auzi? îngaimă Albert, cenușiu la față de groază. Nici un ticălos comunist nu mă va trimite la dracu’ pe mine.

— Oprește-te, smintitule! strigă Barcelona, dînd mitralierei un șut cu piciorul care-o smulge din mîinile lui Albert. Acesta rămîne rezemat de peretele ud al unei case, scuturînd din cap într-o parte și-n alta, și privindu-și pierdut mitraliera care zace șuierînd într-un troian de zăpadă murdară.

— La ce stai și bombăni pe-aici? întreabă Porta, apărînd dintr-o casă în spatele a doi prizonieri cu mîinile ridicate deasupra capetelor. Arăți ca Frankenstein în rolul mumiei!

— Ie-te că nici nu mai am voie să trag, se tînguie Albert. Asta-i cel mai mizerabil război din cîte-au fost, doar știi și tu, omule.

— Se-nțelege că poți să tragi, răspunde Porta. Bubuie în ei, fiule! De-aia te plătește armata. Cu un rînjet pe fața lui pistruiată, dispare după colț cu cei doi prizonieri ai săi. Îi va vinde unei formațiuni care adună prizonieri, în goană după medalii.

— Sus! poruncește Bătrînul. Blindate, înainte!

— *Führerul* a cîștigat războiul, declară Heide mîndru în timp ce trecem pe lîngă lungi coloane de prizonieri ruși cu mîinile ridicate. Au cu toții o privire pierdută.

— De-acum, nu va mai fi loc decît pentru două soiuri de oameni, mormăie Micuțul, cu amărăciune. Pentru puțoii care nu fac decît să dea ordine în stînga și-n dreapta, și pentru toți ceilalți idioți care stau în poziție de drepți în sacii care le țin oasele și zbiară *Heil Hitler*!

După o scurtă încleștare sîngeroasă, înaintăm de-a dreptul prin Poltawski. Pe marginea șoselelor, zac leșuri îmbrăcate în uniforme cenușii de pușcăriași. Cu toții au în ceafă cîte-o găurică de glonț. Pomeții ascuțiți țîșnesc prin pielea subțire, pergamentoasă a fețelor, și dinții le sînt dezveliți fantomatic, ca la cranii.

— Lichidați! confirmă Bătrînul. Trimite un lung jet maroniu peste marginea trapei. Rușii sînt la fel de afurisiți ca și-ai noștri.

— Nu s-a-ntîmplat de mult așa ceva, spune Barcelona, aplecîndu-se peste marginea turelei vehiculului său de curățenie pentru a vedea mai bine. Sîngele e încă proaspăt și mai picură.

— Dar de ce i-or fi împușcat? întreabă Gregor. Și tocmai aici în stradă, pe unde trecem noi.

— Nu puteau ține pasul, spune Porta cunoscător, le dădeau bătaie de cap și-i țineau în loc și pe ceilalți.

— Dar nu pot face una ca asta, se lamentează Gregor, aplecîndu-se deasupra corpului unei femei. Așa ceva nu-i cu putință!

— Ai să vezi lucruri și mai groaznice, răspunde Porta laconic. Așteaptă numai pînă cînd o să dea pendula înapoi, și vom fi noi ăia care o iau la sănătoasa, cu vecinii ciupindu-ne de cur. Atunci să vezi de ce sîntem noi în stare!

Bătrînul își aprinde tăcut pipa cu căpăcel de argint și-și dorește, în sinea sa, să-i cadă în mînă autorul acestui masacru.

Șirurile de morți par fără sfîrșit, dar, în mai puțin de-o oră, vîrtejul războiului ne-a alungat din minte acest episod ca și multe altele.

Moartea fizică ne pîndește de după fiecare colț. Nu ne-o putem alege, așa încît sîntem nevoiți să trăim și să ne ducem treaba mai departe. Războiul e o boală, și cel mai bine e să nu ne gîndim prea mult la ea, ci să uităm impresiile pe care simptomele ei le lăsă asupra noastră. Dacă n-am face-o, foarte curînd am înnebuni.

Plutonul se instalează de-a lungul unui pîrîiaș, care aleargă, galben și înghețat, înspre îndepărtata mare.

Porta amplasează mitraliera grea în spatele unei grămezi de saci cu cartofi, susținînd că aceștia opresc la fel de bine gloanțele ca și sacii de nisip. Barcelona vrea ca vehiculele să fie gata de plecare, în așa fel încît să ne putem lua imediat tălpășița dacă va fi nevoie, dar întîmpină proteste violente în clipă în care cere ca șoferii să rămînă la locurile lor.

— N-o să aveți destul timp să vă instalați, încearcă el să le explice șoferilor furioși, care se tem să rămînă singuri în vehicule. Vreau ca afurisitele alea de care să fie gata de drum cît mai e timp! ordonă el turbat.

— Du-te dracului cu timpul tău, strigă Porta obraznic. Rămîi tu în cutia aia de sardele, dacă ții morțiș. Eu stau aici cu pocnitoarea. Dacă bat vecinii la ușă, vom avea destul timp s-o ștergem. Eu voi fi unul dintre supraviețuitorii războiului ăstuia mondial. N-o să mă las prăjit în propria-mi osînză cînd îi va veni vreunui ticălos comunist ideea să-mi lipească o mină magnetică de fund.

În lumina jucăușă a unui foc uriaș, care mistuie niște hambare, îl zărim pe Micuțul apărînd dintr-o fereastră, cu un lădoi cît toate zilele.

O Maxim trimite înspre el un șir de trasoare.

— Încetează cu risipa de gloanțe, zbiară acesta, amenințînd cu pumnul invizibilele poziții rusești. Aveți pămînt în cap în loc de creier? Sau poate rahat?

— Te fac fărîme dacă nu lași imediat baltă lădoiul ăla, țipă Bătrînul, scos din sărite. Întoarce-te la formațiunea ta nenorocită. Să te mai prind o dată că jefuiești și te-aduc în fața curții!

Se ridică o flacără. O cometă care coboară lin urmată de o coadă colorată. Cu toții încremenim sub orbitoarea lumină albă. Deslușim sunete din toate direcțiile: cizme grele călcînd pe vîrfuri, mîini nervoase despiedicînd arme, zornăit de cuțite de luptă, gloanțe împinse pe țeavă.

Zgomotele înăbușite ale morții. Nu vedem nimic, auzim din beznă doar. Nu putem fi siguri dacă sînt aievea sau dacă imaginația noastră chinuită ne joacă un renghi.

Porta înalță capul și adulmecă asemenea unui cîine de vînătoare asmuțit.

Încet, incredibil de încet, flacăra blestemată coboară spre pămînt.

Întorc liniștit mitraliera.

— Sfîntă Agnes din Bielefeld! șușotește Porta, încîntat la culme.

Dacă ce miros eu e aievea, o să aprind pentru tot restul vieții o lumînare în sinagogă pentru Dumnezeul Germaniei.

O explozie seacă trosnește deasupra capetelor noastre și ne trîntim în noroi. O flacără uriașă înflorește pe cerul nopții.

— Viața nu-i decît o găoază neagră, căscată și împuțită, blestemă Albert, clănțănind din dinți în gura unei pivnițe. În noaptea asta, muierea mea dansează la *Zigeunerkeller* și toți o să se holbeze în gaura ei de fiecare dată cînd va ridica piciorul. Pe urmă se regulează cu toți neisprăviții din garnizoană. Uite ce trebuie să îndure un bărbat pe front!

— Și ea-i tot neagră? întreabă Gregor curios, trăgînd atent cu ochiul de-a lungul țevii mitralierei. E convins că pe afară prin beznă se strecoară vreo cîteva companii de ruși, pregătindu-se să ia cu asalt pozițiile noastre și să ne taie beregata.

— În comparație cu ea, eu sînt o față palidă, murmură Albert, trecîndu-și mîna peste figură. E atît de neagră cum doar poporul lui Dumnezeu poate fi.

— E curvă? întreabă Porta senin, ițindu-și mutra de după un sac de cartofi.

— Mai spune asta o dată, șuieră Albert furios, și-o să-ți trag pielea aia albă peste urechile tale de neamț împuțit. E-o artistă, omule. Dansează franțuzește la *Zigeunerkeller*. Și numele ei e pe afișele de-afară. Și-o iubesc, frate-meu, chiar dacă-i o negresă franțuzoaică.

— Sfîntă Marie! exclamă Porta. E-adevărat ce aud? Stingeți repede flacăra aia. Purcei de lapte! Fir-aș al naibii, purcei de lapte!

În clipa în care flacăra se stinge, Porta și Micuțul țîșnesc ca niște dulăi hămesiți, adulmecînd cu limba scoasă. Nu iau în seamă țipetele furioase ale Bătrînului, care le poruncește să se înapoieze la unitate.

— Asta-i dezertare, strigă Bătrînul în beznă. M-am săturat! Sînt la capătul răbdării!

— Adulmecă mîncare, mes amis, chicotește amuzat Legionarul, aprinzîndu-și o țigară lungă de la chiștocul celei dinainte. Nici măcar întreaga Armată Roșie n-ar fi în stare să-i oprească în clipa de față!

În timpul goanei nebunești, Micuțul cade o singură dată, dar se dă vreo douăzeci de metri de-a berbeleacul pe un povîrniș și se pocnește de un tractor răsturnat. După cîteva minute se lovește de-un rus care-și face nevoile după un tufiș.

Rusul nu și-a scos pistolul din toc decît pe jumătate, cînd cuțitul de luptă al Micuțului i s-a înfipt în piept.

— Cei buni mor de tineri, mormăie uriașul, străpungîndu-l din nou cu cuțitul.

Eram atît de singur,
Erai atît de fermecătoare,

cîntă Porta fericit, cu o voce răgușită à la Louis Armstrong, în timp ce se apleacă deasupra unei grămăjoare de șase purceluși de lapte grohăitori. Unul dintre ei se freacă drăgăstos de bocancii Micuțului. Acesta se tolănește în paiele murdare și se apucă să se joace cu purceii.

— Lasă asta, îl previne Porta, sau se va întîmpla ca atunci, cu scroafa aia mare de care ne-am îndrăgostit. Știi tu, aia care a murit de bătrînețe!

— De ce cînți chestii străine, întreabă Micuțul, ridicînd din sprîncene.

— N-am idee, răspunde Porta. Cred că sună haios. Îmi place Louis Armstrong. Nimeni nu știe să cînte ca negroteii!

— Adolf l-a pus și pe el pe lista neagră, spune Micuțul, cu amărăciune. Am avut eu o placă faină de-a lui. Odată m-au bătut de m-am căcat pe mine la Stadthausbrücke 8 pentru c-am ascultat-o. Doamne, ce m-au ciomăgit. Apoi m-au pus să halesc placa aia blestemată, doar așa, ca să-mi intre bine-n cap că noi, nemții, nu trebuie să ne aplecăm urechea la un așa rahat de-al *Untermenschului*.

— Adolf e nebun de legat, spune Porta, dar l-om aranja într-o bună zi. Ai răbdare, fiul meu. După furtună vine și vreme bună.

— Nu-mi iese din cap treaba asta, face Micuțul gînditor, scărpinîndu-l după ureche pe unul dintre purceluși. Îmi dau seama că trebuie să-i zburăm căpățîna aia austriacă. Dar mai întîi să-i frîngem piciorul stîng. Apoi dreptul. Pe urmă, amîndouă brațele, pornind de la falangele degetelor în sus, ca să priceapă că vorbim serios. Din cînd în cînd, îl pocnim și-n boașe, dacă are. Apoi turnăm benzină pe el și aruncăm un chibrit aprins. Asta cred eu că avem de făcut ca să încheiem conturile cu el!

— Ia-o ușurel, l-om aranja la timpul potrivit, promite Porta. Își va da cu pumnii-n cap că și-a luat meseria de *Führer*. Votează-l pe Adolf și mori tînăr, hohotește el în noapte.

Undeva, în oraș, un obuz explodează trosnind. Cîteva mitraliere latră furioase, dar în curînd amuțesc. În cele din urmă, răsună și pocnetul unui mortier.

Bătrînul dă buzna peste ei, echipat complet de luptă. E plin de noroi de la cască pînă la botul cizmelor.

— V-ați țicnit cu totul? Ce dracu' aveți de gînd?

— Ia vin' de te uită, rînjește Porta amabil. Înrolăm cîțiva porci comuniști.

— Tată ceresc! mormăie Bătrînul dezolat. Dă cu automatul de podeaua noroioasă. Cu ce-am greșit de-am fost pus în fruntea unei adunături de descreierați ca plutonul 2? Vecinii atacă pe tot frontul și sînt cît pe ce să ne dea peste cap, și voi ce faceți? Stați aici și vă jucați cu niște nenorociți de porci. O să fiți scoși la raport pentru asta, fir-ați să fiți!

— De ce ești mereu atît de oțărît? întreabă Micuțul. Te consumi prea mult pentru armată și pentru războiul ăsta tîmpit. Bucură-te de viață. Și-așa e destul de scurtă!

— Taci odată din gură, șuieră Bătrînul furios, îndreptînd spre Micuțul o grenadă cu mîner.

În depărtare se aude bubuitul greu al obuzelor și răzbate, din cînd în cînd, trosnetul tunurilor de pe tanc.

— Poate că-i timpul să ne mișcăm prețioasele funduri, face Micuțul, trăgînd cercetător cu urechea la tunuri.

Cîteva Maxim pornesc un foc încrucișat, dar nu-i decît o răpăială agitată care nu ne dă bătaie de cap.

Porta își vîră un purcel la subsuoară. Micuțul își aruncă automatul pe umăr și ia cîte unul sub fiecare braț.

— Înhață și tu unul, îi spune Bătrînului, să-i putem da fiecăruia cîte puțin, ca să nu facă nimeni mutre!

— Nu e permis să alergați după porci în mijlocul unui atac, spumegă Bătrînul, stacojiu la față. Lovește furios unul dintre purcei.

Porta privește prin crăpătura ușii, dar o trîntește imediat.

— Ce-i? întreabă Bătrînul, cu un rictus pe față.

— Nimic deosebit. Doar un colonel rus cu o bășitoare automată sub braț și cu privirile sătule de hoituri nemțești.

O ploaie de gloanțe izbește pereții casei, cît pe ce să smulgă ușa din țîțîni.

— Drăguță metodă de a ciocăni la o ușă, mormăie Micuțul, trăgîndu-se după o bîrnă groasă, cu purcelușii gălăgioși sub braț.

Mitraliera pocnește neîncetat. Întreaga zonă e presărată cu pămînt, bolovani și schije de la explozii.

— S-o ștergem de-aici, spune Bătrînul. Vecinii vor sosi din clipă-n clipă!

— Maică Precistă! strigă Micuțul. Ăștia trag cu materiale grele! Ai crede că vor să ne omoare.

Unul dintre purcei își întețește guițatul. Coastele i-au fost despicate de o schijă. Micuțul e plin de sînge.

— Omoară porcul ăla afurisit, strigă Bătrînul. O să-l audă toată Rusia.

Micuțul îi taie beregata la iuțeală. Grohăitul se sfîrșește cu cîteva horcăituri slabe.

— Să mori atît de tînăr, spune el compătimitor.

E o dimineață mohorîtă și înghețată, și ceața deasă învăluie peisajul.

Porta se oprește la adăpostul cîtorva tufișuri, scoțîndu-și pistolul de semnalizare.

— Fără prostii, îl previne, neliniștit, Bătrînul. Oricum nu putem vedea nimic.

— Știu, răspunde Porta, întinzînd în sus brațul cu mîna încleștată pe pistolul de semnalizare, dar îl avertizăm pe Ivan că sîntem treji și gata de bătaie. Pe urmă, în vreme ce dobitocii vor sta acolo țîțîind și așteptînd ca, din clipă-n clipă, să le zburăm fundurile, noi o ștergem ușurel de la petrecere.

O flacără atîrnă cîteva minute deasupra terenului, după care e din nou întuneric și nu mai vedem nimic.

— Pas alergător de-a lungul vechii poziții! îmi poruncește Bătrînul.

Gîfîind din cauza efortului, zoresc de-a lungul tranșeei înguste, în noroi pînă la glezne. Pentru o clipă, mă opresc la colț. Simt nevoia unei țigări. Zăresc fețe rusești sub căști caraghioase care privesc drept spre mine de pe parapetul tranșeei. Totul se petrece mult mai rapid decît pot înregistra ochii și creierul meu. Ceața întunecată a dimineții se umple de flăcări, fum și urlete sălbatice. Îndărătul și înaintea mea, rușii sar în tranșee. Flacăra țevii unui Kalașnikov mă orbește pentru cîteva clipe. Înnebunit de frica morții, cad pe spate, mă ridic, și mă iau de piept cu un rus care e la fel de înspăimîntat ca și mine. Îl izbesc orbește cu cuțitul de luptă și simt cum îi intră în pîntece. Îmbrățișați strîns, ne prăbușim pe fundul noroios al tranșeei. Îmi scot cuțitul din trupul său și-l înjunghii iar, și iar. Sînge fierbinte îmi împroșcă fața. Alerg cuprins de panică, fără să știu încotro mă poartă picioarele.

Rușii din spatele meu aruncă grenade, ale căror explozii luminează în noapte.

Porta și Micuțul năvălesc înspre mine. Mă arunc la pămînt, pentru a evita automatele lor răpăitoare.

Bătrînul îi urmează. Alții se țin de el îndeaproape.

Începe o luptă sălbatică și sîngeroasă corp la corp. Smulg un Kalașnikov din mîinile unui locotenent rus mort, și încep să trag orbește în tot ce întîlnesc în cale.

Sîntem setoși de sînge și răzbunare. Vrem să ucidem, fericiți că i-am căzut blestematului de inamic în spate.

Un caporal rus pleșuv stă înaintea mea, cu mîinile ridicate deasupra capului. Golesc jumătate de încărcător în pieptul lui și-i reped în față patul armei.

Dintr-o dată totul amuțește. Lupta ia sfîrșit la fel de repede cum a început. „O încăierare minoră”—vor glăsui rapoartele.

Porta ține în mînă o sticlă de votcă. Îi scoate dopul cu dinții, ia o dușcă lungă și gîlgîitoare și sloboade o rîgîitură. Sîngele îi năvălește înapoi în obrajii străvezii și privirea i se înviorează. Se șterge la gură cu dosul palmei. Apoi se apleacă și culege de pe jos o grenadă. Îi deșurubează căpăcelul și-o vîră în buzunar. O putem folosi în cazul unor eventuale surprize. Cu automatele despiedicate și cu degetul pe trăgaci, năvălesc cu Porta printr-o ușă care dă în stradă, gata să secerăm

tot ce mișcă. Știm că în asemenea localități supraviețuitorii sînt niște fanatici, buni de legat, total nepăsători în fața vieții atîta vreme cît pot lua cu ei și cîțiva soldați inamici.

Ne strecurăm tăcuți de-a lungul zidurilor, cercetînd cu băgare de seamă orice firicel de praf din aer. Îmi înăbuș tusea de teamă să nu-i dezvălui poziția vreunui maniac aflat la pîndă cu degetul pe trăgaci.

Prima cameră e goală, următoarea la fel.

Pășesc ușurel, urcînd pe o scară îngustă în spirală.

Deodată, inima încetează să-mi bată, în momentul în care o mînă grea îmi cade pe umăr. Din fericire, sînt atît de speriat încît uit de propria-mi armă.

— Acum nu te scăpa în nădragii lui Adolf, șoptește Micuțul liniștitor. Nu-s decît eu. Dac-aș fi fost Ivan i-ai fi pupat deja pe îngeri în fund.

— Doamne ferește! M-ai speriat de moarte, bîlbîii eu, descotorosindu-mă de mîna lui.

— Ia uite ce-am găsit, face el fericit, arătîndu-mi o cutie lunguiață plină cu trabucuri. Un colonel ticălos de-al vecinilor stătea și el pe-acolo, mort și cu mîna pe astea, în clipa în care s-a nimerit să trec prin preajmă. Zîmbind, își pune în gură un trabuc obez, pe care și-l aprinde cu o scăpărătoare meșterită dintr-un tub de cartuș.

— Te-ai scrîntit, șoptesc eu înfiorat. Acum, cînd stau la pîndă gata să ne zboare capetele, tu...

— Pentru un trabuc bun merită să mori, filozofează Micuțul calm. Își ridică bricheta primitivă deasupra capului ca pe o torță și privește cercetător în jur.

În momentul în care pășim pe scară, aceasta începe să scîrțîie periculos.

— Rahat vechi și putred, ocărăște el, trosnind cu bocancul într-o scîndură șubrezită.

Porta ne așteaptă pe palier, ținînd în mînă o sticlă de votcă pe jumătate goală. Mai ia o înghițitură lungă înainte de a-i pasa sticla Micuțului, care îmi lasă doar cîțiva stropi.

— E careva pe aici? tușesc eu neliniștit din cauza spirtului arzător.

— De un' să știu eu? face Porta. Îți închipui cumva c-aș fi vreun vizionar?

— Om afla noi în curînd, spuse Micuțul, trăgînd de cîteva ori vîrtos din trabuc și vîrîndu-și capul prin chenarul ușii asemenea unei piei roșii care încearcă să arunce o privire după colț. Hei, Ivane! urlă el cu o voce care răsună prin casă. Ieșiți din bîrlog, tovarăși! Avem ceva drăguț pentru voi. Coboară piedica de siguranță a automatului și gesticulează cu țeavă. Nu-i nici măcar un mădular obosit, chicotește el, și intră înapoi în cameră cu pași lungi și încrezători. Înăuntru, nu e decît mobilă fărîmată. Cioburi de porțelan și sticlă scrîșnesc sub cizmele noastre țintuite.

În mijlocul podelei zace o păpușă din acelea care-și pot închide și deschide ochii. Porta o ia de jos și-o așază grijuliu pe ceea ce-a mai rămas dintr-o vitrină demodată.

Peste tot plutește duhoarea grețoasă și dulceagă a morții.

În stradă, latră sălbatic o mitralieră. Alte două intră și ele-n joc. Pocnesc mortiere. Sunetele se contopesc într-o tăcere încordată în care moartea pîndește din fiecare adăpost.

— Drace, mă doare brațul! mă vait eu, încercînd să-mi suflec mîneca.

— Unde? întreabă Porta. Ia să vedem!

— La naiba, sîngerezi! exclamă Micuțul, holbîndu-se. Cine te-a crestat?

— Cred că s-a-ntîmplat în tranșee cînd mi-au sărit în cap nemernicii ăia, răspund eu.

Porta mă pansează, spălînd mai întîi rana cu niște bere dintr-o sticlă destupată de pe vitrină.

— Dar te-au crestat bine, face Micuțul, compătimitor. Ia un trabuc de ofițer, vrei? Face bine.

Încuviințez din cap și-mi mușc buzele de durere în clipa în care Porta îmi curăță tăietura lungă.

Înaintăm precauți prin casă, cu automatele gata să intre-n acțiune. La mansardă dăm peste un pat dublu în care zace un cadavru. E umflat și are ochii holbați și sticloși.

Micuțul îl împinge cercetător cu baioneta.

— Te-ai scrîntit sau ce? Ai pămînt în cap? îl ocărăște Porta. Dă-i numai o gaură, și-o să ne înăbușim în gaze de hoit. N-o să ne mai

suportăm unul pe altul. Ia vezi dacă n-are ceva dinți de aur, dar fii atent! Bagă de seamă să nu-l înțepi!

Micuțul deschide gura mortului cu gestul unui dentist profesionist.

— Nici urmă, spune el, clătinînd dezamăgit din cap. Un rahat proletar cu dinți de oțel. Comuniștii ăștia afurisiți se pricep să prostească lumea! Șefii ăi mari își umplu boturile cu aur și prăpădiții trebuie să se mulțumească numai cu fier. Și asta numesc ei drepturi egale. N-o să ajung nicicînd comunist. De asta poți fi sigur.

Acoperișul a ars aproape în întregime, și prin el putem zări cerul întunecat. O rachetă luminoasă explodează într-o floare orbitoare de lumină albă. Imediat se pornesc să bată tunurile grele și apare un șir de mingi roșii de foc.

— Isuse și Marie, strigă Micuțul, coborînd precipitat scara îngustă în spirală. Sosesc vecinii!

Bubuiturile și trosnetele se intensifică, în timp ce peste oraș se abate o ploaie de obuze.

Eu mai că zbor pe ușă, și mă arunc pe burtă în ceea ce nădăjduiesc că e un adăpost, dar constat că sînt doar rămășițele a doi soldați germani. Stomacul mi se întoarce pe dos și vomit din rărunchi. Mă lovesc peste haine într-o încercare isterică de a scăpa de mizeria umană.

— Ia-o ușurel, *mon ami*, *c'est la guerre*, mă încurajează Legionarul. Dintr-un salt lung, e lîngă mine. Nu-s decît niște resturi umane pe marele morman de gunoi al războiului.

În scurtă vreme focul artileriei amuțește. Doar mortierele continuă să pocnească, semănîndu-și obuzele printre noi.

Cîteva Maxim latră furibunde, trimițînd șiruri de trasoare în lungul străzii.

— De unde dracu' trag? întreabă Gregor contrariat. Nu zăresc pe nicăieri flăcări la gura țevii.

— Nemernicii trag prin pînză de cort, explică Porta cunoscător.

Trei *Panzer-Grenadieren* sosesc alergînd sub povara echipamentului pe care-l cară și se aruncă gîfîind la pămînt alături de noi.

— *Feldwebel* Gross, se prezintă unul dintre ei, aranjîndu-și casca de oțel nou-nouță.

— *Obergefreiter*, prin mila Domnului, Joseph Porta, rînjește Porta, săltîndu-și nițel jobenul galben.

— Cară-te, bufon nenorocit, șuieră *Feldwebelul*, dîndu-se în lături de parcă Portă ar fi ciumat.

Se aude din nou sunetul sec al unui obuz de mortier, care aterizează pe undeva, prin fața noastră. Din pămînt țîșnește un șuvoi de apă și un hidrant roșu pentru incendii zboară de-a curmezișul străzii, zdrobindu-se de zid chiar în spatele Micuțului.

Mă ghemuiesc înspăimîntat după pușca-mitralieră, cobor capul și-mi sprijin buza căștii de patul armei, neîndrăznind să privesc afară.

O altă flacără își croiește drum pe cer. Sunetul împușcăturii îmi țiuie în urechi. *Feldwebelul* din Grenadieri e cel care-a tras.

— Fir-ar dracu' al dracului, ce ai de gînd, măi idiotule? spumegă Bătrînul. Ai chef să ne cadă-n cap toată armata lui Ivan.

— Are căpățîna plină cu rahat uscat de mîță, asta e, mîrîie Micuțul, aruncîndu-i *Feldwebelului* din Grenadieri o căutătură rea. Sfatul meu, Bătrînule, e să-i tai boașele!

— Cu cine-ți închipui că stai de vorbă, *Obergefreiter*? explodează *Feldwebelul*, pradă furiei. Ai de-a face cu un *Feldwebel*. Te voi raporta pentru adresare necuviincioasă unui superior!

— Gura, amice! Fă-ți un nod la mădular, îl sfătuiește Micuțul, chicotind prin întuneric.

— Nu admit așa ceva, latră *Feldwebelul* Gross. Cer ca acest om să fie pedepsit.

— Cară-te de-aici pînă nu te-mpușc, șuieră enervat Bătrînul. Nimeni nu te-a poftit. Asta-i plutonul 2, și tu n-ai treabă cu noi!

— Dar războiul e același, ripostează *Feldwebelul* Gross, privindu-l furios pe Bătrînul.

— Ai dopuri în urechi, sau ce? N-ai auzit ce-a zis omul? A spus s-o ștergi, strigă Porta vesel. Toți saxonii sînt așa de îngrămădiți ca tine? La naiba, Fido! Treci înapoi în coșuleț și culcă-te!

— Nu-i lăsați să vă vorbească astfel, domnule! face un grenadier subțirel la voce și la trup, cu o uniformă care mai mirosea încă a magazie.

— Ivan va sosi din clipă-n clipă și vă va zbura fuduliile, spune încîntat Gregor, cu un nechezat prelung.

— În picioare! O luăm din loc, hotărăște Gross brusc. Se ridică cu aerul unui adevărat comandant și nu aude înșelătorul șuier din aer. Noi îl auzim și ne lipim de pămînt cît putem de bine.

— Porci lași! mai apucă el să spună înainte ca un obuz de 80 mm să explodeze chiar în fața lui.

Corpul său se conturează clar pe flacăra exploziei. Deflagrația îl taie în două și-i azvîrle partea de sus a trupului, cu cască și binoclu cu tot, în lături și apoi printr-o ușă deschisă.

— Doamne sfinte! exclamă Micuțul. A avut baftă că ușa aia stătea într-o rînă. Dac-ar fi fost închisă, s-ar fi lovit la cap.

— Și-acum ce facem? întreabă ceilalți grenadieri, privind șovăitori spre Bătrînul.

— Faceți-vă rost de niscaiva rusoaice, îi povățuiește Porta amabil, și regulați-le pînă uitați de război. E cel mai bun mijloc de a scăpa din el cu viață.

— Înapoi de unde-ați venit! poruncește brusc Bătrînul. N-am nevoie de voi în plutonul meu.

Grenadierii se ridică bombănind și dispar în întuneric.

Încet-încet, focurile amuțesc și peste orașul ruinat coboară o liniște încordată și amenințătoare.

Înjurînd și bodogănind, ne culegem armele și echipamentul greu și-o luăm înainte la pas.

Îmi arunc automatul pe umăr și-mi șterg de pe față noroiul și zăpada topită.

— Fir-ar să fie, da' rece mai e! face Gregor în timp ce strînge picioarele trepiedului și-și suflă în degetele vinete de frig.

Bătrînul merge în fruntea plutonului 2, crăcănat, cu pistolul-mitralieră în scobitura brațului, ca și cum ar căra o lopată, și cu casca lui udă împinsă pe ceafă.

— Haideți, băiețașii mei! Ia să vedem dacă nu dăm peste Armata Roșie, ca să terminăm războiul una-două, sloboade Porta un rîs macabru. Că doar de-aia am plecat de-acasă!

— Ce viață mizerabilă, oftează Micuțul, plimbîndu-și cu limba trabucul cel gros dintr-un colț în celălalt al gurii și scuturîndu-și cu o mișcare amplă a brațului zăpada de pe melonul său cenușiu. Nici un

individ sensibil n-ar trebui constrîns să suporte toate cîte le oferă un împuțit de război mondial ca ăsta, bodogăne el pesimist.

— Știți ce mi-ar plăcea mie să fac? întreabă Gregor impulsiv, în vreme ce bate pasul alături de noi de-a lungul șirului de case. Mi-ar plăcea să-i fac o vizită generalului Fund-și-Cizme și să-i vîr o grenadă-n pat. Lua-l-ar dracu'! Apoi aș sta afară și-aș pîndi momentul hazliu în care ticălosul bondoc ar lovi tavanul împreună cu tîrfa aia din *Kraft durch Freude* cu care doarme.

— Dați-i drumul, dați-i drumul, ne zorește Bătrînul, nerăbdător. Pentru ce naiba credeți că vă plătește armata o marcă pe zi?

Cîțiva ruși se ridică și vin în întîmpinarea noastră cu mîinile întinse deasupra capului. Alții dispar în beznă, aruncînd în urma lor grenade, în timp ce aleargă.

Micuțul omoară opt inși cu o rafală prelungă, care pare că nu se mai oprește. Zdrobește țeasta unui ofițer care strigă: *Stalinu*!

Plutonul face popas lîngă rămășițele arse ale unui siloz pentru grîne care mai fumegă încă și e plăcut să te încălzești lîngă ele.

În curînd, începem să ne înviorăm. Mă tolănesc înapoia puști-mitraliere, într-o movilă de grîu înnegrit. Gregor zace întins pe spate lîngă mine. Pleoapele îi tremură. Își suflă de pe față un fulg mic dintr-o pană de vrabie.

Bătrînul privește în gol, dus pe gînduri. Știe că acolo, în beznă, sînt mii de fanatici care ne vor pielea.

Îl cercetez cu ochii mijiți. Cîtă vreme îl avem pe Bătrînul comandant de pluton, mai sperăm să ieșim cît de cît teferi din nebunia asta. Nu vrea să-l vadă pe nici unul dintre noi ucis inutil în vreo acțiune idioată pusă la cale de cine știe ce nebun de undeva, de departe, din spatele nostru. De vreun țicnit care nu caută decît medalii și un nou șir de legume[9] care să-i împodobească pieptul.

Un obuz de 37 mm percutează și ricoșează țiuind, fără a provoca stricăciuni.

Porta se sprijină ostenit de ruinele calde ale silozului și scuipă prostește în vînt.

---

[9] Cele mai înalte distincții militare erau însoțite simbolic de „frunzele de stejar", denumite, în jargon soldățesc, „legume" *(n. trad.)*

— Sfîntă Agnes, ce poate fi mai frumos pe lume decît o mică pauză într-un război mondial! Ce-ați zice de niște cafea cu ceva întăritor?

— Ai boabe? întreabă Bătrînul, aprinzîndu-și pipa cu căpăcel de argint.

— Drept cine mă iei? rîde Porta răgușit. În ziua în care nu voi avea destule boabe pentru o ceașcă de cafea, lumea îmi va fugi de sub picioare.

— Nu prea e vreme, face Bătrînul, pufăind din pipă. Dar, ducă-se dracului; fă totuși una! Doar nu sîntem rapidul de Moscova, sîntem numai plutonul 2!

Cu degete agere, Porta își aranjează primusul său american.

— Oamenii care au navigat cu chestia asta peste Oceanul Polar nici n-ar fi visat că, într-o bună zi, *Obergefreiter*, prin mila lui Dumnezeu, Joseph Porta își va face cafea pe ea, rînjește el mulțumit.

— Ce liniște blestemată, mormăie Bătrînul, suflînd în ceașca din metal atașată de bidonul cu apă.

— Nimic nu-i mai bun într-o dimineață înghețată decît una „mică și neagră”[10], spune Porta, adăugînd în fiecare ceașcă un strop de votcă.

Albert soarbe mai mult din cafea pentru a lăsa loc pentru votcă.

— Treizeci de ani dac-aș rămîne în răzbel, și tot nu m-aș obișnui cu afurisitele alea de flăcări, șoptește el, făcîndu-și palmele căuș și suflîndu-și aer cald în obraji. Mă trimit cu gîndul la candele de mort. Viața nu-i decît o mare hazna și-ți e suflată de sub fund fără ca măcar să-ți dai seama, dar tot se mai spune că „Dumnezeu e bun!” Să mori de rîs! În toată viața asta mizerabilă n-am cunoscut frica mai bine ca acum, de cînd am nimerit în parodia asta de război, iar pe deasupra mai sînt și ud leoarcă! De s-ar lăsa c-o pneumonie, aș avea cel puțin temperatură și tot tacîmul, dar bunul Dumnezeu a hotărît altfel, și uite cum sînt nevoit să mă tîrăsc pe fața împuțită a pămîntului, așteptînd ca vecinii să-mi zboare curul ăsta negru. Soarbe o gură de cafea cu votcă și privește în jur abătut. Cîteodată aș vrea să mă omoare, și să termin povestea. La urma urmelor, viața nu merită oricum să fie trăită.

— *C’est la guerre*, mon ami, oftează Legionarul, cu veșnica țigară

[10] O ceașcă cu cafea neagră, cu un dram de șnaps sau votcă. *(n. trad.)*

Caporal înfiptă între buze. Tu nu ești decît deșeul care înalță mormanul de gunoi al armatei. Asta e voia lui Allah!

Porta chicotește și mai toarnă cafea și votcă în ceștile noastre.

— Strașnic ne-a mai tras în piept *Führerul* lui Heide cînd ne-a promis pace eternă și *Kraft durch Freude* cu tot tacîmul!

— Să amplasăm mitralierele? întreabă Barcelona, întinzîndu-se în grîul cald.

— Nu, dă-le dracului! face Bătrînul nepăsător. Ia să mai vină o dată și vecinii să ne roage să tragem în ei! Eu unul m-am săturat.

Cînd ne dezmeticim mai e încă întuneric. Ne vîrîm în mantăile noastre care miros a noroi și a sudoare străveche.

Bătrînul ne așteaptă afară, în ceața umedă și rece. Marginile bonetei sale de campanie îi stau peste urechi, iar pipa cu căpăcel de argint îi atîrnă leneșă din colțul gurii! E una din acele dimineți mohorîte din care Rusia are cu grămada. O dimineață tocmai bună să-ți smulgă sufletul și vlaga.

Mormăind și răstindu-ne unii la alții, ne strîngem echipamentul. Se vede treaba că am adunat pînă acum o colecție nemaipomenită de materiale: mitraliere ușoare și grele, accesorii rudimentare pentru arme, pistoale-mitralieră, cuțite de luptă, cazmale rabatabile, centuri cu cartușe, grenade care ne umplu buzunarele și carîmbii cizmelor. Să adăugăm și cleștii pentru tăiat sîrmă, încărcături magnetice, baterii și telefoane de semnalizare, felinare de campanie, portharturi și busole.

— Doamne, ce grămadă de rahat, gîfîie Porta, luptîndu-se cu sacul măștii sale de gaze. Rămîneți pe loc pînă aduc limuzina!

— E-n regulă, răspunde Bătrînul. Șoferii să-și adune căruțele, dar repejor, domnilor! Haideți să terminăm cu războiul ăsta puturos ca să ne putem întoarce cu toții acasă.

— Să sperăm că băieții neastîmpărați din vecini nu ne-au umflat caleștile de sub fund în timpul nopții, chicotește Porta și se îndepărtează fluierînd, urmat de ceilalți conducători ai plutonului.

— Dacă vrea careva un sfat de la mine, spune Micuțul, important, sînt de părere că ar trebui să punem ceva santinele pe lîngă căruțele-astea cît timp tragem la aghioase. Altfel nu ne va acoperi nici o societate de asigurări. Ei, dar asta-i treaba voastră, băieți! Eu mă duc să aduc porcii.

— Tu rămîi aici, răbufnește Bătrînul, furios, dar Micuțul nu-l aude. A dispărut deja cu o grenadă într-o mînă și cu un automat în cealaltă.

După o vreme zilele și nopțile încep să se scurgă împreună, într-o umbră confuză. Un oraș cucerit nu se mai deosebește de altul, și e mult de cînd am renunțat să mai numărăm morții, mult prea numeroși pentru a. Mai prezenta vreun interes.

Pe cîmp zac hoiturile unor vaci bălțate, umflate ca niște baloane, răsturnate pe spate, cu picioarele țepene.

Pe Porta mai că-l podidește plînsul la priveliștea acestei smintite risipe de hrană și se lansează într-o descriere despre prepararea corectă de „osso buco” cu orez și sos picant.

Regimentul 27 Panzer e retras din atac. Majoritatea companiilor sale au fost reduse la efectivele unor plutoane. Compania noastră a mai rămas cu trei vehicule, restul fiind niște epave.

*Cînd am părăsit pămîntul patriei, ni s-a spus că mergem
să apărăm drepturile sfinte!*

Marcus Flavius

Locotenentul cel gras

Rămăsese ultimul din plutonul său. Era dis-de-dimineață. Alerga nebunește prin fundul văii. Cei mai mulți căzuseră în timp ce traversau fluviul, atunci cînd o mitralieră grea rusească se pornise să tragă de pe unul din maluri. În urma lui, undele apei deveniseră de un roșu aprins. Ajunse pe culmea dealului și simți o durere arzătoare într-o coastă. Fusese sfîșiat. Totul i se întunecă înaintea ochilor.

După-amiază, tîrziu, își reveni în simțiri. Aerul era înăbușitor și soarele îl dogorea. Încercă să-și întoarcă fața de la el. Vestonul îi era ferfeniță, nasturii dispăruseră, iar partea dreaptă îi era un terci însîngerat. Carne sfîșiată, oase zdrobite și zdrențe de uniformă.

— Apă, gemu el. Apă!

Dar n-avea cine să-l audă. Cîmpul de luptă era liniștit.

Puțin mai încolo zăceau doi ruși, dintre care unul murise cu cîteva ore în urmă. Fața nu-i mai era decît o mască însîngerată. Celălalt soldat mai mișca puțin din cînd în cînd și din gura lui zdrobită ieșea un horcăit slab. Îi fusese despicat stomacul.

Un roi de muște mișunau pe măruntaiele sale vărsate.

— Apă! gemu el din nou. Sete!

Întreaga vale era presărată cu tuburi goale de cartușe. Pe malul fluviului zăcea epava arsă a unui T-34, iar ceva mai încolo turela smulsă a unui P-IV german. Iarba verde și fragedă. Fusese strivită sub călcătura nenumăratelor cizme grele; șenilele tancurilor sfîșiaseră pămîntul moale.

Deodată își luă zborul un roi de muște. Unele se așezară pe fața lui, vîrîndu-i-se în gură, printre buzele întredeschise, și în nas. Încerca să-și ridice mîna, și apoi să-și scuture capul, dar comenzile pornite de la creier se sfîrșiră într-un tremur abia perceptibil al trupului.

„Apă", gîndi el. Continuă să se gîndească la apă pînă în clipa în care își dădu sufletul.

Două săptămîni mai tîrziu, mama lui, o văduvă din Primul Război Mondial, primi invariabila carte poștală:

În numele *Führerului* Adolf Hitler, vă aducem la cunoștință, cu părere de rău, că fiul dumneavoastră, *Leutnant* GEORG FRIEDRICH, comandantul unui pluton de infanterie, a căzut la datorie luptînd vitejește pentru *Führer*, Volk și *Vaterland*.

Führerul vă mulțumește. *Heil Hitler*!

Orășelul ales pentru refacerea noastră e curat și plăcut. Războiul lăsase ca urmă a trecerii sale doar cîteva case năruite. Rețeaua de alimentare cu gaze a fost, bineînțeles, aruncată în aer, cum se întîmplă întotdeauna în timpul unei retrageri. Dar nouă nu ne pasă. Cui îi mai trebuie gaze? Nu nouă, în orice caz!

Hotelul *Svaboda* freamătă de viață. Tania, proprietăreasa, stă înapoia tejghelei, îmbrăcată într-o rochie de bal demodată, încadrată de trei ospătărițe nostime, cu fustițele lor scurte, gata să-i întîmpine pe eliberatorii germani. Are un vocabular interesant și extrem de colorat, deprins de la trupele mongole care staționaseră aici înaintea noastră.

Porta și Micuțul se apucă de îndată s-o învețe expresiile echivalente în germană. Două zile mai tîrziu, îl întîmpină pe fiecare client care-i trece pragul cu un amabil: „Pupă-mă-n cur!"

Mîna Micuțului se strecoară tot mai sus pe sub rochia ei violet, încercînd să afle unde și-au ascuns comisarii votca și caviarul înainte de a pleca.

— Te arzi? o întreabă el, lasciv, cu o șoaptă care face alambicele de pe rafturi să zornăie și ursul împăiat de lîngă șemineu să clipească din ochii săi roșii, luminați.

Cu aerul mîndru al unei țarine, își face apariția pe ușă Vera Konstantinovna. Poartă aceeași haină scumpă din blană de vulpe, în ciuda căldurii din încăpere. Se spune că e o femeie de rang, măritată cu un comisar sus-pus care a plecat cu Armata Roșie. Ceilalți i se adresează rînjind cu „Alteță", dar nu-și pot ascunde teama în fața ei.

— O punem? propune Porta, făcînd cu degetul mijlociu semnul internațional pentru copulație. O cursă cu schimbătorul de viteză, *paniemaieși*?

În drum spre camera de la etaj, mîinile lui Porta cercetează deja terenul de sub fusta Verei.

— Numai puțin, să mă spăl la *ma petite soeur*, murmură ea, țuguindu-și buzele pentru un sărut. Înainte de-a fi nevoit să plece, soțul meu a instalat aici un bideu. Știi ce-i un bideu?

— O troacă în care să-ți speli artileria mijlocie, rîde Porta. Franța e plină de chestii din astea, dar pe-acolo lumea se și regulează mai mult.

În timp ce ea e la baie, Porta se dezbracă. Își aruncă greul pistol rusesc pe toaletă, dar ca de obicei își păstrează cizmele și jobenul galben.

De jos de la bar răzbate vocea groasă de bas a lui Barcelona:

Wir, im fernen Vaterland geboren,
nahmen nichts als Hass im Herzen mit,
Doch wir haben die Heimat nicht verloren,
unsere Heimat ist heute vor Madrid...[1]

Cînd revine în cameră nu mai are pe ea decît ciorapii și pantofii. Părul auriu-roșcat i se revarsă liber pe umeri.

— Ce mai poamă, exclamă Porta cu admirație, plescăind din limbă. Hai cu mine la Berlin. Ai putea face avere în Zigeunerkeller. Aia plătesc două sute pentru un solo și cinci sute pentru o plimbare în grup.

Se apropie de el încet, cu buzele întredeschise într-un zîmbet senzual.

— O, maică-măiculiță, mormăie el răgușit, dîndu-și peste cap ochișorii săi porcini. Ai fi în stare s-o scoli și pe-a unui mort!

— Ești un bărbat nostim, șoptește ea seducător. Dar de ce nu-ți descalți cizmele?

— Ajută în caz de evacuare rapidă, rînjește el. Ia închipuie-ți că bărbatu-tău, plecat în călătorie, și-ar vîrî încoace capul său de comisar, cu un Kalașnikov în mînă. Aș șterge-o mai iute cu cizmele în picioare.

Ea îl sărută. Săruturi mici, ușoare ca fulgul, care-i gîdilă fața. Cade pe spate în pat, trăgîndu-l și pe el.

---

[1] *(germ.) Noi, născuți în îndepărtata patrie,/N-am păstrat în inimi decît ura./Dar patria nu ne-am pierdut-o,/Patria noastră se află astăzi în fața Madridului*—cîntec al legiunii Condor, trimisă de Hitler în sprijinul falangiștilor lui Franco în timpul războiului civil din Spania *(n. trad.)*

— Îți place ciomagul meu, așa-i? întreabă el după o vreme. E de la Berlin și e-n stare de orice!

— Ești un bărbat drăguț, șoptește ea admirator, trecîndu-și degetele peste părul său aspru de pe ceafă.

Cînd Porta revine la bar, cîteva ore mai tîrziu, e întîmpinat cu urlete de admirație.

— Cît te-a costat? întreabă interesat un *Wachtmeister* de artilerie. Vrea să știe dacă-i ajung economiile lui de douăzeci și cinci de mărci.

— A făcut-o din dragoste! se laudă Porta. Dar tu fii sigur că va trebui să scuipi cel puțin o bătrînă pentru plăcerea asta.

— Atunci dă-o dracului. Nu-i genul meu, șuieră dezamăgit *Wachtmeisterul*. Pleacă să stea de vorbă cu una dintre ospătărițele în fustă scurtă.

— Fereală! urlă Micuțul, beat, legănîndu-se pe picioare. Dacă nu, vă zbor mădularele la toți!

Pistolul-mitralieră pare că va răpăi o veșnicie. O oglindă uriașă cu vulturul țarist zboară în țăndări. Cioburile cad în dosul tejghelei, iar podeaua e plină de mușcături de la gloanțele ricoșate. După ce-și golește încărcătorul, rămîne pentru o clipă nesigur, unduindu-se pe picioarele răscrăcărate.

— Sînteți morți? întreabă el prin salonul pustiu, schimbînd încărcătorul. Sau poate n-ați aflat cine a invadat țara asta puturoasă? Cu o nouă rafală prelungă spulberă toate ferestrele, împușcă o vacă din peisajul unui tablou atîrnat pe perete și face sită ușa care dă din bucătărie la bar. Apoi se prăbușește pe podea, strîngînd drăgăstos în brațe pistolul-mitralieră.

Un intendent cu o singură cizmă în picior zboară urgent prin ușă. Are impresia c-au revenit rușii.

Tania îl ajută pe Micuțul să se ridice, îl îmbrățișează și-i spune cu o amabilitate prefăcută că ea, de fapt, i-a iubit dintotdeauna pe nemți.

— Un război mondial nu-i chiar atît de rău, îi explică Porta Verei, care-și aranjează jartiera. Comisarul tău știe că în timp ce e plecat tu le servești eliberatorilor nemți păsărica lui de drept? Dacă află, te-ar putea trimite la Kolîma pentru comportament nerusesc. Dar, mai știi, poate că ți-ar plăcea să lucrezi acolo jos, în minele statului?

— Avem oaspeți, strigă Gregor voios, în timp ce prin noroiul pieței își face apariția un Kübel, patinînd lateral cu cauciucurile scrîșnind.

Din Kübel sar sprinteni cinci polițiști militari. Precauți ca niște balerini, își caută drum prin zăpada mocirloasă, ferindu-se să-și murdărească bocancii lucitori ca oglinzile. Căștile sclipesc, aruncînd scîntei în toate direcțiile. În timp ce traversează piața, își scot pistoalele Walther din tocurile galbene nou-nouțe. Tropăie apăsat pe scîndurile dușumelei, plini de ei și cu piepturile bombate, expunînd insigna strălucitoare de vînători de capete. Oameni masivi, bine hrăniți, care savurează teama ce sînt obișnuiți s-o inspire.

Comandantul gărzii, un saxon cu o înfățișare brutală, purtînd pe buzunarul stîng de la piept *Ordinul Sîngelui*[2], dă alene roată încăperii, aruncîndu-ne priviri în care se citește curtea marțială.

— Nu mă cunoașteți, porcilor! urlă el cu un aer mulțumit, scuipînd pe podea. Dar să vă ferească sfîntul să ajungeți să mă cunoașteți! Dintr-un buzunar special de pe cracul pantalonului scoate un baston lung de polițist, îl îndoaie cu ambele mîini ca pe o sabie și-l agită amenințător prin aer. Ia să-l văd pe ticălosul care trage pe-aici fără ordin!

— Eu sînt tipul pe care-l cauți, *Herr Wachtmeister*, dom'le, rînjește Micuțul, ținînd între dinți un trabuc cît toate zilele. În timp ce-i răspunde, vîră brutal țeava Tokarevului sub falca obeză a celuilalt. Ia ascultă, băi avorton scîrbos, cară-te și ia și gloata asta de curcani cu tine. Pentru că într-un minut mă apuc din nou să trag.

— Ești nebun! bîlbîie *Wachtmeisterul* neliniștit, retrăgîndu-se încet către ușă.

— Nu, nu sînt, rînjește Micuțul, trimițînd un glonț în podea, între picioarele omului. Sînt bastardul lui Frankenstein, fiule, asta sînt, și-n fiecare dimineață beau sînge la micul-dejun.

— Arestați-l! se precipită *Wachtmeisterul*, alb la față ca varul.

Nu reacționează nimeni la ordinul său. Cei patru polițiști militari o șterg pe ușă. Sloboade un țipăt ascuțit în clipa în care Micuțul

[2] ORDINUL SÎNGELUI: distincție național-socialistă instituită de Hitler în 1933 în memoria zilei de 9 noiembrie 1923. Consfințea participarea activă la lovitura de stat (eșuată) a naziștilor de la München, din 1923. Un fel de atestat al apartenenței purtătorului la „vechea gardă" *(n. trad.)*

se năpustește asupra lui cu o mîrîitură surdă și, cu un pumn greu, îi înfundă casca pe cap pînă la nas. Iese pe ușă atît de repede încît se dă de-a berbeleacul și alunecă o bucată bună prin mocirlă.

— Vom avea necazuri, prezice sumbru Barcelona. Or să ne omoare cînd s-or întoarce cu întăriri.

— Luați-vă bulendrele și s-o ștergem, ordonă Bătrînul, așezîndu-și boneta pe cap.

— Acum e ora închiderii, spune Tania cu fermitate. Plecați. Mîine ne vedem din nou. Ăsta-i un local cumsecade, să știți, nemți puturoși!

Coboară cu zgomot jaluzelele din fier și stinge ochii roșii și răi ai ursului împăiat.

La plecare, Micuțul își repede pumnul printr-un ochi de geam rămas pînă atunci intact. Își scutură mîna care șiroiește de sînge și o linge ca o mîță care linge frișcă.

— De ce dracu' ai mai făcut-o și p-asta? îl ocărăște Bătrînul furios.

— Era un geam comunist, de-aia, zbiară Micuțul. Dă furios un șut unei găleți goale care se rostogolește zgomotos într-un șanț de peste drum. Mereu boscorodești, Bătrînule. Nu vrei să ne distrăm și noi ca bieți soldați ce sîntem. Mie-mi place să sparg geamuri. Asta fac de cînd eram sugar. Dac-ar fi să plătesc toate geamurile pe care le-am spart, mi-ar trebui un împrumut la Banca Națională.

Ar fi trebuit să fii de față în noaptea în care eu și cu progenitura aia de jidan, David, de pe Heyn Hoyerstrasse, am făcut zob toate geamurile de la Davidstation și i-am împroșcat pe caralii din cap pînă-n picioare cu țăndări de sticlă. Și totul numai din vina lor. Se repara o conductă de gaz și ticăloșii adunaseră toată piatra cubică într-o grămadă, tocmai bună pentru noi cînd am ieșit abțiguiți de la *Godacul fericit*. „Pe locuri, fiți gata, start!" a urlat atunci puiul de jidan, azvîrlind primul bolovan. A nimerit pe biroul supraintendentului Willy Nass, răsturnîndu-i ibricul cu cafea și spărgîndu-i o călimară plină cu cerneală, în așa fel încît o grămadă de documente importante pentru ticălosul de stat au fost acoperite cu cafea și cerneală. Pe Nass l-au apucat pandaliile și și-a dat drumul în stil hamburghez, așa că toți caralii de la *Schupo* s-au apucat să-și pună pe ei blindajul și artileria, pistoale și ce mai aveau. Cînd să iasă în Reeperbahn, au rămas înțepeniți în poartă, atît

erau de mulți. David și cu mine am împrumutat niște biciclete care ne așteptau rezemate de zidul Teatrului de Varietăți, și-am tăiat-o pe șosea, urmăriți de un roi de curcani. Doamne, da' tare se mai străduiau să pună gheara pe noi. De fapt, pe mine, pentru că eu eram singurul pe care-l vînau. David jidanul s-a fofilat la Buxtehude. Zicea că trebuie s-o ajute pe mătușă-sa la gogonele. Nass m-a amenințat cu pedepse grele pentru șterpelire de biciclete și distrugere de bunuri în timpul evadării. Mai zicea el ceva și despre niște babe și-o tarabă cu ziare. Am încercat cît am putut să-l lămuresc că n-avea cum să fie vorba de mine, pentru că eu nu știu să umblu pe bicicletă.

„Minți”, a urlat el, rupîndu-și biroul în două cu bastonul. „Dar om afla noi în curînd ce și cum” mi-a promis, dîndu-mi un brînci prin ușă și pe scări. Jos, în stradă, mi-au înmînat o bicicletă de-a forțelor de poliție pentru care Nass a trebuit să semneze o chitanță. Am pornit-o de pe Davidstrasse, aia care coboară în pantă și se termină în Elba.

„Suie-te!” mi-a strigat un *Oberwachtmeister* cu o mustață de jurai că-i a lui Adolf.

M-am făcut de cîteva ori că mă dau cu fundul de pămînt, dar s-au pornit să mă ciomăgească pentru a mă face să pricep cît de importantă e pentru ei excursia asta cu bicicleta.

Apoi m-au așezat în șa și i-au dat bițoaclei un brînci grozav!

„Ia-o la vale, hoț nenorocit de biciclete”, mi-a poruncit Nass de sub țăcălia aia a lui cu cozoroc.

„Prea bine, domnule”, am răcnit eu și mi-am întins picioarele în lături. Restul l-a făcut afurisita de bițoaclă. A țîșnit pe Davidstrasse ca din tun și a cotit-o într-o rînă pe Bernhardt Nochtstrasse, care-i strașnic de abruptă. Pe drum, mai c-am pupat un tramvai, în vreme ce scîrțîia la deal în sus, pe-acolo pe unde-și fac treaba toate tîrfele de cinci mărci din Fischermarkt.

Pe Landungsbrücke am fost nevoit să părăsesc bițoacla poliției, care a continuat să meargă de capul ei și nu s-a oprit decît în Elba. Ar fi trebuit să auziți cît de urît făcea Nass cînd i-a ajuns la urechi că i s-a înecat bicicleta. Am aflat mai tîrziu că a fost nevoit s-o plătească. Pe chitanță, stătea scris doar numele lui.

— Încetează cu rahatul ăsta despre Davidswacht și Nass, fonfăie

Porta, care se căptușise cu un guturai. Ne vor împușca fără să prindem de veste. Muierea aia de comisar cu care am întreținut relații sociale mi-a spus că pe-aici au fost puzderie de NKVD-iști care s-au evaporat prin zonă după ce Armata Roșie și-a luat tălpășița.

— Zvonuri de latrină, face detașat Gregor Martin. Amicii noștri și-au pierdut curajul. Am cîștigat războiul. Tot ce avem de făcut e s-o tăiem prin toată Rusia de-a curmezișul și să ne-ntîlnim pe partea cealaltă a pămîntului cu halitorii de orez.

— Mai întîi vreau să-l văd pe ofițerul sanitar, strănută Porta. Nu mai pot de picioare și-o să avem de mers cale lungă. Aveți barem habar cît e de mare Mama Rusie?

— Știți ce cred eu? trîmbițează Micuțul, lovindu-se cu pumnul în piept. Ar trebui să-i pîrlim strașnic pe ticăloșii ăia din NKVD ca s-avem și noi parte de pace din cînd în cînd.

— Mănînci rahat, mormăie Porta răgușit, suflîndu-și zgomotos nasul cu degetele. M-am săturat să hoinăresc pe scoarța pămîntului sub ordinele unuia sau altuia. Ia gîndește-te cîte se întîmplă la Berlin în vreme ce eu fac pe-aici pe soldatul. Își suflă din nou nasul și ia un gît zdravăn de votcă. Dumnezeul nostru german nu-i prea isteț. Dac-ar fi fost, l-ar fi luat pe *Gefreiterul* nostru din Boemia, pe nume Adolf Hitler, în Primul Război Mondial!

— Măsoară-ți cuvintele, *Obergefreiter* Porta, îl previne Heide tăios. E de datoria mea să te raportez NSFO-ului, și rezultatul va fi neîndoielnic cel pe care-l știm cu toții.

— Ești în stare să prezici viitorul, așa-i? îl ia Porta peste picior, suflîndu-și nasul cu dosul palmei.

Prin noaptea tăcută, răsună un clinchet deconspirativ și ne punem cu toții la adăpost de-a lungul zidului.

— Un automat, ăsta-i un automat scîrbos, șoptește Micuțul, lungindu-se la pămînt.

Porta trece strada cu agilitatea unui motan și se strecoară pe niște scări distruse într-o pivniță a cărei jumătate de ușă atîrnă într-o singură balama.

În timp ce aleargă, din altă deschizătură a pivniței izbucnesc explozii.

— O balalaică! Fir-aș al dracului, o balalaică! urlă Gregor agitat, și trage din reflex în șuvoiul de lumină.

Tot din reflex, smulg și eu inelul unei grenade-ou și-o arunc înspre pivniță. O bufnitură înfundată, și bezna e despicată de o flacără portocalie care se răsfrînge în căștile noastre ude.

Micuțul năvălește cu un trosnet asurzitor drept printr-o ușă de sticlă. Cioburile îi zboară pe la urechi. Schmeisser-ul său latră sacadat. Totul durează doar cîteva minute. Apare din nou în chenarul ușii, dă cu piciorul în cîteva cioburi și strănută de două ori, vertiginos.

— Asta-i balalaica cu pricina, strigă el, ridicînd un Kalașnikov deasupra capului. Ăla care cînta la ea e mort!

— Puturoșii de vecini sînt atît de bătuți în cap din cauza războiului, încît nu mai sînt în stare decît să stea în drum și să-ncurce treburile, spune Barcelona, tușind. A răcit ca și noi. Își adună o flegmă și-o scuipă în direcția unui cal mort care zace într-o baltă de sînge înghețat.

— Nu fi prea sigur, fonfăie Porta, luînd încă un gît din sticla sa de votcă. O consideră a fi un înlocuitor al vitaminei C și nădăjduiește că-l va scăpa de răceală. Niciodată să nu te-ncrezi în vecini. Păduchii ăștia împuțiți sînt în stare s-o ia de la capăt și, pînă să ne dezmeticim noi, ne trezim înapoi de unde-am plecat!

— Știți ce cred eu? zbiară Micuțul dintre ruinele unei cofetării. Războiul ăsta e un nou război de treizeci de ani, ca atunci cînd Isus și-a aruncat armata în Marea Roșie ca să-i caftească pe turci. Cunoștințele sale biblice sînt, ca de obicei, puțin descentrate.

Din capătul celălalt al orașului răzbate foc de artilerie grea.

— Parcă au rahat între urechi, se înfurie Gregor. Ticăloși, ahtiați după războială. De ce dracu' trag tot timpul? Aș vrea să plec înapoi la generalul meu. Cu el, războiul era o plăcere.

— Ai voie să împuști polițai militari, hă? șoptește Porta misterios, curățindu-și zăpada înghețată de pe cizme.

— Nu prea, rîde Barcelona, înghițind un pumn de pastile pentru gît pe care le-a „găsit" asupra unui cadavru.

— N-ai voie să faci o grămadă de lucruri, strigă Micuțul. Culege furios o grenadă neexplodată de pe jos și-o azvîrle pe fereastră. Ducă-se dracului cu toții!

— Doamne sfinte, de ce strănută și îngheață toată lumea în țara asta spurcată? fonfăie Porta. Știe careva vreun leac? Mă simt ca și cum mi-ar ieși păr prin urechi și virușii mi-ar fi construit un baraj de sîrmă ghimpată în gîtlej!

— O grenadă rusească-n cur, sau poate o rafală de Kalașnikov în deblă te-ar lecui pe loc de răceală, face Gregor cu un rîs fără umor.

— Cel puțin sînt leacuri sigure, admite Bătrînul, curățindu-și pipa cu cuțitul său de luptă. Răcelile sînt cumplite, și ce-i mai rău e că nu sînt de ajuns ca să te țintuiască la pat.

— Dreptu-i! pufăie Micuțul. M-am dus ieri pe la ofițerul sanitar. M-a azvîrlit afară și m-a amenințat că mă bagă la pîrnaie pentru sabotarea efortului de război. „Am temperatură, domnule—i-am zis—cel puțin 52 de grade." „Mănînci rahat, bă!" a răcnit el. „Păi tocmai d-aia, domnule", am răspuns, și atunci s-a apucat s-o ia razna și să zbiere. Văzînd așa, am șters-o înainte să se întîmple ceva neregulamentar. Oricum, am reușit să-i strănut drept în nas. Să aibă la ce se gîndi cînd i-o arăta și lui termometrul 52 de grade.

— Ai cui sînteți voi? latră un *Leutnant* obez, cu un monoclu sclipindu-i pe fața cărnoasă și albă.

— Cine dracu' întreabă? vine replica lui Porta din umbra caselor.

Locotenentul turbează și cere numele unității.

— Vîrîți-i o țeavă de tun în cur, orăcăie Gregor din beznă. Ar fi încîntat. Arată ca unul din ăia cărora le place să-și vidanjeze din cînd în cînd căcăstoarele.

— Insulți un ofițer superior, spumegă *Leutnantul*, schimonosindu-și fața. Cine sînteți, porcilor?

— Ăla-i colonel în armata chineză, urlă vesel Micuțul. *Paniemaieși, grabit?*[3]

— Gura! previne Bătrînul, conștient că astfel de glume se pot lăsa cu consecințe nefaste.

— Da', dar e pe bune colonel în armata chineză, răcnește Porta, cu un nechezat. Comandă două regimente de parașutiști pechinezi, dar într-un secret desăvîrșit, *Herr Leutnant*, să trăiți! Nici măcar chinezii n-au auzit de ei, domnule!

---

[3] *(rus.)* Ai priceput, găoază? *(n. trad.)*

— Alo, locotenente! rage Micuțul hohotind și se bate cu palmele peste coapse. Ai greșit drumul, să știi! Ivan Împuțitovici îți poate zbura în orice clipă parbrizul ăla din mijlocul mutrei tale umflate și te poate trimite în zbor să te regulezi cu îngerii!

Locotenentul își smulge pistolul din toc, îl armează cu un gest teatral și-l îndreaptă asupra Micuțului, care-și aprinde un trabuc imens cu aerul unui magnat al industriei.

Legionarul își răsucește automatul și trimite o rafală în pămînt, la picioarele *Leutnantului*. Gloanțele ricoșează în toate direcțiile.

Locotenentului îi scapă monoclul și se face țăndări pe suprafața pavată a străzii.

— Îți găsim noi altul mai sticlos dom'le! propune Porta, în vreme ce patrula locotenentului aleargă în dezordine de-a lungul străzii.

— Sînteți arestați! țipă isteric ofițerul, apucînd brațul Bătrînului.

— Ia mîna de pe mine! șuieră Bătrînul, smulgîndu-se furios. Aici nu te afli în garnizoană, *Herr Leutnant*, și noi nu sîntem recruți! Asta-i o unitate de linia-ntîi și comandantul sînt eu. Tu n-ai treabă cu noi. Nu te cunoaștem!

— O să vă jupoi, se plînge locotenentul isteric. Asta-i revoltă. O să vă aduc în fața curții marțiale de campanie.

— Cum vreți, domnule! răspunde Bătrînul, furios.

— Sparge-i dinții, sugerează Micuțul, cu un rîs crunt, și apoi trage-i pielea peste urechi!

Pe stradă își face apariția, patinînd prin mocirlă, o mașină-amfibie, frînînd și răsucindu-se în jurul axei sale, pînă cînd reușește să-și îndrepte botul în direcția din care a venit.

Oberstleutnant Löwe sare cu agilitate din vehicul și se îndreaptă cu pași mari spre Bătrînul, care, în cizmele sale ude și murdare, îl privește acru.

— Iată-te deci, zîmbește Löwe, ridicîndu-și ușor marginea căștii cu o mînă mare, înmănușată. Se uită întrebător la locotenentul cel gras. Ce cauți aici? se adresează el aspru, pescuind o țigară stîlcită din buzunarul de la piept.

Bătrînul îi oferă un foc și clatină din cap în direcția locotenentului obez.

— Acest ofițer a dat buzna încoace să mă învețe ce să fac cu

plutonul, domnule. Tocmai îi explicam că nu l-aș sfătui să încerce una ca asta.

Oberstleutnant Löwe suflă un nor de fum de țigară, aruncă rapid o privire în jur și pricepe imediat situația.

— Vino cu mine, îi poruncește locotenentului care tocmai deschidea gura să-și verse năduful.

Löwe se urcase deja în vehicul, alături de șofer, *Obergefreiter* Brinck. Nici nu apucă bine să se așeze locotenentul, că Brinck apasă cu toată forța pe accelerator și demarează într-o ploaie de noroi și zăpadă.

— În formație cîte unul, după mine! mormăie supărat Bătrînul, punîndu-se în fruntea plutonului.

— Uite-l că iar a pus botul, face Micuțul, cu un gest deznădăjduit. În orice caz, de data asta n-a fost vina mea. Ofițerul ăla afurisit a-nceput totul și apoi n-a avut simțul umorului.

— Ofițerii sînt întotdeauna de vină, spune Porta, suflîndu-și nasul cu degetele. Nu-și pot ține gura cînd vorbim noi. Treaba lor!

Gregor depistează un magazin de mobilă și ne încartiruim acolo temporar.

— Ați verificat să nu fie capcane pentru tîmpiți? întreabă Heide zelos, uitîndu-se sub o canapea.

— Nu schimbați poziția mobilei și, în nici un caz, nu atingeți tablourile, ne povățuiește Porta. Dacă vedeți vreun tablou de-al lui Stalin, nu-l clintiți. Parșivilor noștri dușmani le place să instaleze mici surprize pe sub mobile sau pe după tablouri. Întoarceți-l pe Stalin cu mutra la perete, fiilor, și veți avea surpriza vieții voastre!

— Doamne, așa-i! țipă Micuțul. Mai țineți minte cînd am urnit din loc porcul ăla mare și mort? A sărit în aer un sat întreg împreună cu un pluton de motocicliști. Vecinii legaseră de porc un fir care ducea la depozitul de muniții. A fost ca și cum lumea și-a ieșit din țîțîni, și eu am zburat în aer de i-am pupat tălpile lui nea Isus. Nici din porc n-a mai rămas nimic. Nici măcar o ciozvîrtă pe care s-o dregi cu un ou prăjit!

— Mai are careva niște ulei de armă? întreabă Heide, care își demontează pistolul-mitralieră.

— Ulei de armă? se strîmbă Gregor cu dispreț. Freacă-ți instrumentul, frate-meu, și folosește ce iese din el. Așa fac halitorii de orez. Armata lor nu risipește nimic.

— Ține-ți gura, porc infect! scrîșnește Heide turbat, aruncîndu-i o căutătură rea.

— Ajunge! poruncește Bătrînul, care se trîntește pe o canapea brodată și privește în gol spre tavan. Nu mai vreau necazuri. Aveți rahat între urechi!

Un duduit îndepărtat ne face să tresărim.

— Tancuri! spune Porta, apucîndu-și jobenul.

— E-un tren care trece printr-un tunel lung, face Micuțul, întinzîndu-se leneș.

— Tren? Cred că te-ai țicnit, strigă Gregor, aruncîndu-se îngrozit la podea. E-un obuz. Unul enorm.

Se produce o explozie asurzitoare.

— Isuse și Marie! țipă Micuțul, ghemuindu-se și rîzînd nebunește. Ceva mai aproape de-ar fi fost, și nu ne-am mai fi văzut casa. Iar arma sărmanului Julius ar fi rămas necurățată.

— Ce rahat! țipă Gregor, vîrîndu-și fața lui de curcan prin geamul spart. Într-o clipă o ia razna și golește un încărcător întreg în beznă. Împușcați-mă! zbiară el, aruncînd o grenadă de mînă. E nevoie de doișpe oameni ca să-mpuște un soldat puturos care s-a săturat să se mai bată în armata asta. Gesticulează cu automatul prin aer. Haideți! Mi-ajunge! Lua-v-ar dracu' cu războiul vostru cu tot! Vîrîți-vi-l undeva! Vîrîți-vi-l în cur și căcați-l apoi afară sub forma unei grămezii de revoluții sud-americane. Pe urmă băgați-i-l pe gît lui Adolf și puneți-l să vă mulțumească pentru cadou.

Bătrînul și Barcelona se tîrăsc pe podea pentru a-l înhăța pe Gregor care țopăie în sus și-n jos pe salteaua cu arcuri a unui pat dublu. Ține în mînă un încărcător plin, dar nu reușește să-l bage în automat.

— O, Doamne, se tînguie el. Nici unul dintre noi nu va mai ajunge vreodată acasă! Vecinii or să ne zboare fundurile!

Bătrînul îl plesnește de două ori cu putere peste față.

— Nazist nemernic, zbiară Gregor, privindu-l ca un nebun. Își agită prin aer, țeava automatului. Habar n-ai cine sînt eu! Eu și cu generalul meu sîntem niște privilegiați în războiul ăsta. Iar voi sînteți aici doar ca să fiți împușcați.

— Surmenaj de luptă, face Bătrînul, pocnindu-l din nou peste

figură. Barcelona îi sucește mîna la spate și-l silește să dea drumul automatului.

— Luați mîinile voastre trădătoare de pe mine! urlă Gregor. Izbește cu piciorul o cască de oțel care zboară dintr-un capăt în altul al magazinului de mobilă.

Se luptă furios cu Bătrînul și cu Barcelona, crezînd că aceștia fac parte din plutonul de execuție care a venit să-l ia și să-l împuște.

— Moartea îl face de multe ori pe om să dorească să dea ochii cu ea! țipă el prin încăpere. Ochii i s-au bulbucat sălbatic. Dar n-ar strica să mai iei încă cîțiva cu tine acolo jos, unde Dumnezeu și Diavolul fac negoț cu suflete!

— De fiecare dată aceeași poveste, oftează Micuțul, cuibărit într-un pat mare cu baldachin. Are melonul tras pe ochi și din colțul gurii îi atîrnă un trabuc imens. E o mare plăcere să te dai la fund, cum le-a zis Moise nătărăilor ălora de egipteni cînd s-au înecat cu toții în Marea Roșie.

— Fir-ar curul meu negru al dracului! rage dintr-o dată Albert, sărind în sus cu un urlet prelung. O zbughește prin magazinul de mobilă și se lovește de Porta care se prăbușește grămadă peste Heide, împrăștiindu-i pe podea piesele pistolului său mitralieră.

Heide sloboade un răcnet și-l placheză pe Albert tocmai cînd acesta e pe cale s-o șteargă prin ușă.

— Șobolan negru și puturos! zbiară el. Cine-mi face una asta nu scapă nepedepsit.

Prin aer vîjîie un obuz gigantic și ne trîntim cu toții la podea. Noaptea devine o prelungă explozie cutremurătoare.

— Ce dracu' se-ntîmplă? țipă Barcelona isteric, în timp ce marea clădire din beton începe să se legene ca o trestie bătută de vînt.

Nenumărate schije de obuz se lovesc de perete, împroșcîndu-ne cu pulbere de mortar. Geamurile cenușii ale birourilor de ia capătul magaziei zboară în țăndări, împrăștiind o ploaie de cioburi.

— *Halt*! Cine-i acolo? urlă Legionarul, coborînd piedica de siguranță a automatului său.

— Fiara apocaliptică, răspunde vesel *Obergefreiter* Brinck, apărînd pe brînci printr-o fereastră spartă. Vă ascundeți foarte bine. Mi-au trebuit două ore să vă găsesc.

— Te-ai țicnit, îl ocărăște Bătrînul. Puteau să te curețe.

— Războiul e o afacere riscantă, rînjește Brinck nepăsător, în timp ce montează pe podea un telefon de campanie.

— Ce-i asta? se interesează Porta curios.

— Telefon militar de campanie model 1932, declară Brinck fericit. Maimuțoii de la transmisiuni au întins un cablu. Codul vostru este *Sauerkraut*[4], iar al comandantului, *Eisbein*[5]. Dacă ne-ar intercepta Ivan, ar crede c-am deschis un restaurant. Nu m-ar mira să-și rezerve și el o masă. În orice caz, nu vă agitați prea tare. Vecinii trag ca apucații și cablurile sînt tăiate mai repede decît le pot repara transmisioniștii.

Ceva mai tîrziu, Gregor o ia din nou razna. Sare prin fereastra spartă, dar Bătrînul și Barcelona reușesc să-l înșface la timp. Îl tăbăcesc strașnic cu pumnii, aplicîndu-i tratamentul cel mai eficient pentru nebunia de linia-ntîi.

N-apucă bine să termine cu acesta, că Albert sare iarăși în picioare și se pune pe urlat ca un lup. Se repede cu capu-n perete, după care își scoate cuțitul de luptă și începe să înjunghie și să sfîșie nebunește o saltea. O taie fîșii, țipînd sălbatic. Arcurile țîșnesc în sus și-l pocnesc în mutră, isterizîndu-l și mai rău. În cele din urmă, se încurcă în sîrme și în țesătură de mobilă, încît cu mare greutate reușim să-l eliberăm.

— Maimuța asta neagră și-a pierdut mințile, spumegă Bătrînul. Luați-i armele înainte de-a omorî pe vreunul dintre noi.

Din întunericul de afară se face auzit șuierul unui obuz. Fulgerul exploziei luminează în noapte. Obuzele continuă să sfredelească pămîntul într-un ritm diavolesc. În jurul nostru se prăbușesc bîrne și țigle. O ușă cît toate zilele zboară prin cameră și retează capul unui infanterist care urcă scările.

— Și nouă ne-au spus că porcăria asta de oraș a fost curățat, schelălăie Porta, ghemuindu-se mai bine alături de Micuțul, în patul cu baldachin.

— Cred că vor ataca, spune Barcelona, trăgînd atent cu urechea. Ia ascultați, ăsta-i unul de 75 mm!

---

[4] *(germ.)* Varză acră *(n. trad.)*

[5] *(germ.)* Ciolan afumat de porc *(n. trad.)*

— Maică Marie, mormăie Micuțul, îngropîndu-și capul sub o pernă. Obuzele astea afurisite te fac să-ți pierzi mințile.

Din stradă răzbate răpăit de cizme în pas alergător. Legionarul privește precaut prin fereastra spartă.

— *Par Allah*! țipă el îngrozit. E Ivan! Vine puhoi!

— Ivan? întreabă Bătrînul. Cu neputință! Asta înseamnă că întreaga divizie a fost aruncată înapoi.

Porta privește uluit prin nișa ferestrei peretelui din fund. I se face părul măciucă. Închide ochii și mormăie înspăimîntat.

— La dracu'! Asta-i întreaga armată a lui Ivan, strigă el, înșfăcîndu-și mitraliera ușoară și croindu-și drum prin încăpere spre ușa care dă în stradă.

Sărim aproape simultan peste gardul din scînduri. Dinapoia noastră răzbate trosnetul sec al exploziilor. În beznă clipește flacăra de la gura țevii unui automat.

Arunc o grenadă spre ea și răstorn în fugă cîteva tomberoane goale care se rostogolesc cu un vacarm de nedescris.

O siluetă este proiectată în aer și, pentru o clipă, pare suspendată deasupra flăcării unei explozii.

Ne trîntim cu toții la pămînt în secunda în care artileria lor așterne un covor de foc peste întinderea parcului.

Cu groaza cuibărită în măruntaie, mă scufund într-un pîrîu, fără să știu cum am ajuns acolo. Nu simt nici răceala apei și nici nu aud trosnetul gheții. În spatele meu cad obuze uriașe. O casă se năruie în flăcări.

După următoarea ploaie de obuze, ies din pîrîu și o iau la goană de-a curmezișul parcului. Mă arunc fără simțire într-o groapă care miroase încă a fier și a pulbere arsă. Bombardamentul se întețește într-un crescendo furios. E ca și cum întreaga lume s-ar întoarce pe dos.

Aruncă în luptă tot ce au: tunuri de cîmp, baterii Howitzer, mortiere, tancuri și armament de infanterie. Cele mai rele sînt mortierele. Obuzele lor cad aproape neauzite și explodează cu un plesnet drăcesc. Sînt atît de înspăimîntat încît îmi vine să țip și să alerg cît mă țin picioarele. Dar, ca o veche cătană în războiul ăsta murdar, știu că dac-aș fugi ar însemna moarte sigură. Mă ghemuiesc mai bine în

groapa îngustă, căutînd să mă fac cît mai mic. Îmi odihnesc bărbia pe patul pistolului-mitralieră.

Nu departe de mine cade un alt obuz. Suflul îmi împinge casca pe ceafă. Pentru o clipă îmi pierd cunoștința. Cureluşa căştii mai că mă sugrumă. Îmi simt creierul golit, iar mîinile îmi sînt ca de gheață. Pare o veșnicie pînă cînd mă inundă din nou viața.

Acum sosesc tancurile. Le deslușesc zornetul șenilelor. Prin parc gonesc T-34 și enorme KW-2, al căror vacarm e străbătut de urletele oamenilor zdrobiți sub șenile.

Aud răpăitul infernal al mitralierelor germane, lăsînd prin întuneric șiruri strălucitoare de trasoare.

Cinci sau șase rachete luminoase explodează pe cer, preschimbînd noaptea într-un crîmpei de zi fantomatic și palid.

Ridic precaut capul și zăresc tancurile T-34 croindu-și drum pe lîngă cărare. Pe tancuri, o mulțime de infanteriști. Încep să bată tunurile antitanc de 88 mm, al căror bubuit te asurzește.

Un T-34 explodează într-o sferă de foc; un altul zboară în țăndări.

Aud șenile zdrăngănind aproape de groapa mea de obuz și mîrîitul unui motor Otto. Mă simt învăluit de suflul cald al țevii de eșapament a unui T-34. E atît de aproape încît i-aș putea atinge șenilele.

Înnebunit de groază, îmi înfig degetele în pămînt și încerc să mă lipesc și mai strîns de el. Forța exploziei care urmează e cu neputință de descris, căci pare însăși născocirea diavolului.

Sosește în goană un *Unteroffizier* din plutonul 3. O rafală de mitralieră îi trece razant peste piept azvîrlindu-l înapoi.

Un *Fahnenjunker* aleargă, șchiopătînd ca o pasăre rănită. Se oprește și privește îngrozit colosul blindat. Tunul scuipă din nou flăcări și *Junkerul* se prăbușește ca un butuc.

Pentru o clipă am senzația că e mort, dar mă înșel. Degetele sale se agață de pămînt și pornește să se tîrască încet spre groapa mea.

— Nu! șoptesc. Nu aici! Dacă te zăresc cei din tanc, s-a zis cu amîndoi.

Motoarele urlă și T-34 începe să înainteze încet, frămîntînd pămîntul sub șenilele sale de oțel. Leg febril două grenade una de alta pentru a obține o încărcătură mai puternică.

Tancul se răsucește pe jumătate, aruncînd de sub șenile pămînt și bolovani, care cad peste mine.

Tocmai sînt pe cale să arunc grenadele, cînd face o nouă răsucire și se îndreaptă hurducăind spre *Fahnenjunker*. Acesta se lipește disperat de pămînt în spatele unui bolovan imens, după care dă să se ridice în picioare. Tancul îl aruncă înapoi și-l zdrobește sub șenile, lăsînd în urmă doar o băltoacă însîngerată.

T-34 o ia din loc cu motoarele urlînd. Calcă necruțător peste un podeț din lemn care se prăbușește sub greutatea lui într-o grindină de scînduri și de bîrne fărîmate, sfîrtecînd în bucăți doi infanteriști care se ascundeau acolo.

Alerg în neștire, pierzînd orice noțiune a timpului. Genunchii îmi tremură, iar mușchii coapselor îmi sînt tari și plini de cîrcei. Gura parcă mi-ar fi plină cu nisip. Cuprins de panică, sar peste șanț și îmi croiesc drum prin tufișurile care-l mărginesc.

Porta mă înșfacă de gleznă și mă prăvălesc înainte.

— Liniștește-te, spune el simplu. Nu-i chiar atît de gogonată treaba. Vecinii nu vor decît să ne tragă de mînecă și să ne arate că mai sînt și ei prin preajmă. Nu vor să ne lase impresia c-am fi cîștigat deja războiul.

— Unde-i Bătrînul? întreb eu cu respirația întretăiată.

— Pe aici pe undeva, bucurîndu-se cu ceilalți de răcoarea serii. Noi n-am prea avut necazuri, dar din plutonul 3 n-a mai rămas un nasture, și se aude că divizia s-a ales cu curul tăbăcit. Fund-și-Cizme a făcut-o lată de data asta!

Bătrînul apare strecurîndu-se prin tufele de trandafiri, urmat îndeaproape de Gregor.

— Trebuie să străpungem imediat încercuirea, e de părere el gîfîind. Ivan a trecut dincoace cu cățel și cu purcel. Jumătate din divizie s-a dus dracului. Mișcarea! Adăpostiți-vă în dosul fabricii de mobilă! Acolo e ceva mai mult loc.

— Avem tancuri în spate, intervin eu, și bubuie de mama-focului.

— Dă-le dracului, scrîșnește Bătrînul. Nu le luați în seamă. Trebuie să răzbatem. Micuțule! strigă el încet.

— Iată-mă-s! răspunde Micuțul, răsărind ca o avalanșă din straturile de trandafiri.

— Mai ai burlanul[6]? întreabă Bătrînul.

— Se-nțelege, rînjește Micuțul, și-am și-un pachet cu bășini pentru el. În Rusia e ziua Tătucului, nu știu dacă ați aflat!

Barcelona privește scrutător pe deasupra trandafirilor.

— Tocmai a trecut aghiotantul pe-aici, spune el. Vrea să ne croim singuri drum pînă la șoseaua aia distrusă.

— Dobitocul, pesemne-i căzut în cap, șuieră Porta enervat. Nimeni n-o să meargă pe nici un fel de șosea. Toată Armata Roșie o va lua într-acolo și ne va găuri pe toți de sus pînă jos. Indivizii de la fabrica de ofițeri ne omoară mai înainte de-a o face rusnacii.

— Ne întoarcem, hotărăște Bătrînul, ridicîndu-se în picioare cu automatul pregătit. După mine! poruncește el, sărind peste trandafiri.

Dintr-o dată încep să simt frigul și apa care mi-a intrat în cizme.

— Doamne, ce frig m-a luat! îngaim, ridicîndu-mi gulerul peste urechi.

— Las' că te-ncingi tu imediat, rînjește Porta.

— Răspîndiți-vă, lua-v-ar gaia! comandă Bătrînul. De cîte ori să vă mai spun? Nu mai stați grămadă ca o turmă!

În spatele nostru auzim bubuitul artileriei de cîmp și din cînd în cînd trosnetul tancurilor care ard. Din ele țîșnesc limbi înalte de flăcări. Unul explodează într-o ploaie de schije încinse de oțel.

Un rus într-o manta brună fluturîndă aleargă pe lîngă noi cu baioneta fixată pe armă.

Îmi ridic pistolul-mitralieră și îi trimit o rafală scurtă în spinare. Sloboade un urlet prelung și sacadat, în timp ce arma cu baionetă cu tot îi zboară din mînă.

Îi urmez pe ceilalți de-a lungul unei poteci, acoperită pe o parte de lăstăriș, sar peste un tun antitanc distrus și mă dau de-a berbeleacul pe un mic povîrniș.

— Păstrați distanța! strigă Bătrînul. Vreți să fiți omorîți cu toții? Împrăștiați-vă, mormolocilor, împrăștiați-vă!

— Mine! urlă Barcelona preventiv, oprindu-se brusc de parcă s-ar fi izbit de un zid. Mine! spune el din nou, și rămîne împietrit.

Cînd e vorba de mine, Barcelona este de-a dreptul îngrozit. Fusese aruncat de cîteva ori în aer de aceste infernale mașinării. Chiar

[6] BURLAN: aruncător de grenade antitanc *(n. trad.)*

dacă dramaticele sale experiențe avuseseră loc cu mult timp înainte, nu le-a putut uita niciodată.

Se oprește întregul pluton. E mai bine să nu le acordăm prea mare atenție. Te pot face să-ți piară orice chef de a mai înainta.

— Dați-i drumul, dați-i drumul! ne zorește Bătrînul, îmbrîncindu-mă.

Deasupra capetelor noastre explodează o rachetă luminoasă. Cei douăzeci și cinci de oameni din plutonul nostru devin douăzeci și cinci de statui. Cîteva minute sîntem lipsiți de apărare, scăldați în lumina albă și ucigătoare. Apoi bezna ocrotitoare ne învăluie din nou. Noaptea pare plină de siluete care aleargă sau se tîrăsc, și peste tot domnește haosul. Gonim prin întuneric, ruși și germani la un loc. Grenadele sînt proiectate direct în case. Soldați răniți și muribunzi țipă sfîșietor.

După ce se învîrte nebunește în mijlocul străzii, un T-34 explodează într-un fulger orbitor.

Din centrul orașului răzbate pînă la noi larma bătăliei.

— Sper că n-o să distrugă și localul Taniei cu împușcăturile lor, face Porta îngrijorat.

— Poate c-a venit comisarul să-și ia muierea, spune Gregor, chicotind abătut.

— Toate nu-s decît apă de ploaie, oftează Porta. Cu cît trăiesc mai mult, cu atît înțeleg mai bine că omul nu are nimic mai de preț decît propria-i viață puturoasă.

Ne trîntim osteniți în spatele unui delușor.

— Rațe! sare Porta în sus, luînd poziția de cîine de vînătoare.

Nu se înșală. Distingem cu toții măcăitul unui cîrd de rațe.

— Dacă punem mîna pe cîteva, o să vă fac rață pe orez portughez, promite el, lingîndu-se pe buze numai la acest gînd. E un ospăț dumnezeiesc! Pentru început, iei niște orez—vreau să spun, după ce-ai făcut rost de rațe—apoi niște cepe, care-s ușor de găsit, și niște morcovi. În cele din urmă, niște roșii, ulei, sare și piper. Orezul trebuie fiert în untură de rață, adăugînd apa încetișor pe măsură ce începe să fiarbă—așa scrie la carte—dar eu prefer vin în loc de apă. Strecori frumos orezul și așezi cu grijă porțiile de rață deasupra. Pe urmă tai roșiile în bucăți mititele, faci la fel și cu ceapa, și le presari peste întreaga afacere. Vă

spun, copii, aroma e atît de îmbătătoare încît ați crede că e un Crăciun de dinainte de război.

— Ține-ți gura, omule, mîrîie înfuriat Albert din întuneric. Numai ascultîndu-te, flămînzim și mai tare.

— Tăceți odată! șuieră Bătrînul drept orice răspuns. Ivan e-n fața noastră. Își scoate din gură pipa stinsă și mă cheamă lîngă el. Ascultă bine ce-ți spun, șoptește. Tu treci primul dincolo de vale, dar fără cel mai mic zgomot, ai înțeles? Noi ceilalți o cotim pe după ruinele alea.

— De ce tocmai eu? protestez neliniștit.

— Pentru că-ți ordon, răspunde Bătrînul agasat. Șterge-o! Dar cască ochii și trimite o lumină verde-n sus dacă dai peste vecini.

Rațele se împrăștie măcăind în fața mea, în timp ce mă strecor precaut în apa rece. Dinții ei de gheață mă pătrund și după cîteva minute nu-mi mai simt degetele. Mă opresc pentru o clipă lîngă poziția pustie a unui cuib de mitralieră și-mi vărs apa din cizme. Sînt cele mai stupide cizme din lume—cornetele astea germane din piele! Aș vrea să-l ia dracu' pe geniul care le-a inventat. Obiaua rusească deasupra unei cizme scurte e de o mie de ori mai practică. Cizmele noastre nu-s bune decît să bați pasul de gîscă în ele.

Mă întîlnesc din nou cu plutonul în spatele clădirii imense a unei ferme.

— Răspîndiți-vă! ordonă Bătrînul, făcînd semne spre noi cu automatul, de parcă am fi un cîrd de găini pe care le alungă din calea sa.

Ne tîrîm printre tufele de mărăcini, blestemînd. Țepii ne sfîșie pielea, și pentru că sîntem înghețați asta doare mai mult decît oricînd.

— Voi doi rămîneți aici! spune Bătrînul întorcîndu-se către mine și Gregor. Dar, pentru numele Domnului, nu începeți să trageți peste toată arătura. Trageți numai foc la gura țevii. Albert! Strecoară-te pînă la movila aia cu gulii și acoperă casa, dar să te ferească Cel de Sus să faci vreun zgomot. Sînt aici, și putem fi siguri că sînt stăpîniți de frica morții. Oamenii înspăimîntați au ochii pătrunzători și urechile ciulite, și la cel mai mic zgomot declanșează hora.

— Crezi că eu nu sînt speriat de moarte, omule? se tînguie Albert, înduioșător. Doamne, ce frică-mi e! Cum ar fi să-mi las oasele pe-aici? Cu ce m-am ales din scurta mea viață?

O tuse răgușită și înfundată venind din întunericul de afară ne face să tresărim și să ascultăm încordați.

Bătrînul și Barcelona se strecoară ca doi șerpi peste întinderea cîmpului.

Porta își înfundă fața în căușul palmelor pentru a-și înăbuși un strănut, în vreme ce Albert își astupă îngrozit urechile.

Porta inspiră de cîteva ori adînc și zîmbește fericit, cînd reușește să-și oprească strănutul. Ar fi fost o catastrofă. Nu-ți trebuie mult ca inamicul să pună tunurile pe tine, mai cu seamă cînd te afli chiar sub nasul lui.

Cocina e scuturată de un strănut puternic, urmat de alte trei-patru, răsunînd în noapte ca niște împușcături.

— Ivan e la fel de mucos ca și noi, șoptește Porta compătimitor. Să-i fie rușine!

— Numai războiul ăsta blestemat e de vină! mormăie Gregor, prost dispus. Dacă nu ți se zboară gămălia, ai parte de tot felul de dureri și boli. Nu pot lua nici măcar o pastilă, și se mai vorbește despre drepturile omului. De-abia începe careva să se bucure de viață, că-l și iau beteșugurile în primire. N-o să-i uit niciodată pe Paust, *Feldwebelul* pe care l-am avut cît am fost biban. Avea o mutră roșie ca sfecla și respirația îi puțea ca o hazna. Avea pauze între dinți și aceștia îi erau galbeni ca brînza uscată. Am fost destul de idiot să m-arunc într-o parte, în loc să prind din zbor o pușcă pe care-o azvîrlise spre mine. „O să te țin minte", țipă el, trimițîndu-mi în nas o duhoare de bere ieftină și pește împuțit.

Mai tîrziu, în aceeași după-amiază, m-am plîns că țucalul[7] pe care-mi l-au pus pe cap era prea mic, vestonul prea mare și cizmele îmi ciupeau deștele de la picioare. Cu asta ne-am dat cu toții foc la valiză. În următoarele trei săptămîni aveam masca de gaze pe figură din zori pînă-n noapte. O scoteam doar ca să halim. Pînă și-n latrine o purtam. Cînd restul companiei a primit un repaus de cinșpe minute, Paust s-a luat de mine: „Atențiune! zbieră el. Masca pe bîrnău! Înainte marș! Pas alergător! Un-doi, un-doi, un-doi!"

Alergam direct în zidul cazărmii. Apoi a venit următorul ordin: „Culcat! Tîrîș înainte, marș! Lasă curul jos. Mădularul și boașele-n pămînt, avorton împuțit de maimuță ce-mi ești!"

[7] Casca de oțel în jargon soldățesc *(n. trad.)*

M-a condus drept printr-o băltoacă de noroi și printr-o tranșee antitanc plină cu apă, de parcă aș fi fost vreun submarin: „Înapoi și de la capăt”, zbieră el, dezamăgit că încă mai eram în stare să respir.

Cînd s-a făcut miezul zilei și soarele era de două suliți pe cer, încît nu mai exista nici o pată de umbră pe toată întinderea terenului de instrucție, nu mai puteam alerga, mă împleticeam. Cagula de cauciuc a măștii de gaze se sugea și se umfla ca un balon. Pușca o simțeam ca de plumb și-mi aluneca printre degete, atît era de plină de sudoare. Uniforma grea o puteai stoarce ca pe o zdreanță udă și, Doamne ferește, să te fi descheiat la un singur nasture.

După-amiază ne-au scos la o plimbare prin peisaj. Am fost avansat pe loc în postul de trăgător la mitraliera grea. Paust m-a gonit încolo și-ncoace peste arătură cu ditamai mitraliera blestemată în spinare. Cînd striga „Culcat!”, mă trînteam ca un butuc, fără să-mi pese unde cad. Pe urmă am exersat atacul în salturi mici. Vă spun, cîteodată intram drept într-un copac și mitraliera mă pocnea strașnic în ceafă.

Într-o zi m-am dat bătut. Gregor își desface brațele și privește absent spre aripa lungă a fermei, unde știm că se adăpostesc rușii. În după-amiaza aia, cînd m-am trîntit pe jos, acolo am rămas. Îmi intrase în cap că nu trebuie să mai suport măgăria asta.

Feldwebelul Paust a venit val-vîrtej lîngă mine, suflînd în fluier ca un apucat. Nu-l vedeam, dar îl puteam auzi. N-am să uit niciodată vocea lui. De multe ori m-am rugat Cerului să mi-l scoată în cale pe-aici, pe front.

„Deci nu vrei să te ridici, mitralior Martin? a nechezat el către mine. Pe toți dracii, te zdrobesc, omule, te termin pe loc! N-o să te scutesc decît atunci cînd o s-arăți ca o grămadă de piftie fleșcăită, implorînd să fii lăsat să crăpi!”

Zăceam acolo în mijlocul arăturii și căutam să-mi redobîndesc vlaga prin puterea urii. Pe atunci nu știam că el tocmai asta urmărea.

Ca să fii un bun soldat trebuie să știi să urăști ca lumea. Dacă nu urăști din toată ființa ta, nu ești în stare să ucizi. Ura e cea mai puternică sursă de energie a omului.

Dar eu eram acolo, trîntit în mijlocul unui cîmp puturos din Westfalia, prin împrejurimile vechiului oraș papal Padeborn. Îmi

simțeam fața în flăcări ca o plăcintă în cuptor și era cît pe ce să mă înec în propria-mi sudoare din masca de gaze. Sticla lentilelor se aburise atît de tare încît nu puteam vedea prin ea. Îmi căzuse și tocul de la una din cizme. Uniforma îmi era zdrențuită. Mă dureau genunchii și-mi sîngerau. Cred că-mi scrîntisem și-o gleznă, dar am uitat de asta în clipa în care Paust și cu alți trei m-au ridicat și m-au gonit mai departe.

M-am aruncat îndărătul unui copac, și de-abia am mai auzit vocea lui Paust care zbiera la mine. Știam că nu va înceta pînă ce soldatul de tancuri Gregor Martin nu va fi strivit ca o muscă de perete. voiam sincer să devin ofițer—de-aia m-am prezentat voluntar—dar în ziua aceea, lîngă copacul de pe malul rîului, m-am lămurit că nu voi ajunge niciodată.

„În rîu, mi-a poruncit. Înainte, marș! Un-doi, un-doi, lepădătură!”

M-am ridicat pe jumătate, dar am căzut din nou grămadă. Pur și simplu nu mă mai țineau picioarele.

A șuierat din fluier și m-am tîrît. Avea de gînd să mă aducă în fața curții marțiale pentru refuz de executare a ordinului, și doar știți cu toții cît de tare țîțîim cînd vine vorba de așa ceva. Mai degrabă tradiționalul iad de care vorbesc popii, decît Germerscheim. Am intrat în apă și-am pornit prin ea ca un fel de crocodil nătărău. Pe drum mi-am pierdut casca de oțel, dar Paust a azvîrlit-o după mine: „Casca pe cap! rînjea el. Îți spun eu cînd s-o dai jos.”

M-am tîrît pe fund prin albia rîului în jos, căci nu mai aveam destulă vlagă să înot. Au fost nevoiți să mă scoată de-acolo doi *Unteroffizieri*. Ceva mai tîrziu, m-a cules o ambulanță și am crezut că mă duce la morgă. Ofițerul sanitar m-a întrebat cine mi-a făcut una ca asta, dar eu cunoșteam răspunsul obligatoriu: „Am căzut de la o fereastră.”

Opt zile am zăcut în spital, și la zece minute după ce m-am întors la compania de recruți am continuat de unde rămăsesem. Iată-mă din nou bătînd pasul de gîscă pe arăturile Westfaliei, cu laba piciorului perfect întinsă.

„Bombează pieptul! Strînge curul!” zbiera *Feldwebel* Paust, și vocea îi răsuna prin pădure. Laba piciorului trebuia să fie ridicată pînă la nivelul centironului. Da, p-asta am deprins-o atît de temeinic, încît aș fi fost în stare să mărșăluiesc pînă-n iad cu laba piciorului îndreptată în sus.

— *C'est la guerre*, sîntem gunoaiele umane ale războiului, șoptește calm Legionarul. Asta e soarta noastră, după voia lui Allah, și trebuie să ne-mpăcăm cu ea.

Tăcem o vreme, reflectînd la filozofia sa, de soldat fără speranță.

— Da' ce faceți? ne dojenește Bătrînul ușurel. Tot mai leneviți?

— Am șters-o, face Albert, și dispare imediat în tufișuri. Gregor e pe urmele mele. E atît de întuneric încît nu vedeam decît la cîțiva metri.

Mă împiedic de ceva, care se dovedește a fi o roabă răsturnată. Înjur pe înfundate. Din direcție opusă, apare o cască stîlcită cu un pieptene în vîrf. Mai iute ca gîndul, Gregor își aruncă lațul, care se-ncolăcește pe după grumazul rusului. Nu—apucă să scoată decît o horcăitură înăbușită înainte de a se prăbuși.

— Ce se-ntîmplă pe-aici? întreabă Albert neliniștit, lipindu-se speriat de pămînt. Oh, Doamne, Dumnezeule! hohotește el cînd dă cu ochii de rusul mort. În curînd o să fac o criză de nervi! Lua-l-ar dracu' pe babacul meu care s-a găsit să bată tobele pentru husarii prusaci! Ar fi trebuit să rămînă acasă, în coliba sa din iarbă, și nu să-l vîre pe cel mai bun fecior al său în războiul ăsta răzbunător dus de Germania.

— Cerule! strigă îngrozit Gregor, în clipa în care o flacără roșie imensă țîșnește din beznă ca o suliță de foc. Se desface într-un nor gigantic în formă de ciupercă, aidoma unui miraj sinistru ivit din neant.

Asurziți și pe jumătate orbiți, ne ațintim privirile la vîlvătaia diabolică. Crește și crește, devenind o umbrelă enormă, incandescentă. Scuipă limbi albe și galbene de foc, asemenea unor buchete încinse de trandafiri. Încetul cu încetul, gigantica floare turbată se sparge într-un milion de șerpi de flăcări încolăciți. Întreg cerul și cîmpul de luptă sînt scăldate într-o lumină purpurie.

Porta și doi ruși apar alergînd din infernul de lumină și de tunete.

— Fugi, fir-ar să fie! urlă disperat Bătrînul, înșfăcîndu-mă de umăr.

Îl urmez ca prin vis. Picioarele mi se mișcă mecanic.

Un rus aleargă pe lîngă noi cu un Kalașnikov atîrnat pe piept. Un val de aer încins ne aruncă la pămînt.

Gonim speriați și ne tîrîm în apa înghețată a rîului care începe încetul cu încetul să se încălzească și ea. Îmi înmoi boneta în apă și îmi acopăr fața spre a o proteja.

— *Tovarișci*! țipă un rus îngrozit, în timp ce ne ciocnim de el în mijlocul văii. Idioți! zbieră el, arătînd spre marea urlătoare de flăcări. Apoi își continuă drumul, împroșcîndu-ne cu apă în timp ce aleargă.

După o vreme, resturile plutonului încep să se adune în jurul ruinelor unei fîntîni arteziene. Cazacul din granit așezat în mijlocul ei își pierduse capul și bustul. I-au rămas doar pantalonii și cizmele din piatră, proțăpite în bazin.

— Ce dracu' a fost asta? întreb eu, ungîndu-mi cu alifie pentru arsuri bășicile care-mi pișcă mîinile.

— Zăpăcitul de Porta ne-a vîrît în bucluc, scrîșnește Bătrînul, aruncîndu-i o privire furioasă.

— Dar cine naiba să fi ghicit că acolo-i un rezervor de benzină? gîfîie Gregor, turnîndu-și apă pe fața roșie și pîrlită.

— Am crezut că ceea ce învîrtesc e un mîner de seif, se dezvinovățește Porta. Așa părea. Știți povestea, o mică răsucire la stînga, una la dreapta, și ești un om bogat. Oricum, în cazul ăsta, rezultatul a fost nițel cam diferit. Ce-i drept, am tresărit puțin cînd m-am pomenit în mijlocul celui mai mare foc de artificii din lume, împreună cu vreo cîțiva Ivani!

— Ce adunătură de javre mincinoase sînt cu toții, se tînguie Gregor cu disperare, ridicîndu-și gulerul vestonului pentru a se apăra de frigul pătrunzător. Au spus că venim încoace pentru odihnă și ne trezim, nici mai mult, nici mai puțin, decît în cel mai mare rahat. Tot timpul ni se spune că inamicul e zdrobit și ce vedem? Jumătate din Armata Roșie pîrțîie prin dosul liniilor germane. Doamne, ce război infect! N-au decît moloz acolo unde ar trebui să le stea creierul!

Apare și Albert, țopăind, cu automatul care i se bălăbăne de cureaua petrecută pe după gît. Poartă o haină femeiască de blană, un obiect trăsnit, caraghios, cu cozi de vulpe atîrnîndu-i de revere. Și-a mînjit cu ruj gura lui cărnoasă, iar în jurul ochilor și-a pictat cercuri imense. Arată ca o pictură ieșită de sub penelul unui artist scrîntit, suprarealist.

— În ce hal arăți! exclamă Bătrînul cu gura căscată.

— Arăt așa cum sînt, băiete, i-o întoarce Albert. Înșfacă o bucată de pîine dintre degetele unui cadavru și mușcă din ea, dar o scuipă imediat.

— De ce nu-s în stare geniile în ale strategiei de acolo din spate să trimită încoace cîteva avioane Stuka care să reducă la tăcere tunurile alea blestemate? întreabă Barcelona, lovind o minge spartă de fotbal.

Din împrejurimile orașului se mai fac încă auzite zgomotele de bătălie ale artileriei și tancurilor.

Trosnetul sec al acestora se deosebește ușor de bubuitul artileriei de cîmp. Cînd tunurile grele amuțesc pentru o clipă, răpăie isteric mitralierele.

— Doi oameni spre parc! ordonă Bătrînul, indicîndu-ne calea cu pipa sa cu căpăcel de argint.

Pornesc împreună cu Albert, dar, în scurt timp, dăm cu ochii de o pisică neagră, care traversează strada, țanțoșă cu coada în sus.

— Aici rămînem! face Albert hotărît. Cînd o mîță neagră îți taie calea, e curat ghinion. Dacă mergem înainte, moartea și prăpădul ne vor lovi, să știi!

— Ai dreptate. Ne oprim aici, spun eu, înfiorîndu-mă în hainele mele ude. Apoi ne întoarcem și-i spunem Bătrînului c-am colindat tot cătunul și n-am observat nimic.

— O să ne omoare dacă află că ne-am pișat pe noi la vederea unei mîțe negre, bîiguie Albert, încercînd să găsească o soluție.

O casă se năruie și din ea se ridică limbi lungi de flăcări. Nu departe, auzim ceva confuz asemănător exploziei cîtorva grenade de mînă.

După colț îl zărim pe Porta strecurîndu-se pe vîrfuri de-a lungul unei poteci înguste, încovoiat într-un chip ciudat și grohăind tot timpul: „Groh! Groh!"

Ne oprim uluiți și privim curioși în urma lui, în timp ce se cațără pe un morman imens de moloz și se apleacă să privească printr-o gaură din perete.

— Groh! Groh! face el, întocmai ca un porc autentic.

— S-a țicnit! șoptește Albert, căruia îi sclipesc prin întuneric ochii săi rotunzi și albi. Știam că așa se va întîmpla. De la o vreme, se poartă cam ciudat. Să crezi ce-ți spun, omule, mîța aia e de vină. În orice mîță neagră zace necuratul!

— Înseamnă că mulți necurați mai sînt pe lume! îi răspund. Pentru că mîțe negre sînt o grămadă!

— Nu știi că Scaraoțchi e-n stare să se preschimbe, dacă vrea, în mii de drăcușori mai mititei? Dacă nu, cum de pot exista un diavol german și unul american, și încă unul aici, în locul ăsta?

Ridic din umeri și-l urmăresc pe Porta cum dispare după mormanul de moloz, grohăind încontinuu.

— Crede că-i un porc cu mitralieră, murmură Albert, clătinînd deznădăjduit din cap. Cînd mă gîndesc ce e pe cale să facă războiul ăsta din noi, văd negru în fața ochilor.

Cînd ne întoarcem, Bătrînul e prea ocupat pentru a ne asculta raportul. Tocmai îi trage o praftură zdravănă unuia dintre noii veniți.

— O să mă ocup eu de tine, țipă el, ieșindu-și din fire. De ce i-ai împușcat pe cei trei prizonieri?

— Păi, nu de-aia sîntem aici? întreabă unul dintre recruți, un *Fahnenjunker-Gefreiter.*

— Lipește călcîiele, spumegă Bătrînul. Ia poziția de drepți cînd vorbești cu mine, putoare! Și bagă la cap, se spune *Herr Feldwebel*!

Fahnenjunker-Gefreiterul își pocnește călcîiele și-și lipește țeapăn palmele pe vipușca pantalonului.

— Am înțeles, *Herr Feldwebel*, răspunde, cu o privire încărcată de ură.

— De ce i-ai împușcat pe prizonieri? repetă Bătrînul, cu o voce șuierătoare. Ridicaseră mîinile și erau neînarmați, iar tu i-ai împușcat ca pe niște șobolani. Asta-i crimă!

— N-am băgat de seamă să fi ridicat mîinile, *Herr Feldwebel*, și am crezut că sînt înarmați.

— Mincinosule! scrîșnește Bătrînul. Eram mai departe de ei decît tine, și i-am văzut limpede ieșind din casă cu mîinile ridicate.

— Și eu am văzut ceva, zbiară Micuțul, dintr-un colț.

— Tu să taci! i-o retează Bătrînul. Mă descurc și fără ajutorul tău. Dă încoace pușca-mitralieră—se întoarce el către *Fahnenjunker-Gefreiter.* Nu mai ești trăgător, ci agent pentru formațiunea de comando. O să-ți încing curul atît de tare, de-o să-ți iasă din tine pofta de a ucide. Dac-aș face ceea ce-ar trebui, te-aș da imediat pe mîna plutonului de execuție, porc ucigaș și infect! Și acum piei din ochii mei! Mi-e silă de tine!

Albert stă lîngă geam, încotoșmănat în blana sa ciudată. Arată obosit.

— Pune-te jos și trage un pui de somn, spun, dîndu-i un ghiont.

— Somn? țipă el, privind atent pe fereastră. Te-ai scrîntit, nenișorule! Mîța aia neagră a fost pentru noi un avertisment. În noaptea asta ne vizitează vecinii. Poți fi sigur. Nu vreau să mă aleg cu beregata tăiată, cum au pățit ăia din plutonul 4.

— Liniștește-te. Îți fierbe sîngele ăla negru, încerc eu să-l potolesc. N-o să fie nimic. Vecinii sînt la fel de terminați ca și noi.

— Nu știu, zău, răspunde el, dar am o senzație tîmpită. Afurisiții ne coc ceva. Ia uită-te la strada aia lungă. Înainte de a apuca noi să tragem un pîrț, o să năvălească din sute de văgăuni și cotituri.

— Ești surmenat, îi spun. Lasă! Hai să punem nițel geană peste geană.

Ne ghemuim unul într-altul ca doi cîini, pentru a ne ține de cald. În cîteva minute, cădem într-un somn adînc și agitat, bîntuit de coșmaruri.

Un urlet prelung, înnebunitor, ne ridică în picioare, făcîndu-ne să înșfăcăm automatele și grenadele de mînă. Un zid întreg dispare într-un nor dens de praf și suflul ne aruncă în partea opusă a încăperii. Un pian zboară prin aer și se face țăndări de asfalt cu un zumzăit confuz de note.

Mă năpustesc spre ușă, cînd Julius Heide mă înhață și mă trîntește cu spatele de podea.

O gigantică flacără portocalie țîșnește în sus. Poarta dublă care dă spre stradă zboară din țîțîni și se precipită peste vîrfurile caselor ca o foaie de hîrtie purtată de vînt.

— Blestemații de dincolo ne avertizează că încă mai sînt vii, gîfîie Barcelona, scuipînd moloz.

Albert se aruncă pe burtă îndărătul ferestrei și trimite în stradă rafale îndîrjite.

— În cine dracu' mai bubuie acum idiotul ăla negru? îi sare țandăra Bătrînului. Din două salturi lungi, e lîngă Albert și-l smulge de la fereastră. Pușca-mitralieră îi cade pe podea zornăind.

— A fost un rus, se apără Albert, ștergîndu-se la gură cu dosul palmei. Un clămpău cu joben ca al lui Porta!

— Prostii, face Bătrînul supărat. Mai trage tu de frică o singură

dată cu chestia asta, și-o să-ți zbor scăfîrlia tuciurie, măi papalașcă! M-ai înțeles?

Încetul cu încetul, ne destindem. Bobițele de jar ale țigărilor strălucesc prin întuneric. Încercăm să adormim din nou, dar nimeni nu reușește.

— Că veni vorba, Porta unde e? ne iscodește Bătrînul, privind cercetător în jur.

— Se crede porc, răspunde Albert, învelindu-se mai bine cu delicata lui blană. Se-nvîrte prin preajmă grohăind.

— Grohăind? face Bătrînul, nevenindu-i să creadă ce aude. S-a țicnit? De ce grohăie?

O salvă de obuz de 155 mm cade prin apropiere și vacarmul înghite răspunsul lui Albert.

— Doamne-ajută, n-au de gînd s-o lase mai moale cu rachetele lor? face Gregor, trăgîndu-și mantaua peste cap. Are careva dintre voi habar cît costă un obuz ca ăsta? E al naibii de scump, ascultați ce vă spun, și cele mai multe pe care le trag, le trag degeaba. Doamne din cer, cred c-au înnebunit cu toții!

— Credeți în Dumnezeu? întreabă pe neașteptate Albert, ițindu-și capul din adîncul blănii sale muierești.

— Te-ai tîmpit și tu? vine vocea profundă a Micuțului dintr-un lădoi imens în care și-a făcut pat. A tras capacul peste el și a lăsat o crăpătură prin care îi vedem ochii.

— Dar tu, tu crezi în Dumnezeu! ripostează Gregor, privind la Albert cu un zîmbet coțcăresc.

— Da' întunecat trebuie că e Dumnezeul în care crede Albert, spune Barcelona, chicotind. Am văzut eu odată poza unui Dumnezeu negru într-o revistă americană. Era un moșneag cu o barbă mare și albă, c-un baston și un joben.

— Dumnezeu e întotdeauna bătrîn, indiferent că-i negru, alb sau galben, afirmă Gregor, gesticulînd cu pistolul său mitralieră. Pur și simplu trebuie să fie bătrîn. Ia gîndiți-vă prin cîte a trecut și cîtă experiență a adunat.

— Dacă Doamne-Doamne e într-adevăr așa cum se spune c-ar fi, atunci trebuie că e foarte plictisit și nu din cale afară de tolerant, filozofează Albert dus pe gînduri, lustruindu-și pușca-mitralieră. Trebuie

că-i ofițer, altfel n-ar avea pretenția să ne închinăm cu toții în fața lui și să ne rugăm de fiecare dată pentru cîte-un lucru!

— Fapta Domnului nu se comentează, face Legionarul, care citește Coranul, ca de obicei. Ceea ce face Allah e drept și trebuie acceptat!

— *Gott mit uns*[8]—scrie pe paftalele noastre, continuă Albert cu încăpățînare, după o scurtă tăcere. Pare de-a dreptul fascinat de gîndurile lui în materie de religie. De ce-ar fi cu noi Dumnezeu? Englezii și yankeii se duc pe la biserică mult mai des decît o facem noi, și apoi cum rămîne cu toți ateii? Se pare că Dumnezeu îi ajută și p-ăștia și nu-i scapă din ochi. Să mori de rîs, nu alta!

— De ce dracu' ne bați la cap cu pologhia ta despre Dumnezeu? Schimbă subiectul sau taci din gură! explodează Bătrînul, pufăind furios din pipa lui cu căpăcel de argint și trimițînd în sus vălătuci de fum.

— Religia e un fel de drog, trompetează Gregor cu emfază. Eu și cu generalul meu am fost întotdeauna de părerea asta. Îi înmoaie pe oameni! Popii n-ar trebui admiși în rai, cum spunea generalul meu. Îi distrug cu predica lor pe toți oamenii cu glorie și nu mai rămîn decît ăi cu mintea slabă.

— Nu știu zău, face Albert gînditor. Își trage capul în interiorul blănii sale pestrițe aidoma unui melc care se retrage în cochilia lui.

— Ce dracu' vrei să spui cu asta? izbucnește Heide, ridicîndu-și privirea de pe mitraliera ușoară pe care, ca de obicei, a demontat-o și-o curăță.

— Vreau să spun că nu știu dacă există un Dumnezeu sau nu, răspunde Albert. Și mai vreau să spun că nu mai pricep nimic.

— Acum îți ordon eu să te decizi în ce crezi, gorilă tuciurie! spumegă Bătrînul, scoțîndu-și pipa din gură. Ori crezi în Dumnezeu, ori nu. Hotărăște-te și apoi taci.

— Asta am și făcut, spune Albert cu încăpățînare, vîrîndu-și din nou capul în cochilie. M-am hotărît de mult să cred că nu știu dacă există vreun Dumnezeu sau dacă nu există. Și acum tu te superi pentru că recunosc că eu cred în „nu știu".

— În orice caz, *mon ami*, va trebui să dai o explicație într-o bună zi, cînd te vei afla față-n față cu Allah, rîde Legionarul din toată inima.

[8] *(germ.)* Cu noi este Dumnezeu *(n. trad.)*

— Știi, nu cred c-o voi face, afirmă Albert, convins. Sînt un ins drăguț și cumsecade care n-a omorît decît oamenii pe care a primit ordin să-i omoare și care n-a șterpelit nimic dacă nu avea neapărată nevoie!

— Gura, gura! zbiară Bătrînul. Dacă nu taci, te voi împușca fără nici un ordin.

— Groh! Groh! se aude din stradă.

— E Porta, rîde Gregor, privind prin gaura căscată a unei ferestre.

— N-ați văzut un porc trecînd pe-aici, întreabă Porta de pe partea cealaltă a străzii. Unul cu pete negre pe el și cu ochișori albaștri, așa ca ai mei?.

— Acum le-am auzit pe toate, răbufnește Bătrînul, furios. Ține-mă, Doamne! Ăsta aleargă de colo-colo căutînd un porc cu pete negre, în vreme ce vecinii ne vînează și răscolesc tot ținutul, cu noi cu tot. Vino înapoi! Fir-ar să fie, vino înapoi! urlă el prin fereastra spartă. E un ordin!

Dar Porta-și pierde urma în beznă, vînînd în continuare porcul său roz cu pete negre și cu ochi albaștri.

Sosesc din ce în ce mai mulți soldați de prin alte unități și se așază în jurul focului pe care Micuțul l-a aprins în mijlocul dușumelei și peste care varsă o cutie cu pulbere de semnalizare, încît flăcările devin de un roșu-aprins.

Chicotim de plăcere la priveliștea feerică.

Porta intră pe ușă, bombănind.

— Blestematul ăla de porc trebuie c-a urmat un curs de specializare în comandouri, țipă el. Toată noaptea i-am fost pe urme și de fiecare dată cînd îl chemam îmi răspundea. Dar, tocmai cînd credeam c-am pus gheara pe el, acolo lîngă puntea suspendată, numa' ce-l văd că se repede la atac și-o ia peste rîu înspre vecini. Nu m-ar mira să șadă acum cu toții și să mestece ia el!

— Locotenentul gras cu monoclu e cauza tuturor belelelor, spune Barcelona, cu privirea ațintită în flăcările roșii.

— Credeam că-i la pîrnaie, face Gregor. Așa se zvonea în vagonul-bucătărie.

— Bîrfe de latrină, intervine Barcelona clătinînd din cap. Rahatul stă la masă cu grangurii. La nici două ceasuri după ce l-au bruftuluit, au fost nevoiți să se plece în fața lui, cerîndu-și scuze.

— Atunci, mai bine i-am zbura murele, e de părere Porta, trăgîndu-și demonstrativ din toc Naganul și ațintindu-l asupra lui Heide, care se apleacă instinctiv. Ei, eu mă car, continuă el, și-și vîră Naganul la loc, zîmbind.

— Unde naiba îți închipui că te duci? mîrîie Bătrînul, îndesîndu-și tutun în butoiașul pipei sale cu căpăcel de argint. Nu mai suport! Nu mai admit ca tu să te tot fîțîi prin toată Rusia. Aici să stai, ca să pot fi cu ochii pe tine!

— Vin cît ai clipi, promite Porta, ridicînd vertical trei degete. Mă duc numai să dau o raită, să văd dacă nu cumva războiul s-a sfîrșit pe neașteptate. Că prea-i liniște.

Gregor împarte cărțile cu degete îndemînatice. O vreme jucăm în tăcere.

Deodată, Micuțul îl pocnește în cap pe Albert cu un bidon gol de benzină. Albert șade drept în fața lui, învelit în blana sa pestriță, ca o arătare ieșită dintr-o carte cu desene pentru copii.

— Canibalul ăsta negru e mai șmecher decît o colonie întreagă de jidani, rage Micuțul, învîrtind bidonul deasupra capului. Se face că-și ține deștele alea de cleptoman deasupra mizei, dar nu dă drumul în pot nici unui sfanț.

Bidonul aterizează pentru a doua oară în scăfîrlia lui Albert, cu un sunet prelung. Acesta cade de pe scaun și răstoarnă masa de joc.

— Stai pe loc, să te omor, neamț împuțit din Congo ce-mi ești! zbiară Micuțul isterizat, ridicînd bidonul pentru a treia oară.

— M-ai omorît, behăie Albert, ridicîndu-și mîinile deasupra capului într-un gest de apărare. Nu vezi, omule, că-s deja mort și sîngerez?

— Scoală-te, cadavru nenorocit și negru, urlă Micuțul, lovindu-l cu piciorul.

Oberleutnant Löwe dă buzna pe ușă, urmat de locotenentul cu monoclu.

— Unde-i Obergefreiter Porta? întreabă Löwe, aruncînd o privire tăioasă. Unde-i ticălosul ăla?

— Jumule gîște, dom'le, spune Micuțul, schițînd o vagă tentativă de salut.

— Ce face? exclamă Löwe, holbîndu-se la Micuțul.

— Jumule gîște, să trăiți! explică Micuțul, făcînd cu mîinile gesturi sugestive.

— Las' că am eu niște gîște de jumulit cu el, scrîșnește Löwe, aranjîndu-și boneta jegoasă de campanie. Să se prezinte de urgență la comandament, și spuneți-i să se ferească de Oberst Hinka. Comandantul nu mai vrea să știe de el. Îl paște curtea marțială și fortăreața Germerscheim!

— Și cu divizia cum rămîne, dom'le? se interesează Micuțul, făcînd ochii cît cepele. Generalul și Porta sînt prieteni buni, nu știu dacă știți.

— Mă ocup eu și de tine, Creutzfeldt, se precipită Löwe. Se răsucește pe călcîie și dispare, urmat îndeaproape de locotenentul cel gras.

— Ce dracu' a mai făcut Porta? exclamă exasperat Bătrînul. Nemernicul ăla îl scoate din minți pe orice om normal. Se poartă de parcă întreaga armată ar fi proprietatea lui. Acum, ascultați ce vă spun! Nu sînteți decît o adunătură de rahați! N-o să mă las pînă ce n-o să vedeți Germerscheimul pe dinăuntru, cu sentința maximă, pe deasupra!

Ușa se izbește de perete, și apare Porta cărînd după el un porc care grohăie de mama focului.

— S-a-ntors, în cele din urmă, rînjește el fericit. Cîteva ore cu adunătura aia de comuniști i-au fost de-ajuns. E drăguț, așa-i? Grohăiturile astea ale lui nu sînt decît expresia fericirii de a fi reușit să dezerteze!

— Trebuie să te prezinți la comandament, face Bătrînul, obosit. Vreau să spun, imediat!

— Cine-a zis că m-ați văzut? întreabă Porta într-o doară. Löwe nu-i decît un prăpădit de ofițer. Ăia pot să mai aștepte pînă cînd reușesc să mă ocup de ei și, în momentul de față, nu prea am timp!

— Trebuie să te prezinți la raport, oftează Bătrînul, chit că ai timp sau nu! Sună compania, îi poruncește lui Gregor, care e transmisionist de serviciu.

— Legătura-i întreruptă, se tăvălește Porta de rîs, în timp ce smulge cablul telefonului. Vino, Micuțule, trebuie să pregătim masa.

Mîncăm și iar mîncăm—patru ore în șir. Unsoarea ni se scurge pe bărbii și pe piept. Din cînd în cînd, dăm o fugă pînă afară ca să mai facem puțin loc pentru mîncare. sîntem atît de hămesiți, încît nu ne putem opri din înfulecat.

Gregor mai că se înăbușă. Porta propune să-l atîrnăm de călcîie. Scuipă o halcă mare de carne de porc.

Nu ne oprim din mîncat decît atunci cînd nu au mai rămas decît oasele dezgolite. Gîfîind și rîgîind, ne tolănim pe podele, îmbuibați la maximum cu potol.

Războiul e o boală.

Sven Hassel

Vera Konstantinovna

Trenul fu lovit de o bombă în momentul în care îl mai despărțeau doar cîțiva pași de adăpostul tunelului. Conductorul și cazanul smuls al locomotivei zburară la patru sute de metri distanță în porumbul copt.

Vagonul din frunte fu ridicat vertical în aer, iar următorul, strivit pînă cînd ajunse asemenea unui acordeon închis.

Reveniră bombardierele de vînătoare. Primul aruncă bombe cu fosfor. Peste vagoanele de Cruce Roșie ploua cu bombe incendiare și, în cîteva clipe, ajunseră ca o mare răscolită de flăcări. Majoritatea pacienților muriră arși în paturile lor:

Bombardierele se întoarseră și pieptănară cu mitralierele lanurile de porumb. Înainte de a pleca, își vărsară și ultimele incendiare. Porumbul izbucni în vîlvătăi.

Întreaga zi, putu fi zărit de la mulți kilometri distanță fumul negru al conflagrației. Din trenul sanitar nu scăpară cu viață nici un bărbat și nici o femeie.

Nu-mi place hardughia asta, mormăie Porta, smulgînd cu dinții dopul unei sticle de votcă. Ia o înghițitură lungă și se șterge la gură cu mîneca. Așa ceva se cheamă la noi cantonament? Nici măcar o prăpădită de sobă n-are! E frig ca-ntr-o găoază de eschimos! Și cînd te gîndești că nouă ni se spune *Herrenvolk*. Să mori de rîs!

— Șefii de plutoane la comandament, lălăie intendentul, *Gefreiter* Voss, ițindu-și nasul ascuțit printr-o fereastră spartă.

— Pe toți dracii, mîrîie Bătrînul, prost dispus, încheindu-și mantaua lungă de iarnă și aruncîndu-și automatul pe umăr cu țeava în jos. Ai grijă de dugheană cîtă vreme sînt plecat, i se adresă el lui Barcelona. Vreau să amplasați mitraliera grea. Blestemații de dincolo sînt în stare să ne sară iar în ceafă pe neașteptate.

Învăluit în aburii propriei respirații, se îndepărtează pe picioarele sale crăcănate, pășind alene prin mocirlă. Contrar oricărui regulament, își ține mîinile îndesate în buzunare. Dacă l-ar vedea cineva mergînd agale cu boneta trasă pe cap, încovoiat, crăcănat și încălțat cu cizme scîlciate de infanterie, ar crede că-i cine știe ce nătărău troglodit. Dar în—realitate e un soldat extrem de periculos, experimentat și călit în luptă, cu un calm de-a dreptul supraomenesc, în ciuda încordării nervoase. Deși seamănă cu o portocală sfrijită, fața lui îți inspiră încredere. E un bătrîn șobolan de tranșee, de multe ori bănuitor, care ne-a scos din atîtea situații disperate. Și cu pierderi uluitor de mici.

O bucată de drum, îl urmează mieunînd un pisoi cenușiu.

Cu o totală lipsă de respect, dă de perete ușa biroului companiei. Aici tronează *Hauptfeldwebel* Hoffmann, gras și încrezut, întocmai ca un dictator sud-american. E îmbrăcat cu o uniformă neagră de tanchist, deși aceasta nu poate fi purtată decît de trupele din prima linie și nicidecum de partea sedentară.

— Datoria ta e să bați de trei ori la ușă înainte de a intra, face Hoffmann morocănos, legănîndu-se încolo și-ncoace în scaunul său turnant, fabricat în America. Ăsta nu-i bordel, băiete, e Cartierul General al companiei! Aici nu-și au locul decît oameni cu creier!

— Creier? rînjește Bătrînul ironic. Vezi că șezi pe el! Nu te umfla prea tare în pene, puișor, e clar? Amintește-ți că ducem lipsă de oameni în linia-ntîi. Nu-i nevoie decît să cer să ne ții tovărășie și te trezești un simplu *Feldwebel*, fără cele două trese de argint de care ești atît de mîndru!

— Să mă aduci tu pe mine în plutonul tău păduchios? se hlizește Hoffmann. Nu, Beier, eu sînt *Hauptfeldwebelul* acestei companii, și o să rămîn atîta vreme cît va exista o companie a 5-a. În schimb, ăștia de aici au nevoie de-un dobitoc de gardian care să-i păzească pe deținuții din Germerscheim. Ce zici, ți-ar surîde slujba?

— Scîrnăvie! mîrîie Bătrînul, dînd buzna în biroul *Oberstleutnantului* Löwe fără a bate la ușă.

— *Grüss Gott*! îl salută Löwe, tolănindu-se în scaunul scîrțîitor de răchită. Ce zici de-o „neagră” mică, să te încălzești puțin?

— Da, te rog! răspunde Bătrînul, umplîndu-și o cană pe jumătate

cu cafea și completînd restul cu votcă. Își aruncă neglijent casca pe pămîntul bătătorit al încăperii, se așază pe o cutie cu grenade de mînă și-și întinde înainte picioarele cu cizmele sale jegoase. Automatul și-l sprijină de piciorul mesei.

— Pari obosit, Beier, spune Löwe. A fost greu în ultimele luni, așa-i?

— Am avut mult de lucru, încuviințează Bătrînul, suflînd în cafea. Nemernicul ăla de pluton 2 mă va băga în curînd la balamuc. Nici n-apucăm bine să ieșim din cîte-o luptă, și sînt nevoit să stau cu mîna pe armă ca să-i împiedic pe ticăloși să cadă pradă păcatelor lumești. Cîteodată nu mai pricep ce se-ntîmplă.

Acu' vreo săptămînă, l-au apucat pandaliile pe *Unteroffizier* Julius Heide care a secerat cu mitraliera cîteva sute de civili. Chiar dacă l-aș raporta, tot nu s-ar întîmpla nimic. Ba, mai mult, m-aș alege tot eu cu ridichea frecată de către NSFO. Maniacul ăla al regulamentului, pus la șapte ace, e membru de onoare al Partidului, așa că de ce nu s-ar distra și el puțin omorînd femei și copii? Oricum, nu-s decît niște *Untermenschen*.

De cîte ori isprăvim cu măcelul, Porta și Micuțul își fac de cap cu cîteva rusoaice mai darnice. Și ce se-ntîmplă? Sînt pedepsiți pentru fraternizare! Legile războiului ăstuia sînt din cale-afară de ciudate!

— N-am auzit ce-ai zis adineauri, Beier, zîmbește *Oberstleutnant* Löwe. Nici unul dintre noi nu dorește o curte marțială, nu-i așa?

Intră și ceilalți patru comandanți de plutoane, lătrînd fiecare cîte-un scurt raport!

— Mai mult de jumătate din companie s-a risipit în fum, începe Löwe, aruncînd o privire, pe lista pierderilor din fața lui! Așa! Pînă la noi ordine, rămînem inactivi. Ne vor sosi provizii și trupe proaspete. Dar nu vă lăsați prea tare pe tînjeală. Ordinele regimentului sînt precise: să-i ținem pe oameni permanent ocupați cu cîte ceva. Dacă nu, le trec prin cap tot felul de năzbîtii. *Herr Oberst* Hinka nu vrea nici un fel de plîngeri—nici civile, nici militare. Löwe îi aruncă o privire Bătrînului care încă mai șade pe cutia lui de grenade, încălzindu-și mîinile pe cana cu cafea. Și mă refer în primul rînd la plutonul 2, *Feldwebel* Beier, și în mod special la cei doi descreierați, *Obergefreiter* Joseph Porta și

Obergefreiter Wolfgang Creutzfeldt. Că veni vorba de plutonul 2, am primit o lungă înștiințare de la Cartierul General al armatei. Löwe îi aruncă Bătrînului trei coli de hîrtie acoperite cu un scris mărunt.

— Asta-i în legătură cu *Gefreiter* Albert. Vor să-l spălăm pînă-l albim!

Comandanții celorlalte patru plutoane izbucnesc în hohote. Doar Bătrînul și Löwe rămîn serioși și impasibili.

— Nu-i nimic de rîs, li se adresează Löwe, încheindu-și nasturii vestonului—o îndeletnicire cît se poate de neplăcută. Beier, vezi cum procedezi, încît să-i faci să priceapă că pe un negru n-ai cum să-l albești la spălat. Dar, să nu uit, mai e o chestiune, destul de jenantă, între NSFO și Joseph Porta. Credeam că voi putea s-o mușamalizez, dar din păcate a ajuns deja la regiment. A aflat și divizia. Dacă se-ntîmplă ce-i mai rău, pe Porta s-ar putea să-l coste capul. Scîrboasă treabă! Trebuie să-ți strunești oamenii, Beier! Drept pedeapsă, plutonul 2 va trece la îngroparea cadavrelor. Vezi, ține minte, nemții și rușii nu trebuie băgați în aceeași groapă, iar civilii trebuie îngropați separat. Să nu se mai repete brambureala de data trecută, cînd au vîrît, claie peste grămadă, ofițeri și soldați. Ofițerii vor avea parte de morminte individuale, împodobite în mod deosebit. Soldații vor intra cu toții într-o groapă comună, așezați în trei straturi, dacă între un strat și altul puneți treizeci centimetri de pămînt.

— Doamne ajută! îngînă Bătrînul rînjind. Își umple din nou cana cu cafea fierbinte.

După vreo oră, pășește înapoi pe poteca mocirloasă, învăluit în fumul pipei sale.

Pisoiul îi iese din nou în întîmpinare, ridicîndu-se pe lăbuțele din spate și agățîndu-se tandru cu ghearele de pantalonii lui.

— Ce bine-i de tine, spune el, scărpinîndu-l pe ceafă. Tu n-ai parte de plutonul 2. Te ai doar pe tine. E albastră treaba, pisoiaș! Pe măsură ce se apropie de locul de cantonare, îi crește furia. O să-i bag în pămînt! își făgăduiește. Al dracului să fiu de n-o fac! Îi pun să se tîrască de trei ori în jurul lumii, să treacă și prin Polul Nord și prin Polul Sud. Poate-o să se mai răcorească nițel!

Trîntește ușa de perete, își azvîrle pistolul-mitralieră într-un

colț și privește furios în jur. Observă, instantaneu, dezordinea inimaginabilă din încăpere.

Untermensch Albert se ciondănește violent cu *Herrenvolk* Heide.

— Tot timpul te legi de mine, Julius, dar acum vreau să aflu și motivul, se răstește Albert. Chiar dacă-s negru, sînt la fel de neamț ca și tine, și am toate drepturile unui neamț. Așa că, dacă mă consideri un *Reich-Neger*, te voi raporta!

— Dacă și tu mai ești neamț, atunci eu sînt chinez, spumegă Julius cu dispreț. Nu ești decît un cimpanzeu negru! Ești caricatura în cărbune a unei ființe umane, un canibal experimentat și activ, care roade oase la micul-dejun, ca un dulău de vînătoare!

— E mai mult decît atît! trompetează Micuțul. Bunică-su a fost un jidan francez din Senegal, cu un bîrnău coroiat și cu pielea de pe puță tăiată. Deretica prin sinagogă în fiecare zi de joi.

— E-o minciună, urlă Albert, insultat. Jidan a fost străbunicul meu, care-a luat de nevastă o fată din Senegal.

— Asta-i culmea, explodează Heide, care din trei salturi lungi e lîngă Albert. Stă proțăpit, cu picioarele răscrăcărate și cu pumnii înfipți în șolduri mirosind de la o poștă a *Unteroffizier*.

— Ești jidan? Răspunde, corcitură neagră, că de nu, îți crăp țeasta, așa cum am dreptul s-o fac.

Albert se ghemuiește mai tare în blana sa roz, cuprins de groază.

— Străbunicul meu a fost jidan francez. Io-s neamț, se tînguie el, dînd să pună mîna pe automatul său. Înainte de a apuca să-l înșface, Heide îl proiectează cu piciorul cît colo.

— Jidan francez! rînjește Heide. Nu există jidani francezi. Ori ești jidan, ori nu ești. Te-ai strecurat în Wehrmachtul german prin tot felul de tertipuri murdare. Dumnezeu știe ce-o să zică despre asta comisia pentru puritate rasială, cînd te-oi raporta.

— O să te dea afară, îi rîde Albert în nas, sigur de el, și-o să-ți spună să te ștergi cu raportul la curul tău nazist! Am trecut prin fața lor, și mi s-au uitat în gîtlej și-n găoază, mi-au măsurat mutra, m-au ținut de boașe și m-au apucat și de instrument. Au sfîrșit prin a mă declara optzeci la sută german. Puțin a lipsit să mă trimită în SS, unde-aș fi ajuns cu siguranță ofițer!

— Ce-i cu tîmpeniile astea, strigă Bătrînul, iritat, îmbrîncindu-l pe Heide la o parte. Nu vreau să am necazuri cu voi, chit că sînteți jidani sau nemți. Julius, înfrînează-ți pornirile, și du-te de-ți lustruiește automatul! Nu faci decît să-mi dai bătaie de cap. Și tu, Albert, ieși și spală-te pe față, dar vezi s-o storci bine de cîteva ori! Asta-i ordinul de la Cartierul General al armatei, și ai grijă să vii înapoi cînd o să fii în stare să-mi demonstrezi că vopseaua aia neagră a ta e naturală! Tu, Barcelona, vei fi pentru trei zile comandantul gărzii.

— De ce? întreabă Barcelona, rămînînd ca la dentist. Ce am făcut?

— L-ai salutat pe general cînd nu era cazul, dobitocule! Mai fă chestia asta și-or să te vîre la țambal! Porta! Unde dracu' a dispărut iar nenorocitul ăla?

— Gătește, răspunde Micuțul. Cotlet de porc *à l'Alba*!

— Nu mă interesează de unde vine tocana lui blestemată, își iese Bătrînul din pepeni, dînd cu casca de pămînt. E cu un picior în Germerscheim, și acolo or să-i pună ștreangul de gît! Nimeni nu pleacă nicăieri, e clar? Aici să stați cu toții. Peste o oră vă prezentați pentru corvoada de îngropare, și pînă atunci faceți curat în împuțiciunea asta. Cuie în pereți pentru uniforme și echipament, care să fie așezate regulamentar. Paturi înșirate de-a lungul pereților la distanțe egale. Căștile să fie așezate corect pe cutiile măștilor de gaze. Și cizmele voastre, fără cuie lipsă.

— Dar noi n-avem cuie, protestează timid Gregor.

— Atunci căcați cîteva, poruncește Bătrînul.

Micuțul sare în picioare, pocnește din călcîie și-și înalță galant melonul cenușiu.

— Ascultăm și ne supunem, *Herr Feldwebel*, să trăiți! cîntă el.

— Lasă bufoneria! șuieră Bătrînul, furios. Mîine dimineață e trecerea în revistă! Toate armele interzise de regulament să fie predate. Care e prins cu pușcoace de-ale inamicului s-a ars.

— S-a ars! vine ecoul Micuțului.

Pentru o clipă se pare că Bătrînul se va arunca asupra lui. Dar renunță. Toată furia i se scurge din el. Se lasă să cadă pe patul scîrțîitor, își trece mîna prin păr și începe să-și umple pipa.

— Ce adunătură de nemernici! mormăie, plimbîndu-și privirea peste noi.

Săpăm o groapă comună în parc. În cimitir nu mai e loc. Bătrînul șade pe rămășițele unui soclu, pe care fusese odinioară o statuie, și pufăie norișori de fum. Porta și Micuțul triază cadavrele, șușotind.

— Numai dacă priviți la un dinte din aur, și vă-mpușc! Bătrînul îndreaptă amenințător spre ei coada pipei.

— Nici prin cap nu ne trece, minte Porta, cu degetul în gura unui cadavru.

Micuțul stă cu cleștele pregătit.

— În ăsta-s doi, șoptește Porta. Așteaptă pînă-i îngroapă ca să-i umfli economiile. Acolo nu te poate vedea Bătrînul. Cîți avem pînă acum?

— O grămadă, răspunde Micuțul. În ce-l privește, tot ce depășește cifra cinci e o grămadă.

Corpul, parțial descompus, al unei femei îmi alunecă din mîini în timp ce îl pasez lui Heide și Gregor. Ei stau jos în groapă, înșirînd cadavrele regulamentar.

Pe Heide îl apucă nebunia în clipa în care cadavrul greu îl răstoarnă în mijlocul gropii. Sforăind furios, azvîrle după mine cu un braț smuls.

— Ai făcut-o dinadins! Să te ferească Dumnezeu cînd o să pun mîna pe tine!

Mă ascund îndărătul unui lădoi cu scule, pînă-i trece arțagul. E destul de turbat pentru a-și pune în aplicare amenințarea.

Trebuie să săpăm încă două gropi comune. Sînt mult mai mulți morți decît am crezut.

În timpul operațiunii de triere, Micuțul dă peste un *Hauptsturmführer* SS cu partea de jos a trupului retezată. Întrucît ordinul glăsuiește că părțile trupului trebuie îngropate împreună cu persoana căreia îi aparțin, Micuțul se apucă să caute o pereche de picioare care să i se potrivească *Hauptsturmführerului*. Negăsindu-le, ia două picioare smulse care, judecînd după cizme, se pare că au aparținut unui ofițer rus.

Porta își scarpină claia de păr roșcată și aspră, aruncînd o privire critică picioarelor cu pantalonii rusești de călărie și cizme brune.

— Nu prea se-ngînă, așa-i? face el, scuipînd peste marginea gropii ofițerului. Dacă vor deschide vreodată groapa asta, s-ar putea să-i cuprindă mirarea. Or să creadă c-au dat peste vreun ofițer SS care voia

să dezerteze și tocmai începuse să îmbrace uniforma lui Ivan. Nu, nu merge, fiule! Trebuie să-i facem rost de niște țurloaie nemțești.

— Atunci stai să mai caut, grohăie liniștit Micuțul, cățărîndu-se anevoie afară din mormînt. Se oprește în genunchi în buza gropii, ațintindu-și urechea către plafonul coborît de nori. *Jabo*, urlă el. Fir-ar ale naibii de *Jabo*!

Porta își lungește gîtul. Adulmecă viclean ca o vulpe spre răsărit.

— Acolo! țipă Micuțul. Cît ai clipi, e înapoi în mormînt, strecurîndu-se între cadavre.

Parcă au răsărit de după copaci, și cu un urlet înnebunitor trec pe deasupra capetelor noastre. Aripile lor boante sclipesc în clipa în care se ridică vertical spre cer, năpustindu-se apoi asupra noastră. Deschid focul cu armele automate: mitraliere și tunuri ușoare. Puzderie de jeturi de praf țîșnesc din pămînt, în timp ce parcul este biciuit de proiectile. Două dintre avioane se lasă pe-o parte și zboară în lungul șirului de morminte deschise. Trec atît de jos, încît se disting limpede fețele piloților.

Mă arunc pe burtă în spatele magaziei cu scule. O salvă de tun automat se înfige în ea, împroșcîndu-mă cu tot soiul de mizerii. Îmi ridic fața pentru o clipă să văd încotro au apucat-o avioanele de vînătoare.

Ambele *Jabo* parcă se ridică în aer pe cozile lor. Descriu un arc de cerc amplu și revin șuierînd asupra noastră. De data asta aruncă bombe. Larma infernală a exploziilor mai că ne sparge timpanele. Pămîntul se cutremură; bulgări de pămînt și pietre se prăvălesc peste mine.

Cineva sloboade un răcnet lung și gutural, dar este înecat de urletul avioanelor *Jabo* care atacă din nou. Proiectilele care țîșnesc din aripile lor par să ruleze cărarea de asfalt ca pe un covor.

Urmează încă un raid fulgerător. Cad alte bombe, asurzindu-ne.

După ce mai trec de două ori, zboară spre răsărit, înapoi la bază.

Ne apucăm din nou să adunăm cadavre, dorindu-ne să fim cît mai departe de locul ăsta.

Micuțul găsește o pereche de picioare nemțești care i se potrivesc *Hauptsturmführerului*.

Tîrziu, în noapte, isprăvim de umplut mormintele. Ne așezăm istoviți pe pămîntul afînat al uneia dintre gropile comune. Sticla de

votcă trece din mînă-n mînă. sîntem năclăiți de sudoare, în ciuda frigului mușcător al nopții.

Bătrînul sortează tăblițele de identitate împreună cu Gregor. Cele germane de-o parte, cele rusești de alta. Le separă în niște sacoșe mari și leagă carnetele de serviciu ale morților în pachețele. Sînt și scrisori. O mulțime de scrisori. Barcelona despăturește una și-o citește cu voce tare:

Dragul meu băiat,

A trecut multă vreme de cînd nu mai știu nimic despre tine. Ai primit pachetul meu? Înăuntru ai un pulover din lînă care să-ți țină cald. Nu uita să-ți schimbi ciorapii dacă te uzi la picioare. Știi cît de ușor răcești. Claus, băiatul maistrului cu care ai mers împreună la școală, s-a întors din armată. Și-a pierdut un braț, dar nu e lăsat la vatră. Cînd i se va termina permisia, îl vor muta la partea sedentară. Nici măcar celor care-și pierd un picior nu li se dă drumul la vatră. Ieri am avut din nou alarmă aeriană. Au căzut bombe la gară și se aude că e una cu pămîntul. În după-amiaza asta mă duc pe acolo cu doamna Schröder să văd cît e de grav. Te rog să ai grijă de tine. Acum, că tatăl tău nu mai e, doar pe tine te mai am. Mă bucur că ești într-o zonă a frontului în care nu prea se-ntîmplă mare lucru. Cei doi băieți ai doamnei Schultze se află într-un loc în care se petrec lucruri înfiorătoare, dar nu trebuie să vorbim despre asta. Noul nostru Gauleiter e foarte dur cu oamenii care vorbesc prea mult. Au venit în puterea nopții și-au luat-o pe vecina noastră, doamna Schmidt pentru că a zis ceva despre lagărul Nacht und Nebel[1]*. Așa că trebuie să fii atent la ce vorbești! Dragul, scumpul meu băiat, au trecut douăsprezece luni de cînd ai plecat, dar, slavă Domnului, în două luni capeți permisie. Am început să număr orele. Scrie-mi degrabă. Sînt atît de dezamăgită de fiecare dată cînd trece poștașul și pentru mine n-are scrisoare. Știu că n-ai dreptul să scrii decît o scrisoare la opt zile, dar promite-mi că o să-mi scrii regulat. Ne revedem peste cincizeci și opt de zile.*

Cu dragoste,

Mama

[1] Este vorba despre organizația *Noapte și Negură*. *(n. trad.)*

— Rahat! spune Micuțul, în timp ce Barcelona împăturește scrisoarea și-o pune la loc în carnetul de serviciu al soldatului.

— Sus cu voi! comandă Barcelona, ridicîndu-se. Armele la umăr! Pas de manevră! După mine! Mai repejor!

Pășim într-o coloană dezordonată de-a lungul unei poteci înguste, sporovăind. Ne ținem pe margine, la adăpostul copacilor, ferindu-ne de eventualele surprize din aer.

— O să pregătesc eu haleala cînd ajungem acasă, se oferă Porta din umbra copacilor. Spunînd „acasă”, se referă la hala fabricii în care sîntem încartiruiți. O să fac niște cotlet de porc *à l'Alba*—continuă el cu entuziasm. E un fel de mîncare foarte apreciată de regi și împărați. Jidanii ortodocși o prepară cu bucățele de carne de vacă, dar asta-i strică tot farmecul. E nevoie de har ca să-l prepari, ascultați ce vă spun. Mai întîi de toate, ieși în cîmp și faci rost de niște ceapă fragedă, pe care va trebui s-o toci foarte mărunt, și cel mai potrivit cîntec pentru asta e *Cîntarea recoltei în Georgia*. Cînd e gata, o presari, cu o mișcare elegantă din încheietura mîinii, alături de pătrunjel, sare, piper și, evident, înțelepciune. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, piperul să fie negru. Celui care folosește piper alb ar trebui să i se vîre pe gîtlej un drac îmbrăcat într-un costum de sîrmă ghimpată! Apoi faci niște mici crestături pe fiecare față a cotletului, și asta cu un cuțit foarte ascuțit. Eu folosesc de obicei cuțitul meu de luptă. E mereu ascuțit brici. În timpul următoarei operații, eu unul prefer să îngîn *Cîntecul luntrașilor de pe Volga*. E vorba, se-nțelege, de îmbibarea cotletului cu amestecul de ceapă. Și acum ajungem la următorul pas, ceva mai dificil. Împrumuți de la vecinul de alături niște unt pe care bineînțeles că nu ai de gînd să i-l înapoiezi. Există mulți oameni care-o duc bine împrumutînd de la vecini. E mult mai ieftin, și te scutește de spațiu de depozitare. Untul, odată împrumutat, îl pui la topit. Apuci cotletul cu două degete—eu vă recomand deștul mare și arătătorul de la mîna dreaptă—și-l scufunzi pe jumătate în untul topit. Apoi, îl rumenești vreo zece minute într-un vas rezistent la foc. După asta, torni peste el vin, dar să umbli cu finețe. Nu-i îneca, bagă de seamă! Cotletele trebuie să fie doar ușor și plăcut înmiresmate. Fă-i vînt restului de unt împrumutat și toarnă sosul peste carne.

— Ce fel de vin? vine vocea lui Gregor din spatele plutonului.

— Alb, se-nțelege, măi caricatură de șofer, i-o retează Porta.

— Vreun soi anume? se interesează Gregor.

— Cîte mai îndrugă și prostănacul ăsta! Se vede c-a stat prea mult prin preajma generalilor! Folosește și tu ce ai. Principalul e să fie alb, și ce rămîne dai de dușcă.

Un curier călare pe motocicletă apare în plină viteză de după o cotitură și oprește în fața Bătrînului, care stă în mijlocul potecii înguste cu brațul ridicat.

— Tancuri rusești, *Herr Feldwebel*, strigă curierul, oprindu-se o clipă. Trec pe-aici ca să se-ntoarcă la propriile linii. Ordin de la Cartierul General al regimentului. Distrugeți totul!

Cu un urlet, motocicleta țîșnește mai departe.

— Fir-ar dracu' al dracului! răbufnește Bătrînul. Tancuri, și nouă ne revine sarcina de a le curăța. Bineînțeles! Cine altul s-o facă?

Micuțul pescuiește un cîrnat dintr-unul din buzunare, îl rupe în două și-i dă jumătate lui Porta.

— Are nițel sînge pe el, se scuză, dar se zice că sîngele îi dă omului putere!

— De unde-l ai? întreabă Porta, bănuitor.

— De la un mort, răspunde Micuțul, mestecînd jumătatea sa de cîrnat.

— Ce fel de mort? vrea să știe Porta, adulmecînd jumătatea lui.

— Un prăpădit de locotenent rus, molfăie Micuțul, privind spre copaci.

— Atunci cîrnatul e-n regulă. Ofițerii nu bagă sub nas decît haleală clasa-ntîi, se luminează Porta, mușcînd cu poftă.

— Haideți! poruncește Bătrînul. În curînd se-ngroașă gluma. Pregătiți-vă magneticele! Burlanele-n frunte! Atacăm din dreapta drumului, și să nu dea dracu' să văd vreun deget nervos pe trăgaci. Așteptați ordinul.

— Primim ceva sprijin antitanc? întreabă Heide, cu emfază.

— Da, din părți, rîde Porta zgomotos. Dac-ar avea prea multe tunuri antitanc, nu ne-ar pune pe noi să facem treaba, nu crezi?

Ceva mai adînc în pădure, dăm peste cîteva plutoane din compania a 7-a. Sînt extrem de agitați și îi tot dau înainte despre hoarde întregi de tancuri rusești.

— Și mai au și infanterie, strigă un *Feldwebel* către Bătrînul. Compania a 2-a a fost făcută arșice. N-a rămas nici un deget din toată adunătura...

— Sună bine, îl îngînă Bătrînul, cu un chicotit. Dar noi de-aia sîntem aici. Să ucidem, sau să fim uciși.

— Culcat! răcnește Barcelona, în clipa în care cerul e deschis de cîteva fulgere, învăluind totul într-o lumină crudă. Înainte să-și termine vorba, întregul pluton e la pămînt. Un tun de asalt cît toate zilele sosește val-vîrtej, sare dincolo de coama dealului și aterizează cu un trosnet asurzitor pe partea cealaltă.

— Sus cu voi! ne mînă Bătrînul. Mișcarea! Desfășurați-vă! Marș! Marș!

Plutonul se răsfiră și ia în piept, gîfîind, terenul accidentat. Îmi sprijin pușca-mitralieră de coapsă și stau cu degetul pe garda trăgaciului. Inima îmi bate dureros. Mă reped prin niște tufișuri care-mi zgîrie pînă la sînge fața și mîinile.

Puțin înaintea mea, aleargă Porta, cu absurdul său joben galben împins pe ceafă. În vale, tunul de asalt se învîrte în cerc de parcă șoferul ar fi căpiat cu totul. Noaptea e brăzdată de bubuituri grele și de flăcări sclipitoare de la gura țevilor. În lumina lor, zărim vreo zece tancuri T-34. Tunul de asalt se oprește brusc cu un zvîcnet și începe să tragă instantaneu. Dintr-un șir de case ruinate se îndreaptă spre noi lungi rafale de gloanțe de la o mitralieră Maxim.

Cîțiva dintre recruți se aruncă la pămînt, încercînd să se tîrască de sub iadul de foc.

— Sus! Înainte! răcnește Bătrînul, izbindu-i cu țeava automatului. Cine dracu' v-a spus să vă trîntiți la pămînt?

Ne avîntăm înainte, gîfîind precipitat. Acum ne despart mai puțin de o sută de metri de cel mai apropiat T-34.

Fulgere albastre-verzui pîlpîie din țevile automatelor rusești, care scuipă flăcări crude, în timp ce ne toacă neîncetat cu lanțurile lor albe și ucigătoare de gloanțe-trasoare.

Mă trîntesc la pămînt atît de iute încît mă pocnesc cu fața de cutia mecanismelor puștii-mitralieră. Îmi trec mîna peste figură. Sîngerez din abundență, dar n-am timp să mă gîndesc la asta. Iau linia de ochire pe flacăra de la gura țevii mitralierei Maxim, îmi înfund

patul armei în umăr și-o apuc cu stînga atît de strîns încît simt că mi se pun cîrcei. Trimit trei rafale scurte în direcția mitralierei, apoi mă ridic fulgerător, alerg spre stînga și mă arunc în alt adăpost. De-abia ajung în siguranță, cînd o grenadă explodează în locul în care-am fost cu o clipă înainte.

Un obuz tras dintr-un tanc îmi trece cu puțin pe deasupra capului și-l retează în două pe *Fahnenjunker* Kolb cu precizia unui ferăstrău circular. Suflul provocat de explozia obuzului mă azvîrle cît colo și-mi smulge din mîini pușca-mitralieră. Îmi înfund fața în pămînt, înspăimîntat. Cînd piuitul din timpane îmi încetează, întind mîinile, dînd să-mi dibui mitraliera. În locul ei, degetele mele ating un picior gol. Îl pipăi și nu-mi vine să-mi cred ochilor cînd îi deschid și privesc. Un picior gol smuls din șold, despuiat și de cizmă, și de cracul pantalonului. Încep să țip și să lovesc isteric pămîntul cu pumnii.

— Dă-i drumul! Dă-i drumul! mă îndeamnă Bătrînul, înghiontindu-mă în șale cu patul armei.

— Nu! protestez. Nu pot să merg mai departe! Heide mă înșfăcă brutal de guler.

— Sus cu tine, porc palid! scrîșnește el sălbatic. Unde ți-e pușca-mitralieră? Să nu vii să-mi spui că ți-ai pierdut arma! Mă îmbrîncește de lîngă el de parc-aș fi un sac cu cartofi putrezi.

Cad hohotind într-un genunchi, la capătul puterilor.

Heide își îndreaptă țeava automatului spre mine și mă pocnește cu putere peste față cu dosul palmei. Casca îmi alunecă pe ceafă. Deodată, totul trece și sînt iarăși un soldat stăpîn pe sine. Într-o clipă, țin mitraliera din nou în mîini, cu cureaua petrecută peste umăr, conform regulamentului. Picioarele îmi funcționează ca două pistoane.

Pur și simplu, zbor pe lîngă Porta, care își pregătește burlanul la adăpostul unei grămezi de lemne.

— Hei, băiețică! strigă el vesel în urma mea. Stai ușurel. Nu cumva să ajungi la Moscova înaintea noastră și să înhați toată crema muierească.

Un T-34 e lovit chiar în fața mea. O perdea orbitoare de flăcări se înalță în văzduh și tancul se desface cu un zdrăngănit metalic, asemenea unui pumn gigantic prăvălindu-se pe un acoperiș de tablă. Explozia scaldă în lumină un șir întreg de case distruse. Din stînga, răzbate

trosnetul exploziei grenadelor germane. Trebuie să fie echipa lui Heide care s-a apropiat îndeajuns pentru a putea arunca grenade de mînă.

AG-ul lui Porta urlă, și deplasarea aerului de la lovitura pornită mai că-mi smulge casca din cap.

Un T-34 explodează ca un vulcan. Lovitura lui Porta trebuie că l-a miruit drept în compartimentul muniției.

Asurzesc cîteva minute, datorită exploziei violente.

— Dați-i drumul! Înainte! urlă Bătrînul, alergînd pe picioarele sale crăcănate.

Țîșnesc, și trag din alergare în siluetele întunecate de pe lîngă clădirile ruinate. Între rafale aud răpăitul scurt din automatul Bătrînului. La cîțiva metri în față disting o umbră care aduce a mușuroi de cîrtiță, dar în realitate e o cască rusească împopoțonată cu caraghioasa ei creastă de cocoș din oțel. Trag atît de jos încît trasoarele se înfig exact la firul ierbii, despicînd capul rusului în două.

— Înainte! ne mînă Bătrînul. Înainte! Își învîrte brațul prin aer, făcîndu-ne semne.

Mă adăpostesc în spatele unei balustrade de beton și arunc în boltă cîteva grenade spre straturile de trandafiri în care stau aliniate tufe desfrunzite. Mă năpustesc printre ele.

— Înapoi! urlu disperat, aruncîndu-mă de-a berbeleacul pe povîrniș.

Descopăr un cuib rusesc de mitralieră care deschide focul, măturînd dealul cu o grindină de gloanțe.

— Nu, fir-ar să fie! răcnește Bătrînul. Înainte! N-avem de ales! Sus cu tine! Grenade!

Privesc în jurul meu, timorat și înspăimîntat, și-mi vine s-o iau la goană, să trimit la dracu' mitraliera aia blestemată; să gonesc pînă ce ajung din nou acasă.

— Vino! zbiară Porta, făcîndu-mi semn. Hai să-l belim pe Ivan ca nu cumva să-și închipuie c-a cîștigat războiul!

Sar în picioare și încep să mă cațăr pe povîrnișul abrupt. Cîteva grenade, și cuibul rusesc de mitralieră sare în aer într-un gheizer de flăcări. Dintr-o dată, îmi simt picioarele ușoare ca fulgul, de parcă s-ar fi transformat în aripi.

Gloanțe-trasoare îmi șuieră pe la urechi. Pare de necrezut cum de mă ocolesc toate. Alergînd ca un smintit, ajung la balustrada opusă din piatră, sar dincolo și îmi dau drumul pe panta din spatele ei. De peste tot îmi pătrunde în urechi trosnetul tunurilor de pe tanc și plesnetul sec al burlanelor.

Un alt T-34 explodează într-o mare de flăcări purpurii.

Restul plutonului apare și el pe pantă, rostogolindu-se în urma mea.

Mitralierele rusești răpăie sălbatic. Simțim cu toții prezența morții.

Vîr o nouă bandă de cartușe în mitraliera ușoară și trîntesc mult prea puternic capacul cutiei mecanismelor.

— Dă-mi foc de acoperire! cere răgușit Bătrînul. Mă duc pînă la balustrada aia și, de îndată ce-am dispărut, vii după mine. Dar leapădă plumbul din picioare!

— E-n regulă! îngaim, proptindu-mi patul mitralierei în umăr și slobozind cîteva rafale scurte. Bătrînul se saltă în vîrful mormanului de pietriș, se rostogolește dincolo și dispare. Într-o secundă sînt în picioare, și mă avînt, aplecat, peste porțiunea descoperită, plimbînd rafalele mitralierei dintr-o parte în alta.

Se înalță o rachetă verde, rămîne suspendată pe cer și se stinge încet-încet.

— Am scăpat și de data asta, gîfîie Porta, aterizînd lîngă mine.

Cîțiva ruși șovăielnici se apropie de noi cu mîinile ridicate deasupra capului. Ne privesc speriați, în timp ce le controlăm buzunarele cu degete abile. N-au nimic asupra lor care să merite osteneala. Cîteva mahorci împuțite, vreo două-trei scrisori slinoase, vărzuite.

— Sînt la fel de amărîți ca și noi, oftează Porta, bătîndu-i pe umăr pe un calmuc lățos, cam bătrîior, cu o mustață mare pe oală, care-i dă un aer trist.

Ultimul T-34 trece hurducăind prin parc. Din depărtare, se mai fac încă auzite zgomotele luptei, dar încet-încet se sting și cortina tăcută a nopții se așterne din nou peste orașul rănit.

A doua zi, are loc o inspecție. sîntem trimiși de cîteva ori înapoi pentru a ne pune în ordine. Și bineînțeles că n-o facem. În schimb,

stăm și jucăm cărți. Pînă și cei care țin morțiș să asiste la parade se satură de atîta agitație zadarnică. Încep să iasă la iveală armele străine dosite. Un Kalașnikov e mai bun decît un Schmeisser, fiindcă în încărcătorul său intră o sută de gloanțe, spre deosebire de treizeci și opt cît ține un Schmeisser.

Foarte curînd, totul revine la normal. Porta și Micuțul își plimbă iarăși jobenul și melonul. Albert se învelește în blana lui roz, iar Heide apare normal și deloc indignat de cocteilul rasial al lui Albert. Oricum, nu-i adresează decît cuvinte strict necesare.

— Parcă-i o muscă de rahat care și-a fript curul pe un felinar, comentează Porta, atunci cînd Albert se așază lîngă Heide și începe să-i arate niște fotografii. Heide își ascunde dezgustul, dar nu se poate abține să le cerceteze amănunțit.

Se distribuie cu generozitate permisii, dar numai pentru bărbații însurați, cu copii, astfel încît Bătrînul și Barcelona sînt primii care pleacă. Îi însoțim tot drumul spre trenul cu permisioniști și le facem semne încă multă vreme după ce trenul abia se mai vede.

Ne întoarcem la locul nostru de încartiruire, simțindu-ne ca niște copii mici lăsați singuri acasă. Fără Bătrînul sîntem pierduți.

Surprinzător, Gregor ne părăsește pentru totdeauna. Rămînem cu gura căscată. Nici măcar atunci cînd își face bagajul, împărțind în stînga și-n dreapta lucrurile care nu-i mai trebuiesc, nu ne vine să credem. Ne demonstrează negru pe alb. A fost cerut de Statul Major al armatei. Va fi din nou șofer și gardă de corp pentru faimosul său general. Îl conducem și pe el la gară. Cei de-aici nu îndrăznesc să-l trimită în fața unui general în echipamentul său ponosit de linia-ntîi, așa încît poartă o uniformă nou-nouță.

— Arăți grozav, exclamă Porta, admirativ. Te-ar putea pune pe un afiș de recrutare ca să-i fenteze pe fraieri să intre în armată pentru o marcă pe zi!

Ne despărțim de el pe un peron ciuruit. Gregor stă aplecat pe geam, mult în afară, și ne strînge mîinile întinse. Ca șofer al unui general și gardă de corp, i s-a repartizat un loc într-un compartiment autentic de călători. Îi atrage atenția polițistului militar care-i cercetează actele să i se adreseze cu *Unteroffizier* și să ia poziția de drepți cînd îi vorbește.

— Se vede cale de-o poștă că de-acu' faci parte din Statul Major, aprobă Porta cu o mișcare a capului. Arată-le ce și cum ticăloșilor, dar nu uita că ești de-al nostru! Și dacă se-ntîmplă să dai peste ceva bun, adu-ți aminte că Joseph Porta, *Obergefreiter* prin mila lui Dumnezeu, face afaceri cu orice!

Trenul pleacă și ne întoarcem la obișnuitele noastre îndeletniciri. Dar, în scurt timp, simțim din nou nevoia de distracție.

Pe Porta îl vedem din ce în ce mai rar. *Hauptfeldwebel* Hoffmann trimite neîncetat curieri—noi le spunem copoi—să-l caute, dar de cele mai multe ori nu dau de el. Nu îl găsesc decît atunci cînd vrea el să fie găsit.

Cea mai mare parte a timpului și-o petrece cu Vera, părăsita nevastă a comisarului, care, prin persoana lui Porta, începe să se simtă cu adevărat eliberată de către armata germană.

E duminică după-amiază și peste tot domnesc liniștea și pacea. Zăpada se cerne încet și tăcut. Nu se-aud nici un fel de zgomote de pe linia frontului, care în clipa de față e departe și aproape uitată. Afară, pe terenul de instrucție, Micuțul se joacă vesel cu un cîine mare și urît, care-i seamănă leit.

Hauptfeldwebel Hoffmann și-a trimis, ca de obicei, curierii pe urmele lui Porta. Vrea să-l pună în serviciul de gardă douăzeci și patru de ore! Dar Porta stă tolănit pe spate, gol-pușcă, într-un pat mare cu baldachin, cu îngerași suflînd în posaune celeste la fiecare stîlp al patului. Seamănă izbitor cu o ridiche lungă, îngustă și bifurcată, așa cum stă acolo lungit pe așternuturile roz, încălzindu-și degetele lungi și osoase de la picioare între coapsele Verei. Amîndoi moțăie și par că torc de mulțumire ca niște pisici bine hrănite.

Porta visează că stă întins pe plaja unei lagune albastre, purtînd un tuxedo alb, înconjurat de cîteva fetițe darnice, complet despuiate.

— *Zolota*[2], geme Vera, răsucindu-se în somn.

Porta chicotește și-și mișcă vîrfurile degetelor de parcă ar număra bani.

— *Zolota*, zîmbește Vera fericită.

Porta se ridică în capul oaselor, treaz cu desăvîrșire și bănuitor ca un bătrîn și versat motan vagabond.

[2] *(rus.)* Aur *(n. trad.)*

— Ce faci? șoptește ea somnoroasă, ciufulindu-i părul roșu.

— Ai spus *zolota*! face Porta, aplecîndu-se deasupra ei.

— Am spus eu *zolota*? întreabă ea aparent nepăsătoare.

Își mută picioarele lungi dincolo de marginea patului și încalță o pereche de papuci albi și pufoși, cu tocuri înalte. Cu o mișcare leneșă, ia din sertarul noptierei o țigară rusească, avînd la capăt un filtru lung.

— Pot avea încredere în tine? Ștrengarule! spune ea după un răstimp de tăcere, suflîndu-i fumul în față. Vreau să spun: să am cu adevărat încredere în tine? Ești în stare să-ți ții gura chiar dacă ți-ar cădea lumea în cap și te-ar mîngîia pe creștet, făgăduindu-ți luna de pe cer și toate planetele, doar, doar să ciripești?

— Drept cine mă iei? rînjește Porta, ridicînd trei degete. În scurta, dar palpitanta mea viață am adus zeci de canalii în pragul furiei. Am fost dat afară de la pîrnaie pentru dereglarea disciplinei obișnuite. Un general, doi colonei, șase locotenenți, o întreagă armată de *Feldwebeli* și alți rahați din ăștia au fost scoși din minți de către mine. Cîțiva dintre ei și-au tras un glonte-n deblă după ce-am sporovăit nițel împreună, și un *Untermensch* ca tine vrea să știe dacă poate avea încredere în mine? Mai bine m-ai întreba dacă pot eu avea încredere în tine! Chiar dacă ai clasă, tot nu ești decît un *Untermensch* care stă de vorbă cu un *Herrenvolk*!

Ea trage gînditoare două fumuri lungi din țigară și strînge filtrul între degete!

— Ai grijă *Herrenvolk*, să nu te sufoci cu rînjetul ăla prostesc, spune ea cu acreală.

Din două salturi, Porta e la bar și umple două sonde cu coniac.

Ridică paharele și închină tăcuți unul pentru celălalt. Ea își aprinde o altă țigară și suflă fumul încetișor.

— Nu te înspăimîntă să te bagi într-o treabă care n-o să le placă nici rușilor, nici nemților? îl întreabă. Mă refer la un lucru atît de ilegal încît l-ar face pînă și pe un mafiot înrăit să tremure de groază numai gîndindu-se la ce i s-ar putea întîmpla dac'-ar fi prins!

— Eu? Înspăimîntat? rîde Porta din inimă. Singurul lucru care mă înspăimîntă e să nu-mi pierd bunătate de viață nemțească. În ce privește încălcarea legilor, nu dau doi bani pe așa ceva. Lucrez doar pentru mine, și mă pricep să le vin de hac indivizilor care trăncănesc

prea mult. Îmi aduc aminte de-un tip. Sporovăia ca un stol de canari în perioada de reproducere. Într-o zi, cînd trebuia să băgăm la fund o mașină care ne frigea la degete, l-am luat și pe el la o plimbare. I-am legat și-o sforicică de gît, dar asta numai ca să nu cadă peste bord și să se rătăcească pe mare. Dar cînd am ajuns în larg, la locul în care trebuia să facem pierdută mașina, nu știu cum se face că am uitat să-i scoatem centura de siguranță amicului nostru, și canarul s-a dus la fund, călare pe capotă. Ultimul lucru pe care l-am zărit a fost o pereche de pantofi cu tocuri rotunde, care ne făceau semne de rămas-bun.

Pentru o vreme, stau lungiți în pat, goi, bînd rom dres cu coniac, în timp ce se conving unul pe altul cît de cenușie și de tristă e lumea cînd n-ai destui bani.

— Eu m-am născut să fiu bogată, geme Vera, căreia i se ivește între sprîncene o cută adîncă și gînditoare, și cred că-ți imaginezi că Uniunea Sovietică nu prea corespunde întru totul dorinței mele.

— Doar proștii preferă o viață fără bani, încuviințează Porta, umplînd din nou paharele. De data asta alege șlibovița, pentru a scăpa de gustul de coniac ieftin.

— Tatăl meu a fost un ofițer imperial, un general, oftează ea cu mîndrie, privindu-l pe Porta cu coada ochiului. Dacă Lenin ar fi rămas în Germania voastră afurisită, acum aș fi fost la curtea imperială. De ce dracu' nu l-ați împușcat?

— Îmi permiteți să vă ating, Altețǎ? întreabă Porta, rostogolindu-se deasupra ei.

— Mama venea din cercurile cele mai înalte, continuă ea, încolăcindu-și picioarele în jurul șoldurilor sale osoase. Familia ei trăia la palat. Cu toții credeau în Dumnezeu.

— Nu v-a prea ajutat Doamne-Doamne cînd au ajuns acolo băieții lui Lenin și v-au tăbăcit fundurile voastre cu sînge albastru, face Porta, mușcînd-o tandru de nas.

— Pe tata îl cunoștea toată lumea. Divizia lui a fost cea mai bună. A fost distins cu *Crucea Sfîntul Gheorghe*. Voi, nemții, ați fugit de el cît v-au ținut picioarele...

— Stai așa, intervine Porta, ridicînd mîna. Eu n-am fost în lupta aia!

— Tatăl meu a fost un om bogat! Și-a dat viața pentru stat. A semnat condamnări la moarte, a trimis criminali în Siberia, iubea caii de rasă și femeile, pe țar și pe Dumnezeu.

— Am întîlnit și eu vreo doi generali dintr-ăștia, spune Porta, chicotind. Își închipuie că pentru asta sînt născuți. Nu sînt în stare să priceapă că datorită nouă sînt ce sînt!

— Vorbești ca un bolșevic mizerabil, scuipă ea furioasă.

— Aici te-nșeli, fetițo, rîde Porta, golindu-și sonda. Nu uita că ești nevasta unui comisar și ești plină de stele poleite cu roșu. Generalii țarului sînt cu toții plecați sus în cer, și acum îl pupă-n fund pe Ivan cel Groaznic. În ziua de azi, comisarii lui Stalin sînt băieții care fac figurația pe scenă.

— Ce-ai zice dacă-ai cîștiga treizeci de milioane? Poate și mai mult! îl întreabă, sorbind din pahar dusă pe gînduri.

Porta ridică sticla de coniac și ia o înghițitură prelungă. Apoi ia romul și spală coniacul de pe gîtlej cu o înghițitură și mai lungă. O privește vreme îndelungată, după care întreabă pe șoptite:

— Milioane, ai spus? Nu-ți bați joc de mine?

— Da. Treizeci de milioane! zîmbește ea misterios. Ba chiar mai mult. Mult mai mult. Am pus totul la cale, așa că n-ai de ce să-ți faci griji. E ceea ce se cheamă o treabă sigură. sîntem ca și bogați!

— Habar n-ai—spune el pe un ton de om pățit—cîți mînari am întîlnit care mi-au spus întocmai ceea ce-mi spui tu acum. Și ce vorbeau ei sînt fleacuri în comparație cu milioanele tale. Dar acum se află cu toții înghesuiți după gratii, întrebîndu-se unde au dat greș cu treaba lor sigură.

— Așadar ți-e frică? îi aruncă ea cu dispreț. M-am înșelat asupra ta? Ia-ți zdrențele și dispari. Nu vreau să mai știu de tine.

— Nu, drăguță, cu mine nu-i atît de simplu, rînjește el diabolic, scuturînd sticla goală de rom. Cînd Joseph Porta, *Obergefreiter* prin mila lui Dumnezeu, dă de urma unei afaceri cu treizeci de milioane de marafeți, vrea să-i audă zornăind. În toată puturoasa mea de viață nemțească am visat la așa ceva. Îți dai seama cît timp îți ia numai să numeri treizeci de milioane? Pînă și pe jidanii din Banca Națională i-ar apuca sudorile doar gîndindu-se la una ca asta.

— Ești gata să vii cu noi pe sănii și să riști nițel ca să devii bogat, și să nu-ți mai pese de politicieni și de alți oameni scrîntiți? întreabă ea, trăgînd adînc din țigară.

— Fii convinsă că-s gata, izbucnește el într-un hohot de rîs. Și dacă treaba ta e cu adevărat sigură, îți jur pe sfîntul Dumnezeu de sus că pentru tine voi aprinde veșnic șapte lumînări în sinagoga inimii mele!

— Poți să le și aprinzi, zîmbește ea, oferindu-i bricheta. Poți face rost de ajutoare? Oameni destoinici? Nu niște încurcă-lume bătuți în cap!

— Se-nțelege că pot, încuviințează, sigur pe el, aprinzîndu-și o țigară de-a ei. Am la Berlin un soi de amic care se pricepe să deschidă orice fel de seif sau cutie blindată, de la cele mai avansate modele pînă la alea primitive pe care municipalitățile le cumpără în grămezi de cîte doișpe. Îl poreclisem „Al cu Plasticu", pentru că de obicei lucra cu explozivi cu plastic. L-am văzut odată deschizînd un seif aparținînd unor indivizi care n-aveau încredere în bănci după ce Adolf se mutase la Berlin. A vîrît cîteva gogoloaie mici de plastic la balamale. Am trecut în camera ailaltă de unde a declanșat explozia cu un mic radio haios, și-a făcut „bum"! Cînd ne-am întors înăuntru, impenetrabila ușă blindată zăcea pe podea întoarsă pe dos. N-a mai trebuit decît să golim cutiuța. Nici cu cheia ei n-ar fi mers mai repede.

— Ce vreau să spun n-are nici o legătură cu seifurile, îl corectează ea. E mult mai mare decît fleacurile astea.

— Atunci trebuie să trimitem pe careva la ceruri pe căi naturale? întreabă el cu o expresie de încîntare pe chip. O rezolv și p-asta. Ajutorul meu, Micuțul, e un tip foarte îndemînatic în ce privește mînuirea unui laț de oțel. De la așa ceva se moare. Și dacă sînt cu adevărat probleme majore în legătură cu înlăturarea cît mai grabnică a cuiva de pe lumea asta, am eu un tovarăș de-i zicem noi „Moarte instantanee". Cînd am fost ultima oară la Berlin l-am luat cu mine să „vorbim" cu un tip care își închipuia că mă poate lua-n bîză. Am ajuns cu două pușcoace tocmai cînd era la desert. S-au declanșat atît de repede, că nici n-am apucat să spunem „Salut", înainte ca tipul să fie tras în jos de greutatea plumbului din onorabilul său hoit. Un glonț i-a retezat cravata ospătarului de la *Jumătatea de măgar*, care apăruse și el cu un

platou plin cu plăcinte. A rămas atît de șocat încît atunci cînd a venit *Inspektor* August cu cireada lui să afle cine-a fost găurit, ăsta stătea în același loc, ținînd într-o mînă plăcintele și-n ailaltă bucata retezată de cravată.

„Împușcat? piui el, lăsînd să-i cadă plăcintele. N-a fost nimeni împușcat!” Pasămite, nu știa nimic de leșul de sub masă. A și jurat. Zicea că trebuie să-l fi uitat careva pe-acolo!

Cazul a fost clasat cu mențiunea *comportament scandalos* în clipa în care au aflat de unde proveneau gloanțele din cadavru. Din Prinz Albrechtstrasse 3.

Se așază împreună înapoi în pat, tolăniți pe perne, și sorb cafea fierbinte.

În fața lor e întinsă o hartă cît toate zilele.

— Uite-aici sînt milioanele noastre, spune ea. Aici zac, așteptîndu-ne pe noi.

— Prikumsk, murmură el, aplecîndu-se deasupra hărții de parcă ar fi miop. Prikumsk! Sună ca un fel de băutură. Ești sigură că tot aurișorul comunist sclipitor e pitit acolo? Nu-mi place rîul ăla. Și pe malul celălalt mai e înc-un oraș. Îmi sugerează o capcană gata să se-nchidă și să te înhațe în timp ce tu te scapi pe tine așteptînd să fii împușcat.

— E destul de simplu, face ea. Soțul meu a condus convoiul și nu l-a legat nimeni la ochi.

— Și acum, destoinicul de bărbată-tu s-a hotărît să umfle din nou cele treizeci de milioane? rînjește Porta sceptic. Și tu, normal, te poți încrede în el. Dar eu? Nu prea mă-ncîntă slujitorii buni și devotați ai statului care dau la stînga și cu mîinile și cu picioarele!

— E un bun prieten al prietenilor săi, ferm ca oțelul, declară ea solemn. Nu trișează niciodată!

— Nu! Nici n-aș fi zis, rîde Porta cu poftă. Că veni vorba, ce fel de om e comisarul ăsta al tău? E din Moscova?

— Nu ești zdravăn? Îți închipui c-aș avea încredere într-un moscovit? țipă ea insultată. E georgian. Maică-sa a fost o jidancă din Crimeea. Bunică-su din partea mamei era din Salonic. Familia a fost italiană.

— Dacă mai vii să-mi spui și că dinspre tată e irlandez, se amuză el, atunci te anunț cu regret că bărbată-tu, comisarul, va trebui să treacă

prin procesul morții naturale. Un cuțit în spate, sau așa ceva. Un cocteil ca el poate fi un amestec periculos.

— Ce dracu' vrei să spui cu asta? întreabă ea, mijindu-și ochii. Ești și tu vreun porc rasist?

— Nu, nu-mi pot permite luxul, răspunde Porta. Dar află de la mine că știu de ce e nevoie ca să obții un cap bun de mafiot: nouăzeci la sută sînge de macaronar, de preferință sicilian. Asta-i începutul pentru cel mai evazionist între evazionistă. Doi la sută irlandez, ca să-l facă un bun luptător. Cinci la sută suc de jidan, pentru a se descurca cu cifrele și a putea să le îmbîrlige în interes personal. Mai pune pe deasupra și-o picătură de grec, și-o să ajungă unul dintre cei mai mari ticăloși ai lumii, cu marele avantaj că are încredere în semenii săi așa cum au încredere politicienii unul în altul. Acum înțelegi de ce am îndoieli în ce-l privește pe bărbată-tu?

— Poate crezi că lingourile nu sînt acolo? întreabă ea bănuitoare.

— Că se află acolo, cred, și nu mă îndoiesc că bunul tău soț, cu toate harurile pe care i le-a băgat Dumnezeu în sînge, va fi în stare să li-l sustragă amicilor săi de la Kremlin. Dar, nu mă îndoiesc totodată că are o soluție și pentru înlăturarea vreunui nenorocit de neamț bătut în cap. Ar fi grozav să nu trebuiască să împărți prada cu fitecine, nu crezi?

— Niciodată n-ar face una ca asta! țipă ea jignită. Nu uita că e un ofițer rus!

— Da, îmi dau seama, hohotește el. Dar vezi să nu te trezești cu fundul gol într-un troian înghețat de zăpadă, privindu-l pe omul tău cinstit cum o șterge cu mălaiul cît îl țin picioarele. De ce, păcatele mele, ar fi el dispus să-i împartă cu cineva, cînd i-ar putea avea fără discuție pe toți?

— N-ar îndrăzni să-mi facă mie una ca asta, exclamă ea furioasă. L-aș omorî pe loc. L-aș călca în picioare ca pe un rahat!

— Chiar crezi ce spui? întreabă el, fixînd-o cu privirea. N-ai putea să-i faci nimic. Doar nu-ți închipui c-o să te poți duce la OGPU? Și te-aș sfătui să te ții departe, cît mai departe cu putință de *Gestapo*. Nu sînt o adunătură prea duioasă. Dacă te taie de la porție, va trebui să înghiți gălușca, oricît ar fi de amară. El e bogat. Va rîde și cu curul de tine. De oamenii bogați n-ai cum să te legi. Arma cea mai eficientă din lume e banul!

— Crezi c-ar face așa ceva? întreabă ea cu o bănuială crescîndă.

— Desigur, răspunde el, chicotind. Nu văd ce l-ar reține. Banul te schimbă pe nesimțite.

— Sînt soția lui pe care-o iubește, protestează ea zguduită, privindu-l buimacă pe Porta.

— Cînd ai tașca plină cu parale, nu-i greu să-ți faci rost de altă boreasă. Zice că te iubește, așa-i? Multe spune omul pe drumul mărăcinos al vieții.

— Ești stăpînit de rău, șuieră ea cu amărăciune. N-ar fi trebuit să-ți vorbesc niciodată despre asemenea lucruri!

— Poate era mai isteț din partea ta să n-o faci, admite Porta. Cu cît știu mai mulți despre aur, cu atît riscul de a-l pierde e mai mare. Dar socot că nu mi-ai fi destăinuit micul tău secret dacă nu s-ar fi întîmplat ca tu și cu bărbățelul tău să aveți nevoie de un neamț dezghețat care să le pipăie! Dacă nu te ia Dumnezeu, atunci musai te ia dracu'. Dar trebuie să fim cu băgare de seamă înainte de a hotărî cui să-i mai spunem unde-i mălaiul, că de nu, pînă ne trezim noi, vor aștepta mai multe suflete la poarta aurului decît la poarta iadului. Treizeci de milioane de bucăți! Ține-ne, Doamne! Te-ai gîndit la reacția pieții cînd o să dăm drumul în ea puzderiei ăsteia de bănet comunist?

— După cum ți-am spus, sînt treizeci de milioane, chiar ceva mai mult, îl asigură ea, desenînd cu unghia semnul dolarului pe cearceaf. Mă gîndesc că sînt bani fierbinți.

— Fierbinți, spui? rîde el zgomotos. Dac-ai fi spus că sînt încinși la roșu, te-ai fi apropiat ceva mai mult de adevăr. Treizeci de milioane! Nici măcar în vis nu mi-a fost dat să pun ochii pe o asemenea grămadă de bani. Dintr-o dată, șlibovița lui o ia pe ulița armenească și se apucă să tușească și să horcăie frenetic.

— Spui tot timpul treizeci de milioane, îngaimă el printre convulsii. Dar treizeci de milioane de ce? Doar nu-s milioane de bani de-ai voștri! Să nu-mi spui asta! Nu l-ar face măcar pe un portărel neamț să se dea jos din așternutul său cald!

— Sînt de-ai yankeilor, dolari capitaliști, șoptește ea, privindu-l cu o expresie de triumf pe chip, de-ai crede că i-a tipărit cu mîna ei.

— Dolari! murmură el radios, calculînd rapid în minte cît ar

însemna asta în mărci. Maică Precistă din Kazan, asta-i o grămadă de solde! Își înșfacă entuziasmat flautul, saltă în sus, dă fuga prin cameră ca o căprioară fericită și sare pe masă, de unde se apucă să cînte cu o voce profundă:

A fost un om bogat care trăia în Ierusalim
Slavă, aliluia, lalelim!
Purta o pălărie de mătase și haina îi era dichisim
Slavă, aliluia, lalelim!

La poarta sa stătea o epavă umanim
Purta un melon și borurile îi atîrnau pe ceafim,
Omul sărman i-a cerut puțină pîine și brînzim,
Bogatul a strigat: O să chem polițim,

Omul sărman a murit și sufletul i s-a dus la Cerim,
A dansat cu îngerașii pînă la unșpe și-un sfertim,
Bogatul a murit, dar lui nu i-a mers prea binim,
Nu s-a putut duce-n rai, așa c-a trebuit să meargă în iadim.

Nu, a spus Scaraoțchi, aici nu-i hotelim,
Nu-i decît un iad obișnuitim.
Morala poveștii e: cu bogații nu-i de glumim,
În rai mergem noi, că sîntem cu toții falim.

— Cine te-a învățat engleza? întreabă ea surprinsă.

— Eu! rînjește el, cîntînd ceva vesel din flaut. E-un cîntec pe care-l fredona un șmecher atunci cînd îl fraierea pe cîte unul. Cît am fost cu el, i-a fraierit pe atîția încît, vrînd-nevrînd, l-am învățat pe de rost.

— Era englez?

— Nu, un jidan, din Berlin-Dahlem. Obișnuiam să mergem adesea împreună la sărbătorile de la sinagogă cu o țăcălie pe cap. Acum stă pe undeva și așteaptă ca era nouă să redevină era veche, iar eu și cu țăcălia mea să ne putem duce din nou la chefuri în sinagogă. Ce zici de o altă tură cu gondola? propune el, lingîndu-se pe buze. Gîndul la atîta amar de aur m-a stîrnit al dracului de tare.

În timp ce stau întinși unul lîngă altul, odihnindu-se în urma eforturilor erotice, Porta reia firul discuției:

— Nu-i atît de simplu pe cît pare la prima vedere, face el gînditor.

Nu-mi convine că sînt prea mulți amestecați în treaba asta. Chiar și treizeci de milioane sînt puțini dacă trebuie să le împărți cu o juma' de divizie.

— Cine a zis c-o să-mpărțim cu fiecare dintre ei? toarce ea pe un ton fals. Vor căpăta acolo un bacșiș frumușel, destul de consistent pentru a putea petrece o noapte la oraș. O noapte!

— Nici nu m-aș putea lipsi de mai mult, necheează Porta, într-un acces de euforie. Le cerem să ne-aștepte pe undeva, și-i lăsăm pînă fac țurțuri la cur. Cînd îi dăm drumul?

— De îndată ce iau legătura cu bărbatul meu, răspunde ea, și asta destul de curînd. Vă va face rost de *propusk*[3], din cele autentice. Nici măcar un copoi neîncrezător de la OGPU nu se va apuca să le adulmece. Să-mi dai fotografii potrivite și clare pentru fiecare dintre cei care vor merge cu noi. Și, bineînțeles, nu în uniformă germană!

— Las' că-i mobilizez cît ai zice pește pe artiștii cu blitzul, promite el cu un rînjet care-l face să semene cu o mapă deschisă. Deci, o să fim ruși?

— Doar nu-ți închipui că vă veți învîrti pe-acolo ca SS-iști maniaci cu svastica-n frunte! Veți fi preschimbați în niște prăpădiți de germani de pe Volga[4]. Astfel, sînteți la adăpost în ceea ce privesc dificultățile voastre de limbă.

— Germani de pe Volga? întreabă el nedumerit. Ce fel de oameni mai sînt și ăștia?

— Emigranți nemți care s-au stabilit odinioară pe malurile Volgăi. Astăzi sînt ruși sovietici, dar trăiesc ca nemții și vorbesc între ei nemțește. Armata Roșie le-a dat vreo cîteva misiuni speciale în timpul războiului, dar altfel armata nu-i vrea. Și nici pe kirkizi. Nici ăia nu-s folosiți decît în vreme de război.

— Sînt sigur că-s soldați strașnici, face el. Genul de inși pe care-i trimiți să se tragă-n ei atunci cînd are loc un război.

---

[3] *(rus.)* Acte *(n. trad.)*

[4] Germani de pe Volga: coloniști germani chemați în Rusia la sfîrșitul secolului al XVIII-lea de către Ecaterina a II-a și stabiliți pe ambele maluri ale cursului inferior al Volgăi. În 1921 au fost incluși în URSS, formînd Republica Germană de pe Volga. Această republică a fost desființată în 1941 de către ruși și populația deportată în Siberia. *(n. trad.)*

Vera scoate la iveală două cești enorme pentru bulion, cu toarte de ambele părți. Cu un aer demn, de circumstanță, prepară ceea ce rușii numesc un mic „deschizător de ochi". Două treimi votcă, o treime cafea, patru linguri cu vîrf de zahăr, o jumătate de pară conservată și, ca o ultimă delicatesă, un strop de gem de coacăze.

Porta soarbe dintr-o înghițitură jumătate din această invenție și sloboade o rîgîitură regească care răsună prin toată încăperea.

— Nu-i rău deloc, o laudă el, și-și toarnă și restul pe gîtlej cu gîlgîitul unui canal care absoarbe o viitură.

— Bărbatul meu e foarte isteț, îl asigură ea, sorbind cu grijă din „deschizătorul de ochi". Crede că a sosit momentul ca jidanii care vor s-o șteargă altundeva să părăsească paradisul sovietic. Se spune că unul din patru prizonieri pe care-i împușcă la Lubianka[5] e jidan. Nu crezi că execuția e ceva barbar?

— Daaaaaa, face Porta, lungind cuvîntul. Dar pe de altă parte, nu-i frumos să te pui în calea drept-credincioșilor și să-i împiedici să se ducă acăsică, unde-i așteaptă minunile raiului.

— Cinicule! șuieră ea, dîndu-și pe spate părul roșcat-auriu. Nu înțeleg cum de m-am putut încurca cu tine!

— O chestiune de gust, după cum a spus și pisica atunci cînd l-a lins în cur pe cîine, rîde el zgomotos.

— Crede-mă—continuă ea, aprinzîndu-și o țigară—de n-ar fi fost s-o fac de dragul bărbatului meu, nu m-aș fi băgat în treaba asta. După cum ți-am spus, mă trag dintr-o familie nobilă. Unul dintre strămoșii mei a zdrobit doar c-o ghioagă țestele a două sute de turci în războaiele cu hunii.

— Trebuie că strămoșii tăi au fost o șleahtă din cale-afară de destrăbălată, e de părere Porta, preparîndu-și încă un „deschizător de ochi". Ți-a trecut vreodată prin cap că omul tău s-ar putea să nimerească în mîinile poliției? Jidanii nu-s chiar adunătura cea mai populară în Germania la ora actuală. Se face săpun din ei. Și—nostimă treabă—e chiar foarte bun de spălat.

— Ce ai tu cu jidanii? se oțărăște ea, privindu-l fix în ochi. Nici tu nu prea arăți a arian. Dacă dă Himmler peste tine, s-ar putea să ajungi și tu săpun!

[5] LUBIANKA: temută închisoare din Moscova. *(n. trad.)*

— Eu n-am nimic cu nimeni, spune Porta, hohotind sincer. Eu sînt om de afaceri. Duminică cumpăr ceva de la Dumnezeu și luni i-l vînd diavolului, bineînțeles cu un cîștig gras!

— Tare îmi amintești de bărbatul meu, rîde ea. Nu arată ca un jidan. Oamenii cred că-i un idiot, un bădăran de polonez. Nici prin cap nu i-ar trece cuiva c-ar putea număra peste cinci. Nu-l țin decît lăcomia nemaipomenită și setea sa de putere. Are tot ce-i trebuie, în afară de combustibil: banii! Și acum banii zac chiar sub nasul lui!

— Da' de ce nu i-a săltat mai din vreme? întreabă Porta, curățindu-și unghiile cu o furculiță.

— Nu săltatul e problema, răspunde ea. Mai greu e să-i scoți din Rusia! Ce folos că ai treizeci de milioane, dacă nu poți decît să te uiți la ei? Ca să-i scoatem din Rusia va trebui să trecem prin tot iugărul de țară pe care ni l-ați furat.

— Și pentru asta aveți nevoie de *Obergefreiter* Porta, încuviințează el, golindu-și ceașca dintr-o sorbitură guturală. Și dacă se-mpute treaba? S-a gîndit comisarul tău și la posibilitatea asta?

— Vom atîrna! exclamă ea, deschizîndu-și larg brațele goale într-un gest teatral. În orice joc există și un risc.

— Mă-ndoiesc c-am scăpa atît de ieftin, oftează Porta abătut. Mai întîi s-ar distra copios cu noi la Lubianka și n-aș crede că noi, hoții de aur, vom fi cei care vor rîde. Și, oricum, dacă avem bafta să le scăpăm ăstora, să nu te-aștepți să dai peste niște băieți prea manierați nici printre tipii cu boruri lăsate din Prinz Albrechtstrasse. Ne vor pune mai întîi într-o baie de acid, ca să ne-nmoaie, și apoi ne vor jupui pielea în fîșii de cîte un centimetru.

— Trebuie să fim optimiști, și atunci totul va fi-n regulă, spune ea cu un zîmbet radios. Probabil, știi și tu că optimiștii au o viață mai lungă decît pesimiștii.

— Eu însumi sînt un optimist înnăscut, admite Porta. De-aia mă aflu încă pe tărîmul celor vii. Dar cred că n-ar fi o idee rea ca, în mica noastră escapadă de jefuire, să luăm cîteva piese de artilerie și vreo zece-unșpe automate. Și încă un lucru important! V-ați gîndit cum veți trece aurul prin Germania? Ăia obișnuiesc să-i execute pe cei care posedă aur ilegal. Cred că n-aveți de gînd să trimiteți sclipiciul prin poștă? Poate i-ar veni vreunui impiegat ideea să-și vîre nasul în pachete,

crezînd că înăuntru e ceva de valoare, și gata treaba: adio aur! Dacă ne saltă în Germania, nu mai avem nici o șansă. Mai degrabă ne-am apuca să tocăm șobolani și să-i vindem armatei drept rații de necesitate.

— Și mai zici că ești optimist! țipă ea furioasă. De ce nu te duci să te lași făcut fărîme pentru *Führerul* ăla emigrant? Tot timpul mă contrazici. De ajutat nu mă ajuți, și lași totul în cîrca mea!

— Ba sînt prea optimist, ascultă ce-ți spun, face Porta. Da' nițică prudență nu strică. N-ai să mă vezi avîntîndu-mă orbește pe gheața subțire, cum fac unii dobitoci.

Vera încearcă să împingă de lîngă perete un șifonier imens, privindu-l furioasă pe Porta care continuă să stea lungit în pat.

— N-ai de gînd să-mi dai o mînă de ajutor? strigă ea, scrîșnind din dinți.

— Desigur, răspunde Porta, fără să se clintească.

— Rahat, șuieră ea, opintindu-se din greu.

În cele din urmă, reușește să mute șifonierul vreo cîțiva metri de la perete—într-o avalanșă de înjurături rusești, dă la o parte un panou și, din cotlonul descoperit, scoate o hartă. Ocărînd încontinuu, se trîntește pe burtă alături de Porta.

— E limpede că spui adevărul despre nobilii tăi străbuni, rînjește el, plesnind-o puternic cu palma peste fesele goale.

— Cînd va fi să străbatem codrii ăștia de pe lîngă Minsk, unicele mijloace sigure de transport vor fi tancurile și camioanele, explică ea, arătînd spre hartă.

— O, da! face Porta. Nu prea înțeleg de ce nu rămînem noi în partea ta de Rusie, stimată doamnă! Ai idee cine mișună prin codrii ăia? Toată gloata Armatei Roșii! Colcăie de partizani! N-ai decît să faci ce te taie capul, dar nu cu *Obergefreiter* Joseph Porta la remorcă! Și încotro zici că trebuie să ajungă coloana ta de transport blindată?

— Liepaja, spune ea, arătînd un punct pe hartă.

— Vrei să spui Libau, o corectează Porta. La Baltica. Și de acolo luăm vaporul categoria lux pînă-n America, nu-i așa?

— Nu! Spre Suedia! Kariskrona!

— Prefer să merg la Stockholm, protestează Porta. Încă n-am avut parte de nici o puicuță de pe-acolo. Socot că tu și cu bărbățelul tău sînteți la curent cu faptul că semieschimoșii ăia suedezi țin sub

microscop toate porturile lor. Au aflat că nouăzeci și cinci la sută din *Wehrmacht* așteaptă ocazia să intre peste ei cu automatele pe post de pașapoarte. Nu ține planul tău, fetițo!

— Cum ți-e voia, zîmbește ea dulceag. Eu mă ocup. De latura mea de front, iar tu cu prietenii tăi nemți vă descurcați.

Porta își suge îndelung și gînditor proteza dentară oferită de armată.

— E-n regulă. O să am eu grijă să mă ocup de toate, dar mai e o singură problemă. Facem jumi-juma.

— Ești nebun de-a binelea, țipă ea scoasă din sărite. Cum să iei tu jumătate? Un șobolan neamț de crematoriu ca tine să mă tragă pe mine-n piept? Am zdrobit eu jivine mult mai mari decît o s-o faci tu vreodată! Văd că încă nu mă cunoști.

— Ești o viperă veninoasă, asta ești! șuieră Porta înfierbîntat. Azvîrle cu furie sticla sa goală în tavan.

— Lăcomia ta nemțească ți-a luat mințile, scuipă Vera în direcția lui. Vorbești ca un proprietar grec de tractir!

— Lasă-te păgubașă, cățea comunistă împuțită! spumegă Porta. Cu alesele tale maniere sovietice nu ajungi nicăieri. Cincizeci-cincizeci! Vrei să-ți sculptez chestia asta în cifre naziste de trei metri înălțime?

Vera umblă încoace și încolo ca o furtună, scuipînd și ocărînd, în timp ce scaunele sînt date peste cap, sticlele zboară în țăndări și un papuc dispare pe fereastră. Cînd se oprește o clipă, azvîrle o lampă uriașă spre Porta, care continuă să stea lungit în baldachin, bînd șliboviță direct din sticlă.

— Nu m-am înșelat în ce te privește, curvă masculină închipuită! zbiară ea, tremurînd de furie. Slavă cerului că te-am mirosit, lepădătură de golan neamț. O să fac să fii împușcat și să ți se reteze și capul. Să te ferească Dumnezeu cînd o pune bărbată-miu mîna pe tine!

— Mă faci să mor de rîs, să știi, strigă Porta, trimițînd înspre ea un scuipat cît toate zilele. Pot să-ți dau peste cap tot planul tău aurifer cît ai bate din palme. Și ați pune-o de mămăligă, amîndoi.

În cele din urmă, se aruncă unul asupra celuilalt, spărgînd tot ce-a mai rămas de spart în jur. Ies de-a bușilea de sub dărîmăturile baldachinului și în final cad de acord asupra împărțelii aurului.

Următoarele douăzeci de minute se scurg repede. Pur și simplu se violează unul pe celălalt. Se pun pe treabă atît de energic încît doi soldați ruși care se ascund în pivniță se îneacă brusc cu votcă, auzind zgomotele ce răzbat pînă acolo. Unul dintre ei se urcă într-un copac de lîngă fereastra lor pentru a vedea ce se-ntîmplă. Priveliștea îl face să cadă de pe cracă și să-și rupă clavicula.

— E timpul să-mi îmbrac mîndrețea de țoale nemțești și să dau fuga la Alteța sa mecanicul-șef Wolf, hotărăște Porta.

— Ăsta cine mai e? întreabă ea bănuitoare.

— O za din lanțul fără de care, din nefericire, nu se poate, răspunde Porta. El singur e o companie de transport și trafic ilegal de arme. Ar mai trebui să-i dau o pauză și Ministrului de Război de la Berlin.

— Ministru de Război! tușește ea, înecîndu-se subit cu coniac. Nu ești zdravăn? N-avem nevoie de miniștri amestecați în treaba asta. Ferit-a sfîntul! Dacă unul de-alde ăștia prind de veste despre ce punem noi la cale, ne execută pe loc.

— Execuții? zîmbește Porta. Poate că vor fi executați cîțiva, dar în mod sigur ăia nu vom fi noi. Numai proștii sfîrșesc în felul ăsta, și nici eu, nici tu nu sîntem proști!

Din stradă se aud cîntece zgomotoase și fluierături ale poliției. Trosnesc cîteva împușcături.

— La naiba! țipă Vera înspăimîntată, ce se-ntîmplă?

— Asta-i Micuțul! Sărbătorește ziua în care mă-sa a fost cît pe-aci să-și dea duhul, rîde Porta, privind pe fereastră.

Cîteva ore mai tîrziu, Porta își croiește drum gîfîind prin troienele de zăpadă. Ținînd în mînă fotografia unui lingou de aur, sare peste barieră și înaintează de-a lungul cărării înguste, fără a lua în seamă tabla imensă și colorată cu inscripția:

PLUTON DE TRANSPORTURI WOLF
INTRAREA STRICT OPRITĂ

— Ia ascultă, nu știi să citești? zbiară un *Unteroffizier* cu o mutră pe care i-ar fi invidiat-o și monstrul lui Frankenstein.

— Dar tu știi? întreabă Porta, văzîndu-și liniștit de drum.

— Persoanele neautorizate n-au ce căuta aici, latră *Unteroffizierul*, smulgîndu-și automatul de pe umăr.

— Eu nu sînt neautorizat, răspunde Porta fără a catadicsi să întoarcă capul.

La următorul baraj, dă nas în nas cu un *Feldwebel* notoriu care a fost dat afară de la Germerscheim fiindcă se purta bestial cu deținuții. Acum e în slujba lui Wolf. Vătămarea corporală e domeniul său de activitate.

— *Halt*! răcnește el, punîndu-se în calea lui Porta, ca un baraj antitanc.

Porta îl împinge morocănos la o parte, cu aerul unui bețiv care deschide o ușă de closet într-o gară.

— Cum adică, mă îmbrîncești tu pe mine, scîrnăvie? Nu vezi astea? Sînt un *Feldwebel*!

— Da' tu nu vezi astea? Cel mai mare grad în Reich! *Obergefreiter*, la fel ca și *Führerul* tău. Spune-i lui Wolf că-s aici, căcăciosule, și mișcă mai repede.

Feldwebelul dă buzna la un telefon pentru a da alarma, dar, pînă să obțină legătura, Porta ajunge deja la următoarea magazie. Trece precaut peste un fir de sîrmă întins, care-ar fi declanșat sub el o mină T.

Doi cîini-lup brun-cenușii se apropie de el mîrîind sălbatic.

— Noroc, băieți! zîmbește Porta. Ia găsiți-vă voi alt client pe care să-l faceți bucăți.

Cîinii își arată colții galbeni și continuă să se apropie amenințător.

— Salut! spune el, ducîndu-și două degete la borurile jobenului!

Dulăii mîrîie și ei în semn de bun-venit, dînd din coadă bucuroși.

De după două colțuri alese strategic, apar cei doi gardieni chinezi ai lui Wolf cu Kalașnikov-urile pregătite.

— Salut! le aruncă Porta, împingînd ușurel la o parte țevile automatelor.

— Noroc! răspund paznicii, pocnindu-și armele.

— Arătați ca niște morți în cîrje, le aruncă Porta, chicotind.

— Noi chiar morți, fac ei, afișînd un rîs asiatic și ridicîndu-și Kalașnikov-urile. Vrei încerci?

— Altădată! Acum n-am timp, le-o întoarce el, strecurîndu-se pe lîngă o nouă cursă explozivă.

— Credeam că te-au scos vecinii din funcțiune, îl întîmpină Wolf sarcastic. Mă pregăteam și eu pentru un priveghi pe cinste dar, ca de obicei, m-ai dezamăgit!

În fața lui, pe birou, zace un P-38 cu încărcătorul plin. De spătarul scaunului atîrnă un Schmeisser. Sertarul din fața lui e minat, cu o încărcătură atît de mare încît ar arunca în aer un imobil cu șapte etaje dacă cineva ar fi destul de nechibzuit să-l tragă. Pe un raft camuflat deasupra ușii se află o sticlă cu benzină, împachetată între trei grenade cu mîner, pentru cazul în care cineva ar putea scăpa de primele trei capcane. Ca o măsură excepțională de siguranță, poarta dinspre curte e conectată la un pachet-surpriză pentru oricine ar da să iasă pe-acolo după ce ar încerca să-i facă vreun rău lui Wolf.

Musafirul nepoftit ar fi preschimbat într-o grămadă de bucățele infime și aruncat cale lungă spre cer.

Porta se simte ca acasă în tovărășia unei sticle de whisky, pe care știe că Wolf o ține ascunsă îndărătul Regulamentului Serviciului Militar și al unui volum necitit din *Mein Kampf*.

— *Skôl*! rîde el, și dă de dușcă aproape tot conținutul sticlei.

— Nu te deranja, face Wolf, acru. Niciodată n-o să te civilizezi. De fapt, ce vrei? Nu-mi amintesc să te fi invitat.

Șterge un fir imaginar de praf de pe cizmele sale Bronzini cusute de mînă, care valorează o mie patru sute de mărci. Și le-a comandat la Roma și i-au fost aduse printr-un curier special. În viziunea lui, cizmele de călărie lustruite oglindă sînt cel mai de seamă indiciu al imaginii unui om sus-pus. Porta spune că asta i se trage de la faptul că atunci cînd era mic trebuia să umble în tîrlici de la Fondul Copiilor Sărmani.

— Intră apă în chestiile alea? îl iscodește Porta, arătînd spre cizmele de călărie sclipitoare.

În ciuda oricărui regulament, Wolf poartă pinteni, care zornăie la fiecare mișcare a picioarelor. De fapt, nici nu visează să încalece vreodată cu adevărat pe un cal, de care mai degrabă se teme.

— De un' să știu eu? întreabă Wolf. Nu ies niciodată pe ploaie.

— Dă să mă joc și eu puțintel la mașinăria ta jidănească, spune Porta, întinzînd mîna după calculator. Scoate din buzunarul de la piept niște liste cu cursurile valutare ale momentului, luîndu-și o mutră îngîndurată.

Wolf privește curios peste umărul lui. Cînd vede cu ce cifre astronomice lucrează Porta, îl apucă tremuriciul. Fața i se schimbă în toate culorile curcubeului, și ochișorii săi porcini, galben-verzui, încep să strălucească de lăcomie.

— *Mama mia*, șoptește el. Își face pios cruce de trei ori, se apleacă și-l pupă pe Porta pe amîndoi obrajii.

Trage obloanele de oțel și le încuie pe dinăuntru. Întregul sistem sofisticat de alarmă e pus în funcțiune. Nimeni nu va scăpa cu viață în urma unei încercări de a pătrunde în bîrlogul lui Wolf.

— S-ar putea să mă fi înșelat în privința ta, face Wolf pe un ton măgulitor, ciocnindu-și paharul de al lui Porta. În sănătatea ta, bătrîne ticălos!

— *Ditto*, *ditto*, zîmbește Porta, aruncîndu-și băutura în gură, aidoma unui om care deșartă o găleată într-o hazna.

— Și cînd te gîndești că te-am considerat întotdeauna un blestemat de criminal, un escroc care și-ar vinde și propria mamă dacă i-ar conveni prețul, spune Wolf, dînd din cap cu regret.

— Să lăsăm ce-a fost, face Porta generos, umplîndu-și din nou paharul. Oricine mai greșește din cînd în cînd.

O vreme, Wolf rămîne tolănit în scaunul său rotativ, din dotarea exclusivă a generalilor, și savurează priveliștea lingoului de aur din fotografie.

— Ține-ne, Doamne! murmură el. Cu cîteva cocoloașe din astea la ciorap n-o să ne mai doară capul toată viața. Din partea noastră, ceilalți pot rămîne în mocirlă pîn’ la gît, că cei mai mulți dintre ei tot săraci vor termina războiul. Noi vom rîde și vom avea plăcuta senzație pe care ți-o dă o îmbrăcăminte finuță pe corp!

În următoarele ore, tot felul de mesaje de maximă urgență zboară încoace și-ncolo între Cartierul General al lui Wolf și Ministerul de Război de la Berlin.

Tîrziu, în noapte, planurile celei mai importante și ultrasecrete acțiuni a celui de-al Doilea Război Mondial sînt întocmite. I se dă codul *Abundența*.

Două ore mai tîrziu, Sally, *Oberfeldwebel* și șef de departament de la Biroul 4 al Ministerului de Război, se află în drum spre Rusia într-un avion poștal Ju-52, cu prioritate absolută de decolare și aterizare.

Într-un Mercedes cu trei osii, pe aripa căruia flutură un steguleț al Statului Major General, oamenii de afaceri Porta și Wolf se îndreaptă spre aeroport pentru a-l întîmpina pe Excelența Sa, Ministrul de Război Sally, care coboară fudul pe scările avionului, asemenea unui Frederic cel Mare. Poartă o uniformă a cavaleriei, de comandă, cizme lustruite oglindă, iar fața i se scaldă într-un rînjet fals. În jurul gîtului are *Crucea pentru Servicii de Război*, Clasa Cavalerilor, care i-a fost asigurată de către numeroasele sale relații din umbră.

Oamenii din *Luftwaffe* îl salută țepeni, iar el le face un semn amabil cu capul. Pășește pe vîrfuri pe asfaltul ud. Nu vrea ca cizmele sale sclipitoare să se păteze de noroi rusesc.

— Ce țară îngrozitoare, se zbîrlește el înfiorat, în timp ce se cațără în Mercedesul greoi. N-ați putut alege și voi alta s-o eliberați?

— Nu ne-a cerut nimeni părerea, rînjește Wolf.

— Cum mai arată lumea de afară? întreabă Porta, învelindu-l pe atotputernicul Ministru de Război, neobișnuit cu clima rusească, într-o blană de urs pentru a-l proteja de frigul pătrunzător.

— Ne aruncă bombe-n cap tot timpul. Englezoii noaptea și yankeii ziua. Nu mai poți duce nici măcar un pahar la gură. Jumătate din el se varsă din cauza cutremurului continuu. Ori încotro îți îndrepți privirea, nu vezi decît mizerie. Frontul de Acasă[6] trage tot timpul la lopată, înveșmîntat în țoale vechi, și toată lumea-i flămîndă. Să nu credeți că numai voi, cei de aici, sînteți singurii care o duceți greu. Și noi cei de-acasă suferim cît cuprinde! Dar ne facem datoria fără să crîcnim și sîntem gata să răbdăm și de foame pentru a salva bătrîna Germanie!

— Nu s-ar zice că suferi prea mult de pe urma lipsurilor, chicotește Porta, cu un aer cunoscător.

— Nici n-am spus așa ceva, sau mă-nșel? i-o întoarce Ministrul de Război, care împarte în jur țigări americane și coniac franțuzesc dintr-o butelcă de buzunar din argint.

— *Jandarmul olog* mai e la locul lui, pentru numele lui Dumnezeu? întreabă Porta, îngrijorat. Dacă nemernicii de englezi sau yankei au cutezat să-i zgîrie doar tencuiala, o să aibă de-a face cu mine! Și n-o să le fie prea moale.

[6] *(germ.)* HEIMATSFRONT: frontul de acasă, denumire propagandistică dată tuturor celor din Reich angajați în munca pentru mașina de război germană *(n. trad.)*

— Sînt convins că-și dau seama de asta, zîmbește Sally. Singurul local din întreaga piață rămas neatins e *Jandarmul*. Chiar azi-dimineață am aruncat și eu o privire pe-acolo, și m-au rugat cu toții să-ți transmit cele cuvenite. Au vrut să știe dacă nu te-ai săturat să tot lupți pentru *Führer*, *Volk* și *Vaterland*. Nici eu nu pricep cum de sînteți voi în stare să hălăduiți pe aici.

Porta abia reușește să evite cu imensul Mercedes epava încă fumegîndă a unui camion. De jur-împrejur zac soldați cu fețele la pămînt.

— Care-i părerea ta în calitate de Ministru de Război despre războiul ăsta pe care-am fost obligați să-l pornim? vrea să știe Porta, întorcînd capul pentru a-l vedea pe Sally, care tremură. Sper că nu există pericolul să-l cîștigăm.

— Fii pe pace, spune Sally, sigur pe el. Ăilalți s-au trezit cu totul, așa că vom pierde bătălia finală ca de obicei și vom avea ocazia să folosim scuzele obișnuite despre hărțuială și trădare ca fiind cauzele înfrîngerii noastre.

— Asta-i rețeta germană, intervine Wolf. Face parte din tradiție. Ne cîștigăm calea spre înfrîngere.

— Slavă ție, Doamne! răsuflă Porta ușurat, cotind cu Mercedesul pe lîngă un alt camion distrus. Cîteodată am coșmaruri la gîndul c-am putea cîștiga.

Porta calcă pe accelerator. Scoate din mașină tot ce poate da ea. Stegulețul comandantului de divizie de pe aripa din față înlătură orice piedică din cale.

— Îl vezi pe grăsanul de colo, cu epoleți înguști și panglică argintie? observă el rîzînd. Nu prea vezi des pe-aici așa salut impecabil.

— Toți se scapă în nădragi cînd flutură steagul lui Fund-și-Cizme pe botul vreunei mașini, aruncă Wolf cu dispreț.

— Noi facem mai mult decît Fund-și-Cizme, spune Porta. El nu-i decît general! Noi vom fi în curînd bogați. Vom putea cumpăra și vinde generali, numai să vrem!

Trei polițiști militari se pornesc să zbiere și să-și agite brațele pentru a elibera șoseaua în fața lor.

— Merge grozav, așa-i? rînjește Porta, satisfăcut. Calcă încă și mai apăsat pe accelerator.

— Țineți-vă pe dreapta, cotarlelor! urlă Wolf cu glasul său făcut pentru comandă.

Doi *Unteroffizieri* și o formațiune de soldați sar în șanț și se înfundă în zăpadă pînă la gît.

— Bună treabă, încuviințează Wolf mulțumit.

— Scot untul din mașinuța asta, spuse Porta. Mai pune nițel sîngele în circulație.

O sticlă de coniac Napoleon trece din mînă-n mînă.

— Asta tocmai mi-a sosit prin filiera franceză, îi lămurește Sally, trăgînd o nouă dușcă zdravănă din sticlă. Jumătate din ea i se varsă din gură în clipa în care Porta calcă pe frînă cu toată forța.

Masiva mașină de Stat Major face o piruetă pe suprafața alunecoasă a șoselei. Cu o manevră de maestru, Porta își îndreaptă vehiculul printre copaci, sare peste o movilă și oprește într-o căpiță de fîn. A fost ultima secundă a ultimului minut al celui de-al doisprezecelea ceas.

Din nori își fac apariția urlînd două *Rata* cu stele roșii pe aripi. Trec pe deasupra șoselei cu gurile tunurilor automate în flăcări.

— Doamne, îndură-te de noi! îngaimă Sally, privind disperat. Surit puși pe fapte mari oamenii din țara asta. Rapoartele spun că frontul e stabil și totu-i liniștit.

— Așa apar în fiecare zi puii de diavol, explică Porta. Poți să-ți potrivești ceasul după ei. Noi îi numim poliția rutieră. Ăștia se pricep al naibii să înlăture blocajele de circulație.

— Săptămîna trecută am pierdut două camioane de zece tone, tocmai în mijlocul slujbei de duminică de la biserică, spune Wolf, întristat. La asta trebuie să te-aștepți cînd te lupți cu păgînii. Slavă Domnului că n-am pierdut decît echipajele. Carele au putut fi reparate!

— Spurcații ăia n-or să se mai întoarcă, nu-i așa? întreabă Sally, privind neliniștit norii cenușii. Slavă cerului că nu-s decît în vizită pe-aici. M-am născut să port uniformă, dar nu pe timp de răzmeriță. O, Doamne, nu!

— Desigur, zîmbește Porta, e de neînchipuit cum s-ar fi schimbat istoria rasei omenești dac-ar fi fost ca tu să vii încoace și să iei parte activ la bătălie. Rîde atît de tare încît se încovoaie deasupra volanului și e cît pe ce să se izbească de rămășițele unui tun și de hoiturile celor șase cai care zac în mijlocul drumului.

— Zilnic e vînzoleala asta? întreabă Sally, privind caii morți, cu picioarele țepene și cu boturile căscate.

— După cum spuneam, poți afla ora exactă după ei, răspunde Porta, indiferent. Cînd au cinci misiuni la activ, li se dă cîte-o medalie. Chestii din astea gîdilă muierile la născătoare, știi tu. Artileriștii de la antiaeriană au doborît deunăzi pe unul, un marțafoi plin de ifose care nu discuta decît cu ofițeri. Avea opt barete de pînză, deci trebuie c-a bumbăcit o grămadă frumușică de mașinării din stocul rulant al proprietarului de camioane Adolf.

— Și ce i s-a întîmplat individului? vrea să știe Sally.

— L-a atîrnat SS-ul, îl lămurește Porta laconic. Prea era un erou pe gustul lor ca să-l numească *Untermensch*. Viu n-ar fi dat bine în filmele de propagandă. Uite-l pe unul cu dureri de bilă, continuă el, arătînd în trecere spre un bătrîn soldat din trupele de aprovizionare, zăcînd într-o baltă de sînge cu casca de oțel pusă invers pe cap.

— Că veni vorba, mai știi ceva de individul ăla de i se spunea Polka Porcul? întreabă Sally malițios. Strașnic v-a mai tras în piept. Nu cred c-a mai rămas mare lucru din procentul vostru de optzeci la sută după ce-a trecut el pe acolo?

— A-ntors foaia, spune Porta, scuipînd pe geam. Nu mai fură de la oameni. Unul dintre amicii mei, un tip care spală geamurile pentru *Gestapo* pe Prinz Albrechtstrasse, l-a dus la dentist să-i controleze dinții. Au fost ceva probleme, așa că amicul meu a împrumutat burghiul dentistului pentru a se ocupa el de toată chestia. E drept că de cîteva ori i-a alunecat și i-a găurit nițel limba.

— Socot că nu i-a plăcut prea tare Porcului! rîde Sally, răutăcios.

— Să fiu sincer, nu! răspunde Porta cu un rîs sonor. Nu i-au mai rămas dinți, iar găurile din limbă îl fac să se bîlbîie. Acum îi e greu să mai ceară de la oameni optzeci la sută. Oamenii se satură să tot aștepte pînă termină el ce are de zis.

— Într-adevăr, mult s-a mai lăudat c-a reușit să te fenteze, spune Sally, întinzîndu-i lui Porta sticla de coniac. Îți mai amintești de tipul ăla, Pino Malacul, care se tot lăuda cît e el de mare? Ei bine, ziua în amiaza mare, coboară unul dintr-o mașină chiar pe bulevardul Hohenzollern. Îl ia în brațe pe Pino, îi dă un mozol răsunător drept pe gură și în același

timp îi vîră un cuțit în spinare. Drept în inimă, și totul e cît se poate de curat. A dispărut cu tot cu cuțit înainte ca oamenii să-și poată lua ochii de la ceea ce, cu cîteva clipe înainte, încă mai fusese Pino Malacul.

— În Sicilia i se spune „sărutul morții", explică Wolf. Și eu l-am folosit aici în Rusia de cîteva ori. Determină opoziția să se țină o vreme la adăpost și-i lasă omului loc de acțiune.

Porta cotește de pe șoseaua principală și conduce Mercedesul pe străduțe înguste, acoperite de zăpadă, claxonînd încontinuu. Pietonii se aruncă la o parte în toate direcțiile. Cu o piruetă amplă, oprește în fața reședinței lui Wolf, cu inscripția sa amenințătoare: „Intrarea oprită".

Gorilele chinezești deschid porțile duble, făcînd loc berechet pentru ca Wolf și cei doi însoțitori să poată intra.

Doi prizonieri de război ruși sînt gata să-i lustruiască cizmele lui Wolf. Li se permite cu mărinimie să le lustruiască și pe cele ale Ministrului de Război, Sally.

În timpul acesta, Porta șade și bea coniac. „O să ai destulă vreme să-ți lustruiești ciubotele cînd s-o sfîrși războiul", gîndește el.

În clipa în care pătrund în birou, scaunele bocăne și funcționarii iau poziția de drepți.

Mecanicul-șef Wolf își atinge cozorocul bonetei cu gămălia bastonului său ocoș. A văzut el în filme că așa fac ofițerii englezi. E convins că asemenea treburi îi conferă clasă unui bărbat. Cei doi contabili, specialiști în gume de șters și în falsificarea semnăturilor, rămîn pe gînduri în clipa în care *Feldmarschall* Wolf trece pe lîngă ei. Calcă apăsat pe fiecare treaptă a scării metalice, spre biroul său, făcînd să-i zornăie pintenii.

— Salut, face el către cei doi cîini-lup, care-și arată colții, gata de atac. Săptămîna trecută au halit la micul-dejun un neamț de baltă, rîde Wolf. N-a mai rămas mare lucru din el! Idiotul a nimerit aici, dracu' știe cum, pe neașteptate, și spunea c-a șterpelit ceva din armata regelui Mihai. Sau cum i-o fi zicînd șefului lor de acolo din România!

— Așadar și prin urmare, să trecem la afaceri, spune Sally, după ce se așază la o masă de seară abundentă. Gorilele lui Wolf sînt trimise la plimbare și ușa încuiată în urma lor. Din cîte am auzit, am îndoieli serioase că trebușoara asta ar putea fi dusă la bun sfîrșit. Îmi cam pute a trădare de-a *Untermenschului* și-a înșelătorie jidănească.

— Ia nu te mai umfla în pene ca și cum ai fi cine știe ce mare grangur, îi sare muștarul lui Porta, îndreptînd furculița spre Sally. Tu faci ce spun eu. Nu-i nevoie să faci nici mai mult, nici mai puțin ca să putem pune treaba pe roate. Și pentru asta capeți cinci la sută. În ce mă privește, mă gîndeam că jumătate dintr-atît ar fi de-ajuns.

— Să nu-ți închipui că-i prea mult, zîmbește Sally sarcastic. Ajunge pe ziua de azi! Mă duci tu înapoi la aeroport sau chem un taxi?

— Cale bătută, rînjește Porta, și pe curînd!

Aparent indiferent, se servește cu un platou întreg cu piftie din picioare de porc.

Pe Wolf îl apucă nebunia și explodează de furie. Îi zboară piftia din mînă lui Porta și fuge după Sally care dă să pună mîna pe clanță.

— Ia mîna, cretinule! țipă el. Vrei să ne faci pe toți arșice? Aici nu te afli în parohia ta nenorocită. Ești într-un Cartier General care-i important pentru efortul de război. Și să-ți mai spun ceva, pigmeu imbecil ce ești! Nici în cur nu ne doare că ai sau n-ai bănuieli. Faci ce-ți spunem noi, că de nu, se va sfîrși foarte curînd mascarada ta de-a Ministrul de Război. Am frînt noi gîtul la căpoși mult mai mari decît tine. Măi, papițoi de operetă! *Paniemaieși*?

— E-n regulă, mormăie Sally, așezîndu-se din nou la masă, dar păstrîndu-și pe cap boneta sa de mătase. Înșfacă furios o bucată de budincă neagră, presară zahăr peste ea și apoi toarnă sirop. Obișnuiesc să tratez numai cu oameni din a căror pîine am mîncat, face el, îndesîndu-și budinca în gură.

— Ce lepădătură ești, spune Porta cu gura plină de piftie. Nu mă lua pe mine cu chestii d-astea. La urma-urmei, nu ești nici pe departe un ministru de război, ești doar un prăpădit de funcționar într-un birou jegos. Orice pramatie îți poate călca pe urme.

— Ei, dă-o-ncolo, se dă bătut Sally. Sănătate, băieți! Și haidem la treabă! Oricum, mai devreme sau mai tîrziu, tot în rahat o să sfîrșim cu toții. Ia o înghițitură din paharul său și sloboade o rîgîitură prelungă. Dar de ce oare nu culegeți voi înșivă aurul cu pricina, continuă el dus pe gînduri? Elegant și pe șestache. Zău c-ați scăpa mai simplu și mai ieftin, nu credeți? După cum se aude la Berlin, Rusia a căzut în cur. Mai e de făcut doar o curățenie de rutină, așa că, dacă nu mă-nșel, aurul nu-i decît o binemeritată pradă de răzbel.

— Și mai zici că ești Ministru de Război! exclamă Porta, cu dispreț. Băiete, glăsuiești ca o virgină însărcinată într-un tractir turcesc! Genul ăsta de slujbă nu se poate face decît cu ajutorul unor ruși finuți, care nu dau o para chioară pe *Vaterland* și pe nevoia lui de *Lebensraum*. Ne-nțelegem ca mîțele-n călduri. Iaca, planul e deja croit. Tocmai regulez o muiere parcată aici de către bărbată-su, un comisar. A fost atît de încîntată de ciozvîrta mea, încît mi-a ciripit totul despre aurul ăsta de la Kremlin pe care bărbată-su a avut misiunea de a-l dosi pînă cînd s-o lăsa din nou pacea. Lui i-a venit ideea strălucită, chiar genială, de a lua aurul în călătoriile sale. O să constituim un grup mixt de luptă, germano-rusesc. Comisarul va aranja lucrurile în tarlaua lui, iar noi ne vom îngriji ca treaba să meargă bine aici. Se potrivește ca a calului într-a iepei. O ștergem cu aurul eliberat la Libau, și de-acolo navigăm în Suedia. Apoi, le spunem pa și pusi atît Reichului milenar cît și paradisului sovietic!

— Dar ce, suedezii nu mai umblă cu pașapoarte și controale vamale? întreabă Sally, înfulecînd budincă fără oprire. Siropul i se prelinge pe la colțurile gurii. V-ați țicnit! Totul nu-i decît apă de ploaie. Eu am de-a face în fiecare zi cu acrobați ai hîrțoagelor. Dacă dăm peste cîțiva șoareci de bibliotecă unde nu trebuie, s-a zis cu noi. Treaba-i mult prea simplă.

— Se ocupă Sven de toate astea. El ciripește în graiul lor, spune Porta confidențial. O să le istorisească suedezilor că sîntem din Rezistență. Și nici măcar nu-i departe de adevăr. Asta și facem, lăsăm baltă armata lui Adolf și pe-a lui Iosif. Noi sîntem social-democrați.

— Două mii trei sute doișpe kilometri și patru metri jumătate, exclamă Sally gînditor, plimbîndu-și privirea peste harta de Stat Major întinsă deasupra mesei încărcate. Atîta-i doar pînă la ascunzătoarea aurului! Mai trebuie să ne și întoarcem. Un Panther merge cu rezervorul plin o sută de kilometri, și pe urmă mai avem nevoie și de camioane! Nu puteți căra aurul în buzunare. De unde combustibil? Se aude că toate sondele din vecinătate sînt închise.

— Te frămînți prea mult, strigă Porta, agitînd furios un cîrnat prin aer. Tîrfa aia a mea de comisar ne asigură treaba. Au rezervă de combustibil chiar pentru o divizie blindată, în caz că dispui de vreuna. Tu trebuie să ne acoperi în fața ticăloșilor de prusaci, să nu se apuce

să ne caute. Ne faci rost de ordine de deplasare, ordine de luptă, foi de drum și de tot restul de hîrțogării de care mai avem nevoie ca să ne mișcăm nestingheriți prin războiul ăsta păcătos. Și, bagă la cap, ordinele trebuie să fie cu prioritate absolută. Ai priceput, *Herr* Ministru de Război? N-avem chef ca orice cap pătrat de garnizoană, cu un creier cît un găinaț de cioară și c-o panglică la țăcălie, să ne bage bețe-n roate!

— Numai atît? răspunde Sally. Păi asta-i mai simplu decît pișatul la gard după o beție. O să primiți documente semnate de către *Feldmarschall* Keitel în persoană, cu toate acareturile de rigoare. Nici un dobitoc cu cască nu va ridica tonul la voi. Vă va saluta numai, și vă va face semn să vă vedeți de drum!

— Păi vezi, zîmbește Porta, de ce atîta gălăgie? Trebuie să procedezi întocmai ca atunci cînd mămica te trimitea la cumpărături cu o listă în mînuța ta dolofană!

Înainte ca Sally să realizeze ce-i spune Porta, Wolf le umple niște păhărele și strigă: *Skôl*!

— Și mai vrem să ai grijă să ne aștepte la Libau o bărcuță la apă, continuă Porta, golindu-și paharul dintr-o înghițitură. Un obiect de-al Marinei, a cărui elice să se învîrtă de două ori mai repede decît a tuturor celorlalte căzi cenușii de baie. Presimt eu că la vremea respectivă o să fim cam grăbiți.

— O nimica toată pentru mine, declară Sally, încrezător, adăugînd un nou punct pe lunga sa listă. Nu-i decît o chestiune de dibuire a hîrtiilor potrivite și de ștampilare a lor cu o plăcintă roșie *Gekados*. Cu documentația potrivită, mămăligile alea din Marină o să vă poarte încotro vă dorește inima fără să le pese ce-i în cutii. Dar în Suedia, cine ne ajută? Ștampilele și semnăturile mele n-au nici o valoare acolo!

— Suedezii? rînjește Porta șmecherește. Îi cumpăr. Nu-s decît niște social-democrați. Au încetat de multă vreme să-și mai folosească creierul.

— Social-democrați! mormăie Wolf. Cu ăștia va trebui să-mpărțim? Nu cumva le umblă prin cap că toată lumea are drepturi egale?

— Multă minte îți mai trebuie ca să fii prost, îl ia Porta peste picior. Cînd e vorba de bani, poanta e să reduci întregul la cît mai puțin! Muierea comisarului și cu mine am pus la cale toată manevra. În cele din urmă, le vom trage o țeapă celorlalți și-o vom șterge cu prada.

— Te-ai gîndit, probabil, să ne tragi în piept și pe noi, întreabă Sally, pe un ton cît se poate de amenințător.

— Drept cine mă iei? face Porta cu un rîs derutant. Voi doi sînteți cu mine. Ceilalți nu-s.

— Ce frumos sună, spune Wolf sceptic. Dar tipii pe care-i vom lăsa în urmă pe chei vor fi cît se poate de supărați cînd își vor da seama ce s-a-ntîmplat. Și se vor apuca să ne caute pe sub tot felul de boscheți și bolovani, ca să ne sufle nițel în gură că le-am tras clapa.

— Ești chiar atît de îngrămădit? îi aruncă Porta. Scaldă o pulpă de broască într-un borcan cu gem. Atunci o să desenez, ca să puteți pricepe și tu, și mongolii tăi. Cînd vom ajunge în Libau cu toată încărcătura ștampilată STRICT SECRET, ne punem pe urlat și pe dat ordine. Micuțul și cu mine o să ne tragem niște pardesie lungi din piele și pălării de fetru cu borurile lăsate pe ochi, în așa fel încît orice dobitoc să înțeleagă că sîntem niște gorobeți duri din Prinz Albrechtstrasse. Nu știm să zîmbim. Cui o să-i mai ardă să ne ia la întrebări?

— Că tot veni vorba, asta-mi amintește de un anume *Herr* Barsch, care locuia în Phasanenstrasse. Era funcționar de stat cu diplomă, și dacă cineva se pricepea cum să-i ia pe oameni prin învăluire, apoi el era acela. Toate bune și frumoase, pînă într-o zi cînd a avut ghinionul de a da peste o afacere din alea sigure, care cel mai adesea îl bagă pe om la păstrare, cu cheia de trei ori răsucită în broască și cu ușa nituită pe dinafară. Odinioară, fostul *Herr* Barsch a descoperit un agent de bursă jidan pe care l-a luat drept fraier. Jidanul își cumpărase în Dahlem o casă în care mișunau gîndacii și tot felul de blestemății, încît mare mirare cum de n-a luat-o casa singură la vale pînă-n rîul Spree. *Herr* Barsch a trăit o vreme cu impresia că, dacă nu-l abordează iarăși pe jidan, ăla scapă foarte ieftin. A discutat cu vreo cîțiva amici și, în cele din urma, au fost cu toții de acord că un om ca ăla n-are ce face cu banii. Au aranjat o întîlnire cu jidanul într-un birou pe care-l închiriaseră pentru o zi și, după oleacă de brambureală încolo și-ncoace, au plănuit o nouă afacere. Jidanul pune pe masă cinci sute de mii de mărci, și la fel procedează și *Herr* Barsch cu cei doi amici ai săi. Paralele erau, totuși, sub forma unor cecuri în avans pe un cont proaspăt deschis într-o bancă. În viața lor nu văzuseră atîta bănet la un loc. Dup-aia au făcut o tură

cu papucii prin cîteva zone industriale. Ploua, așa că jidanul a rămas în mașină, fumînd un trabuc. Nu dorea să-și ude haina croită la Paris.

După o masă copioasă la *Kempinski*, și-au urat unul altuia noapte bună. *Herr* Barsch, împreună cu cei doi șmecherași, au ajuns foarte tîrziu acasă în seara aceea. Tot drumul s-au prăpădit de rîs, gîndindu-se la grămada de marafeți pe care o săltaseră. Bătrînul jidan s-a dus cu nevinovăție la Bad Gastein ca să se tăvălească nițel în mocirla sănătoasă de acolo. Patru săptămîni mai tîrziu, *Herr* Barsch și compania au fost poftiți la o mică tacla în Alex, la departamentul 9 B, care se ocupă de fraude, înșelătorii și cecuri false. După interogatoriu, cei trei au fost înfundați la Moabitt, unde au avut destul timp să-și numere deștele de la picioare, pînă ce au fost aduși în fața instanței, cu cătușe la mîini și la glezne, ca niște criminali adevărați.

Judecător era o femeie căreia i se zicea Sora Diavolului, din cauza firii ei afurisite și sentințelor grele pe care le împărțea. I-a fixat cu privirea pe cei trei magnați, în timp ce veneau escortați, zornăindu-și lanțurile.

„De ce nu-i înlănțuiți de gît pe acești prizonieri, încît să fie tîrîți ca niște cîini ce sînt?" mîrîi ea cu răutate. Se apleacă asupra actului de acuzare aflat pe masă înaintea ei și-l bolborosește atît de repede încît nimeni nu înțelege o vorbă. Își înalță capul, lungindu-și gîtul întocmai ca un vultur flămînd, pironindu-i cu privirea pe cei trei funcționari de stat:

„În conformitate cu paragraful 900, alineatul 3, punctul 4b, pedeapsa pentru crima pe care-ați săvîrșit-o, respectiv fraudă majoră și vînzare ilegală de proprietate către o terță persoană, se prevede închisoarea pe o perioadă cuprinsă între doi și zece ani. În cazuri deosebite, sentința poate fi ridicată la paisprezece ani de muncă silnică." Bate de trei ori cu ciocănelul în masă și anunță sentința: „În numele *Führerului* și al poporului german, vă condamn la paisprezece ani de muncă silnică! Îmi pare rău sincer că nu vă pot condamna pe viață!" mai adăugă ea, zîmbind aidoma unui rechin gata de atac.

Cu moartea în suflet, cele trei foste genii într-ale finanțelor își zornăie lanțurile afară din instanță. Și nu se mai știe nimic de ei de cînd au intrat pe porțile Mariei Negre, dincolo de zidurile închisorii Bautzen!

— Da, da, oftează Wolf, banul poate fi și izvor de înțelepciune. Dar ce ai vrut să ne spui cu asta?

— Păi, vedeți voi, zîmbește Porta amabil, voiam să băgați la cap că niciodată nu trebuie să subestimezi pe cineva! Chiar dacă cei mai mulți n-au decît nisip în bilă, tot se mai găsește cîte unul care să te ardă pe interval dacă nu ești bine înfipt pe picioare.

— Da, oricine poate cumpăra o armă jidănească[7] și o bucată de hîrtie, dar să știi să te ferești de ele, asta-i altă mîncare de pește, mormăie Wolf, desenînd o cifră pe fața de masă.

— Ce o să spună Bătrînul cînd o auzi de-o asemenea excursie? întreabă Sally practic, încrețindu-și buzele.

— Într-adevăr, el ne va da de furcă, recunoaște Wolf, arătîndu-și dinții de aur într-un rînjet de hienă. Va considera isprava noastră o jefuire de bancă și nici nu va fi prea încîntat aflînd că avem de gînd să-i lăsăm pe toți ceilalți cu curu-n baltă.

— Ei, haide, protestează Porta, îndesîndu-și în gură ce a mai rămas din gemul de coacăze. De ce pomeniți voi de afacerea asta ca despre ceva urît și tîlhăresc? După mine, e un lucru cît se poate de legal. Teoria comunistă spune că totul aparține poporului. Ce, noi nu sîntem popor? Așa că nu facem decît să ne ridicăm aurul.

— Nu ține, șuieră Sally dezaprobator. Aurul e al poporului sovietic, ori ăla nu sîntem noi!

— Ai întrucîtva dreptate, face Porta triumfător, dar muierea mea și comisarul de bărbată-su sînt poporani ruși, comuniști, și o să-și împartă aurul cu noi! E foarte social-democrat din partea lor, după părerea mea.

— Știi ceva? izbucnește Wolf într-un rîs zgomotos, lăfăindu-se în scaunul său rotativ de general. Mi-ar plăcea să-l putem lăsa pe Micuțul baltă pe cheiul de la Libau. Încă mai am să-i plătesc o poliță pentru ziua în care a vrut să mă arunce în aer cu radioul ăsta.

— Pesemne că nu ești în toate mințile, țipă Porta. Nu-l judeca greșit pe Micuțul. S-ar putea să creadă că litera H e o poartă de rugby și Y o catapultă, dar, totuși, e ticălosul cel mai șmecher pe care l-a dat vreodată Reeperbahnul. Dac-am fi destul de idioți să-l lăsăm la Libau și să-l împiedicăm să-și vadă cu ochii visul cel mai fierbinte—lenjerie

[7] Stilou *(n. trad.)*

neagră de mătase și pantofi din piele de aligator cu găurele—va fi destul de turbat pentru a seca Baltica dintr-o sorbire, ca să nu mai ajungem nicicînd în Suedia.

Îmi amintesc că odată a fost ordonanța comandantului Armatei a 9-a din Hamburg—generalul de cavalerie von Knochenhauer. Un oarecare nemernic din Sankt-Pauli a răspîndit zvonul cum că Micuțul ar fi făcut o mînărie, lucru care nu l-a încîntat deloc pe *Herr General* von Knochenhauer. Micuțul a fost săltat pentru interogatoriu și l-au ciomăgit cum nu se mai poate, dar n-au reușit să scoată nimic de la el. Oricum, cînd a ieșit din nou pe Reeperbahn, șchiopăta, fusese degradat și era mult mai slab.

„Kurt ăla e putred”, i-a explicat el lui David, odrasla blănarului jidan, în timp ce ședeau la *Mîrțoaga fără cap* și beau bere. „E-un păduche, un șobolan mizerabil, un căcat de măgar! Hai cu mine să stăm puțin de vorbă cu el și să-l convingem să nu le mai scuipe altora în ciorbă!”

„E-o jigodie, un avorton împuțit”, a urlat David, furios din cauza pățaniei Micuțului. Dar el nu dăduse niciodată ochii cu Kurt. „Nu-i decît o boașă retezată de eunuc”, a zbierat amenințător.

După ce s-au înfierbîntat pe cinste, au pus-o pe Petra Pungașa să sune la *Vaca cu trei ugere*, unde ședea Kurt și-și bea romul de mure.

„Cu cine vorbesc?” a întrebat Kurt.

„Cu mine, se-nțelege”, a zis Petra, ceea ce era destul de adevărat.

„Cu cine? grohăi Kurt bănuitor. Ai un nume, drăguță, nu-i așa?”

„*Fräulein* Müller. Petra Müller”.

„Continuă! Ce amabil din partea ta să suni, Petra. Ce mai faci? Te-au luat cumva căldurile?”

„Ascultă Kurt, am ceva fierbinte pentru tine! Poți fi la Zirkusweg într-o juma’ de ceas? E ziua ta norocoasă, dragule. O să sari în sus de bucurie, fii sigur!”

„Vorbești serios? Am pornit!”

Cu un sfert de ceas înaintea orei convenite, Kurt Găinarul se și instalase la colțul dintre Zirkusweg și Bernhard Nochtstrasse, învîrtindu-se ca un yankeu negru care vinde „ceva ce arde la degete”.

Din cabina paznicului a apărut Petra Pungașa care i-a șoptit ceva la ureche în timp ce-l cotrobăia cu o mînă în prohab, ca să-l înviorezе

nițel, iar cu ailaltă se servea de portofelul lui din buzunarul de la cur. Era a doua ei natură, modul ei de a-și cîștiga existența.

De pe Kastanie-Allee și-au făcut apariția din umbra felinarului stins Micuțul, David al jidanului și Paul-Bani-Gata într-un camion pentru bere, împrumutat cu această ocazie.

„Săltăm o încărcătură fierbinte. Vii cu noi?”, bubui vocea de bas a Micuțului din întunecimea cabinei șoferului.

De îndată ce Kurt Găinarul s-a cățărat în camion, care, am uitat să vă spun, avea prelată, Micuțul și Bani-Gata au și sărit după el. Bani-Gata l-a pocnit de i-au sărit boașele pînă-n gît, iar Micuțul l-a înșfăcat de beregată și l-a împins pe spate de i-a pîrîit șira spinării ca un lemn. Scotea niște sunete de parcă era cît pe ce să fie strangulat.

Odrasla blănarului încerca să ațintească asupra lui un pistol Beretta și să-l ardă între ochi, dar, de fiecare dată cînd tocmai apăsa pe trăgaci, capul lui Kurt se afla în altă parte. Așa că prima împușcătură i-a ciupit doar vîrful urechii și a trecut prin prelata camionului și printr-o fereastră de la etajul trei. Acolo era cît pe ce să-i sară inima unui grăjdar din Soltau care se pregătea să-și dea drumul în Gerda Iapa. Următoarea împușcătură a sfîrșit în același loc și oaspetele Gerdei a fost atît de înspăimîntat încît și-a rupt un braț încercînd s-o șteargă pe scări în jos, în timp ce-și trăgea pantalonii.

În clipa aia, Găinarul realizase că ia parte la o scenă autentică de lichidare pe care altminteri n-o întîlnești decît în filmele de groază.

„Isuse Hristoase”, țipa el, și Domnul se pare că l-a înzestrat cu forța a zece inși pe puțin, deoarece a reușit să-l pocnească în mutră pe Bani-Gata și să-și plaseze cu toată forța cizma lui americană în pendula Micuțului. Apoi a țîșnit cu capul înainte prin prelata camionului ca un obuz cu explozie întîrziată, a dat-o pe Petra cu roțile-n sus și s-a trezit pe pavaj, tremurînd ca varga de încordare. Petra țipa ca din gură de șarpe și Kurt se învîrtea ca un titirez încercînd să-și dea seama dacă mai trăiește sau a fost cumva omorît.

„Pune mîna pe el!”, lătra Paul-Bani-Gata, strecurîndu-se pe deasupra Micuțului care-și îngrijea podoabele maltratate.

„Sfîntă Sinagogă—gemu David al jidanului—scîrnăvia face atîta gălăgie încît ai crede că cineva vrea să-l omoare!”

„Atunci ia-i piuitul—zbieră Micuțul—a respirat destul pînă acum."

Pînă la urmă, Kurt constată că totuși nu e mort, dar că va fi cît de curînd dacă rămînea pe loc. Așa că a țîșnit cît l-au ținut picioarele în jos pe Davidstrasse, pentru a putea coti pe Herbertstrasse, unde-ar fi fost în siguranță. Pe acolo era rege; aia era parohia lui. Atîta le-ar fi trebuit celor trei, să se ia după el.

„Porcul ăla galben încearcă s-o șteargă! răcnea Paul. Puneți gheara pe el!."

Camionul de bere a țîșnit pe Hopfenstrasse, pe urmele lui Kurt, care alerga ca un iepure, scăpărînd scîntei din cizmele sale americane. Tocmai era pe cale să dea colțul pe Herbertstrasse și să se pună îndărătul unei îngrădituri de fier, cînd l-a ajuns din urmă camionul și l-a strivit de îngrăditură. Arăta ca o zoaie de bere pe care un idiot a aruncat-o pe perete o dată cu halba. Camionul s-a retras puțin pentru a o șterge înainte să apară potera. De obicei, tocmai cînd credeai c-ai scăpat, te puteau înhăța cu ciomegele și pistoalele în ușile batante dinspre Davidstrasse Station.

Au lăsat baltă hărăbaia mînjită de rămășițele lui Kurt și-au dispărut pe LanDezbrücke, sprinteni ca un rabin, cu SS-ul pe urme. A doua zi, tot Sankt-Pauli vorbea despre cum a fost găbjit Kurt Găinarul de către un șofer care a fugit apoi de la locul accidentului. Toți copoii de pe Davidswacht se aflau în căutarea unui camion de bere, dar ăla zăcea pe fundul Elbei cu mirosul de bere spălat de mult.

Louis Negroteiul, numit așa pentru că nu era un neamț pur-sînge—un fel de vicerege pe Reeperbahn—s-a apucat să se dea mare cum că el le-a dezlegat pe toate. Dar, un an mai tîrziu, a tras și ăsta pe dreapta. L-au găsit atîrnat de ceafă la capătul liniei de autobuz. Se îngrijorase auzind de plecarea neașteptată a lui Kurt și-a năimit pe vreo cîțiva ca să afle ce s-a întîmplat cu adevărat. Imediat a răsuflat cine fusese șoferul cu pricina, și toți șăfii de pe Reeperbahn umblau șușotind unul către celălalt: „Ăla, Micuțul, știi tu. Ăla și cu amicul său David, tipul cu guler de astrahan. Sînt dați dracului. Se pricep să pună lucrurile la punct!"

Răzuirea lui Kurt Găinarul de pe asfaltul din Sankt-Pauli i-a făcut

celebri pe Micuțul și pe odrasla jidanului. Erau pe cale să devină niște bogați experți într-ale înlăturării cetățenilor indezirabili din Hamburg. Dar, din păcate, afacerea asta rentabilă pe care-o puseseră pe picioare s-a sfîrșit cînd Micuțul s-a prezentat la dragonii bicicliști de la Breslau, iar David jidanul a tăiat-o în Anglia singurel cu o barcă, pentru că nu se împăca prea bine cu Adolf.

— Cum îți mai toacă melița! face Sally enervat. De ce ne pierdem noi timpul cu baliverne din astea? Cui dracului îi pasă de ce-a făcut Micuțul pe Reeperbahn?

— N-ai priceput ce vreau eu să vă lămuresc prin asta, așa-i? întreabă Porta, desfăcîndu-și brațele. Să vă intre bine-n craniile alea groase c-ar fi cît se poate de nesănătos să-l lăsăm pe Micuțul cu gura căscată în urma noastră pe cheiurile din Libau, și că s-ar putea ca gestul ăsta să ne scurteze considerabil viața!

Peste melancolicul peisaj rusesc se ridică soarele în clipa în care își iau rămas-bun de la Sally pe terenul de decolare.

— Nădăjduiesc că n-o să se împută toată treaba, face Wolf pesimist, în vreme ce Ju-52 dispare în nori cu Ministrul de Război.

— Nu-i mai prost decît atunci cînd s-a născut, îl liniștește Porta. Știe dincotro bate vîntul și va rămîne în picioare.

Bătrînul refuză planul fără șovăire. Nu vrea să-și petreacă restul zilelor la Germerscheim sau pe undeva prin Siberia. Dar Porta nu renunță. Turuie neîncetat despre proprietatea poporului, și în cîteva zile îl dă pe brazdă pe Bătrînul, convingîndu-l că aurul e într-adevăr al nostru și că nu comitem nici o tîlhărie dacă mergem să ni-l luăm. Planul începe să prindă contur.

Sosesc de la Berlin cei doi specialiști în falsuri și semnături ai lui Sally. Fiecare aduce cîte două mape burdușite, împodobite cu vulturul german. În zilele următoare, sanctuarul mecanicului-șef Wolf e într-o stare de fierbere continuă. Peste tot sînt numai documente STRICT SECRET.

După ce Bătrînul studiază o vreme ordinele, se lăsă bătut, cu un hohot de rîs.

— În viața mea n-am mai întîlnit una ca asta! Nu poate da greș. Avem pînă și-un Ordin de zi al *Führerului*!

Porta, așezat lîngă Vera, o punea la curent cu progresele lor de la vizita lui Sally. Îi arată cu mîndrie Ordinul de zi semnat de *Führer*, cu vulturul special și tot tacîmul.

— Hai să-i dăm bătaie, spune el. Ordinele pentru o acțiune specială tip gherilă se află deja pe biroul comandantului de divizie, generalul Fund-și-Cizme!

— Și dacă vreo persoană ultrazeloasă, cu un creier cît nuca ar încerca să verifice treaba asta la Cartierul General al *Führerului*? întreabă Vera, cu o neîncredere firească.

— Nu fi prostuță, fetițo! rîde Porta. Nici un dobitoc de neamț în uniformă n-ar cuteza să-l sune pe Adolf și să-l întrebe dacă ordinele sale sînt pe bune! Crezi că bărbățelul tău i-ar telefona lui Iosif ca să-l ia la rost fiindcă a lichidat o droaie de indivizi care și-au uitat lungul nasului?

— Bine, s-ar putea să fie cum spui, se dă Vera bătută, căzînd pe gînduri.

— Fir-aș al naibii, abia aștept din nou civilia, face Porta visător. O viață fără pericole, în care oricine se poate învîrti în voie, cu buzunarele pline de tot ce-i dorește inima.

— Nu zi hop pînă nu sări șanțul, amice, murmură ea. Habar n-ai cît de anevoioasă poate fi viața unui civil. Ăia de acolo n-au nici un fel de reguli.

— Dar nici nu-i obligatoriu ca cineva să salute primul, așa-i? sare Porta. Orice rahat poate trece pe lîngă orice alt rahat fără să facă altceva decît să-și belească ochii unul la altul. Dar pentru noi cei care vom folosi clasa-ntîi, am toate motivele să cred că va fi altfel. O să se holbeze la noi și or să ne pupe-n fund, numai să vrem. E mai bine să ai bani în buzunare decît grenade!

— Da, să știi că ai dreptate, șoptește Vera.

Porta așteaptă, cu o sticlă de coniac și un ibric de cafea, în timp ce Vera pleacă să caute un telefon pentru a încerca să ia legătura cu comisarul cînd deodată revine, scuipînd de furie.

— M-am săturat, țipă ea, aruncîndu-se într-un fotoliu. Dacă marțafoii ăia împreună cu bărbată-miu nu-și bagă mințile-n cap, s-a zis cu noi. sîntem buni pentru groapa comună.

— Mi-am închipuit eu că vom avea necazuri dacă facem cîrdășie cu un polițist afurisit, spune Porta, îngrijorat, turnîndu-și coniac în cafea. Îi știu eu p-ăștia! Sînt în stare de orice cîtă vreme cineva le spune ce să facă. Dacă n-are cine, țopăie în cerc precum un stol de fete bătrîne peste care ai vărsat o găleată de pișat de vacă. Dacă nu găsim o soluție să-l punem în mișcare pe scrîntitul tău de bărbat, o să avem parte în curînd de mai multe șocuri!

— Asta-i tot ce ai de zis, mădular bleg de neamț ce-mi ești? îl ocărăște ea, uitînd că e o doamnă de viță nobilă. Pentru ce ai cap? Fă ceva! Dă tu ordine! Doar ești neamț! Stai aici și leorbăi cafea și coniac! Continuă o vreme furioasă, scuipînd cele mai crîncene înjurături pe care le permite limba și pe care cu siguranță nu le-a învățat în căminul ei aristocratic.

— Da, ce-i drept, situația e căcănie, admite Porta. Trebuie să recunosc că-i plăcut și bine să ai nădragii doldora de bani, dar îți dau și o mulțime de palpitații. Spune-mi, fetițo, omul tău le soarbe?

— Nu, niciodată, spune ea. Dar de ce întrebi?

Porta își suge gînditor un dinte și se trage de lobul urechii.

— Bărbățelul muncește din greu?

— Ba bine că nu. Poți fi sigur. A muncit ca un cal toată viața pentru statul ăsta prăpădit. Bea foarte rar, și atunci se îmbată cui.

— Hm, asta îmi ia o piatră de pe inimă! Vezi tu, oamenii care beau prea mult văd lucrurile într-o lumină roz și totul pare-o joacă, un vis la beție. Ia dă să vorbesc eu nițel în germano-rusa mea cu bărbățelul tău. Unde-i stația radio? În curînd vom pune treaba pe roate și vom fi niște oameni bogați, cu domenii și drept de pescuit în Suedia. Îți place somonul, fetițo?

E ușor să rămîi nepătat cînd nu intri în afaceri și nu-ți faci de lucru cu alți oameni.

Henri de Montherlant

Înmormîntarea generalului Gregor

— Dați-mi drumul, bolborosi bătrînul jidan, încercînd să se smulgă din strînsoarea brutală a celor trei tineri.

— Unde-ai dosit mălaiul? zbiară namila de soldat din brigăzile de asalt, pocnindu-l pe bătrîn peste figură.

Femeia țipă și încercă să-i sară în ajutor bărbatului, dar fu azvîrlită înapoi pe culoarul întunecos. Țipă din nou cînd bocancul omului din SA se înfundă în ea. Țipă pentru ultima oară cînd patul unei arme îi zdrobi fața! Pe urmă magazinul fu jefuit.

Cînd poliția ajunse la fața locului, îl găsiră pe bătrîn plîngînd deasupra trupului nevestei sale. Îl duseră la centrul de adunare de la Alt Moabitt și, opt zile mai tîrziu, îl spînzurară fiindcă și-a omorît nevasta. Era ziua în care Doctor Goebbels decreta: Ordnung muss sein![1]

Era 3 aprilie 1936.

Încep să se întoarcă oamenii din permisie pășind agale pe șoseaua întinsă. Cîțiva reușesc să se urce într-o mașină de ocazie, dar cei mai mulți sînt nevoiți să străbată pe jos cincizeci de kilometri de la Svatogdrskaia. Trenul cu permisioniști nu merge mai departe. E ușor să-ți dai seama care dintre ei e de la țară și care vine de la oraș. Oamenilor de la sate li se încovoaie genunchii sub povara bunătăților pe care familiile lor le-au îndesat în traiste la plecare. Orășenii nu-și cară decît echipamentul. Cu toții au însă un lucru în comun: își plîng de milă, din care pricină întregul regiment cade foarte curînd pradă celei mai negre deprimări.

Ne răstim unii la alții, se iscă încăierări din te miri ce. Micuțul cotonogește opt oameni atît de crunt, încît e legat de un copac ca un dulău de pază. Pe-aici n-avem arest în care să-l vîrîm. *Unteroffizierul*

[1] *(germ.)* Ordinea se impune! *(n. trad.)*

bucătar, un individ căruia-i spunem Ou fript, pentru că așa arată, e cît pe ce să fie fiert de viu în clipa în care doi inși, întorși din permisie, îl aruncă în cazanul de supă. A păcătuit cînd a spus: „Bine-ați venit înapoi la plăcerile frontului de est!"

Porta pășește alene pe drumul principal, cînd dă nas în nas cu Sonia Pușcova, a cărei față rotofeie îi lucește de sudoare ca de obicei. Personal, ea se găsește foarte atrăgătoare, cu toate că nu i-ar strica să se bărbierească. Se izbește de Porta cu toată grația unui camion încărcat, și-și încolăcește brațele ei dolofane în jurul grumazului său.

— Vrei să vii în cotețul meu să-mi vezi găinușa cea nouă? îl întreabă, lingîndu-l în ureche cu limba ei mare și băloasă.

Dar Porta e mult prea deprimat pentru a-i trezi vreun interes.

— Fac ceva pe găinușa ta nouă, mormăie el, și-i lipește o carabă răsunătoare pe fund. Oi veni altădată să te regulez și găinușa ta va putea sta pe prăjina ei, cotcodăcind în ritm cu noi.

Singur singurel, Gregor intră șchiopătînd în ceea ce odinioară, înainte de război, fusese un hotel de lux. Acum e doar o grămadă de ruine, în care s-a deschis un bar primitiv, genul de bar pentru oameni cu bani, și încă mulți.

— Ce hazna, zice Gregor, așezîndu-se lîngă Porta pe un scaun rahitic. Bere și șampanie, comandă el acru.

— Ce dracu' faci aici? întreabă Porta privind intrigat bastonul lui Gregor. Și ce s-a-ntîmplat cu piciorul tău?

— Mi-am scrîntit glezna la înmormîntare, explică Gregor, înghițind pe nerăsuflate jumătate din conținutul cănii sale.

O privește pe fata din spatele barului.

— Ești un bărbat drăguț! spune ea în rusește.

— Știu asta, răspunde el. Nu mai cred în Dumnezeul german, zice, întorcîndu-se către Porta. De abia cînd ai dus-o bine un timp, și apoi te întorci în țara asta afurisită îți dai seama ce morman de rahat oferă Comandamentul Superior German eroilor săi obosiți! Pe toți dracii!

Intră și Bătrînul, urmat de Micuțul și Barcelona.

— Acum le-am văzut pe toate, urlă Micuțul, explodînd într-un hohot de rîs cînd îl observă pe Gregor. Înălțimea sa șoferul-general s-a-ntors la cei loviți de sărăcie!

— Ai fost decorat? întreabă Porta, arătînd spre KVK-ul[2] colorat de pe pieptul lui Gregor.

— Generalul meu m-a distins cu ea pe patul de moarte răspunde Gregor, întristîndu-se deodată.

— Așa, așa. Deci s-a dus și el în Walhalla, face Porta cu părere de rău. *Vaterlandul* cere o grămadă de sacrificii de la noi. Cunosc familia unui colonel care a jertfit trei fii și două fiice pe altarul *Vaterlandului*, și să fiu al naibii dacă nu flutură și acum stegulețe de hîrtie pe la toate zilele naționale!

— Da, e destul de greu, oftează. Gregor. Alta mi-ar fi fost soarta dacă generalul meu ar mai fi rămas în viață.

— Fără-ndoială, admite Porta. Probabil că învingătorii te-ar fi atîrnat lîngă generalul tău!

— S-ar putea, recunoaște Gregor. Dar ce-i mai rău? Să te tîrăști prin noroiul rusesc cu o grămadă de plumb în mațe, sfîrșind-o încetișor, sau să cazi cîțiva pași printr-o trapă, cu o funie legată de gît? Ehei! Am dus-o bine cu Statul Major General. Eu cu generalul meu și cu monoclul nostru am avut cîteva manevre frumoase împreună. La început a fost ca în ziua de după festivalul toamnei!

„Tot ce mai lipsește aici ca să fie asemănarea perfectă, zicea generalul meu, lustruind la monoclul nostru, e mirosul de balegă. Trebuie să aducem toată adunătura asta în linie, trompeta el prin nasul lui ca un cioc de uliu. *Unteroffizier* Martin, o să te muți în sectorul cadrelor, lătra el, semaforînd din monoclul nostru. În douășpe minute plecăm la biserică și-i reamintim lui Dumnezeu că e de datoria lui să acorde victoria armatelor germane!"

Am preluat sectorul unui *Leutnant* care fusese retrogradat. Puțea a parfum mai rău decît o fabrică de mirosuri a unei tîrfe. *Leutnantul* ăsta era un poponar, așa că l-au făcut sclav la Germerscheim. Pe drum, am dat nas în nas cu vechiul meu amic, aghiotantul, porcul ăla împuțit. Cînd m-a văzut, a încremenit ca și cum cineva l-ar fi lovit cu o bîtă între ochi.

„Tu? mormăia el. Doamne din cer, tu! Și am sperat și m-am rugat să fii rupt în bucăți și împrăștiat peste toată stepa rusească." Se chiora la mine ca un amiral în larg pe punctul de a da ordin de deschidere

[2] KVK: Crucea de război pentru merit *(n. trad.)*

a focului pe toată linia. Pe urmă, și-a vîrît moaca atît de aproape de mine încît prin gura căscată i-am văzut amigdalele. „Știi ce, *Unteroffizier* Martin? guița el ca un motan căruia i s-a călcat pe boașe. Ești cel mai afurisit și cel mai respingător individ pe care l-am întîlnit vreodată. Ești un șobolan al barăcilor. Asta ești! Dar pe mine nu mă duci! Te-am mirosit eu! Purtarea ta poate fi comparată cu cea a unui jidan lacom de bani, dar îmi închipui că ți-am mai spus-o și altădată."

„Da, *Herr Rittmeister*, să trăiți! am zîmbit eu, pocnindu-mi de două ori tocurile țintuite. Mi-am dat seama de multă vreme, domnule, că *Herr Rittmeister* nu mă tratează cu aceeași caldă afecțiune cum ar face-o cu un fiu!"

Ar fi trebuit să-l vedeți pe ticălosul de dragon biciclist, continuă Gregor. Avea o mutră ca a unui negustor ambulant de piei de iepure mîncate de molii.

În drum spre popotă, generalul meu s-a necăjit din cauza unor cretini care nu ne-au salutat cu toate că steagul divizional flutura fericit pe aripa din față. Preotul regimentului a încasat-o pe loc fiindcă zgarda aia a lui nu era atît de albă pe cît dorea generalul meu. Asta l-a dat peste cap pe tăntălăul de pilot ceresc, de s-a încurcat în textul lui biblic și ne-a bălmăjit că Isus a luat parte la bătălia de la Cartagina și i-a înmînat lui Hannibal *Crucea de Fier*.

„Ai nevoie de nițică odihnă, bunul meu popă", s-a sborșit la el generalul meu chiar în mijlocul rugăciunii, și l-a potcovit cu opt zile de consemn în cazarmă înainte de-a apuca ăla să zică amin. Dar de-abia la jocul de război de după-amiază generalul s-a suit pe pereți. Primise un mesaj de la Cartierul General al *Führerului*—înțelegeți—care-i comunica, vezi Doamne, că nu nouă ni se va încredința *53 Panzer Korps*, ci unui rahat de sudet cu dosarul de partid în regulă. Generalul meu și monoclul nostru au pus asta foarte tare la inimă. Noi anticipam, înțelegeți, zdrobirea unui corp blindat și vărsarea pe cîmpul de luptă a unui pic de sînge german autentic.

Era un secret profund, dar noi eram de-a dreptul geloși pe un coleg rus căruia-i ziceau Măcelarul din Kiev, datorită eficienței sale remarcabile în a lichida trupele pe care le avea sub comandă. Generalul meu dorea să fie denumit Măcelarul Ucrainei, ceea ce ar fi sunat mai grozav în cărțile de istorie!

„Ne așteaptă vremuri grele, prezicea generalul meu. În ziua de azi nu te mai joci de-a soldățeii!"

Așadar, mesajul de la Cartierul General al *Führerului* a ajuns în coșul de gunoi, ne-am lustruit monoclul și am luat o înghițitură țeapănă. Eram într-o asemenea proastă dispoziție încît am uitat să însemnăm sticla pentru a putea verifica dacă a luat vreunul pe șestache vreun gît de trăscău.

Cînd l-am ajutat să-și pună uniforma, exact la ora douăzeci și trei, părea că nasul său de vultur a început să coboare puțin. Nu și-a mai verificat nici ora de culcare cu cele trei ceasuri pe care le tot căra după el. Era afectat frumușel de tot că-i dăduseră corpul nostru blindat unui idiot burduhănos din partid, de prin berăriile bavareze.

„În curînd vor veni corbii să ne salte", a zis el, și mi-a aruncat prin monoclul nostru o căutătură tăioasă.

„Da, *Herr General*, să trăiți! i-am răspuns pocnind din călcîie. Totul e sumbru! Civilii ne-au furat uniforma și noi, gentlemanii lui Dumnezeu și ai *Kaiserului*, trebuie să stăm la colț cu monoclul nostru în mînă. Da, să trăiți, *Herr General*, astea-s vremuri afurisite. Nu ne putem aștepta la nimic bun din partea civililor. Ăștia-s progeniturile diavolului. Or să ne scuipe-n bere!"

O vreme, am amuțit rumegînd situația.

„Cîntă-mi puțin, *Unteroffizier* Martin", mi-a ordonat el, tolănindu-se în scaunul său mare de general, pe care-l făcuse din pielea fostului său armăsar, Baldrian, care era atît de german încît regula și iepele în ritmuri wagneriene.

M-am așezat la orga mecanică și m-am pornit să cînt:

Chiar și eu, un bărbat dur
am simțit înflăcărata
căldură a dragostei...

Dar nu i-a fost pe plac generalului. Era ceva prea domol. Așa că am cîntat:

Caii gonesc
ca furtuna în jur.
O împușcătură în cap –

Rittmeisterul e mort!
Zdrobim dușmanul –
Îl gonim acasă...

Generalul meu n-a mai vrut să asculte, ci ședea acolo și părea că se face mai mic pe calul său mort.

„*Unteroffizier* Martin, ai o pată pe veston”, a zis puțin iritat, arătînd spre o zgaibă cît un neg pe un cur de muscă.

„Crezi că o să mor?” m-a întrebat el, punîndu-și monoclul nostru în ochi.

„Sînt sigur, *Herr General*, să trăiți! i-am răspuns. Pe cei pe care-i iubește, luptătorul ceresc îi cheamă la masa lui.”

„Da, toți trebuie să închinăm drapelul odată și-odată”, a oftat el, cu o privire dezamăgită în ochiul înmonoclat.

După descoperirea asta tristă a trebuit să mai ia un coniac, unul dublu. Între al doilea și al treilea pahar, generalul meu a ajuns la concluzia că întreaga viață nu e decît o pregătire pentru moarte.

„*Unteroffizier* Martin, dat fiind că ești doar *Unteroffizier*, și în nici un caz un om educat, trag concluzia că nu te-ai gîndit niciodată la cît de trist e totul. Singuri venim pe lume și tot singuri mărșăluim afară din ea.”

O vreme, am tăcut amîndoi, fiecare cu gîndurile sale. Stăteam acolo și mă gîndeam ce grozav ar fi dacă bătrînul clovn și-ar muta curul în pat și ar aluneca în lumea viselor, unde totul e împroșcat cu sînge german și rusesc. Înțelegeți, aveam o muiere care mă aștepta la statuia lui Bismarck, acoperită toată cu găinaț de porumbei. Era o *Blitzmädel* și se ardea cu tot regimentul. Cînd era foarte excitată, putea face și un cadavru să-și dea drumul.

Generalul meu mai luă un gît de optimism corsican.

„Ești ferm convins că o să mor, *Unteroffizier* Martin?”, a început iarăși cu diareea verbală, printre cîteva mormăituri de mulțumire.

Mi-a fost permis să iau și eu una mică, drept recompensă pentru răspunsurile mele cinstite, lucru foarte neobișnuit în ceea ce-l privea pe generalul meu. Bineînțeles că a trebuit s-o beau în poziție de drepți, fiindcă așa se petrec lucrurile în cercurile ofițerești.

Pe urmă, el și cu monoclul nostru, au început să mărșăluiască încoace și încolo prin cameră. Pintenii noștri zornăiau într-un mod foarte prusac. Cînd eram în uniforma de noapte, întotdeauna purtam cizme și pinteni pînă cînd ne suiam în pătuț.

Felul în care arăta în timpul acestor plimbări îți amintea de un regiment întreg de husari sărind la beregata dușmanilor Germaniei și ciocănindu-le căpățîna cu săbiile. Era tipic din partea generalului meu și a monoclului nostru să mărșăluiască încolo și-ncoace cînd trebuia să facă sîngele albastru să-i iasă din cap și să-i intre-n fund pentru a putea gîndi.

După o vreme, cînd începusem deja să amețesc de cît mă tot învîrteam pentru a fi cu fața la generalul meu, s-a oprit și m-a fixat brusc cu privirea ca un călău care măsoară din ochi ceafa unui individ pe cale să-și bălăbăne deștele de la picioare.

„O să-ți dau un ordin, *Unteroffizier* Martin, și dracu' o să te ia dacă n-o să-l execuți întocmai și la timp!" Făcu o pauză bunicică, scărpinîndu-și nasul acvilin: „Dacă va fi s-o iau din loc pentru a servi în marea armată, ceea ce se va întîmpla probabil înainte de-a trece tu pe loc repaus definitiv, trebuie să ai grijă ca fanfara de la 5 Husari să-mi cînte la înmormîntare *Rote Husaren*."

„Prea bine, *Herr General*, să trăiți! am răspuns, pocnind cuminte din călcîie. Totul va fi aranjat cum ordonă generalul. Gorniștii de la Husari vor sufla pînă li s-or înroși trompetele!"

„Atunci mă bazez pe tine, *Unteroffizier* Martin! Dar vezi, ai grijă ca *Stabsmusikmeister* Breitenmüller din 5 Husari să amplaseze la căpătîiul sicriului meu doi *Leibhusaren* în uniformă completă de paradă, cu săbiile în bernă. Alți doi husari din Regimentul 5 Trompeți să cînte *Der tod reitet auf einem Kohlenschwarzen Rappen*[3]. Andante, se-nțelege. Dar dacă din nefericire n-o să putem obține Trompeții de la 5 Husari, fiindcă sînt plecați să lupte pentru bătrîna Germanie, atunci să ai grijă să fie format un cor de soldați bine instruiți, din nu mai puțin de douăzeci și cinci de oameni, și tu, *Unteroffizier* Martin, o să cînți solo-ul. E limpede?"

„Da, să trăiți, *Herr General*! Permiteți să raportez, am început deja să cînt!"

---

[3] *(germ.)* Moartea călărește pe un cal negru ca smoala *(n. trad.)*

Apoi, generalul meu s-a vîrît, în sfîrșit, în așternut. Era atît de prins de treaba cu mierlitul lui, că s-a urcat în pat și abia dup-aia și-a dat seama că mai avea cizmele cu pinteni în picioare. S-a necăjit un pic pe chestia asta, dar noi i le-am scos și, după ce i-am citit nițel despre Bătrînul Fritz, a tras-o pe un somn adînc.

A doua zi dimineața, am fentat inspecția. În schimb, ne-am dus să trecem în revistă florile din parcul castelului. Stratul cavaleriei, cu lalelele galbene, îl încînta ca de obicei. Stăteau acolo drepte ca ața, înclinîndu-și cefele întocmai ca gloabele din 7 Ulani de la Düsseldorf, regimentul nostru. Erau cei care călăriseră drept în iad într-un atac nebunesc de cavalerie la Cambrai, în 1915, cu generalul meu în frunte. Pe atunci noi eram Oberstleutant. Ne trambalam de fiecare dată cînd vorbeam de plimbarea aceea călare. Parșivi cum sînt englezii, au înșirat mitraliere pe tot locul, așa că nu era simplu să lansezi o cogeamite șarjă de cavalerie. Dacă ei ar fi fost ăi de-ar fi lansat șarja, noi i-am fi întîmpinat în scări, față în față, cu săbiile trase și lăncile pregătite.

Cînd am ajuns la crinii albi, generalul meu a făcut riduri pe toată fruntea și s-a pornit să blesteme ca o ceată întreagă de marinari într-un tractir arăbesc!

„Infanterie tipică, trompeta el. Arată ca o droaie de călugărițe care tocmai au fost violate de niște marinari francezi. Vezi crinul ăla prostesc de colo? Doi centimetri afară din rînd. Înlătură-l, *Unteroffizier* Martin! La gunoi cu el! Dacă nu sîntem atenți, se va duce dracului toată disciplina!"

La trandafirii roșii—stratul artileriei—buna noastră dispoziție a mai crescut cu cîteva grade și ochii noștri albastru-degerați s-au înseninat. Trandafirii erau acolo, baterie de baterie, arătînd de-a dreptul soldățește.

„Așa da!" făcea generalul meu, scoțîndu-și de trei ori monoclul din ochi, semn că era plăcut impresionat.

Am mers înc-un pic încoace și-ncolo, admirînd priveliștea. Dar cînd ajunserăm la unitatea de intendență—florile albastre de nu-mă-uita—se înnoră. Dumnezeule, ce porcărie! Așa se întîmplă întotdeauna cu trupele de eșalon. Boi de jug, cu toții. Habar n-au care-i dreptu' și care-i stîngu'. Le dai să țină niște paie în mîna dreaptă și

niște fîn în stînga și pe urmă strigi: „Copita cu paie! Copita cu fîn!” Detașamentele lor de călăreți nu-și pot găsi nici o fată care să vrea să aibă de-a face cu ei așa că nu le rămîne altceva de făcut decît să dea la iepe atunci cînd au ocazia.

Generalul meu condamnă la moarte tot stratul de nu-mă-uita, așa că în amurg am plimbat mașina de tuns iarbă prin toată grămada.

Trupele de blindate—trandafirii roz—au produs o impresie ceva mai bună. Ce sumedenie de spinări drepte! M-am simțit mîndru că-s *Panzer Unteroffizier*. Le-am privit vreme îndelungată și, în cele din urmă, ne-am autoconvins că lucrurile nu-s chiar atît de negre pe cît par.

„E nevoie de vlagă să fii soldat în blindate”, zicea generalul meu, clănțănind din dinții lui falși.

Am clătinat din cap în timp ce treceam pe lîngă trupele de geniu—lalelele negre. Ăștia, oricum, sînt găinarii armatei. Dar cînd am ajuns la unitățile de aprovizionare—stratul de varză—am avut un șoc. Dragonii lui Moise atîrnau pe-acolo ca o grămadă de mădulare infectate de gonoree.

Pe loc, generalul meu le-a condamnat pe toate la moarte. „La camerele de gazare cu ele!”, mîrîia el, fără a avea habar cît de importantă este o unitate de aprovizionare.

Totul s-a dus dracului cînd am ajuns jos în livadă și-am inspectat sperietorile. Purtau uniforme rusești. Generalul meu a făcut o mutră nostimă cînd am descoperit că prima avea cizmele nelustruite. Celelalte două aveau vestoanele încheiate strîmb și ultima purta chipiul invers.

Generalul meu mai să-i înghită pe grădinari, care au sosit în goană. I-am gonit prin livadă cu atîtea amenințări și atît de repede încît le atîrnau limbile pînă-n piept și curul li se freca de pămînt.

Un individ bătrîn și cărunt s-a scăpat pe el ca o fecioară într-o noapte de vară și i-a împroșcat cizmele de sus pînă jos. Generalul meu a scos pistolul și l-a îndreptat către *Untermensch* care, bineînțeles, a leșinat de frică. L-au trimis pe front a doua zi, să-și petreacă restul războiului într-o unitate de colecționari de cadavre.

Eram într-o foarte proastă dispoziție cînd ne-am întors la castel. Îngerul victoriei n-a primit decît un salut din mers. Santinelele au deschis furtunos ușile, dar una dintre ele a scăpat-o din mînă și l-a

pocnit pe general drept în mutră. Ar fi trebuit să-l auziți. N-a răcnit ca orice *Unteroffizier* tîmpit, dar ceea ce le-a spus mergea direct la țintă. Pur și simplu i-a împușcat cu cuvinte pe cei doi gardieni.

„Niciodată să nu umbli cu mănuși cu oameni de țeapa lor”, fonfăia el.

Da, generalul meu făcea ce voia cu orice om din divizia noastră. Semna mandate de execuție fără ca măcar să le citească. Oricum, nu prea pierdeam mult timp cu genul ăsta de treburi.

Pe coridor, ne-am lovit de preotul catolic, care era atît de gras încît se legăna tot timpul. Fiecare bucată din el tremura ca o piftie. Generalul meu s-a oprit pe coridor, fără a lua în seamă salutul preotului.

„Vasăzică, tu ești, venerabile părinte? Nu prea te arăți des, dar probabil că ești ocupat pregătind drumul pentru atîția soldați care cad pentru *Vaterland*!”

„Prea bine, *Herr General*!” îngăima pierdut pilotul ceresc, arătînd de parcă era gata să dea pe loc ortu’ popii.

La vederea preotului militar, generalul meu care-și vîrîse gîtul său lung în guler și-l înălță dintr-o dată și-și înșurubă mai zdravăn monoclul în ochi.

„Da, trebuie că ești foarte ocupat, venerabile părinte”, i-a scuipat el. Nările nasului său borcănat fremătau de parcă ar fi mirosit un hoit. „Bocancii nu ți-s lustruiți, dar probabil că domnii din detașamentul preoților au alt regulament de echipare cu care eu nu-s obișnuit! Trei zile consemn în cazarmă, venerabile părinte, și din oră-n oră te vei prezenta la aghiotantul meu cu cizmele bine lustruite și cu echipamentul lună. E posibil să ți se fi permis să te-nvîrți neregimental de jegos în divizia din care-ai venit, dar aici, în divizia mea, nu!”

Așa că l-am lăsat baltă pe dragonul lui Isus să judece situația. După ce am plesnit de cîteva ori cu cravașa cizmele noastre de călărie, am ordonat jocuri de război pentru toată garnizoana. Așa obișnuiam să facem de fiecare dată cînd ofițerii urmau s-o ia pe coajă. Cînd am ajuns, erau adunați cu toții. Generalul meu se pricepea la genul ăsta de acțiuni. Era întotdeauna stăpîn pe situație. Nimeni nu-l fenta niciodată. Eu trebuia să supraveghez ceasul de carton, așa că aveam o imagine bună asupra evenimentelor, și mă așezasem în așa fel încît să pot trage

din cînd în cînd cu ochiul fără ca ei să bage de seamă. Divizia noastră avea cea mai bună ladă cu nisip din toată armata. A avut grijă generalul meu de asta. Erau acolo zeci de rîuri, fluvii, tunuri, tancuri; și pe tot locul poduri pe care le puteam arunca în aer sub nasul inamicului.

Generalul meu a privit multă vreme cu răutate fețele crispate din jurul mesei de război. Apoi le-a ținut un discurs interminabil despre ce se va întîmpla dacă Germania se va alege, ca de obicei, cu curul tăbăcit de către dușmanii noștri mizerabili.

„De data asta-și vor bea berea din țestele noastre, a prezis el. Organele noastre sexuale vor decora zidurile popotelor lor ofițerești. Dar—jură el pe monoclul nostru—înainte de a se ajunge pînă acolo—și îndură-se Domnul să nu se întîmple astfel, adăugă el cu tonul unui arhiepiscop—trebuie să avem grijă ca dușmanii să ne cunoască. O să-i bombardăm cu foc din artileria cu rază lungă—explica el, plimbîndu-și degetul arătător încoace și-ncolo pe masa de simulare. Apoi blindatele noastre vor înainta într-o formație nimicitoare în formă de V. Tiger-ii noștri grei le vor tăia pofta de război. Pe cei rămași îi vom zdrobi sub șenilele tunurilor autopropulsate, iar pe cei ascunși îi vom prăji cu aruncătoarele de flăcări.” Și-a trîntit arătătorul pe un sat, distrugîndu-l dintr-o lovitură.

Toți ofițerii priveau triști în direcția satului zdrobit. Vedeți voi, porțiunea aceea era teritoriu german, cu vaci germane și cu țărani de-ai noștri rotofei.

„Germania nu va capitula niciodată, domnilor, băgați la cap!” șuiera generalul meu, lăsînd monoclul nostru să-i cadă din ochi. Deodată și-a dat seama ce tîmpenii îndrugă. După o scurtă pauză în cursul căreia a pedepsit cîțiva locotenenți mutîndu-i la infanterie—fiindcă chicotiseră la o poveste deșucheată—i-a făcut semn șefului de Stat Major, Mistrețul—o prăjină uscată de general-maior cu un picior țeapăn și cu un plasture pe-un ochi—care a preluat comanda și simulacrul de război s-a pornit.

Primul a pățit-o un *Rittmeister* care înainta prea repede. Confundînd propriile linii cu cele ale inamicului, a lăsat cîteva Stuka să-i paradească propriul corp de blindate, care pregătea o ambuscadă asupra unor tancuri T-34 ale inamicului. În aceeași noapte, *Rittmeisterul*

respectiv vărsa lacrimi amare într-un regiment de linia-ntîi. Generalul meu nu i-a acordat nici măcar permisia regulamentară de trei zile. Cu noi, nimeni nu se simțea în siguranță. Tocmai cînd se aciuiau mai bine la Statul Major și contau pe-o viață lejeră, dintr-o dată își luau zborul spre o unitate de linia-ntîi—anticamera Walhallei.

Ceva mai tîrziu, un maior și trei locotenenți s-au trezit mutați din brațele ocrotitoare ale diviziei pentru c-au luat-o greșit cu tancurile inamicului.

Generalul meu devenea din ce în ce mai cătrănit și privirea-i de gheață licărea cumplit.

Întrezăream deja cursul evenimentelor. Înainte de sfîrșitul acestor manevre simulate, divizia va fi într-o criză acută de ofițeri. Era totuși bine, gîndeam eu, că ăștia nu erau ofițeri adevărați, ci doar rezerve—rahat de prisos pentru război, ca să zic așa. Dar Dumnezeul nostru german i-a păstrat pe cei mai buni pentru desert. Toată furia acumulată a căzut asupra aghiotantului—porcul ăla împuțit. Se infiltrase atît de mult în infanteria lui Ivan încît a pierdut o baterie întreagă de SP-uri. Generalul meu și-a înălțat gîtul cu o juma’ de metru afară din guler, asemeni unui comandant de submarin care-ncearcă să scufunde o navă de luptă. Tolomacul de aghiotant, apucat de un atac de frisoane andaluze, și-a pornit bateria antiaeriană să doboare suportul nostru aerian. Avioanele cădeau pe toată suprafața de simulare ca o ploaie de confetti.

Rînjeam ca un nebun acolo, lîngă ceasul meu de carton. Era grozav să-l vezi pe ticălosul de aghiotant la ananghie. Arăta ca un șobolan constipat. Generalul meu i-a spus o grămadă de chestii pe un ton care mai că l-a pus în fund și s-a strecurat afară ca un candidat la sinucidere pe jumătate înecat.

Pe urmă, generalul meu a oprit jocul de război înainte ca ofițerii incompetenți să ne ruineze complet armata. Celor rămași, le-a ținut un discurs lung în care le-a împărtășit sentimentele lui cu privire la civilii în uniformă. S-a pornit să le spună că Attila era mult mai bun decît un general din ziua de azi. Nu era împovărat cu ofițeri în rezervă, dar în schimb avea în jurul său războinici înnăscuți care știau să mînuiască o bîtă și să zdrobească țestele celor din alte triburi.

Chiar atunci am șters-o trîntind ușa după noi. Lăsasem ceasul de carton potrivit la douășpe și cinci, numai ca să le dau deștepților motiv de gîndire. Apoi ne-am schimbat uniforma și-am pus pe noi costumul de campanie cu artileria noastră de mînă la șold.

„La lucru”, a ordonat generalul meu, și a zbughit-o afară printre cîrduri de gîște și orătănii gîgîitoare care credeau ca șoseaua le aparține.

„Pe toți dracii”, gîndeam. E vreme de rugăciune. Îl cunoșteam pe generalul meu și știam prea bine de ce e-n stare cînd e prost dispus.

Imediat după împrăștierea păsărilor ne-am suit în mașina Statului Major și-am pornit-o prin satele întunecate cu emblema noastră divizională pe aripa din față și crăpăturile albastre pe faruri, astfel încît nimeni să nu se îndoiască de cine va să vină. Generalul a bombănit tot drumul. „Lăudat fie Domnul atotputernic și pace-n lume”, gîndeam eu.

Generalul meu se hotărîse să-i inspecteze pe trîntorii staționați peste tot prin cartierele civililor. Am nimerit peste închisoarea divizională ca un foc de artificii de Crăciun cu efect întîrziat. Gardienii jucau cărți cu prizonierii și armele le spînzurau prin cuierele de dincolo, din latrine. Ar fi trebuit să-l auziți pe generalul meu și să-i vedeți pe prizonieri și pe gardieni țopăind ca niște gîndaci de bucătărie pe o plită încinsă. După ce toți au fost vîrîți în celule, am primit ordin să încui ușile și să le nituiesc. Cînd i-am înmînat cheile generalului meu, le-a azvîrlit cît a putut de departe, în capătul celălalt al unui morman de gunoaie.

În final le-am demontat pistoalele-mitralieră și-am împrăștiat piesele peste întreaga Westfalie, în așa fel încît să aibă frumușel de furcă în clipa în care li se va ordona să prezinte armele la control. Da, da, generalul meu se pricepea să facă din civili niște imitații acceptabile de soldați.

În următorul loc în care am aterizat, ofițerul de serviciu a apărut în pijama și-n papuci de casă. Generalul meu a făcut un tărăboi grozav.

„Inamicul e la marginea orașului, răcnea el, mai să-l împungă pe ofițerul somnoros în față, cu nasul său borcănat. Inamicul e pe cale să pătrundă în oraș”, repeta.

„Asta nu-i prea bine”, murmura maiorul, întinzîndu-i generalului meu un „deschizător de ochi” cu coniac.

„Dragul meu, n-ai priceput că dușmanul a sosit aici cu avangarda blindată gata să te înțepe în fund?” spunea generalul meu cu un calm zdrobitor.

„Păi atunci cred că nu ne mai rămîne de făcut decît un singur lucru. Maiorul zîmbea în vreme ce-și trăgea nădragii de pijama pîn-la piept. S-o ștergem de-aici înainte de-a fi făcuți ferfeniță! Dar ce l-a găsit pe dușman să dea buzna încoace?”

De data asta ne-am ieșit practic din cizmele noastre de călărie. Ne-a căzut monoclul de campanie, care s-a făcut țăndări, dar, slavă Domnului, aveam mereu cîte unul de rezervă în buzunarul nostru de la piept.

„Dă alarma!” răcnea generalul meu, turbat.

„Prea bine, *Herr General*, să trăiți!” i-a răspuns maiorul, ieșind cu pas tărăgănat și așezîndu-și pe țeastă casca de tinichea. Apoi și-a ițit capul pe poartă și a zbierat de trei ori „Alarmă!” pe ulița adormită.

O vreme nu s-a întîmplat nimic, dar pe urmă telefonul s-a pornit să sune cu furie. Generalul meu a ridicat receptorul și o voce furioasă a vrut să știe cine era idiotul care a strigat „Alarmă” în puterea nopții.

„Eu! urla generalul meu în receptor. A fost ordonată o alarmă fiindcă ne-au înconjurat parașutiștii!”

„Trebuie c-ai halit o cizmă veche și ți-a căzut greu la stomac, se rățoi vocea de la celălalt capăt al firului. Du-te și te culcă, băi idiot obsedat de război, și ai răbdare cu porcăriile alea pînă la ziuă. Nici un parașutist în toate mințile n-ar ateriza aici, doar nu facem nimănui nici un rău.”

Generalul meu a aruncat dezgustat telefonul și l-a pironit pe maior cu o privire distrugătoare, generalicească.

„O să mai auzi tu de mine” i-a făgăduit, sumbru.

„Prea bine, *Herr General*, să trăiți!” piuia maiorul, ducînd la cască mîna care nu trebuia. De-abia în momentul ăla realizase cine era oaspetele din fața lui.

„Ce individ fără coloană vertebrală! șuiera generalul meu în timp ce năvăleam într-un alt sat. O să-i pară rău că nu l-au vizitat cu adevărat parașutiștii în locul nostru.”

Ca niște emisari din alte galaxii, ne-am năpustit asupra unui

cantonament în care se adăpostise de răcoarea nopții un regiment de pușcași și soilea în paturi țărănești lătărețe.

O prăjină uscată de *Feldwebel* cu casca pusă de-a-ndoaselea pe cap tușea un fel de raport. Tocmai cînd se gîndea cam ce-ar mai putea fi de raportat, și-a dat seama că uitase să strige: „Atențiune!" Netrebnicii zăceau care-ncotro, sforăind cu capetele pe mese, durîndu-i undeva de serviciul de gardă.

„Dă alarma, ce mai aștepți?, țipa generalul meu. Inamicul e pe cale să pătrundă în oraș!"

„Cum?" grohăia înspăimîntat *Feldwebelul*, suflîndu-i generalului în nas un damf de șnaps ieftin. „Cum?" a repetat caricatura de soldat, scărpinîndu-se vehement în fund.

„Sună alarma, imebecilule!" a țipat din nou generalul meu, băgînd în sperieți mîța companiei, care trăgea la aghioase după sobă. A sărit drept în sus și a aterizat țeapănă pe patru labe.

„Servus, *Herr General*, să trăiți!" mieuna ea.

Prăjina s-a apucat să gîndească atît de intens încît i s-a boțit casca. A înșfăcat centironul și pistolul care spînzurau de-un cîrlig, s-a dus la unul dintre „frumoasele adormite" și s-a apucat să-l zgîlțîie!

„Herbert, chirăia el! Trezește-te, fir-ai să fii!"

„Cară-te" i-a răspuns Herbert, trimițîndu-i un pumn somnoros.

„E important, Herbert! Hai! Scoală! îl implora prăjina. Du-te și dă-i o pauză comandantului, și spune-i că i-a sosit dușmanul cu tancuri și cu tot felul de fierăraie!"

Ar fi trebuit să-l vedeți pe generalul meu! Arăta de parcă ar fi fost bătută echipa sa favorită de fotbal, urmînd să facă din clipă în clipă o criză germană de apoplexie. Fața i s-a înverzit și apoi i s-a învinețit. Timp de cîteva minute n-a fost în stare să articuleze pur și simplu nici un cuvînt, lucru neobișnuit la el. Dar imediat i-a revenit vocea sa răzbunătoare.

„Sîntem în război, nenorocitule", răcnea el. Presupun c-a fost auzit pînă-n sudul Franței. Îndată vor sosi tancurile inamicului și ne vor smulge carnea de pe oase. Dă alarma! *Stufe 3*[4], omule, fir-ai tu să fii!"

„Am înțeles, *Herr General*, să trăiți", bălmăjea *Feldwebelul*, scărpinîndu-se gînditor în cap, pe sub cască.

[4] *(germ.)* STUFE 3: alarmă de gradul trei *(n. trad.)*

„Mișcă-ți fundul, Herbert! Sună alarma *Stufe 3*! Trezește-i pe comandanții de pluton. Spune-le că au venit englezii cu tancurile lor, și să facă bine să-și adune hanțele ca s-o ștergem pînă nu ne trezim prizonieri. Dă-i zor, Herbert! Încă n-ai aflat că-i vreme de război?"

„Pușcociul meu!" bolborosea Herbert, pe trei sferturi adormit. A întins mîna, bîjbîind, după pușca lui care atîrna de-un cîrlig lîngă fereastră, arătînd la fel de amorțită ca și proprietarul ei, dimpreună cu restul gărzii.

„Să-mi facă mie una ca asta! bîzîia generalul meu, ițindu-și din guler toată mutra sa de vultur. Sînt cu toții nebuni de legat și-și închipuie că pot trăi pe spinarea țării! *Unteroffizier* Martin, arată-le cum se dă alarma cînd inamicul bate la ușă!"

Am pus mîna pe-o „chitară", am vîrît în ea un tambur plin și am ars întreaga încărcătură. Pe urmă am schimbat încărcătoarele și, pentru mai multă siguranță, am repetat operațiunea, trimițînd o nouă salvă în direcția opusă, de-a lungul uliței.

În cîteva case s-au aprins lumini și voci somnoroase zbierau în semn de protest.

„Apără-ne, Doamne! mormăia generalul meu, scoțîndu-și monoclul nostru din ochi. Șleahta asta nu respectă nici măcar măsurile de camuflaj!"

După vreo zece minute bune, numa' ce apare un rezervist obez călare pe-o motoretă de-a armatei datată 1903.

„De-a ce dracu vă jucați, descreieraților? țipa el furios, cît pe ce să cadă din șa. Rafale de armă aici, în puterea nopții? Pe toți dracii, asta vă va duce în fața curții marțiale!"

„Fii sigur de asta, amice", scrîșnea generalul meu.

Cînd a văzut vipușca roșie și frunzele de stejar ale generalului, ofițerul în rezervă a lăsat motoreta să-i cadă la pămînt. A rămas locului ca trăsnit, într-o poziție pe care oamenii buni la suflet ar fi putut-o numi chiar poziția de drepți. Ne-a trebuit ceva timp. Ca să aflăm de la el că e ordonanța regimentului.

„Blindate inamice se apropie de zona noastră de cantonament!" a tunat generalul meu, de parcă ar fi fost Marius în persoană pe cîmpurile Raudine.

„Ce fel de blindate?” voia să știe obezul de dragon biciclist, care se chiora la noi.

„Tancuri englezești, *Herr Oberstleutnant*”, i-a rînjit Prăjina săltîndu-și centura care-i alunecase pe fund peste șoldurile sale inexistente.

„Doamne, fie-ți milă de noi!” țipă grăsanul îngrozit, mutîndu-și greutatea de pe un picior pe altul.

„Sigur c-o să-i fie, lătra generalul meu. Dar mai întîi ar trebui să te descurci singur, drăguțule.”

Tocmai atunci a sosit, legănîndu-se, și-un locotenent, înțolit cu nădragi de călărie, șlapi și-o cămașă de pijama cu dungulițe roșii.

„Comandantul vrea să știe ce dracu’ se-ntîmplă și de ce se trage în toiul nopții.”

Generalul meu s-a holbat uluit la ofițerul ciudat îmbrăcat.

„Ia spune-mi, dragule, aici e serviciu de mesagerie sau regiment prusac?” și i-a tras un perdaf locotenentului ăluia în șlapi și pijama, de te luau fiori ascultîndu-l. O, da’ strașnic spectacol a mai fost!

Cînd i s-au epuizat blestemele și amenințările, s-a îndreptat zornăind din pinteni spre un tun antitanc ce zăcea plictisit de moarte în niște boscheți. Fără să privească în dreapta sau în stînga și fără să se gîndească la urmări, a declanșat mecanismul de dare a focului și a tras de coardă.

Bum!—a tunat mașinăria de 75 mm.

„Uite cum zboară plăcinta mătușii din cuptor”, gîndeam eu în timp ce obuzul despica noaptea, șuierînd și trezind toate păsărelele germane de prin cuiburile lor pricăjite. Germania-i obișnuită să aibă de-a face cu războaiele, dar nu se-ntîmplă prea des ca tunurile să bubuie chiar la ea acasă. Obuzul a trecut la rînd prin trei case, rearanjînd puțin mobilierul. S-a oprit în depozitarul de muniție dintr-un *Panzer Spähwagen*[5]. Măiculiță, ce grămăjoară de muniție a sărit în aer! Vehiculul ăla de recunoaștere s-a risipit peste jumătate din Westfalia. Cîteva bucățele au căzut în Rin și altele în Weser. Dar rezultatul a fost că regimentul adormit a revenit din nou la viață. Cum se mai mișcau! Cei mai mulți alergau să-și scape pielea, dar cîțiva obsedați de război au vrut să riposteze. Ce priveliște i-a fost dat soarelui german să vadă cînd a răsărit în cele din urmă. Era cît pe ce să apună din nou. Ascultați

[5] *(germ.)* PANZER SPÄHWAGEN: vehicul de recunoaștere *(n. trad.)*

ce vă spun? O companie blindată a luptat eroic timp de două ore și nu s-a dat bătută decît atunci cînd casa pe care-o apăra a fost complet ruinată. Apoi au descoperit, spre groaza lor, că inamicul fusese propriul batalion de motociclete.

Exercițiul de alarmă al generalului meu s-a soldat cu opt zeci și opt de răniți și nouă morți. Doi s-au sinucis și alți trei au fost dați dispăruți. Faptul ăsta a provocat multă bătaie de cap, pînă cînd și-au dat seama că n-aveau cum să fie luați prizonieri de către englezi pentru că nu existau nici un fel de englezi. Nu era decît un fel de-a se juca al generalului meu.

„Fir-aș al naibii, oamenii ăia au dezertat în toată regula”, murmura generalul. L-a chemat pe șeful Poliției Militare, un *Hauptmann* uriaș și brutal, cu niște ochi atît de fioroși încît l-ar fi invidiat și diavolul în persoană. „Bunul meu prieten—a început el, sfredelindu-l cu privirea pe vînătorul de capete—cer ca dezertorii de sub steag și chiulangiii să fie tratați fără cruțare! Pentru asemenea gunoaie nu trebuie să existe nici un pic de îndurare. Terminați cu ei.”

Bineînțeles că prostănacii au fost înhățați. Au aterizat la Germerscheim, unde un pluton de execuție din Pionieri le-a curmat viețile lor lașe.

„Nu poți face omletă fără să spargi ouă! făcea mulțumit generalul meu pe cînd ne întorceam acasă pentru micul-dejun. Asemenea acțiuni erau pe gustul lui. Fă-i să tremure! Pune-i în priză.” Se simțea în elementul său. Nimeni nu-l putea întrece pe el, generalul meu.

După-amiază am dat o raită pe la geniști. Aruncau poduri peste rîuri și apoi le stricau din nou. Generalul meu i-a cronometrat cu trei ceasuri. Spre marea lui satisfacție, s-au spart și aici cîteva „ouă”. Un prăpădit de *Unteroffizier* s-a ales cu țurloaiele zdrobite. Îl trăgea curul prea greu în jos în clipa în care s-a rupt o macara pe care-am șterpelit-o de la francezi. Alți doi tipi s-au înecat, prinși între pontoane. Nu trupă regulată, slavă Domnului, doar personal muncitor civil. Însă generalul meu s-a mohorît oricum din cauza asta și i-a pus pe toți ceilalți, inclusiv pe subofițeri, să se tîrască pe burtă cu armele în mîinile întinse și cu nasurile în pămînt. Și-au lustruit dinții pentru toată viața. Era o plăcere să vezi cum făcea soldați din adunătura aia de maimuțe. Oamenii care-au făcut soldăție cu el n-or să uite experiența asta în viața vieții lor.

După ce ne-am croit drum și prin tabieturile de seară—obișnuiam să spunem „dineu”, fiindcă generalului meu îi plăcea să folosească expresii străine, mai ales englezești, ceea ce i se trăgea din perioada cît a fost detașat cu 11 Husari, ăia care aveau drept cîntec de regiment *Moise în Egipt*—ne-am dezbrăcat uniforma și-am tras mănușile albe pe suportul lor special. Pe urmă am intrat în uniforma noastră de garnizoană și-am plecat la biserică pentru a-i da și *Feldmarschallului* Dumnezeu ce i se cuvine. Dar cînd ne-am întors, ne aștepta o surpriză urîțică. Întreg Statul Major se foia de colo-colo. Toți urmau să plece în direcția est, și nu pentru a fi mai aproape de răsăritul soarelui.

„Se înșală închipuiții ăia în uniformă de la Cartierul General al *Führerului*, țipa generalul meu. Îi învăț eu minte. Eu poruncesc aici! Nimeni n-o să miște un deget al diviziei mele cîtă vreme mă aflu la comandă!”

Șeful Statului Major țopăia de parcă s-ar fi slobozit pe el și acum era pe cale să-și umple și nădragii. Fără un cuvînt, i-a întins o scrisoare frumos împăturită și bibilită, semnată de către Adolf în persoană. Fața generalului meu s-a buhăit brusc și falca i s-a cam lăsat peste *Crucea de Cavaler*. Șeful de Stat Major a ridicat din umeri, abătut, și s-a uitat pe geam.

„Eliberat de comandă”, a îngăimat generalul meu, plimbîndu-și din nou privirea prin scrisoare. Nu-i venea să creadă că scria ceea ce citise el.

„Pe cei pe care Dumnezeu vrea să-i distrugă, mai întîi îi orbește, a tunat el. De data asta caporalul din Boemia a întrecut măsura. Zarurile sînt aruncate!”

Ceva mai tîrziu, a vorbit la telefon cu Keitel. Avea să-i mai transmită cîteva adevăruri crunte „omului din Braunau”.

Nici n-apucasem bine să ne strecurăm în uniforma noastră de noapte, cînd a-nceput să zbîrnîie telefonul mai ceva ca o alarmă aeriană.

„Musai că-i ceva important”, a spus generalul meu, aranjîndu-și căciuliță de noapte regulamentară în așa fel încît orătania brodată cu fir auriu să fie pe aceeași direcție cu nasul său acvilin.

Era *General der Infanterie* Burgdorf, șeful personalului, care avea chef de taifas cu noi. În ierarhie, era cunoscut sub numele de Eminența Cenușie.

Generalul meu a făcut fețe-fețe și nasul său coroiat i-a devenit azuriu în timpul „taifasului”.

Nu mă-ndoiam de ce se-ntîmplă. Luase foc latrina și generalul meu avea să se aleagă cu distinsa lui ridiche frecată de mai mare dragul. După ce *General* Burgdorf a închis telefonul, am rămas multă vreme tăcuți și-am cîntărit lucrurile. Mai că auzeam un pocnet parcă venind din țeasta generalului meu. Oricum, se părea că aflase că nu întotdeauna e foarte înțelept să bați toba, strigînd în gura mare ce gîndești. O grămadă de nemți au mierlit-o din pricina asta din 1933 încoace.

Înainte de a mărșălui în țara viselor, ne-am îmbrăcat din nou uniforma noastră ușoară de serviciu și am scris scrisori.

Cînd s-a ițit și soarele să vadă ce se mai întîmplase cu bătrîna Germanie în timpul nopții, terminarăm de semnat ultima scrisorică, și totul era aranjat în mijlocul mapei de birou, conform năravului din cavaleria prusacă.

„Pistolul meu de serviciu!” a spus generalul pe un ton sever.

Am dat fuga după pistol, l-am șters iute de praf cu o cîrpă de lustruit, l-am încărcat și i-am coborît piedica de siguranță. Pe urmă i l-am înmînat generalului.

„Rămîi cu bine, *Unteroffizier* Martin—fornăia el și pentru întîia oară mi-a întins mîna. Fă-ți datoria pentru iubitul nostru *Vaterland*! Îți voi urmări progresele!”

„*Zu Befehl, Herr General*—i-am răspuns eu, pocnind de două ori din șlapi. Fie ca onorabilul nostru monoclu să rămînă nepătat!” Pe urmă și-a dus pistolul la frunte în timp ce eu salutam, în afara liniei de foc, și ne-am împușcat.

Strașnic s-a purtat generalul meu. A fost de-a dreptul fantastic, zău așa. Doar era generalul meu. Trei gloanțe au trecut prin craniul său de comandant de oști și de-abia atunci ne-a căzut monoclul. Cîtă solemnitate! De n-aș fi fost nițel abțiguit de la coniacul din care șterpelisem olecuță, cred c-aș fi plîns.

L-am dichisit frumos, i-am pus boneta pe mansardă și, după multă bătaie de cap, am reușit să-i fixez regulamentar monoclul. Apoi am alarmat Cartierul General.

Au apărut cu toții, au pocnit din călcîie și au salutat, potrivindu-și

pe fețe cutele regulamentare de părere de rău. Pînă și aghiotantul—nemernicul ăla blestemat—clătina din cap cu atîta tristețe încît toate cicatricele sale mensur[6] de pe fălci îi tremurau ca niște țipari în piftie.

Zilele următoare s-a lucrat febril la pregătirea funeraliilor generalului meu și monoclului nostru. Am inspectat cutiile de „pa și pusi" și am ales, în cele din urmă, o ditamai buturugă de sicriu dintr-un străvechi stejar german cu un șir lung de cruci de fier cioplite de jur-împrejur. A trebuit să răscolesc jumătate din Germania pînă să găsesc o perniță din catifea roșie pe care să așez dovleacul generalului. Orice s-ar spune, se descurcase binișor în două războaie mondiale și nici în viața civilă nu rămăsese chiar codaș.

Conțopistul companiei a petrecut cinci ceasuri lustruindu-ne sabia de paradă, înainte ca aghiotantul să se declare mulțumit. Aveam o sabie a naibii de țeapănă. O spadă de onoare din Leibhusaren[7]. De multe ori mi-a trecut prin cap s-o înlocuiesc cu o tinichea ieftină, marca Solingen. Un colecționar capiu ar fi băgat cu siguranță mîna adînc în buzunar pentru ea.

Mecanicul-șef al companiei a vopsit cu un spray casca de tablă a generalului meu, în așa fel încît să se răsfrîngă în ea flăcările torțelor.

Au sosit de la Berlin doi popi militari, conduși de Părintele-General. Erau cu toții blindați cu crucifixe din aur și alte trăsnăi care să-i ușureze generalului meu drumul spre Walhalla. S-a făcut tot ce era cu putință pentru a ieși o înmormîntare frumoasă. Singurul lucru cu care-am dat-o-n bară au fost suflătorii. Husarii ăia afurisiți se piteau pe undeva pe frontul de est, lăsîndu-se făcuți fărîme de către ăi de dincolo și, ce-i mai rău, tipul de la toba mare o întinsese la inamic. Și-a luat și toba cu el. Ei, o fanfară a unui regiment de cavalerie fără tobă nu face doi bani! Sper din toată inima să-l înhațe odată și-odată polițaii militari și să-l atîrne lîngă ceilalți dezertori mizerabili. Ar fi putut măcar să ne lase toba. E proprietate germană. Nu se cade să bată vecinii în ea.

---

[6] MENSUR: cicatrice facială a foștilor studenți corporați germani, în a căror tradiție intra și un duel cu spadele, duel care marca desăvîrșirea călirii fizice și morale a corporatistului, și în timpul căruia era vizată doar fața *(n. trad.)*

[7] LEIBHUSAREN: gărzile de onoare formate din husari *(n. trad.)*

Fiecare armă era reprezentată de către un *Leutnant* care făcea gardă de onoare. Erau șase. Stăteau țepeni ca niște statui în jurul generalului meu, care zăcea întins, distrîndu-se în Sala Cerească de Petreceri a Cavalerilor. Era echipat complet în uniformă, cu toate distincțiile. *Blaue Max*[8] și *Crucea de Fier* cu furculiță și cuțit[9] iar în picioare avea cizme din piele fină, cu pinteni de argint. Vă spun eu că era cel mai nostim cadavru pe care vi-l puteți imagina. Îmbrăcat cum era, generalul meu ar fi putut zbura drept în Walhalla pentru a porni un exercițiu de alarmă care să încingă la roșu dușumeaua raiului sub tălpile îngerilor.

Tevatură mare a fost însă cînd a venit vorba de încălțămintea pentru cap. Eu voiam să-i pun casca sa de oțel. De-aia o și dădusem la vopsit. Însă aghiotantul prefera cascheta de garnizoană cu frunze de stejar și cu tot tacîmul.

„Căștile de oțel nu se potrivesc la uniforma de paradă!" zbiera el, schimonosindu-și înspre mine cicatricele sale mensur.

Copanele i se mișcau precum un Howitzer la foc automat. Era atît de furios încît ar fi fost în stare să spargă nuci de cocos cu fundul și să înghită miezul pe unde nu trebuia. Printre picături îmi destăinuia ce crede el despre mine. Îmi venea să-i reped una în bot, dar nu merita. Era *Rittmeister* și m-ar fi putut vîrî la beci cît ai clipi dacă i-aș fi ras o labă.

„Lovi-te-ar toate molimele din țara asta! șuiera el. Dacă te-aș vedea agățat într-o capcană pentru urși, te-aș lăsa acolo să crăpi. Să știi, Martin, că te-așteaptă o soartă cumplită. De îndată ce generalul va fi în pămînt, o să-ți iei valea spre frontul de răsărit atît de repede încît vei stîrni în urmă nori de praf. Și-o să găsesc cea mai crîncenă și mai mizerabilă unitate în care să te trimit! O unitate care operează în spatele liniilor inamice în uniformele lor și face toate lucrurile care sînt interzise prin convențiile de război. Cred c-ar fi tocmai ce-ți trebuie. Fii pregătit, Martin, nici chiar mintea ta bolnavă nu poate concepe ce le fac rușii porcilor de țeapa ta dacă-i prind ascunzîndu-se în uniforma lor!"

„O, dar știu ce le fac, *Herr Rittmeister*, să trăiți! Pentru început te

[8] POUR LE MÉRITE: înaltă distincție din timpul Primului Război Mondial. *(n. trad.)*

[9] *Crucea de Fier* cu frunze de stejar și spade: cea mai înaltă distincție militară germană. *(n. trad.)*

gîdilă nițel la boașe cu un baros strașnic. Pe urmă îți vîră un fir electric în găoază în așa fel încît limbricii îți joacă bătuta în jurul hemoroizilor pînă să apuci tu să zici of! Și eu am trecut de cîteva ori prin asta, domnule, dar pînă acum se vede treaba c-am avut zile. Oricum, țin să-i mulțumesc domnului *Rittmeister*, să trăiți, pentru toate urările sale călduroase și să-mi exprim speranța că ne vom reîntîlni cu bucurie în groapa comună a eroilor."

Își unduia înspre mine cicatricele sale mensur ca pe-o traistă cu șerpi. Semăna cu un mistreț avortat. Doamne, ce tămbălău a putut face, pînă cînd a venit șeful de Stat Major și i-a spus să-și țină gura.

„Dacă nu te oprești, o să-l trezești pe general", l-a prevenit el.

Generalul meu zăcea acolo întins și-l durea în fund, în vreme ce întreaga garnizoană trecea pe lîngă el să-i spună pa și pusi. Veneau de aproape și de departe, își pocneau călcîiele, zornăiau din săbii și stăteau cu capul aplecat. Unii dintre ei boceau, chipurile, ca să ne dăm noi seama cît de tare îl iubiseră ei pe generalul meu. Niște mincinoși și prefăcuți cu toții. Nu era unul care n-ar fi fericit dacă l-ar vedea pe generalul meu perpelindu-se în suc propriu în iad.

Dimineața, a apărut și artileria cu un afet de tun cît toate zilele și cu șase cai negri. Se urlau comenzi, săbiile au fost îndreptate spre pămînt și steagurile au coborît în bernă. Șase ofițeri țopăiau ritmat spre generalul meu care arăta minunat și scump în cutia lui de vampir.

„Procesiune funerară! În-ce-eeet îna-iii-nteee marș!" chirăia șeful de Stat Major. Și-am pornit-o spre biserica de garnizoană.

Am dat să mă sui în mașina de Stat Major, dar la volan se afla un îngrămădit. Eu fusesem pus pe liber.

„O să te halesc pentru asta cu prima ocazie!" i-am făgăduit eu prostește. Era *Feldwebel*, cu toate că nu era decît infanterist.

„Tu poți să te tîrăști, făcea aghiotantul. Crede-mă c-o să-ți intre-n sînge."

„Rahat! gîndeam eu. Ne-om întîlni poate pe frontul de est!"

În biserica garnizoanei ardeau niște lumînări obeze de cîte doi metri înălțime, și fanfara infanteriei cînta niște marșuri leșinate de părere de rău. Era ceva de Goethe sau Chopin. Nu știu ce se cînta, dar în orice caz ceva foarte trist. Dac-aș fi fost în locul generalului meu

și ar fi trebuit să decolez spre Walhalla, aș fi poruncit să mi se cînte ceva săltăreț și aș fi adus un negrotei din America să-i zică un solo. Un blues, asta-i o treabă care-ți merge la inimă. Așa ceva îți dă fiori cînd ești pe ultimul drum!

O droaie de indivizi în uniformă și în civil mișunau într-un dans războinic în jurul uniformei de lemn a generalului meu. Pînă și Marina era de față. Și cîțiva japonezi cu ochi teșiți. Dacă nu ne-ar fi fost impus războiul, ar fi fost și ruși, și englezi. Cu toții erau amici de-ai generalului meu.

Peste cutia de vampir a fost întins steagul de război. Deasupra trona pernița roșie de catifea. Făcusem rost de ea de la o babă din Bielefeld. Îi slujise pisicii ei drept culcuș. Bostanul generalului zăcea pe ea în toată splendoarea lui. Spada de onoare și casca de oțel străluceau precum rahatul de mîță în lumina lunii unei nopți de primăvară. Iapa generalului meu, Magda, fusese și ea invitată la petrecere.

— În biserică? intervine Bătrînul uluit.

— Nu, fir-ar să fie. Ea rămăsese afară la taclale cu cele șase gloabe de la artilerie.

Pe urmă s-a pornit spectacolul propriu-zis. O gardă de onoare din *Panzer-Grenadieren* și-au îndreptat tunurile către cer și-au slobozit o salvă către Walhalla. Am înțeles că era semnalul pentru deschiderea porților raiului, ca să aibă generalul meu loc de-ntors cînd o ajunge acolo. După ce steagurile au coborît în bernă, orga s-a pornit să cînte la limita de sus a decibelilor. Urla și hîrîia în asemenea hal încît și cel mai mare prostănac de față trebuie c-a priceput că înmormîntarea unui general e o afacere cît se poate de solemnă.

Apoi s-a trezit vorbind preotul militar. Zicea ceva despre Dumnezeu și s-a apucat să explice cum că Domnul a fost prusac de cînd se știe și că de-aia e el mereu de partea noastră. S-a îmbîrligat nițel și-a făcut o varză din Dumnezeul englezilor și din ăsta al nostru. S-au găsit și unii care să mormăie. Într-un război mondial e lucru grav să fraternizezi cu Dumnezeul celor de dincolo.

— Așa e, se bagă Porta în vorbă, unde am ajunge dacă jumătate din tolomacii de nemți ar sporovăi noaptea cu Dumnezeul englez, iar scoțienii s-ar închina tipului german? Ce harababură ar ieși dintr-un răzbel mondial în care s-ar întîmpla așa ceva!

— Preotul militar a trecut la mustață pe lîngă înalta trădare cu sporovăiala sa despre Dumnezeul englez, continuă Gregor. Pînă cînd Părintele-General l-a gonit pe dobitoc de la altarul Ăl-de-Sus-ului german. Cred că la ora asta e pe undeva pe frontul de est și-a uitat cu totul de Dumnezeul englez.

Episcopul ăsta al armatei i-a dat cu adevărat generalului meu ceea ce i se cuvenea. Am știut dintotdeauna că sîntem grozavi, dar niciodată n-am bănuit să sîntem chiar atît de grozavi pe cît ne-a înfățișat Părintele-General:

„Fie ca generalul să viețuiască în amintirea poporului german asemenea destoinicului și devotatului conducător de oști care-a fost" trompeta pilotul ceresc, prăvălindu-și pumnul pe muchia amvonului. „Generalul a fost iubit de către oamenii săi; l-au urmat la bine și la rău și au murit la picioarele sale zîmbind."

Eu i-aș fi putut spune cu totul altceva. Păi de i-am văzut eu dînd ortu' popii, nu rîdeau. Nu, ăia rînjeau, arătîndu-și dinții!

„Cea mai frumoasă moarte pe care-o poate avea cineva—cîrîia țîrcovnicul ăsta valoros—e atunci cînd cade în luptă pentru *Vaterland*. Generalul care pleacă din rîndurile noastre pentru a mărșălui sus și a se alătura marii armate din cer a fost încă din fragedă ucenicie o rază de lumină pentru tineretul german, un războinic neînfricat și exemplar."

Mai bine de-o jumătate de oră i-a tot dat înainte despre minunata moarte, draga de ea. Pe urmă i-a venit rîndul următorului țîrcovnic militar. Ăsta era un fel de *Hauptfeldwebel* al popilor.

„Să ne rugăm! zbiera el cu o voce care-ar fi jumulit penele de pe aripile tuturor îngerilor din cer. În genunchi pentru rugăciune! Jos căștile!"

Așa c-am îngenuncheat, cu muchia dindărăt a căștilor noastre de oțel plasată regulamentar lîngă al treilea nasture al tunicii de sus în jos, conform Regulamentului Armatei, paragraful serviciului militar religios. Un *Feldwebel* și doi *Obergefreiteri* au fost scoși la raport de către aghiotant pentru că au rîs în timpul poziției pentru rugăciune.

„Amin!" a tunat preotul.

„Ridicați coșciug!" a ordonat șeful de Stat Major. Șase locotenenți și-au scuipat în palme, au săltat cutia de adio pe umeri și-au pornit împleticindu-se afară din biserică.

Ningea. Fără-ndoială că Dumnezeul german voia să-i amintească generalului meu de afurisita Rusie, unde-a luat-o de cîteva ori pe coajă primul său corp de armată. Afetul de tun s-a urnit cu generalul meu pe el, dar nu-l putea duce pînă la groapă. Vedeți voi, cimitirul bisericii garnizoanei se afla pe coama unor dealuri. Acolo, sus, erau îngropați cei mai mari granguri ai nemților. Unii dintre ei aveau în pardesiele lor din scînduri și cîte-un baston de mareșal. Dar cei șase cai nu erau de ajuns pentru a trage afetul pe coasta abruptă. Magda era singura care făcea față. Se strofoca, înaintînd, dar cu un concert întreg de gîfîieli și fornăituri. Din cînd în cînd mai trăgea și cîte-o bășină și, în curînd, întreaga procesiune funerară puțea a balegă de cal. De cîteva ori a alunecat pe copite și-a stropit cu zloată toată mîndrețea de uniforme. Tufele și sălciile plîngătoare se încovoiau sub povara zăpezii ude, și cărările abrupte ale cimitirului erau din cale-afară de alunecoase. Locotenenții care cărau lada vampirului își țineau anevoie echilibrul.

„Nu putea și ticălosul ăsta cu sabie să-și aranjeze îngropăciunea într-o zi cu soare?” scrîșnea un locotenent de infanterie, furios.

„Întotdeauna a fost un rahat, un nemernic ordinar” i-a șoptit ofițerul din spatele lui, un *Leutnant* din corpul de motocicliști. „Nu ne-a dat pace cît a fost viu, și nici acum, măcar că-i mort, tot nu ne lasă!”

„Spurcăciunea Sa din iad, o să-l încingă cum trebuie”, a făgăduit un *Leutnant* de artilerie de pe partea cealaltă a sicriului.

Vulturii de marmură pistruiați se uitau indiferenți la procesiune, iar îngerii cu trăsături prusace priveau cu mîndrie în jur. În cimitirul amenajat în curtea bisericii de garnizoană, se vedea cine era cineva și cine nu era decît un fluieră-vînt. Ăștia din urmă n-aveau decît o cruce prăpădită de tinichea sau lemn. Cîte unii aveau onoarea de-a li se proțăpi o cască de oțel în vîrful crucii ăleia aiurite. Un comandant de companie avea un fel de coloană de piatră, cu o *Cruce de Fier* cioplită în ea, în vreme ce ofițerii de Stat Major erau răsplătiți cu un bolovan de granit cu orătania pe el și cu e scurtă menționare a locurilor în care-au făcut pe eroii pentru lacomul *Vaterland*. Generalii aveau tone de marmură pe mormînt și colțare colorate cu lei sau vulturi cu cele mai cumplite figuri pe care și le poate închipui cineva. Dar *Feldmarschallii* băteau toate recordurile. Blocuri uriașe de granit erau prăvălite peste ei, cu

bastoane sculptate în marmură, îngrămădite deasupra unei gigantice *Cruci de Fier*. Ce mai plimbare am tras prin cimitirul ăla de pe deal! Zăpada ne biciuia gulerul uniformei, jucîndu-se de-a era glaciară pe spinările noastre.

La primul popas pe coasta dealului, mi-am amintit brusc că generalul meu îmi poruncise să cînt înainte de-a-l fi vîrît în groapă. Am tras cîteva gîturi zdravene de șliboviță dintr-o butelcă pe care-o adusesem cu mine, pentru a intra în starea de spirit potrivită.

Un *Oberst* de la Cartierul General al *Führerului* a căzut în fund și-a luat-o la vale, alunecînd pe turul nădragilor. Cînd, în cele din urmă, a reușit să se pună din nou pe picioare și să-și deznoade pintenii, i s-a încurcat sabia între țurloaie și a picat din nou.

Mergeam departe în urma procesiunii. Așa poruncise aghiotantul. Zicea că ofițerii superiori ar suferi de insuficiență respiratorie dac-ar fi siliți să tragă în piept același aer cu mine. La cel de-al șaptelea gît de șliboviță, mi-a scăpat o rîgîitură nițel cam tare. Un *Oberstleutnant* s-a întors și m-a privit surprins. Era unul din grangurii de Stat Major cu dungi roșii pe nădragi. I-a spus ceva unui hodorog de general-maior care țopăia și el pe-acolo ca și cum ar fi avut cizmele pline cu rahat. Acum se uitau amîndoi la mine, de parcă le licărea în priviri o curte marțială. Dar pînă să apuce ei să bage hîrtie în mașina de scris și să-nceapă să dicteze, eu eram de mult în Rusia, și cine naiba e-n stare să dea de urma cuiva pe-acolo?

Civilii cu țilindru și-au scos cu toții umbrelele. Doamne, cum mai ningea! Generalul meu și monoclul nostru au ales o zi foarte urîtă pentru ultima plimbărică. Pe sub sălciile încărcate de zăpadă se-nvîrteau cîțiva tipi în pardesie din piele și pălării de fetru, care se făceau că n-au treabă. Aiurea! Pînă și-un capiu cu orbul găinii își putea da seama că ăștia erau cu ochii-n patru. Chiar și Magda generalului meu a simțit că „diavolul și Gestapoul trăgeau cu urechea”. Cît timp se mai vedeau sălciile melancolice și pardesiele din piele, nimeni n-a scos o vorbă, dar după ce am lăsat toate astea în urmă, plutea în jurul nostru un miros de spînzurătoare.

Ceva mai sus, pe cărarea abruptă, o doamnă în negru de viță nobilă, voalată, a căzut în cur. A luat-o la vale ca un bob pe cale de a

stabili un nou record mondial și nu s-a oprit decît sub sălcii, unde ăia în pardesie de abia așteptau să salte pe careva. Doamna cu voalul negru n-a mai revenit la procesiune.

În timp de treceam pe lîngă monumentul închinat războiului din 1870–1871, nu știu cum s-a făcut c-am slobozit o altă rîgîitură. Era de-a dreptul dureros, zău așa. N-ar fi trebuit niciodată să halesc *Eisbein mit Sauerkraut* înainte de-a porni în marșul pentru Walhalla.

De-abia cînd am luat-o pe un urcuș foarte îngust și abrupt, mai degrabă un fel de potecă cu trepte din bușteni foarte alunecoasă, lucrurile au început să meargă anapoda. Un locotenent de cavalerie dintre cei care purtau sicriul s-a încurcat în pinteni și-a slobozit un chiuit, după care a căzut în fund, urmat de un *Leutnant* din Geniști care mărșăluia chiar în spatele lui. Întreaga procesiune s-a oprit, întrebîndu-se ce avea să se mai întîmple și, aflați de la mine, s-au întîmplat o grămadă de chestii, și încă într-un timp record. Ofițerii cărăuși au încercat cu disperare să se agațe de cutia de lemn, dar le-a scăpat la vale, urmată de cei șase locotenenți.

„Opriți-l! Opriți-l!" țipau cu toții. Ai fi zis că generalul meu e vreun pungaș care-o șterge cu prada dintr-un magazin universal. Un general-locotenent, o mumie din 1914, care ședea și el pe-acolo, frecîndu-și gingiile știrbe una de alta, a fost luat pe sus. A tras un chiot ascuțit de parcă întregul Verdun și toată Linia Sigfried i-ar fi căzut în cap. *Pickelhaube*[10] i-a zburat în aer și n-a mai fost văzută niciodată. Probabil c-a ajuns să se bălăbăne cu vîrful înfipt în dosul sfîntului Petru. Sabia sa preistorică garnisită cu ciucuri de mătase a zburat într-o parte în clipa în care cutia cu generalul trecea aidoma unui tanc peste mumia în uniformă. Întreaga procesiune—cu văluri, țilindri și săbii de paradă la subsuoară—fugea mîncînd pămîntul dinaintea fostului meu general de teamă ca sicriul care venea din înălțimi să nu le rupă oasele. În frunte era Magda, speriată de moarte de către sicriul buclucaș. Chiar și în ultima clipă, generalul meu demonstra lumii întregi că era ofițer de tancuri și-și dădea perfect seama de importanța unui atac prin surprindere. N-a schimbat viteza decît atunci cînd a ajuns în partea

[10] *(germ.)* PICKELHAUBE: cască-țepeluș, vechiul model de cască pe care o purtau nemții în primul război mondial, cu un ornament ascuțit de fier în creștet *(n. trad.)*

opusă a aleii străjuite de copaci. Noroc că era deschisă poarta cu căști înfipte în pari, că de nu, Dumnezeu știe ce s-ar mai fi putut întîmpla.

Acolo, jos, a dat strechea în cei șase cai negri de artilerie, care ședeau și se gîndeau la ce le destăinuise Magda despre generalul meu. Duși au fost, cu afet cu tot, iar cei doi vizitii care moțăiau în spinările cailor din frunte au zburat în șanț. Unde s-au oprit cele șase mîrțoage tuciurii și afetul, habar n-am, în orice caz făceau o gălăgie de toată frumusețea pierzîndu-se în zare.

Părintele-General și popii de Stat Major au înălțat o rugăciune fierbinte, în timp ce aghiotantul își frămînta cicatricele mensur și șeful Statului Major le vorbea ofițerilor însărcinați să poarte sicriul într-o manieră care i-a lămurit pe toți că se aflau deja în drum spre o unitate de linia-ntîi. Nu se cade să arunci num'așa, încolo și-ncoace, un general care-i pe cale să se așeze la masa eroilor în Walhalla!

„Ăia țineau pardesiul din scînduri cum ar ține-o o călugăriță pe-a unui marinar", i-am spus unui *Feldwebel* de infanterie care stătea umflîndu-se de rîs lîngă mine.

Aghiotantul ne-a tras un perdaf și ne-a făgăduit c-o să aflăm noi cine-i el. Un cărăuș de rezervă de la tancuri a luat locul pîrlitului de artilerist. Ăla-și rupsese piciorul și mai zăcea și acum gemînd într-un boschet.

„Ridicați coșciug!" a ordonat șeful de Stat Major. „Procesiune funerară! În-cee-eet, înaiii-iinte marș!" Și iar a luat-o alaiul din loc, cu regulamentarele mutre triste ordonate. Toboșarii fanfarei de infanterie au răpăit chestia aia: *Argonner Wald um Mitternacht*[11]. Puteai auzi pur și simplu toate scheletele de militari înălbite zornăind în morminte în poziția de drepți!

Chiar și mort, generalul meu își demonstra gustul desăvîrșit. El însuși pusese la cale întreaga înmormîntare și, cu siguranță, avea să fie o ceremonie de pomină. Doar una singură auzisem c-ar fi fost mai reușită. Era vorba de funeraliile unui amiral, în timpul cărora s-a rupt un pod în două și întreaga procesiune—cutie, marinari și toată șleahta—a căzut în Kiel Kanal. Cinșpe dintre ei s-au înecat și amiralul a navigat pînă în golful Kiel. Acolo a dat nas în nas cu un submarin

[11] *(germ.)* ARGONNER WALD UM MITTERNACHT: Pădurea Argonne la miezul nopții *(n. trad.)*

care-și făcea veacul la suprafață. Echipajul submarinului a fost atît de înspăimîntat încît a deschis focul asupra amiralului, crezînd că e vreo nouă armă secretă care vine peste ei. Amiralul s-a scufundat cu coșciug cu tot.

„Și asta se numește înmormîntare? s-a înfiorat intendentul-șef al diviziei, un *Feldwebel* obez de Stat Major. E mai degrabă un curs de luptă, cu tot tacîmul!"

Cei din procesiune trăgeau nădejde că generalul meu și-a ales locul de veci în vîrful primului deal, dar se înșelau amarnic. După un scurt răgaz și-o ocheadă peste întinderea acoperită cu zăpadă mocirloasă, ne-am croit drum în jos pe primul deal și apoi în sus pe următorul. Pe două dintre războinicele mumii ambulante le-a lovit damblaua pe drum.

Pionierii din Landesschützen stăteau în poziție de drepți, cu lopețile pe umăr și cu fețele trase. Groapa pe care i-au săpat-o generalului meu era enormă. Un detașament special a decorat mormîntul cu crengi de stejar și flori în culorile naționale. Coroanele erau și ele imense—cea mai mare de la Grofaz. Panglica roșie de pe ea glăsuia: „*Führerul* vă mulțumește!" Părea nițel cam nepotrivit, dacă stai să te gîndești că *Führerul* însuși l-a trimis în Walhalla pe post de sinucigaș.

Procesiunea funerară s-a desfășurat conform regulamentului. Jobenurile la stînga, și uniformele la dreapta.

Iată c-a apărut din nou și Părintele-General, care ne-a schițat din degete un fel de salut. Apoi și-a ațintit între norii cenușii un ochi hotărît, milităresc și pios în același timp.

„Doamne al nostru din tării—a început el, punîndu-și degetele de pungaș pe garda sabiei—primește asta..." N-a apucat să continue. Pe măsură ce vorbea, aluneca încet în groapa generalului meu. Ofițerul de ordonanță—un pîrlit pe care-l bănuiam c-ar fi poponar—a încercat să-l salveze pe slujitorul Domnului, dar a căzut grămadă în groapă împreună cu el. „Bum!" a făcut sicriul de stejar. Generalul meu își închipuia probabil că artileria îl folosea drept țintă.

Soldații din Pionieri s-au pus pe rîs, dar au amuțit instantaneu în clipa în care aghiotantul i-a desemnat pe toți pentru serviciul pe linia frontului.

„Salut, frățioare!” i-am șoptit hăndrălăului de lîngă mine. „Ți-ai trăit a mai mare parte din viață. Bucură-te de ce ți-a mai rămas din ea!” S-a smiorcăit nițel, zicînd că totul nu era decît o imensă porcărie, iar eu nu l-am contrazis.

Părintele-General a fost pescuit din groapă împreună cu ofițerașul parfumat de ordonanță. Așa că episcopul și-a început din nou liturghia. Generalul meu fusese un mare soldat, zicea el. O pildă pentru noi toți. Întotdeauna a fost gata să înalțe un morman de cadavre pe altarul *Vaterlandului*, și eroii ciuruiți de gloanțe așteptau cu toții să-și întîmpine mărețul conducător la porțile Walhallei.

„Pun pariu că fiecare ține în mînă cîte-un ciomag zdravăn cu care să-l întîmpine” gîndeam eu nevinovat, dar, bineînțeles, n-am spus-o cu voce tare.

„Acest războinic german—urla sacrosanct Părintele-General cu o voce care băga în sperieți toate vrăbiile de prin cimitir—a fost un drept-credincios care a urmat îndemnurile Evangheliei. A fost ofițer al *Kaiserului* la fel cum a fost și al *Führerului*. O, Isuse Hristoase—bălmăjea el mai departe, salutînd—îți încredințăm acum un soldat, un om de oțel care n-a pregetat să execute dificilele ordine încredințate lui de către Supremul Comandant al războaielor. O, Doamne, primește-l ca pe eroul care este!”

Toți generalii au încuviințat mulțumiți. Șeful Statului Major zornăia aprobator din sabie, iar aghiotantul și-a arătat dinții într-un rînjet, mutîndu-și cicatricele mensur pe dreapta.

„Pe bune că Dumnezeul germanilor va avea ce vedea cînd îl va întîlni pe generalul meu—gîndeam eu. În scurtă vreme, întregul paradis va fi transformat într-un poligon de manevră pentru tancuri, cu tot tacîmul. Dumnezeu și cu fi-su vor căra ținte și vor face pe marcatorii, sfîntul Petru va ține cronometrul și sfîntul Pavel va răspunde de muniție, ca să n-o șterpelească îngerii. Ei, oricum, știu măcar cum îmi voi petrece timpul în sferele cerești.”

— Cum? întreabă Bătrînul fără să înțeleagă.

— E limpede, rînjește Gregor. Voi fi din nou șoferul generalului meu, se-nțelege, și, de îndată ce voi da ortu’ popii, voi fi avansat la gradul de *Feldwebel*. Că veni vorba, înainte de-a mă întoarce pe front, am

subtilizat steagul diviziei. Generalul meu va fi încîntat cînd voi apărea cu el în calitate de mort. Sînt sigur că mă va ierta chiar și numai pentru faptul că odată l-am spălat și l-am călcat.

„În genunchi pentru rugăciune!" ne-a poruncit Părintele-General, și ne-am pus cu toții pe rugat. Aghiotantul însă tot a reușit să înhațe vreo cîțiva bicicliști care nu se rugau și se distrau vorbind despre un joc de-al finlandezilor, numit jocul „de-a grenada". O droaie de finlandezi formează un cerc și unul din ei trage cuiul de siguranță al unei grenade. Pe urmă și-o aruncă din mînă-n mînă, iar nătărăul în a cărui mînă explodează a pierdut. E un joc foarte palpitant, dar trebuie să fii finlandez ca să te pasioneze.

Blestemînd pe înfundate, Pionierii au reușit, în cele din urmă, să scoată iarăși sicriul din groapă, în așa fel încît să poată fi coborît cum se cuvine, cu răpăit de tobe și hîrîit de goarne. Ta-ta-ta-ta! Dar în ziua aia totul mergea pe dos. Goarnele înghețaseră bocnă și tot ce-a mai ieșit din ele au fost cîteva sunete guturale, așa cum fac cucuvelele. Le-au speriat de moarte pe ciorile din cimitir.

Șeful de Stat Major șuiera ceva crîncen, și sărmanii muzicanți au primit ordin să-și schimbe goarnele cu grenade și puști. Pe front și cu ei!

Ei, dar s-au găsit și niște goarne calde din care se putea trîmbița, și hop în groapa rece cu generalul meu, pe ritmul lui *Alte Kameraden*. Totul părea că merge de minune pînă în clipa în care un dobitoc de locotenent de infanterie a dat să-și frece palmele pentru că-l rosese funia.

„Zdrang!" și cutia a căzut în groapă într-un capăt. Partea proastă era că acel capăt s-a desfăcut și-a apărut mutra palidă a generalului meu privindu-ne cu reproș prin coșciugul crăpat. Uluitor era însă faptul că monoclul nostru îi rămăsese la ochi. Se vede treaba că folosisem un adeziv de calitate.

Cîțiva din brigada cu jobene și voaluri și-au făcut cruci și Părintele-General le-a tras o praftură popilor de Stat Major, ca și cum ar fi fost vina lor că sicriul crăpase.

Din nou au fost nevoiți Pionerii să sară-n groapă și să-mi scoată generalul la lumină, în timp ce se repara sicriul. L-am întins deasupra unui monument de granit închinat nu știu cărui loc în care sîngele german cursese șuvoaie.

Trei tîmplari din Geniști, comandați de-un supraveghetor al lucrărilor de campanie au apărut agale într-un Kübel. I-au împroșcat cu noroi pe Pickelhauben și pe ăi cu căști și țilindre lustruite. Mai întîi, supraveghetorul a trebuit să facă o schiță temeinică și la scară, în vreme ce procesiunea țopăia pe deștele de la picioare, care începeau să înghețe. Majoritatea își părăsiseră deja fețele de înmormîntare și arătau cît se poate de sictiriți. Cu toate astea, a fost o înmormîntare pe care n-aveau s-o uite niciodată.

Mi-au acoperit generalul cu o pătură. Părea atît de înfrigurat, așa cum zăcea acolo pe lespedea de granit, în uniforma de paradă, fără manta! L-am salutat. Monoclul nostru a licărit și-am avut impresia că sînt pocnit în țeastă. Pesemne că generalul meu mort îmi dădea o poruncă.

În cele din urmă, supraveghetorul și-a terminat planul și tîmplarii s-au apucat să dreagă cutia de „pa și pusi".

În vreme ce lăutarii de la infanterie îi dădeau înainte cu tobele, generalul meu a fost pilotat înapoi spre ultimul său Cartier General, și dintr-o dată mi-am dat seama ce-l nemulțumise. Uitasem să cînt! „O, drace!" mi-am zis și-am luat-o la sănătoasa spre căpătîiul sicriului de stejar, unde fuseseră deja puse la loc sabia de onoare și pernița cu decorații.

M-am pus pe cîntat, și-am lălăit toate cele cinci versuri despre moartea care gonește pe un armăsar negru. S-a stîrnit nițică vîlvă. Pînă și adunătura în pardesie din piele s-a tras mai aproape. Toată lumea se holba—căștile de tablă, pickelhauberii, jobenele de mătase și voalurile negre. Își închipuiau c-am luat-o razna, dar, să fiu sincer, nu cred c-am cîntat prea rău, chiar dacă eram învăluit într-un nor de șliboviță și mă cam legănam pe picioare.

Aghiotantul era gata să se repeadă asupra mea cu cicatricele sale mensur, dar am răzbătut cu bine prin cele cinci versuri. După ce-am terminat cu cîntarea, am reușit să amîn următoarea înghițitură de șliboviță pînă ce voi fi salutat și raportat înaintea sicriului deschis.

„Ordinul executat întocmai, *Herr General*, să trăiți!" Am făcut apoi o jumătate de întoarcere într-o manieră cît se poate de regimentală și l-am salutat pe aghiotantul cu cicatricele sale.

„Domnul să te aibă-n pază", i-am spus.

Ar fi trebuit să-i vedeți mutra. Cicatricele îi șerpuiau ca o grămadă de țipari. Pentru o clipă am avut impresia că mă va tăia în bucățele cu sabia lui de paradă.

Pe urmă am șters-o în dosul unui gard viu și-am luat o dușcă de șliboviță ca să-mi revin.

Cîntecelul meu a produs ceva stupoare în marea procesiune funebră. Puteam auzi limpede că se vorbește de mine. Fără-ndoială că datorită cîntecului meu am trecut pe locul întîi.

„Îngro-paaa-rea!" a comandat șeful de Stat Major, dar înainte ca geniștii să se apuce să lopăteze, un *Oberst* din Cartierul General s-a dus și i-a șoptit ceva la ureche.

„Stai!" a urlat șeful Statului Major. Geniștii au aruncat lopețile de parc-ar fi fost incandescente. Fusese uitat salutul de onoare, și iar a trebuit să fie scos generalul meu din groapă.

În scurt timp, totul era pregătit, cu excepția soldaților care să tragă salva de onoare. Ăștia își luaseră tălpășița și plecaseră acasă. O ordonanță a dat fuga la barăcile grenadierilor. După o lungă și rece perioadă de așteptare, și-a făcut apariția o patrulă comandată de un *Leutnant*.

Au avut loc încă vreo cîteva accidente minore. Un *Gefreiter* a căzut în groapă și arma i s-a descărcat, rănind o doamnă voalată. A fost trimis și el pe front. În cele din urmă, a trosnit o salvă, și generalul meu a coborît în locul de veci. Geniștii au aruncat cu lopețile toată mizeria de deasupra care cădea răpăind capacul sicriului.

„Pun pariu că generalul meu își închipuie că inamicul trage-n el", gîndeam eu.

„Tată atotputernic! Veșnic Dumnezeu german! scînceau popii militari. Noi, nemții, sîntem ai tăi în vecii vecilor. Amin!"

În cele din urmă, totul s-a terminat și procesiunea a luat-o înapoi la papuc prin zăpada fleșcăită. Se gîndeau acum cu toții la o cafea fierbinte, la plăcinte calde și la băutura care să le clătească tot amarul.

Cîțiva dintre ei au alunecat în fund la coborîre, dar nimeni în afara celor în cauză n-a observat. Ceremonia funerară se terminase, iar pardesiele din piele se amestecară și ele în alai pentru a sălta orice vorbăreț ale cărui cuvinte necontrolate i-ar fi putut folosi inamicului. Nu voiau să se-ntoarcă în Admiral Schröderstrasse cu mîna goală.

Am salutat un arici german care se strecura peste niște morminte. „Domnul să te aibă-n pază”, i-am spus.

Doamne, cum mai ningea, și cum se întețise vîntul! M-am fofilat printre ăi de la Servicii. Nimeni din Statul Major nu voia să mă vadă. Eram un paria!

La ieșire am tras la *Rățoiul roșu* pentru a-mi uda nițel aparatul de cîntat, și, în timp ce aveam o discuție de înaltă trădare cu crîșmarul, am înțeles deodată că generalul meu a dispărut de-a binelea din viața mea. Între noi totul se sfîrșise. Nicicînd nu-mi va mai freca ridichea pentru c-am spălat și-am călcat steagul, sau pentru orice altceva între două plimbări cu mașina Statului Major.

A doua zi am primit ordinul de deplasare. Aghiotantul mi l-a înmînat personal.

„Pe curînd, *Unteroffizier* Martin”, lătra el ipocrit, în vreme ce mă cățăram în camionul plin cu alți candidați la moarte care-o făcuseră lată la înmormîntarea generalului meu.

— Ține-ne, Doamne, oftează Bătrînul, nu fiecare din noi are parte de-o asemenea ceremonie cînd dă ortu' popii pentru mult iubitul *Vaterland*.

Sosesc scrisori și uităm de înmormîntarea generalului! Bătrînul primește trei. Nevastă-sa, Liselotte, a fost avansată conductoare-șefă de tramvai—o slujbă mai sigură, fiindcă în cazul raidurilor aeriene sînt mai multe adăposturi prin preajmă.

Un vatman obișnuit nu este întotdeauna aproape de un adăpost atunci cînd plouă cu bombe. Toată vorbăria cu privire la alarmele aeriene pornite din vreme e doar o propagandă. În general, sirenele nu se pornesc să urle decît dacă încep să cadă bombele și, dat fiind felul în care se execută bombardamentele în ziua de azi, nu prea ai șanse să ajungi viu într-un adăpost. Cîndva aruncau bombele la întîmplare, acum își aleg o zonă și-o fac una cu pămîntul. Pînă și șobolanii sînt exterminați. Heide descoperă uluit că are și el o scrisoare.

— *Heil Hitler*! murmură el solemn cînd află că e de la *Gauleiterul* Renaniei în persoană. O ridică deasupra capului pentru ca noi să putem vedea vulturul supradimensionat, strălucitoarea emblemă a Partidului. Cu pioșenia unui Papă, răsfoind Biblia, Heide deschide plicul.

— În sfîrșit! În sfîrșit! jubilează el. Mi-au dat *Vulturul Negru*! Și tocmai la timp!

— Vulturul Negru? întreabă Porta. Unde naiba o să ținem noi un vultur?

— Idiotule! scrîșnește Heide. E o distincție a Partidului, și încă una dintre cele mai înalte. Ridică triumfător documentul în fața nasului lui Porta. Ce zici de asta? Ți-ar plăcea și ție una, așa-i?

— Nu, mulțumesc, face Porta. M-ar putea costa o spinare frîntă cînd ar veni vecinii, și Adolf cu partidul său ar fi deja pe linie moartă.

— Te previn! șuieră Heide, aidoma unei pisici furioase căreia i s-a călcat pe coadă. Cu ordinul ăsta nu mai închid ochii la nimic. Oricine va insulta Partidul va fi raportat!

— Ai primit și „legumele”? se interesează Micuțul, curios.

— Nu, alea sosesc prin regiment, se fălește Heide. Mă va decora comandantul în persoană.

— Am auzit că nu mai pridideșc cu fabricarea medaliilor și ștanțează la ele zi și noapte, rînjește Porta. Douășcinci de mărci suta de chile de decorații, și *Gauleiterii* le distribuie cu lopata.

— *Obergefreiter* Creutzfeldt! strigă furierul, azvîrlindu-i Micuțului o scrisoare.

— Fir-aș al dracului! exclamă Micuțul ținînd scrisoarea de parc-ar fi o grenadă cu cuiul scos și adulmecînd-o bănuitor. Cine, Doamne, iartă-mă, e destul de capiu să-mi scrie mie?

— Poți să afli de îndată ce-o deschizi, rîde Porta.

Micuțul își vîră un deget grosolan și jegos în plic și-l rupe neîndemînatic, despăturind teancul unsuros de hîrtie dinăuntru. O vreme stă și privește mîzgăleala de creion de pe hîrtia ieftină.

— Ia citește-mi-o cu voce tare! face el, întinzîndu-i-o Bătrînului. Mi-e cam slabă vederea astăzi. Tot rahatul din aerul țării ăsteia comuniste îi strică omului ochii.

Bătrînul își umple flegmatic pipa cu căpăcel de argint și-și plimbă ochii peste rîndurile scrise mărunt. Clatină din cap.

— Ce familie mai ai și tu!

— De la cine-i? vrea să știe Micuțul, privind scrisoarea.

— Soră-ta, răspunde Bătrînul, începînd să citească cu glas tare.

Obergefreiter încărcător
Wolfgang Ewald Creutzfeldt
FPA nr. 23 645
Forțele de Apărare Germane
Rusia

Dragă frate,

Să nu-ți închipui că te am la inimă fiindcă încep scrisoarea cu dragă și frate. Ești un bețiv, Wolfgang, toată lumea spune asta. Îți scriu ca să știi că n-ai nici un motiv să fii fericit, crezînd că sora ta mezină Emilie Luize Bock fostă Creutzfeldt a fost omorîtă de către gunoaiele pe care englezii și ceilalți Untermenschen le aruncă în prezent asupra Hamburgului.

Mămica e și ea vie. Fii sigur că nu vrea să mai știe de tine, și eu nu trebuie să-ți transmit nimic din partea ei. Știu cît ție de greu să citești o scrisoare. Așa că p-asta ți-o scriu foarte încet, ca să poți ține firul cînd o-i citi-o. Aștept să-mi vină înapoi, ca să știu că ești mort.

Ești un porc ordinar, asta ești. Toată lumea spune că în Rusia bătălia-i crîncenă și cu toții au cîte un mort în familie. Mămica era sigură c-o să fii și tu aruncat în aer de unul din obuzele care tot zboară pe-acolo. Dar ca de obicei ne tragi în piept. N-am uitat ziua în care ai șterpelit toți banii din contorul de gaze și au venit caraliii din Davidstation împreună cu ăla de la gaze și au vrut s-o aresteze pe mămica.

Am fost foarte dezamăgite află, cînd NSFO-ul care s-a mutat în muzeul costumelor vechi din dosul gării principale știi tu, clădirea aia mare cenușie cu vechii vulturi ai Kaiser-ului pe ea de unde tu și cu David ați umflat perdelele cînd am vrut să facem nițică ordine—ne-a spus că n-ai pățit nimic în război. Mămica a leșinat de dezamăgire cînd a auzit și-a plîns enorm de mult. Își făcuse socoteala că cîtă pensie va lua de pe urma ta. NSFO-ul a liniștit-o și a spus că-i sigur că vei fi împușcat în curînd și-o să capete o porție în plus de unt și cîteva cartele de pîine.

Îmi pare rău că sînt nevoită să-ți scriu scrisorica asta eu, sora ta, și să-ți spun că ești un fluieră-vînt căruia nimeni n-ar trebui să-i scrie. Dacă te vei mai întoarce vreodată la Hamburg și vei lua metroul spre Altona, ceea ce sper că n-ai să mai apuci, n-ai mai recunoaște locurile noastre. Ne-am mutat pe Langenhorn pe partea ailaltă a cazărmii SS. Acolo se-ntîmplă mereu o grămadă de chestii. Dacă ne uităm pe geam dimineața

devreme îi vedem cum împușcă trădători și alții, de-i omoară. Cînd nu-s trădători de împușcat se antrenează împușcînd figuri din carton și aici foarte bine că-n felul ăsta nu mai avem nevoie de ceas deșteptător ceea ce-i bine pentru că al nostru ăla vechi s-a oprit și nu mai merge. Se apucă să tragă în fiecare dimineață la cinci și la ora aia ne sculăm.

Eu tot mai fac curățenie prin trenuri și călătoresc pe gratis în timp ce curăț. Am fost făcută curățătoare secundă pe liniile ferate ale statului clasa doua și am o panglicuță albastră pe umăr. Acum am voie să mănînc cu ăia cinci care lucrează în vagonul poștal.

Săptămîna trecută am fost la Düsseldorf. Am pus-o cu unul din corpul de aprovizionare care mi-a dat douăzej' de mărci ca s-o facem. Am intrat în closetul de clasa-ntîi. Nici nu-ți vine să crezi ce elegante sînt. Herbert Bock, bărbată-miu și cumnată-tu, pentru că trebe să-ți spun din partea lui că nu te recunoaște de cumnat—așa să știi. Sînt atîtea pete în dosarul tău că nu faci parte din țeapa oamenilor cumsecade. E, oricum, bărbată-miu Herbert Bock are o nouă slujbă cu o uniformă cu două steluțe pe guler și o caschetă albastră ca de marinar cu o panglică pe ea și cu mulți oameni sub el. Are grijă de un cimitir. Nu-i mult de lucru chiar dacă e singurul de acolo. Toți oamenii cu care a lucrat au fost chemați și s-au dus să ajute la cîștigarea războiului.

Îți mai amintești de Egon Șchiopul? El e ăla cu care tu și David al lui blănarul jidan erați mereu împreună pe stradă și făceați ilegalități care nu era voie. A făcut rost de o slujbă nouă la berăriile Hansa și pe urmă a murit. Ziceau că s-a îmbătat de moarte. A amețit uitîndu-se într-unul din butoaiele alea mari cu bere și-a căzut înăuntru. Dar nu s-a putut abține niciodată de la băutură. Ăia zic că berea-i mai bună de cînd a căzut Șchiopul în ea.

În viața ta n-ai văzut atîta ploaie cîtă am avut în Hamburg în ultimele nouă săptămîni și trei zile și toate accidentele care s-au întîmplat. Iată-le. Elba s-a umflat și-a trecut peste linia roșie și asta-i din vina voastră și a amicilor tăi. N-aveam bărci de salvare. Pe toate le-ați luat cu voi în Rusia. Nu-i corect să luați totul cu voi în Rusia și noi acasă să ne descurcăm fără. Și noi sîntem nemți și la fel de breji ca și voi soldații. Führerul spune tot timpul că noi sîntem un Herrenvolk. Pe bune. Îmi dau seama că Germania e găoaza universului, și ca mine

gîndesc mulți. Să fiu sinceră cu tine, Wolfgang, tu ar trebui să te ridici și să arăți că-n tine e și ceva bun. Spunele tovarășilor tăi să oprească războiul ăsta prostesc. O puteți face, numai să vreți. Preotul a spus că ați putea. Îl știi tu, individul care bate cu cuvîntul pe la uși. Nu țin minte cum îi zice. Ceva străin dar oricum cui îi pasă. L-a săltat Stadthausbrücke 8, așa că n-o să mai vedem sau auzim cuvintele sale din Biblie. Dar a fost o nebunie din partea lui să fie trădător. Führerului nu-i place așa ceva.

Acu' cîteva zile, eu și Emma am găsit una din hîrtiile alea secrete pe care n-ai voie să le citești, da' noi le-am citit oricum. O persoană om e și ea la urma urmei. Zicea acolo că soldații germani ar trebui doar să meargă să se facă prieteni cu rușii și tot războiul mondial ar fi gata. Dar să nu te audă nimeni din partid că spui asta. Acum nu mai apar hîrtii secrete. Ăia care le scriau au fost culeși și ei de către Stadthausbrücke. Li s-au rupt picioarele înainte să fie împușcați. Tare trebuie să doară să-ți rupă picioarele. Mai ții minte cînd mi-am rupt eu deștul mic? A durut tare și cred că-i mult mai rău să-ți rupi un picior întreg. Aici trebuie să-ți ții limba în frîu dacă nu vrei să ți se rupă picioarele și să ți se taie capul după aia. O să am grijă să spun la toți Heil Hitler. Atunci n-o să poată spune că nu-s devotată.

Aici la Hamburg se întîmplă tot timpul cîte ceva așa că nu ne putem plînge că ne plictisim. Noaptea trecută am avut cinci alarme și familia Martens care locuiește în Altona a primit o bombă drept în mijlocul patului. Au avut noroc fiindcă după o oră a venit Gestapoul să-i salte. Au fost foarte furioși că nu au avut pe cine sălta. Englejii ar fi trebuit să fie mai grijulii.

Surioara noastră Eva zice și ea că-i mai bine să fii mort decît să te ia Gestapoul viu și surioara noastră știe ce spune. A ajuns foarte sus, da, da, are o slujbă unde șterge praful de pe birourile din Stadthausbrücke 8, unde vede lucruri pe care n-ar trebui să le vadă. Deunăzi a văzut pe unul care a fost interogat, așa se spune. Mai întîi i-au frînt toate deștele de la mîini și pe urmă i-au smuls unghiile de la picioare. Pe urmă l-au legat cu sîrme de oțel și au dat drumul prin el la curent electric pe care tot el trebuia să-l plătească. Eva zice că trebuie să dai socoteală pentru tot, așa că cred că-i cam costisitor să fii arestat. Pe urmă tipul ăla a căzut pe geam de la etajul patru. Trebuie că a căzut în cap fiindcă era diform și aproape zdrobit. A trebuit să plătească și geamul spart.

Surioara noastră Trudi—știi tu, aia care s-a născut la lăptărie—are un bebe dar nu-și amintește al cui e. N-a zis dacă-i băiat sau fată, așa că nu-ți pot spune dacă ești unchi sau mătușă.

Alde Baumüller din Altona au avut cununie. Am fost și noi și nu ne-am revenit din beție decît după Paști. Se însura chiriașul lor Hans Lunganul dar a venit Gestapoul după el și acum cică-i mort. Numele lui era pe afișele alea roșii care împînzesc tot locul cînd cuiva i se taie capul la Fuhlsbüttel. A fost cea mai haioasă petrecere la care am fost vreodată. Hans Lunganul n-a mai apucat să se însoare dar am avut un Polterabend minunat. Ar fi fost încîntat dacă între timp nu i s-ar fi tăiat capul. Am plecat cu toții pe biciclete la Luise de pe Reeperbahn. Noi, fetele ședeam pe cadru fiindcă nu ajungeau bicicletele la toți. Peste doi a trecut un tramvai. Au fost omorîți. Pe urmă a căzut unul cu bicicleta pe scări într-o pivniță. Și el a murit. Bicicleta lui a fost distrusă, dar din fericire pentru el era de furat. Unul dintre ei s-a înțepenit în ușa silozului de pe malul Elbei. Nu era din gașca noastră, nu era decît un spărgător de uși. Dar a avut noroc. Mergea atît de repede încît a intrat drept în silozul de pe Elba. Bițoacla lui n-avea frîne. Dacă ar fi oprit, l-ar fi omorît de viu un tramvai nr. 1, care cobora dealul de la Fischermarkt.

Pe la șapte am ajuns la Luise. Sînt sigură că era aici fiindcă tipul meu avea ceasul la mînă și-a zis că-i șapte și că-i un ceas bun care a fost al unui jidan.

Noi, doamnele, am tras la măsea șampanie și jinars. Am băut o sticlă întreagă și am fost atît de fericită că am uitat de Wolfgang și de toate celelalte necazuri. Domnii au băut Bummerlunder[12] *și bere de cînd au intrat pe ușă pînă cînd au apărut sticleții de pe Davidstation.*

Jensen din Hansa Platz 7 s-a încăierat cu mirele. Și-au scos cuțitele și mirele i-a tăiat nasul lui Jensen. Cum mai sîngera, dar noi eram atît de fericiți că nu ne păsa. Pe urmă Jensen l-a scalpat pe mire și a sîngerat și mai mult.

Pe urmă am dansat nițel și am băut niște șampanie și vin de cireșe. Apoi au pus din nou mîna pe cuțite. Emmy, cea cu ochiul de sticlă s-a ales cu urechile tăiate. Nu-i stătea deloc bine. Mirele s-a mototolit bine după ce a golit o sticlă întreagă de Bummerlunder cu bere. A luat-o razna și s-a apucat să agite deasupra capului un cuțit cît toate zilele. E un fel de străin

[12] BUMMERLUNDER: șnaps din sudul Iutlandei *(n. trad.)*

din Austria. Nu mi-o lua în nume de rău, dar dacă ar fi să-l întîlnesc pe Führer l-aș întreba de ce nu-i dă pe toți străinii ăștia afară din țară. Nu aduc decît necazuri. Dar probabil că nu ne vom întîlni nicicînd. Oamenii care ajung în vîrful copacului nu-și mai amintesc de unde au plecat.

Pe urmă au venit în galop sticleții din David. Purtau căști strînse cu curelușa sub bărbie, așa că nu i-am putut pocni în moalele capului. Ce mai bătaie a urmat. Nu a mai rămas nici un geam întreg la Luise pentru că pe acolo au ieșit o grămadă de sticleți și de oameni și toate scaunele au fost rupte, fiindcă unii au căzut prea greu pe ele. Pe urmă s-au apucat să azvîrle mesele și taburetele dar a apărut Brigada Specială și a pus capăt distracției. Bucătăria era făcută zob și nici o oală n-a rămas fără vreun cucui. Așa că ne-au arestat și ne-au dus în David și acolo am cîntat atît de tare de puteam fi auziți pînă la Landungsbrücke și oamenii veneau fuga să vadă ce-i. Ce mai mulțime se adunase.

Detectiv-inspectorul Nass ne-a făcut în fel și chip și era s-o ia razna. Afară cînta întreg Reeperbahnul și înăuntru cîntau nuntașii dar nimeni nu cînta același cîntec. Dacă nu tăceți din gură cu toții v-am terminat, a strigat detectiv-inspectorul Nass. Pe urmă ne-au luat în grupuri și ne-au interogat.

Tu n-ai nas, i-a zis domnul Nass domnului Jensen. Omul care a tăiat aia trebuie pedepsit. Asta s-a rezolvat inspectore, a zis domnul Jensen. Mirele ăla austriac a făcut-o, da-i totul pus la punct. Mădularul lui e în buzunar la mine.

Ei, ceva mai tîrziu întregul alai de nuntași s-a întîlnit în pîrnaie. N-a fost prea rău. Încă mai au și celule individuale dar nimeni nu stă singur în ele. Pușcăriile sînt atît de pline în zonă că de abia mai e loc pentru gardieni. Am primit cafea Ersatz, cu lapte praf și niște pîine militară. Două felii de căciulă cu cîte o linguriță de gem de rozincine. O grămadă de chestii erau pe acolo de care de obicei nu auzi. E, ne-au dat din nou drumul dar nu la toți. Nu știu unde au ajuns ăia care n-au ieșit dar nimeni n-a mai auzit nimic de ei de atunci. Toți cei de acasă îți trimit urări de bine și mămica zice să faci ceva viteaz pentru Führer și Vaterland. Dacă primești o medalie mare pensia de pe urma ta va fi mai consistentă după ce vei fi împușcat. Măcar atît ai putea să faci pentru mămica și nu uita că nu faci parte din familia lui bărbată-miu.

Acum la revedere

Sora ta,
Emilie Luise Bock născută Creutzfeldt
Ajutoare de măturătoare pe liniile ferate ale statului
Hamburg Altona

— Cumnatul ăla care-i însurat cu soră-mea Emilie și nu vrea să fie rudă cu mine să aștepte el numai să ajung acasă, mîrîie Micuțul orb de furie. Ar face bine să-și numere oscioarele ca să știe după aia cîte-i lipsesc!

De abia apucăm să ațipim, cînd apare val-vîrtej curierul companiei pentru a-l anunța pe Bătrînul că trebuie să se prezinte de urgență la comandant.

— Vă așteaptă o papară pe cinste, rînjește el malițios. De data asta vă veți alege cu fundurile fripte cum scrie la carte. Ordinul vine drept de sus și e plin pe toate fețele cu ștampila STRICT SECRET.

— Ce dracu' o mai fi și asta? mormăie Bătrînul prost dispus, punîndu-și mantaua de iarnă, lungă pînă-n pămînt, și aruncînd pe umăr pistolul-mitralieră.

— Limpede ca lumina zilei, rînjește Porta, scărpinindu-și cu ambele mîini pieptul de găină, locul în care păduchii sînt tentați să-și țină întrunirile. Sally de la Ministerul de Război are el grijă să apese pe toate butoanele necesare pentru a ne lansa în misiunea noastră particulară de căutători de aur. Puneți-vă lînărie călduroasă pe voi, băiețașii mei! Se va face frig, nemaipomenit de frig pînă să ajungem din nou acasă cu aurul nostru.

— Iată că se înalță cortina pentru primul act, spune Bătrînul la întoarcere. Ordinul oficial spune că trebuie să provocăm pagube, să creăm panică îndărătul liniilor inamicului și să-l aducem înapoi cu noi pe generalul Skulovski, cine-o mai fi și ăsta.

— Să creăm panică! Păi asta vom și face, spune Porta cu un rîs scurt. Dar cine naiba mai e și generalul Putorovici de care vorbesc? Oricum, putem întreba. Poate că-l știe tipul muierii mele!

— Și băgați la cap. Toată tărășenia e ultrasecretă, continuă Bătrînul. Dacă transpiră ceva, ne sînt în primejdie și capul, și gîtul. N-avem voie să vorbim despre ăsta nici măcar între noi. Ministrul de Război Sally trebuie c-o fi consumat toată cerneala din minister, punînd

peste tot ștampila STRICT SECRET. Ordinul poartă semnătura *Feldmarschallului* Keitel, numai că el nu știe treaba asta, și planul a fost pus la cale de către *Feldmarschallul* Walter Model, care nici ăsta habar n-are.

— *Cojones*! Or să ne împuște de trei ori dac-or afla vreodată, oftează neliniștit Barcelona. Dar se spune că, cu cît ești mai tupeist, cu atît mai bine pentru tine!

— Dacă trebușoara va decurge așa cum vrem noi, o să-i cumpăr o medalie mare lui Sally, urlă Micuțul, bătîndu-se fericit peste coapse.

În cursul nopții ni se distribuie uniforme rusești și pe tancuri sînt vopsite stele roșii și litere chirilice.

— Dacă pune Ivan Putorovici gheara pe noi, murim de tineri, face Barcelona sumbru.

Ninge din belșug și vizibilitatea nu-i mai mare de cîțiva metri, în vreme ce punem tancurile pe tălpi de sanie. Le vor trage caii prin liniile rusești, pentru a evita zdrăngănitul de șenile și larma motoarelor.

Polițiștii militari zeloși îi țin pe toți la distanță de transportul secret.

— Ce urît mod de a te înhăța, oftează Porta urmărind cîțiva polițiști militari care poartă pe sus un civil prea curios.

Abia după ce străbatem cale bună dincolo de malul opus al rîului, înlăturăm însemnele germane și le scoatem la iveală pe cele rusești. Pe turela Panther-ului stă scris cu litere chirilice de-o șchioapă:

MOARTE FASCIȘTILOR

— *Iob tvoiu mati*, mormăie Micuțul, bombîndu-și pieptul ca un al doilea Ivan cel Groaznic.

— Băgați de seamă. Fără pumni comuniști![13] ne avertizează Bătrînul. Cei de-aici salută ca și noi. În Armata Roșie sînt foarte sensibili la capitolul ăsta. Numai civilii își încleștează pumnii și zbiară: „Frontul Roșu!”

[13] Semnul internațional al comuniștilor era pumnul încleștat și ridicat în sus din cotul îndoit *(n. trad.)*

Wir waren einfach, weil das Volk einfach ist. Wir dachten primitiv, weil das Volk primitiv denkt. Wir waren agressiv, weil das Volk radikal ist.[1]

Joseph Goebbels

[1] *(germ.)* Am fost simpli, pentru că poporul e simplu. Am gîndit primitiv pentru că poporul gîndește primitiv. Am fost agresivi pentru că poporul e radical. *(n. trad.)*

Întîlnirea cu comisarul

Deschise capacul cutiei mecanismelor, băgă o nouă bandă de cartușe și trînti capacul la loc.

— La dracu'! făcu el. Îi auzi?

— Tancuri, răspunse servantul. Ai niște pîine? Sînt lihnit, n-am pus nimic în gură de două zile. Război afurisit!

— Azi-dimineață am mîncat ultima fărîmă, răspunde mitraliorul, și pe aia o găsisem la un cadavru!

— Nu valorăm nici cît un coltuc de pîine, mormăi servantul. Ne aleargă ca pe șobolani. Ne spun să rezistăm. Pentru ce? Pentru ca rahații ăia să-și scape propria piele?

— Ducă-se cu toți dracului, făcu mitraliorul, privind șirurile de ruine. Acum nu ne mai dau nici măcar potol. sîntem nevoiți să-l furăm de pe unde putem. E-o minune că ni s-a distribuit nițică muniție azi-dimineață!

— Așa se-ntîmplă întotdeauna, răspunde servantul, ridicîndu-și gulerul peste urechi. Muniție ne pot da, dar cu haleala-i altă poveste!

— Ce-ai zice s-o ștergem pe buhe? Acum! Să schimbăm taberele. Ivan nu poate fi atît de rău pe cît se spune. Oricum, nu poate fi mai rău dincolo decît aici!

Cei doi se ridicară în picioare, își azvîrliră mitralierele într-un rîu și se furișară înainte peste miriști.

O pușcă-mitralieră latră în rafale scurte.

Servantul fu lovit primul. Apoi mitraliorul fu aruncat peste epava unui vehicul. Un stol de ciori se ridică dintre ruine, croncănind gutural.

Vîntul fluieră lugubru printre ruinele a ceea ce fusese pînă nu demult un colhoz nou-nouț. Acum nu mai e decît o grămadă mizerabilă de ziduri năruite și bare de oțel, contorsionate grotesc. Prin preajmă zac împrăștiate cadavrele înghețate, pe jumătate arse, ale animalelor

din șeptel. Războiul a trecut peste colhoz în toată ferocitatea lui și l-a făcut una cu pămîntul dintr-un singur suflu satanic.

În livada răscolită zac trei T-34 înnegrite de funingine. Sînt acoperite de țurțuri. Echipajele negre și arse atîrnă pe jumătate afară prin trape.

Bătrînul e primul care sare din transportorul de trupe al plutonului. Privește preocupat în jur. E periculos să te crezi în siguranță. Moartea pîndește de pretutindeni.

— Trage mașina între copaci, îi poruncește lui Porta care și-a ițit prin trapă botul său de vulpe, adulmecînd aerul. Doamne, cît e de frig! face el, clănțănind din dinți. Își suflă aer cald de-a lungul obrajilor. E mai rece decît în găoaza unui urs polar!

Zăpada scîrțîie sub cizmele Bătrînului în timp ce acesta pășește zgribulit pe cărarea înghețată. Își ridică peste urechi gulerul îmblănit al hainei și se întoarce cu spatele la vîntul biciuitor care smucește pînza rezistentă a combinezonului său de camuflaj. În carîmbii cizmelor are cîteva grenade cu mîner, dar așa ceva nu constituie un motiv de bănuială. Trupelor rusești de linia-ntîi le place să facă rost de asemenea grenade. Se pot arunca mai bine chiar dacă lipsa unei pîrghii de siguranță le face mai periculoase. Din clipa în care coarda a fost trasă, nu există cale de întoarcere. Ai șapte secunde la dispoziție pînă explodează, chit că-ți convine său nu.

Bătrînul se oprește la marginea unui povîrniș abrupt și, agasat, își aranjează centura din piele cu tocul lung al Naganului.

— Fir-ar frigul al naibii să fie, se smiorcăie Porta, bătînd din palmele învinețite. Sînt fericit că nu-s rusnac, să fiu nevoit să-mi petrec pe-aici toată viața.

— Scoate harta! poruncește Bătrînul. Aici trebuie să fie locul de întîlnire. Colhozul alb e cu siguranță mormanul ăla de ruine, cu toate că nu prea mai e nimic alb în ele.

— Cine dracu' să fi făcut asta? întreabă Portă contrariat. Războiul încă n-a trecut pe-aici. Dușmanul e departe. Noi sîntem primii nemți prin locurile astea, și nici măcar inamici autentici nu sîntem. Ne aflăm aici doar pentru a culege ceva ce ne aparține de drept!

— Bombe zburătoare, bănuiesc, spune Bătrînul, ducînd la ochi binoclul greu de artilerie. Cercetează tăcut cărarea șerpuitoare de munte

care dispare printre copacii îndoiți de furtună, în ceață și-n zăpada vînturată.

— Vrei să punem prăvălia la adăpost? zbiară Micuțul. Vocea lui se răsfrînge printre ruine și ecoul ei răsună de sute de ori dintre munți.

— Gura! strigă Bătrînul nervos. Poți fi auzit pîn' la Moscova!

— Da, dar ia ascultă, răcnește Micuțul și mai tare. Dacă lăsăm cutia asta pîrțîitoare să facă rădăcini pe-aici, crezi că Ivan Putorovici va mai crede că sîntem amici de-ai lui?

— Aici rămîne, șuieră Bătrînul, iritat. Dar tot restul să fie ascuns și camuflat temeinic!

Heide umblă țanțoș în uniforma unui locotenent rus, dar, în ciuda uniformei, nu încape îndoială că e neamț. E mult prea corect. Nici unui rus în toate mințile nu i-ar trece prin cap să arate ca el. A tăiat pînă și firele lungi de blană cenușiu-maronie ale căciulii sale, în așa fel încît să iasă mai bine în evidență steaua roșie cu margini aurii.

— Ai dat cu ochii de vreun Ivan? vrea să știe Porta, frecîndu-și zăpada din ochi.

— Gura, fir-ar să fie, scrîșnește Bătrînul cătrănit, lustruind lentilele binoclului de artilerie înainte de a-l duce din nou la ochi. Acolo-i un camion cu trei osii și c-un tun de 76 în spate. Ceva nu-i în regula cu înscenarea asta. Miroase a cursă!

— Nici în fund nu-i doare, face Porta nepăsător. Cui naiba i-ar trece prin cap să prindă în cursă niște prăpădiți ca noi?

— Cu Ivan nu știi niciodată, murmură gînditor Bătrînul, scrutînd în continuare prin binoclu. Diavolii ăia nu judecă așa ca noi. Sînt o adunătură imprevizibilă de nemernici!

— Ia dă-ncoace! face Porta smulgîndu-i binoclul din mînă. Ce dracu' te-a găsit să te scapi în nădragi la vederea unei rable de camion Ford?

— Știu eu ce-i cu tunul ăla, răspunde sceptic Bătrînul. Are o iuțeală la tragere ca un trăsnet și poate străpunge orice blindaj din lume.

— Ia plîngi tu nițel pe umărul meu, îl sfătuiește Porta. Un proiectil exploziv din tunul nostru de 75 mm, și pîrîitoarea aia își poate înfige țeava cu iuțeală în bășănăul lui Stalin.

— Cînd ne apucăm să creăm panică? întreabă Micuțul nerăbdător, azvîrlind o bucată de gheață peste marginea povîrnișului.

— Dar ce-ți închipui că facem? răspunde Porta. Tu urli destul de tare ca să le dai dureri de cap ălora de la Kremlin. Și nu mai vorbi nemțește în ograda vecinului, bine? E periculos!

— Slăbește-mă! Fiecare vorbește cum știe din născare, scrîșnește Micuțul. Nu știu limbi străine!

— Iar ne-ai adus pînă aici la vînătoare de cai verzi pe pereți, așa-i? face Heide cu superioritate.

— Vă spun eu că miza asta-i grozavă, intervine Porta, ducînd din nou binoclul la ochi. De data asta treaba-i sută-n sută sigură! Și răsplata-i atît de mare încît merită riscul.

— Rîndul trecut s-a întîmplat ca de obicei, am rămas cu toții cu buza umflată, arătînd ca o cireadă bătută-n cap, sîsîie Heide.

— Și ce, a fost vina mea? protestează Porta ofensat. Am avut o țîră de ghinion. Planul meu era genial.

— Planul era în regulă, admite Heide, dar nu ne-am ales decît cu deziluzii. Puteam cel mult să fim împușcați. Însă acum riscul e incalculabil mai mare.

— Nu riști, nu cîștigi! face Porta, gesticulînd demonstrativ cu binoclul prin aer.

— Dacă și de data asta o dăm în bară, n-o să mai iau în seamă nicicînd vreun plan de-al tău, șuieră Heide.

— Ascultă! Orice individ cu capul pe umeri așteaptă ocazia cea mare! explică Porta.

— De fiecare dată e ceva care dă chix în planurile tale, scrîșnește Heide morocănos.

— Mă plictisești, i-o retează Porta, aruncîndu-i o căutătură rea. Dacă ai chef să-ți petreci restul vieții în Rusia în tovărășia unui pistol-mitralieră, n-ai decît să te retragi din echipă.

— Încercați, pentru numele lui Dumnezeu, să tăceți măcar o clipă din gură, îi ocărăște furios Bătrînul. Nu-și aude omul vorba din cauza turuielii voastre.

— Haidem la adăpost, *amigos*, spune Barcelona, înfiorîndu-se în vîntul rece, care coboară șuierînd de pe crestele munților, șfichiuindu-ne fețele cu cristale de gheață ascuțite ca briciul.

Frigul pătrunde pînă și prin cizmele îmblănite, dîndu-ne dureri

în degetele de la picioare. Vîntul aprig ajunge la intensitatea unui viscol. Se pare că vine o furtună în stil rusesc.

— Trebuie să facem paravane împotriva zăpezii, hotărăște Bătrînul. Faceți-le din chestie de-aia de camuflaj. Pînza obișnuită se udă și-i mai rău decît dacă n-am pune nimic. Barcelona, plasează santinele!

— De ce pică măgăreața numai pe noi? protestează Barcelona, țopăind pe zăpadă să-și pună sîngele în circulație.

— Pentru că spun eu, i-o retează sec Bătrînul.

— Băși-m-aș! latră Barcelona furios. Dacă n-aș fi trecut printr-o veritabilă școală prusacă de subofițeri în care te-nvață să halești ciorapi antici și să arăți de parcă ți-ar plăcea, n-aș accepta una ca asta, zău că nu.

— Ce tîrșă! boscorodește Albert, așezînd bulgări imenși de zăpadă unul peste celălalt. De ce nu intrăm în căruțe, să dăm drumul la motoare și să ne-ncălzim, în loc să ne spetim construind igluuri?

— Pesemne te-ai pocnit la căpățîna aia a ta neagră cînd ai căzut din copac, îi aruncă Porta sîsîind. E nevoie de combustibil ca să ții motoarele în funcțiune, și dacă Ivan ne lasă baltă, nu vom mai avea cu ce să ne-ntoarcem acasă.

— Porniți la fiecare cinșpe minute, poruncește Bătrînul. Să nu dea dracu' să-i înghețe motorul vreunuia! Sînt 44° sub zero.

Motoarele ambalate sînt deja moarte, nu fac decît să geamă jalnic și răgușit. Nici măcar cu manivelele nu reușim să scoatem ceva de la ele. Toți adunăm lăstăriș pentru a aprinde un foc sub vehicule. Gerul a preschimbat uleiul într-o masă densă și vîscoasă. Nu e nevoie ca Bătrînul să ne mîne din urmă. Gîndul la lungul drum de întoarcere e de ajuns ca să ne îmboldească.

— Porcilor, spumegă el. De cîte ori v-am spus, nepricopsiților, să porniți motoarele la fiecare treizeci de minute? Pe toate trebuie să le fac numai eu? Daca va fi nevoie s-o luăm din loc val-vîrtej?

— Ne ținem de eșapamente și alunecăm pe coate, rîde zgomotos Micuțul. E destul de alunecos pe-aici, slavă Domnului!

Albert cade în nas și scapă doi bulgări imenși de zăpadă. Numai o tufă măruntă îl împiedică s-o ia la vale pe povîrniș. Se ridică furios și izbește într-un dușman nevăzut. Picioarele-i alunecă de sub el și cade din nou grămadă.

— Nu mai contați pe mine, se smiorcăie, cățărîndu-se în T-34 pentru a încerca din nou să-l pornească.

Spre marea lui satisfacție, motorul greu Otto urlă imediat la turație maximă.

— Cînd le ai cu motoarele... se fălește el, privind triumfător la Porta, care are bătaie de cap cu motorul Maybach al Panther-ului.

— Rahat nemțesc! scrîșnește el. E frumos cînd îl privești, dar la treabă nu face o para chioară. Lovește turbat cu piciorul trusa cu scule. După un lung răstimp de încercări, motorul începe să urle.

— Cum rămîne cu santinelele? se interesează Bătrînul în clipa în care ne adunăm cu toții în iglu.

— Totu-i în regulă! declară Barcelona, ghemuindu-se între Legionar și Albert.

— Ciudat cum vine de se leagă, tocmai acum îmi amintesc de un anume general-maior Rottweiler, se pornește Porta, scuturînd o țigară *Juno* din pachetul ei verde. A nu se confunda cu prea binecunoscutul *Herr* Rottweiler din Hanovra, care a conceput cîinele polițist Rottweiler. Generalul nu era nici măcar rudă cu tipul cu cîinele. Habar n-aveau unul de existența celuilalt, și generalul nu putea suporta priveliștea unui asemenea cîine-polițist, fiindcă odinioară fusese mușcat de una din acele bestii negre. Totul a pornit de la o bicicletă—o binecunoscută bicicletă Opel din Bielefeld—pe care se dădeau de-a dura numai păturile superioare. Bicicleta asta Opel stătea rezemată într-o zi de peretele casei generalului, fără vreo treabă și fără să-i pese de o tablă cît toate zilele pe care stătea scris:

AȘEZAREA BICICLETELOR ÎN ACEST LOC
STRICT INTERZISĂ

Așa, deci, cînd generalul se întoarse de la o curte marțială, unde condamnase la moarte un dezertor, și văzu bicicleta cu pricina, se înfurie atît de tare încît îl prinse sughițul. Își vîrî iute monoclul în ochi pentru a se convinge că, într-adevăr, o bicicletă civilă zăcea rezemată de peretele său de general, și cînd își dădu seama că ochiul său militar nu-l înșela, slobozi o mulțime de mormăituri și se schimbă la față. Apoi luă rapid o hotărîre strategică, atacă bicicleta și-o azvîrli în parcul din

partea opusă a străzii. Imediat însă bițoacla veni înapoi. Un îngrijitor de parcuri îi făcu vînt de unde venise. Îi puteai vedea chipiul uniformei peste creasta zidului.

„Ce dracu'?" urlă generalul, și-l luă în tărboacă pe îngrijitorul cu pricina de nu se văzu.

Într-o ploaie de înjurături și blesteme, ridică țoacla în poziția regulamentară, și-i dădu un brînci hotărît care-o proiectă fără biciclist pe deal în jos, în direcția intersecției Soester. Acolo se buși de una din bicicletele roșii ale poștei care-l purta pe poștașul de rezervă Grünstein, astfel încît amîndoi erau în exercițiul funcțiunii. În ziua aia, Grünstein nu căra corespondență obișnuită, ci scrisori secrete, sigilate și înregistrate, trecînd de la un sediu al Gestapoului la altul. Cu un trosnet, *Herr* Grünstein căzu în fund și o pală subversivă de vînt duse cu ea toate scrisorile și le risipi pe tot locul. Dar ce se întîmplă mai apoi fu mult mai grav. Tocmai în clipa în care generalul dădea să intre pe portița grădinii sale, împodobită cu vulturi, își făcu apariția din parc un dulău polițist brun, Rottweiler, cu fălcile căscate.

„Hău-hău!" făcu dihania, și-și încleștă fălcile bine dotate în buca obeză a generalului.

Generalul slobozi un țipăt strident care nu se prea potrivea cu puzderia de medalii pentru bărbăție care-i atîrnau pe pieptul său larg. Dădu drumul portiței și sări în grădină la adăpost mai iute decît orice recrut. Poarta din fier forjat se trînti în urma lui cu un trosnet care mai că le luă piuitul vulturilor prusaci de pe ea.

Căută în stradă cu băgare de seamă să vadă cine-l păgubise de jumătate din turul nădragilor, dar nu se vedea nimeni. După cum, probabil, ați aflat, cîinii ăștia sînt niște diavoli ai naibii de șmecheri, și dulăul în cauză nu era tocmai o excepție a rasei sale. Se strecură frumușel prin portița din dos pentru a-și continua atacul dintr-un punct mai strategic.

De data asta, bătălia fu mai crîncenă. Nu zbură doar restul turului nădragilor lui nenea generalu', ci și o halcă frumușică din distinsul său băsănău. Totul se sfîrși la fel de brusc cum începuse în momentul în care apăru stăpînul cîinelui și-l chemă la el cu o fluierătură.

„Bravo, cățel!" spuse el, mîngîind dihania cea brună.

Generalul se ridică încet în cizmele sale de călărie.

— Asta vă va costa scump, domnule, spumegă el, frecîndu-și dosul jumulit. Sălbăticiunea aia va fi împușcată!

„Se pare că nu mă cunoști, răcni stăpînul cîinelui, înălțîndu-se semeț, dar vei afla tu în curînd! Sper că nu pleci imediat pe front, generale?”

Generalul se puse pe urlat și pe zbierat și vru să știe ce le pasă civililor ce fac generalii germani?

„Cine știe? Poate că ești și spion inamic!” făcu el, amenințător. În ochi începură să-i licărească regimente întregi de plutoane de execuție, și-un zîmbet îi subție buzele. „Îți spun eu, domnule, genul ăsta de întrebare provine din sistemul de spionaj al dușmanului. Ia să luăm noi un exemplu. Dac-aș fi fost îndeajuns de nechibzuit să-ți spun că plec marți pe front, inamicul ar fi aflat imediat că Divizia 191 *Jäger* trece în linia-ntîi. Încă vreo cîteva întrebări nevinovate ca asta, și Statul Major al inamicului ar ști exact unde va fi dispusă acea divizie.” Generalul îl arătă acuzator cu degetul pe proprietarul cîinelui. „Și, datorită activităților tale susținute, *Herr Spion*, inamicul ar fi aflat deja totul despre a 191-a. Cum că oamenii vin din Siebengebirge, district din care vin numai soldați vajnici, credincioși și căliți, infanteriști înnăscuți, care-ar putea fi chemați sub steag încă de la cinșpe-șaișpe ani dac-ar fi nevoie. N-au prea mult creier, dar tocmai de aceea sînt excelenți infanteriști. E adevărat că nu scapă mulți cu viață dintr-un război, dar asta demonstrează că regiunea cu pricina produce soldați buni. Cînd Statul Major inamic pune mîna pe astfel de informații, își strîng de îndată rîndurile, nu cu una, ci cu trei divizii de elită. Dac-ar fi fost o divizie berlineză sau o șleahtă de bețivi de bere din München, atunci nițică pîrîială cu mortierele ar fi fost de ajuns ca să-i trimită pe figuranții ăștia de cinci bani înapoi în berăriile lor. Te-am mirosit eu, *Herr Spion*, continuă el. Sînt șeful Serviciului Militar de Contraspionaj aici, în Districtul Militar VI, și am trimis o grămadă de-alde tine în fața curții marțiale. O întrebare imprudentă, și-o să sfîrșiți, nemernicilor, legați de stîlpul de execuție. Ești arestat!”

„De data asta ai întrecut măsura, generale! N-o să scapi tu așa ușor, strigă stăpînul cîinelui. Sînt un membru de partid bine situat și cu număr mic! Am fost la München. Se lovi cu pumnul în piept. Am

stat de două ori alături de *Führer* la Bürgerbräu. De asta ce mai zici? Execută salutul nazist cu vîrfurile degetelor exact pe linia ochiului drept. În 1923 am mărșăluit în rîndul trei înapoia Excelenței Sale *General* Ludendorff! Dețin *Ordinul Sîngelui*! Cu mine nu se trage nimeni de șireturi! Totodată, vreau să știu de cînd generalii de armată au început să fure biciclete? Știi ce pățești dacă furi o bicicletă?"

„Ești nebun de-a binelea?" urlă generatul, zornăind din sabie și din pinteni.

„Nu, dar tu ești", făcu proprietarul cîinelui cu un zîmbet sardonic.

Se adunase deja o droaie de lume în fața porții decorate cu vulturi a generalului. Curioșii își lungeau gîtul pentru a vedea ce se-ntîmplă și rîdeau încîntați.

Asta bineînțeles că i-a stînjenit pe combatanți, așa că generalul îl pofti înăuntru pe Rottweiler și pe stăpînul său pentru a continua discuția fără sfaturi și amestec din afară.

Stăpînul cîinelui nu era o persoană obișnuită, bătută-n cap, și putea foarte bine să vorbească despre orice. Era băgat în afaceri pe piața de desfacere și era la curent cu o mulțime de lucruri despre valuta convertibilă. Crezu că se cade să se prezinte.

„Komisch, se înclină el, pocnind din călcîie și ridicînd brațul drept. Angrosist de cartofi și exportator de orz, membru de partid și deținător al Ordinului Sîngelui. *Heil Hitler*!"

Generalul mormăi ceva, dar nu crezu de cuviință să se prezinte la rîndul lui. Consideră că orice dobitoc, inclusiv un angrosist de cartofi care-și face veacul în gaura aia din Westfalia—Padeborn—ar trebui să știe cine e el. Era de datoria oamenilor, credea el, să-l cunoască!

„Fii atît de bun și ia loc, *Herr* Komisch", lătră el cu falsă amabilitate, întinzîndu-i o cutie din aur cu țigări, pe care era gravat vulturul german.

Membrul de partid și angrosistul de cartofi Komisch pescui o țigară din cutie, dar fu nevoit să și-o aprindă singur.

— E și de înțeles, zîmbește Porta. Unde-am fi ajuns dacă terciuitorul ăsta de cartofi îndrăgostit de cîini ar fi fost doar un *Leutnant* în rezervă, trimis acasă pentru că are carnetul de partid în regulă. Sau, cine știe, un *Unteroffizier* ori vreun prăpădit de pușcaș? Un general german de armată nu se poate coborî nicicînd atît de jos. Mai bine să pară o omisiune din partea lui.

O vreme a fost liniște. Era, cum se spune, liniștea dinaintea furtunii. Ședeau contemplînd fumul care se ridica în spirală din trabucul generalului și din țigara membrului de partid.

„Te-ai gîndit, generale, începu în cele din urmă ăla eu cartofii, c-ar fi timpul să cîștigăm războiul? Nu putem continua să trecem cu vederea lîncezeala. Exportul de cartofi practic a încetat." Își plimbă provocator privirea de la general la cîine, care se tolănise comod pe o piele de leu din fața căminului. Era tot ce mai rămăsese dintr-un prăpădit de leu reumatic pe care generalul îl împușcase pe cînd se afla și el în treabă așteptînd să-nceapă a doua ciomăgeală mondială. „Văd negru înaintea ochilor, generale, situația-i sumbră. Din puțină cantitate de cartofi pe care pot pune mîna prin filiere temeinice, cincizeci la sută trebuie predată nenorocitei de armate, care plătește prețuri minimale, stabilite de cîteva murături de funcționari civili de prin ministerul alimentației.

Oameni care nici măcar nu sînt în stare să scrie corect nemțește, dar folosesc un fel de limbaj propriu, idiot și funcționăresc. Ar trebui lăsat totul în seama *Reichsführerului* SS și aruncate la gunoi toate rămășițele putredei monarhii! Te apucă disperarea, zău-așa, generale! I-am scris și *Führerului*, dar n-am primit răspuns. Cîștigăm și tot cîștigăm, dar nici una din victoriile noastre nu ne duce niciunde. Eu nu știu ce să mai fac, și cartofii se împuținează văzînd cu ochii. Hai o dată, să-i zicem o victorie mare și sîngeroasă și să terminăm povestea, ca să-și poată omul vedea din nou de afacerile sale. Așa cum fusesem siliți să procedăm de către mărea finanță jidănească înainte de război. Privește marea victorie pe care-o repurtăm în momentul de față! Întreaga Armată a 4-a Panzer zace în codrii de pe Oka, unde se lasă bumbăcită de către tunurile bolșevice, și regimente, batalioane și companii întregi sînt făcute fărîme și risipite peste întreaga întindere a mlaștinilor. Și știi ce zice lumea? Se spune că, indiferent în ce direcție privești, cerul întreg e în flăcări. Satele și orașele sînt pustiite și ele, la rîndul lor, așa încît nu mai rămîn decît mormane de cenușă. Ăsta-i războiul. Dur și sălbatic. Nu-i pentru papă-lapte! Am aflat toate astea în cele douășpe luni cît am fost la școala pentru voluntari."

În timp ce vorbea astfel, acest membru de partid și negustor de tocană sări în picioare și se înclină politicos înaintea generalului.

„Cer permisiunea să raportez, *Herr General*, să trăiți! Sînt voluntarul pentru un an Komisch Leonard, treizeci și trei de ani, Regimentul de Infanterie Prusac 6 Brandenburg, eliberat din serviciul activ pe motiv de cartofi și orz!"

Se trînti înapoi în fotoliul din piele, un monstru antic, negru și oribil, cu un spătar atît de incomod încît numai un masochist l-ar fi putut îndrăgi.

„Nu mă plîng de tunurile care bubuie, de orașele arse ori de oamenii uciși. Doar de-aia-i război! Ce-am avut și ce-am pierdut—continuă el gesticulînd prin aer cu o țigară proaspăt aprinsă—dar lucrul cel mai rău sînt artileriștii ăia blestemați care preschimbă în ruine distilerie după distilerie. Ce dracu' i-a găsit de se apucă să pună tunurile lor afurisite pe distilerii? Tremurînd de indignare, scoase din buzunar un carnet gros. Ia ascultă aici, generale. Încep să cred că tot războiul ăsta mondial e pus la cale special pentru a mă ruina pe mine! Își umezi deștele și se apucă să întoarcă paginile. *Steaua Roșie* din Kiev a luat 185 tone de cartofi—rasă de pe suprafața pămîntului; *Oaza Patriei*, Minsk, 200 tone de cartofi și 100 tone de orz—făcut fărîme. Acești *Untermenschen* îmi sînt datori vînduți pentru ultimele două livrări! Și cu asigurările cum rămîne? Forță majoră! Nici o para chioară pentru toată marfa mea de calitate superioară!

Oare îmi va acoperi pagubele puternica armată germană? Iartă-mă, generale, era doar un gînd răzleț. Ia să vedem, *Vulturul de Aur*, Harkov—lucrătură temeinică—funcționează tot anul, zi și noapte—șeful era un ins de treabă. Pe nevastă-sa o chema Wilma și era plecată mereu prin stațiuni de odihnă și tratament. Vreau să spun, nervii—e ușor să fii împușcat cînd trăiești în Uniunea Sovietică, unde statul poate hotărî ce culoare va avea peretele din dormitorul tău și-și poate vîrî degetele lui lacome în buzunarele tale cînd are chef. E aproape la fel de rău ca la noi."

Herr Komisch își duse îngrozit mîna la gură în clipa în care își dădu seama ce-a spus. Sări dezorientat din fotoliul său de masochist, azvîrli înainte brațul drept și răcni: *Heil Hitler*!

Generalul schiță un zîmbet forțat și privi cu coada ochiului la cîinele de pe pielea de leu. Părea amuzat de remarca stăpînului său. Își arăta colții.

„Alaltăieri am aflat cu oroare că opt distilerii au ars pînă-n temelii. Să vorbim deschis, generale, dacă treburile mai continuă multă vreme în felul ăsta, o să ajungem cu toții la sapă de lemn și eu voi fi complet ruinat. Cine naiba va mai cumpăra cartofi și orz dacă nu mai stă-n picioare nici o distilerie?"

„Nu crezi că vezi lucrurile într-o lumină mult prea sumbră? întrebă generalul și propuse să ia amîndoi un păhărel de ceva. Situația noastră în clipa de față-i bună. Diviziile germane înaintează victorioase prin stepa rusă. Recunosc că din cînd în cînd mai sare-n aer și cîte-o distilerie, dar trebuie să facem cu toții sacrificii în vederea Victoriei Finale."

„Ar fi timpul să se-ntîmple odată; de preferință înainte ca dobitocii ăia roșii să facă zob și cea din urmă distilerie!" oftă abătut negustorul de cartofi.

Cu un gest autoritar, generalul îi arătă oaspetelui său harta de război care împodobea peretele de lîngă cămin.

„Ia privește, *Herr* Komisch. Aici e Niprul, și ceva mai încolo Volga—calea „vieții" Rusiei. Nu-i nevoie decît să trecem nițel dincolo de ele, și expediția noastră de pedepsire din răsărit e încheiată. Și uite aici e Africa. După cum vezi, nu mai e mult pînă la Cairo!"

„Cîți kilometri?" întrebă Komisch practic. Puse mîna pe un băț de chibrit și măsură pe hartă vreo mie de kilometri.

„Asta nu contează, strigă generalul, furios, dîndu-i oaspetelui său peste mînă. După cum spuneam, nu mai e mult și, în chiar clipa asta, *Feldmarschall* Rommel pregătește o lovitură decisivă asupra șubredelor poziții englezești. Stindardul german de luptă va flutura pe minaretele din Cairo. Restul nu mai e decît o operațiune de curățenie locală. Egiptenii și arabii au simpatizat dintotdeauna cu noi, nemții. Nu mai e decît o chestiune de ore pînă cînd se vor ridica pe față împotriva regimului de teroare al englezilor și se vor pune sub protecția dreptei noastre conduceri nemțești. Africa va răsuna de chemarea *Heim ins Reich*![1]. Își trecu degetul arătător de la Cairo pe culmile munților Caucaz și descrise un arc elegant în jurul întregii Georgii. Aici, mașina de război germană se rostogolește înainte, nimicind tot ce-i stă în cale. Arătătorul sări la Birmania. Și aici Armata Imperială Japoneză zdrobește forțele

[1] *(germ.)* Acasă în Reich! *(n. trad.)*

engleze și americane. Se apropie cu pași repezi ziua în care victorioasele armate germane și japoneze își vor da mîna la granița de miazănoapte a Indiei. O lovitură de maestru în domeniul strategiei. Ce zici de asta, *Herr* Komisch? Acum poți întrezări Victoria Finală?”

Negustorul de cartofi își drese vocea, își trecu mîna peste față și-și plimbă privirea peste marea hartă de război. În același timp nu se putu abține să nu se gîndească la toate distileriile distruse.

„Într-adevăr, arată foarte promițător, generale, recunoscu el. Înaintăm foarte mult! Păru să cîntărească nițel lucrurile, calculînd distanța dintre Birmania și Caucaz. Dar am și dat înapoi dintr-o mulțime de locuri, observă el timid. Atinse harta cu un deget rigid și prudent. Își plimbă degetul înainte și înapoi pe marginea de est a Georgiei. Calea militară georgiană nu se mai află din păcate în mîinile noastre. Vorbea ca și cum el însuși ar fi smuls această cale de sub picioarele armatei germane. Trecea la mustață pe lîngă înalta trădare. Și cu Moscova cum rămîne, generale? Chiar și cu cei mai ageri ochi nemțești nu cred că cineva ar putea vedea mare lucru din Moscova de la distanța la care se află în clipa de față băieții noștri!”

„Și mai zici c-ai fost voluntar! răcni generalul, roșu la față, aruncîndu-i cîinelui de pe pielea de leu o aspră privire militară. Am avut de curînd cîteva mici rețineri în unele sectoare ale frontului lipsite de importanță. Dar ceea ce numești tu retragere, dragul meu, nu reprezintă decît o regrupare și o reașezare a frontului. O operațiune tactică utilă care stă mărturie pentru limpezimea de gîndire a comandantului nostru suprem. Chiar în clipa asta, tancurile noastre trec năvalnic pe drumurile rusești. Puștile-mitralieră zornăie și artileria germană urlă. Obuzele noastre se prăvălesc ca grindina peste *Untermenschen*, care încep să-și dea seama cine-i stăpînul. Un bun cunoscător de oști poate face lucruri mărețe cu soldatul german! Își trînti arătătorul pe hartă. În pădurile de aici am comasat o armată cu o putere de luptă cum n-au mai văzut nici Dumnezeu, nici Diavolul. Odată pusă în mișcare, nimic n-o va mai putea opri pînă dincolo de Moscova. Ia privește, domnule! Am trecut din victorie în victorie. Am dat peste cap Iugoslavia și Grecia și le-am fărîmat. Gălăgiosul Cocoș Galic a fost jumulit și în doar patruzeci de zile a fost înfrînt. Olanda, Belgia, Danemarca și Norvegia făcute țăndări și aruncate la gunoi. Nu dansează decît cum

le cîntăm noi. Și aici se află Finlanda, România, Bulgaria și Ungaria, vitejii noștri aliați europeni. Dac-am vrea, am putea lăsa în seama lor întreg teatrul de război din răsărit."

„Generalul a omis Italia", interveni negustorul de cartofi.

„Mda! Trebuie să ținem seama și de Italia", recunoscu generalul, gesticulînd de cîteva ori vag cu degetul deasupra cizmei italice. În realitate, nu-i putea suferi pe italieni și nici spaghetele lor.

„Oare ne putem încrede în bulgari și-n români? întrebă Komisch, gîndindu-se cîți bani are de încasat în aceste două țări. Am auzit că batalioane întregi dezertează la inamic și că nu mai vor să vorbească nemțește."

„Ajunge! răcni generalul. Nu admit să se discute în casa mea chestiuni de înaltă trădare. Ai priceput, măi... măi voluntarule!"

— Acum lucrurile au luat o întorsătură pe care nimeni n-ar fi putut-o bănui, zîmbește Porta fericit. Toate insultele care le veneau pe limbă, de la „hoț de biciclete" și pînă la „înaltă trădare" zburau încolo și-ncoace prin cameră, însoțite de observații lătrate de Rottweiler.

„Din partea mea, îți pot vîrî războiul ăsta mondial unde știu eu, zbieră Tocană, roșu la față. Nu-mi pasă cine cîștigă. Tot ce vreau e ca rahații ăia de la artilerie și bombardierele să lase în picioare cîteva distilerii, ca să-mi pot eu vinde din nou cartofii și orzul cînd s-o termina tărășenia!"

„Te-am mirosit eu, țipă generalul, înfigîndu-și pumnii în solduri. M-ai priceput? Măi... măi ahtiatule după trăscău!" Îl înșfăcă pe negustor de umeri și-l scutură ca pe un șobolan.

Din nefericire, dezlănțui atacul ăsta furibund asupra unui membru de partid chiar în fața unui portret visător al *Führerului*.

Tipul cu cartofii se smulse din strînsoarea generalului și nu pierdu ocazia să salute cu brațul întins portretul *Führerului*.

„Te previn, generale—strigă el insultat. Nu sînt un fitecine, făcînd pe grozavul cu o sabie de tinichea. Dețin *Ordinul Sîngelui*! Sînt membru de partid, am permis de port-armă, și nu mă dau în lături s-o folosesc!"

„Și ce-mi pasă mie? răcni generalul care uitase tot ce-a învățat la școala de ofițeri de la Potsdam, revenind pe terenul de instrucție. Mă cac pe ordinul tău, ascultă ce-ți spun, băi fabricant de trăscău. Cît despre partidul tău, n-o să mai rămînă mare lucru din el cînd s-o

termina războiul! Ha! lătră el, gesticulînd cu indicatorul prin aer. Tu și cu *Führerul* tău vă închipuiți cumva că noi—și aici se bătu cu degetul în piept—armata prusacă, cea care a ieșit din pămînt la porunca lui Frederic cel Mare, va acorda partidului vostru de mîna a paișpea o singură zi de viață? Un partid care nu-i în stare să gîndească decît în termeni de svastici fluturînde! Crezi că noi, germanii, putem fi corupți prin ideologii străine?"

Negustorului de cartofi nu-i venea să-și creadă urechilor. Era gata să se urce pe pereți și să se dea cu capul de ei pentru a-și limpezi gîndurile. O idee străină! Să te căci pe partid. Țămpălăului ăstuia în uniformă pesemne că i-a fiert creierul de la soarele care l-a bătut în pickelhaube! Svastici fluturînde? Ce gînduri interesante mai aveau și generalii ăștia! Dar idiotul cu vipușcă roșie o dăduse în bară. De asta ei nu se mai îngrămădeau în jurul unui *Kaiser* senil și pe jumătate schilod. Un *Kaiser* a cărei singură realizare pozitivă din viață a fost să piardă un război mondial. Aveau să afle ei despre ce e vorba în noua eră!

Deschise de cîteva ori gura pentru a spune ceva. Creierul îi era inundat de răspunsuri precise. Dar generalul nu-i dădu răgaz să vorbească.

„Ia privește-ncoa'!" răcni generalul cu o voce obișnuită să comande.

Arătă spre un tablou mare, sumbru, înfățișînd justiția germană. Un stejar uriaș, împodobit ca pomul de Crăciun al unei familii înstărite. De fiecare creangă se bălăbănea un răufăcător cu un ștreang nemțesc în jurul gîtului. Era o compoziție bine cîntărită. Atîrnau acolo femei, copii, tineri și bătrîni, pînă și un cîine jigărit.

„Privește, băi traficant de barabule, uită-te! urlă el. Aici sfîrșește orice neamț ticălos, corcit, Schweinshund și șobolan care cutează să întineze *Vaterlandul* cu vorba sau cu fapta. Bagă la cap, țuicangiule! Noi prusacii nu umblăm cu mănuși cu nemernicii care-și închipuie că fac ce vor. Un ștreang în jurul gîtului, și sus cu ei. Gîndul, băiete, e părintele faptei! Bagă la cap!"

Își sublinie cuvintele aspre și sumbrele avertismente arătînd niște desene în creion, frumos înrămate, înfățișînd SS-iști care executau oameni în urma victorioaselor treceri ale armatei prin Polonia și Rusia. Execuțiile se făceau temeinic, în conformitate cu Regulamentul Armatei.

„Începusem să te consider un om cumsecade, dar acum te-am dibuit. Ești un animal rătăcit, un porc de *Untermensch*. Afară din casa mea! Nemernic ordinar! Marș! Și ia-ți și javra cu tine. Și ea va afla ce-nseamnă o curte marțială germană!"

Negustorul de cartofi mai că zbură prin ușă, urmat de cîine. Animalul întoarse capul și se uită la generalul furios, arătîndu-și colții.

„Așteaptă numai, gîndi el, pînă ce noi, doi membri de partid, vom sta nițel de vorbă cu *Gauleiterul* nostru!"

Herr Komisch sări pe bicicletă și-o întinse. Fu cît pe ce să cadă din nou în clipa în care se întoarse în șa pentru a-i mai arunca generalului cîteva ocări de rămas-bun. Acesta rămăsese în pragul ușii, despicînd aerul cu cravașa.

„Aiuritul ăla în uniformă o să afle el ce și cum", îi destăinui negustorul de cartofi cîinelui său în timp ce treceau în goană pe Soest Weg.

Hău-hău! lătra cîinele a încuviințare.

Nu se opriră pînă ce n-ajunseră la reședința pompoasă a *Gauleiterului*. Afară flutura leneș în adierea de vară steagul sîngeriu cu svastica.

„Stindardul, făcu negustorul de cartofi, ridicînd brațul drept. *Heil Sieg*!"

Gauleiterul coborî scările să-l întîmpine. Erau prieteni încă de pe vremea cînd lucrau împreună ca argați pe moșia unui baron care între timp fusese executat.

„Rău de asfalt, Leonard? întrebă *Gauleiterul* cu vocea lui dogită, de băutor de bere. Arăți de parc-ai fi halit smoală!"

„Un general, gîfîi Komisch, un nenorocit de prusac imperial."

„Trag nădejde că nu l-ai mușcat, hohoti zgomotos *Gauleiterul*. Știi, asta ne-ar putea da bătăi de cap."

„Eu nu, dar l-a mușcat Wotan. I-a devorat jumătate din cur în clipa în care-a spus că se cacă pe *Führer* și că Partidul nu-i decît o idee străină!"

„Drace! Habar n-aveam că javra ta știe să vorbească, exclamă uluit *Gauleiterul*. Își tîrîi picioarele și-i aruncă animalului o privire amenințătoare. Ai grijă ce spui, dihanie tuciurie."

„Nu, fir-ar să fie, Bruno, nu Wotan a spus-o, ci pleașca aia de general!"

„Se cacă pe *Führer*, ai? făcu *Gauleiterul*, cu voce ușor amenințătoare. Îl strivim. Stai liniștit! Că veni vorba, ai să-mi dai cinci sute de mărci de joia trecută. Sper că n-ai uitat.”

„O să-i capeți mîine. Pe cuvînt de onoare! O să-i scot de la femeia care încă n-a obținut divorțul cu jidanul pe care l-am expediat în lagăr.”

„Vezi să nu te-ncurci în vreo treabă puturoasă, îl preveni sumbru *Gauleiterul*, scărpinînd cîinele după urechi. Vremurile bune, în care noi, membrii de partid, puteam face tot ce ne poftea inima, încep să apună. Nenorocita de armată are prea multă putere la ora actuală. Tuturor rahaților din poliție le e frică de militari. Ferește-te de linia frontului, Leonard. După cum știi, e nevoie de carne de tun și, din nefericire, armata hotărăște care vor fi țintele! Odată ajuns acolo, nici măcar partidul nu te mai poate aduce înapoi.”

„Nu vorbi așa, Bruno. Tu m-ai putea scoate de-acolo dac-ar pica beleaua pe capul meu? Am fost într-un război pentru Germania. Mi-ajunge!”

„Lasă-i mai întîi să te înhațe, îl liniști *Gauleiterul*, desfăcîndu-și larg brațele. Slujba ta încă-i la loc de cinste. Țara nu poate fără șnaps. Avem nevoie de el pentru a ne păstra moralul prin toate încercările astea grele și hotărîtoare prin care trecem.”

Se așezară fericiți la biroul masiv al *Gauleiterului*, care aparținuse odinioară unui ministru social-democrat al justiției. Între timp, acesta fusese reabilitat și acum spărgea piatră la Buchenwald. Ei bine, se puseră pe băut coniac și pe întocmit un raport cît toate zilele. Amîndoi dețineau *Ordinul Sîngelui* și emblema în aur a Partidului, și știau pe unde trebuie s-o iei pentru a ajunge la țintă. De-a lungul anilor jucaseră cărți împreună în fiecare zi de joi. Aveau pînă și aceeași amantă, pe nevasta vînzătorului de cîrnați și delicatese *Kelp*, Gertrude, o muiere pleoampă, lungă și brunetă, cu urechi clăpăuge. Purta ciubote numărul patruzeci și patru și-l întrecea la mers pe orice infanterist în zilele de ajutor pentru iarnă[2], cînd mărșăluiau cu toții înspre Pader Halle

[2] *(germ.)* WINTERHILFSWERK: *Ajutorul pentru iarnă*—practică cu caracter propagandistic, instituită de naziști, constînd în colectarea în fiecare an, începînd cu luna octombrie și pînă în martie, de haine, obiecte uzuale, bani, distribuirea de hrană gratuită, totul în vederea combaterii foametei și frigului, a mobilizării populației și a menținerii spiritului de întrajutorare și camaraderie în cadrul comunității populare. *(n. trad.)*

într-o procesiune luminată de torțe, ca să bea bere după ce ziua întreagă zornăiseră din pușculițele în care făceau chetă. Că veni vorba, Gertrude era a treia nevastă a lui *Herr* Kelp. Cea dintîi a murit de moarte naturală prin înec. A sărit în rîul Pader cu o bucată de fier legată de gît. Numele ei era Ulrika—o femeie extrem de evlavioasă. A sărit în rîu de pe podul din spatele catedralei. Se gîndea pesemne că Domnul o va ierta dacă-și va lua viața lîngă un lăcaș sfînt.

— N-am aflat niciodată dacă Dumnezeu a iertat-o cu adevărat, zîmbește Porta, plimbîndu-și mîna prin aer. Nu se știe prea multe despre ce se petrece acolo sus! Sau jos, în ălălalt loc, aceeași poveste.

Numele celei de-a doua neveste a tipului cu cîrnați și delicatese era Wilhelmina. Femininul de la numele *Kaiserului*. Ta-su vindea brînză cu căruciorul. Domnișoara Wilhelmina era ariană de sus pînă jos. Păr ca spicul de grîu, întins pe țeastă și împletit în codițe. Arăta ca o funie prăjită uitată-n ploaie. Adînc înfipți în mutra ei de cal, sclipeau doi ochi răi de găină, germani. Purta întotdeauna pantofi fără toc și ciorapi pînă la genunchi cu buline roșii și negre. Domnișoara asta ariană nu era o creatură atrăgătoare din punct de vedere sexual. Din contră. Un bărbat care-ar fi pătruns-o s-ar fi ales cu mădularul rupt și făcut tocătură. Se spunea că are cîteva svastici rotative montate înăuntru, care se învîrteau în direcții opuse. Porta sugerează mișcarea cu ambele mîini. Muierea asta tip Himmler a luat într-o zi trenul poștal spre Dortmund pentru a cumpăra resturi de draperie de la dugheana lui Liebstoss, aflată pe Hindenburgstrasse. Apropo! Un cîrnat străvechi explodase în mîinile servitoarei poloneze a lui Kelp cînd trecuse și ea odinioară pe-aici, și împroșcase draperiile de sus pînă jos. Asta a costat-o pe servitoare o ședere la Ravensbrück[3]. Dar *Frau* Wilhelmina ar fi făcut mai bine să rămînă acasă în ziua aceea. Își începu excursia, făcîndu-i o vizită brutarului, Otto, de pe General Ludendorffstrasse, care ținea o dugheană mixtă—brutărie și cafenea. Acolo băgă sub nas patru prăjituri mari cu cremă. Făcu schimb de vești proaspete cu alte cîteva neveste de partid care aveau și alea păr înspicat și bărcuțe pe ceafă[4].

Cînd traversă Adolf Hitler Platz, cîteva ore mai tîrziu, se porni

[3] RAVENSBRÜCK: lagăr de concentrare pentru femei *(n. trad.)*

[4] Obicei al fetelor germane de a-și lega la ceafă părul împletit în două cozi *(n. trad.)*

să urle o alarmă de gradul unu. Imediat începură să cadă bombele. Urla, șuiera și trosnea în jurul urechilor ei germane de liliac, și praful se așeza pe părul ei blond. Cosițele ei ariene i se desfăcură și arăta ca o cotoroanță care-a trecut printr-un viscol în timp ce cobora din Norvegia să vadă ce se mai întîmplă în bătrîna Germanie în urma deșteptării naționale!

„Trosc!" O bombă explodă în fața ei. Părea că lumea e înghițită de flăcări. „Trosc!" Alta explodă în spatele ei, și părea că Satana ațîța vîlvătăile iadului! Bineînțeles că ea se zăpăci și fugi mai întîi într-o parte, apoi în partea opusă.

„Bagă-te la adăpost, idioato", zbieră către ea un polițist chel. Casca îi fusese smulsă din cap.

„*Wachtmeister*! *Wachtmeister*! țipă ea. Spune-mi încotro s-o apuc." De-abia își puse debla la adăpost, cînd sosi, zburînd prin aer, un tramvai. Polițistul fără cască nu mai apucă să se dea la o parte și fu luat de tramvai și proiectat în magazinul de mobilă al lui Schultze. Din fericire pentru el, Schultze închisese prăvălia cu două zile în urmă, în așteptarea unor vremuri mai bune. Acum scăpase oricum de întreg stocul de marfă, și nu mai trebuia decît să curețe în urma tramvaiului și-a polițistului.

Frau Wilhelmina alerga în cerc, țipînd. Pe urmă zări un loc sigur: biroul circumscripției electorale național-socialiste.

Dar, înainte de a ajunge acolo, căzu peste ea o bombă de cinci sute de kile. O răsturnă pe spate și apoi explodă cu *Frau* Wilhelmina cu tot.

Am auzit că i-au măturat rămășițele laolaltă cu ale altora și acum se aflau cu toții într-o groapă comună în cimitirul Döbliner. Am auzit c-au scris OIB pe bolovanul de deasupra lor.

— Ce-i aia OIB? întreabă senin Micuțul.

— „Odihnească-se în Bucăți", răspunse Porta. Dar n-a avut parte de odihnă sub bolovanul ăla simbolic. După o zi sau două, unul din gangsterii ăia aerieni și-a aruncat întreaga încărcătură de bombe de cinci sute și de două sute cincizeci de kile unde nu trebuie. Au aterizat cu toatele în cimitir, și-a mai trimis pe urmele lor și cîteva mii de incendiare pentru desert. Așa că acum nu mai știe nimeni ce s-a ales

de rămășițele pămîntești ale doamnei Wilhelmina. Dar asta nu l-a ofticat prea tare pe bunul nostru Kelp. S-a însurat pentru a treia oară, cu fiica lui Müller, cunoscutul negustor de porci din Münster. Fata era o bucățică arătoasă care știa să se pune în valoare. Lucrase deja de un timp încoace pentru Kelp, în sectorul cîrnaților, unde transforma cîrnați vechi în cîrnați proaspeți.

— Ei, ei, intervine Bătrînul cu un zîmbet șugubăț. Nu l-ai uitat cumva pe negustorul tău de cartofi? Se afla în vizită la *Gauleiter*?

— Bineînțeles, fir-ar să fie, exclamă Porta. Știi tu cum te duce o poveste la alta. Unde rămăsesem?

— Croiau planuri deasupra biroului fostului ministru al justiției, zîmbește Legionarul, aprinzîndu-și un *Caporal*.

— A, da! Deci, telefonul începuse să sune la *Gestapo*, pe Ringstrasse, continuă Porta. Șeful Gestapoului era unul din amicii lor cartofori din zilele de joi.

„Un general!”, urlă el fericit, scoțîndu-și pistolul Walther de 7,65 mm din tocul de la subsuoară. Era bucuros ca un cămătar care dă peste niscaiva lucruri de valoare în locuința unui mușteriu.

N-a existat mai nimic de care să nu fi fost acuzat generalul, dar vezi că nici el nu pierduse timpul degeaba. Avusese o discuție de nouăzeci de minute cu auditorul Corpului de Armată, Kurze. Totul a fost raportat. Cîinele, bicicleta, angrosistul de cartofi, distileriile distruse și mult așteptata Victorie Finală.

„O să-l înhățăm noi, fii pe pace, făgădui Kurze, încrezător. Un nătăfleț de negustor de cartofi nu poate spune ce-i trece prin cap la adresa armatei germane. Trebuie că și-a pierdut mințile! Propun să începem cu delictele minore care necesită doar cinșpe ani de închisoare: insultarea armatei, deteriorare de bunuri militare, amenințarea forțelor armate, lipsă de respect față de uniforma militară. Pe urmă putem trece la cele care se cer pedepsite cu moartea: defetism, răspîndirea de propagandă inamică, sabotarea voinței de rezistență, spionaj.”

„Și cu cîinele cum rămîne?” întrebă generalul răzbunător.

„Îl înfundăm noi și p-ăsta, făgădui Kurze, slobozind un hohot de rîs care nu prevestea nimic bun. Sabotaj al echipamentului militar și atac asupra unui ofițer superior. Ambele delicte sînt pasibile de

spînzurătoare. Nici măcar cei mai buni dintre avocați nu-l pot scăpa de ștreang. Voi folosi paragraful 241, alineatul 5 al Codului Penal militar. Paragraful ăsta mi-a adus *Crucea pentru Serviciu de Război* clasa întîi cu felicitări. Cînd va auzi călăul treaba asta, va pregăti de îndată eșafodul."

Chiar de-a doua zi, treburile s-au pus în mișcare, și încă ce mișcare. Și cînd te gîndești că totul s-ar fi putut rezolva printr-o ciomăgeală strașnică și un șut nemțesc în cur pentru cîine. Mă rog! Departamentul IV-A îl ridică pe general pentru un mic interviu, în vreme ce *Gefepo*[5], Departamentul VII-B îl săltă pe *Herr* Komisch. Fu pus imediat în lanțuri, cu zgardă la gît și lanț de legătură, conform Regulamentului Armatei.

După nițică sporovăială despre cîini și starea vremii, „interviul" cu Komisch deveni—cum se spune—mai sever. „Cartofiorul" se alese cu cîteva dosuri de automat peste nas. A avut noroc că nu l-au interogat despre războiul de treizeci de ani.

Pe-atunci se obișnuia să-i ciupească pe oameni cu clești înroșiți și să-i facă să bea plumb topit amestecat cu smoală încinsă. Asta îi ajuta de cele mai multe ori să-și amintească ce făcuseră.

În cursul după-amiezii răzbătură tot felul de sunete ciudate din sala de interogatoriu. Oamenii credeau că puseseră mîna pe un porc de pe piața neagră și acum îl măcelăreau. Sunetele n-au încetat decît atunci cînd cei trei vlăjgani *Gefepo* dădură o raită pe la *Rața șchioapă* pentru a se înzdrăveni în vederea părții a doua a interogatoriului.

La vremea aceea, tipul cu cartofii nu arăta prea bine. *Unteroffizier* Schultze, care a fost dat afară de la Torgau pentru cruzime și acum îl asista pe *Gefepo*, îi rupsese două coaste și reușise să-i mute nasul mai sus. Din nefericire pentru el era sezon ploios.

În ziua a treia, *Herr* Komisch mărturisi totul și asta-i făcu pe polițai să fie dintr-o dată extrem de umani și de prietenoși față de el. Nevastă-sa i-a adus pachete cu mîncare și s-au așezat cu toții în jurul mesei, înfulecînd șuncă de țară din Westfalia și bînd șnaps amestecat cu ouă bătute. Între mese, fumară țigările și băură coniacul.

Negustorul de cartofi fu fericit să semneze o declarație. De fapt, ajunsese atît de amabil și de comunicativ încît i s-a permis să ștampileze el însuși documentul și să-l pună într-un dosar al armatei cît

[5] GEFEPO—*Geheime Feldpolizei*: Poliția Secretă a Securității de Campanie. *(n. trad.)*

toate zilele, care pe urmă a fost sigilat cu orătania și cu tot tacîmul. Și dus a fost cu destinația Procurorul General din Münster.

Oricum, vremurile bune cu *Gefepo* se sfîrșiră curînd. Într-o dimineață cenușie și ploioasă, Tocană a fost pus într-un DWK astmatic și expediat la unitatea Regimentului 46 Infanterie, unde se afla pușcăria din Padeborn. Acolo era pe rații. Două felii subțiri de pîine și un colț de margarină. Nici măcar o vrabie lihnită n-ar fi fost atrasă de un asemenea meniu. În zilele de sărbătoare națională primeau cîte-o bucățică de pateu de cal.

Nevastă-sa îi aduse o grămadă de haleală în plus. *Stabswachtmeister* Rose din Regimentul 15 Cavalerie o verifică foarte amănunțit. Pe urmă, gardienii îndopară totul pînă la ultima fărîmitură, bineînțeles, după ce omul cu cartofii semnase de primire.

Îl împușcară pe Komisch la Sennelager în zorii unei zile de august. O făcură la ținta patru, care nu mai era folosită pentru antrenament.

Generalul s-a dus și ăsta dracului. Nu cunosc amănuntele. Au circulat o mulțime de zvonuri. Unii ziceau că s-a spînzurat cu șireturile de la bocanci. Nu poate fi adevărat, căci în viața lui n-a purtat bocanci cu șireturi. Se învîrtea mereu în cizme lungi de călărie. Un amic de-al meu, interogator, mi-a destăinuit că veniseră trei gorile de la Fort Zittau cu un ordin ca acesta să fie dat pe mîna lor. Porta desface brațele într-un gest deznădăjduit. Fort Zittau înghite oamenii. Intri și nu mai ieși niciodată. Nici măcar diavolul și cu străbunică-sa n-ar cuteza să-și vîre nasul prin porțile de la Fort Zittau.

Tărășenia asta cu cîinele a mai dat bătaie de cap și altora. A fost cazul sulurilor de hîrtie igienică ale *Gauleiterului*. Au devenit chestiune politică. Vedeți voi, erau roșii, și ca urmare...

Povestea lui Porta e întreruptă. Gregor Martin își vîră capul acoperit cu promoroacă prin deschizătura igluului.

— Avem vizitatori, spune el, ștergîndu-și chiciura de pe față. Ieșiți iute afară!

E o noapte de gheață. Gerul pare că revarsă țurțuri asupra noastră. Temperatura e de 45° sub zero. Viscolul urlă de-a lungul pereților abrupți ai muntelui. Avem senzația că ne îngheață și sufletul.

Privim încordați înspre nord-est, de unde deslușim zgomot de

motoare. Umbrele unor sănii se mișcă cu repeziciune pe cărarea întortocheată de munte.

Răsună două pocnete seci, trimițîndu-ne de-a-berbeleacul la adăpost după troienele de zăpadă. Ne ridicăm din nou în picioare în clipa în care ne dăm seama că nu e decît gerul care face copacii de pe coaste să trosnească.

Acum se distinge clar coloana motorizată pe marginea rîpei. În frunte se află o sanie cu motor blindată, urmată de o mașină blindată și de o șeniletă de transport.

Deodată, aerul este despicat de o rachetă luminoasă. Explodează cu un plesnet sec, aruncînd într-o parte trei steluțe verzi. La scurt timp, se ridică alta, de data asta roșie.

— Fir-ar dracu' al dracului! hăulește Porta, țopăind ca un nebun. El e! Unde naiba e pistolul ăla de semnalizare?

— În căruță, răspunde Micuțul, îndreptîndu-se deja spre vehicul, învăluit într-un nor de zăpadă. Cît ai clipi se întoarce cu pistolul și-l întinde lui Porta. E încărcat, rînjește el.

— Sper, i-o retează Porta. Doar nu-ți închipui că voiam să arunc pistolul în sus! Trebuie să răspundem urgent. Dacă nu, vulpoiul ăla face cale-ntoarsă. Desface pistolul și cercetează cartușul. Nu vrem să trimitem în aer una nepotrivită, spune el. Nu se-ntîmplă în fiecare zi ca niște oameni cumsecade să se ducă să-i șterpelească lui Stalin aurul de sub fund. Băiatul ăla e neliniștit. Dacă treaba dă greș, o să-l taie bucățele.

— Da, și pe noi împreună cu el, face sec Bătrînul. Pesemne că mi-am pierdut mințile cînd m-am vîrît în toată tărășenia asta!

— Încă nu te scăpa în nădragi, spune Porta, ațintind în sus pistolul de semnalizare. Proiectilul țîșnește și explodează în miriade de stele roșii. Reîncarcă un proiectil verde și-l trimite să explodeze alături de cel roșu.

Exact șase secunde mai tîrziu se ridică o rachetă verde urmată de una galbenă.

— Se potrivește ca a lui într-a ei, rînjește Porta, mulțumit. Închide cu un pocnet căpăcelul cronometrului.

— *C'est le bordel*, murmură neliniștit Legionarul. Jocul ăsta de artificii trebuie c-a fost observat cale de kilometri!

— Da, pînă să ne dezmeticim, vor fi pe urmele noastre patrule de alarmă din toate părțile, prezice Heide sumbru.

— Începusem să mă întreb dacă nu cumva fusta aia de comisar m-a tras în piept, spuse Porta, vîrîndu-și în toc pistolul de semnalizare. Ar fi regretat amarnic dac-ar fi făcut-o. Wolf are o mică surpriză explozivă, pentru ea în caz că în excursia asta lui Joseph Porta i s-ar întîmpla ceva neplăcut!

— Căscați ochii, poruncește Bătrînul, pregătiți armele! Cu Ivan nu știi niciodată!

— Tragem întîi și după aia punem întrebări? se interesează Micuțul, armîndu-și zgomotos Kalașnikovul.

— Fără figuri à la Chicago noaptea, ai înțeles? explodează Porta, fremătînd.

O masivă sanie blindată sosește urlînd pe cărarea șerpuită și, cu o întoarcere colosală, patinează prin luminiș, oprindu-se atît de aproape de T-34 al lui Barcelona încît acestuia i-ar fi cu neputință să ațintească tunul asupra ei.

— Drace! mormăie Gregor cu admirație. Ăștia nu-s născuți alaltăieri.

Trec cîteva minute de așteptare încordată. Singurul zgomot vine de la elicea rotativă a saniei. Curentul provocat de ea vîntură zăpada. Trapa vehiculului se deschide încet și apare o căciulă albă-cenușie de comisar cu steaua roșie. Pentru o clipă, doi ochi duri, metalici, fixează cele două tancuri ale noastre. Apoi noul-venit își ridică privirea spre nori, care gonesc întunecați și amenințători spre răsărit. Sare abil în zăpadă, scuipă cîteva înjurături rusești și-și freacă genunchiul pe care l-a pocnit de marginea trapei. I se înmînează un Kalașnikov. Și-l atîrnă tăcut de-a curmezișul pieptului, în maniera rusească. Mîna stîngă și-o înfundă în buzunarul adînc al șubei. E atît de adînc, încît mîna i se duce înăuntru pînă dincolo de cot. Cînd și-o trage, scoate la iveală o sticlă. O duce la buze, trage o dușcă lungă, se șterge la gură cu mănușa sa îmblănită și sloboade o hîrîitură de mulțumire, ca un cal răcit care-a ajuns acasă în grajdul său călduros. Ochii săi cenușii glaciali îl cercetează pe Porta, care stă nonșalant, rezemat de un copac înnegrit de funingine, jucîndu-se cu o legătură de grenade fixate în jurul unei sticle cu benzină.

— Joseph Porta? întreabă el cu o grimasă, ațintindu-și automatul ușor înainte.

— Comisarul auriu, presupun? zîmbește Porta, ridicîndu-și respectuos jobenul galben.

— Ai nimerit-o, zîmbește Comisarul, oferindu-i lui Porta sticla de votcă.

— *Stalicinaia*, încuviințează Porta, adulmecînd încîntat gîtul sticlei. O duce la gură și savurează gustul mătăsos al votcii rusești de lux. Simte cum îl pătrunde pînă în vîrful degetelor.

Își trec sticla încolo și-ncoace pînă cînd se golește.

— Ai ajuns tîrziu, face Porta, dar ai ajuns! Acceptă o țigară aromată de ofițer rus, oferită dintr-o tabacheră de aur.

— A fost o călătorie anevoioasă, răspunde Comisarul. Adesea, trebuia s-o luăm pe căi ocolite. Voi cum ați mers *tovarișci*?

— În afară de temperaturile cumplit de scăzute din țara voastră și de zăpada care se ridică pe ceea ce voi numiți drumuri, n-am a mă plînge de nimic, răspunde Porta.

După un timp, am făcut cu toții cerc în jurul celor doi „capi ai Mafiei". Încep să scoată mai multă votcă. De data asta, un soi mai ieftin.

Micuțul înșfacă sticla din mîna unui sergent siberian mărunțel care se pregătește să ia o dușcă.

— Mai întîi, bea *Herrenvolk*, protestează el, sugînd aproape jumătate din conținutul sticlei. Se linge încîntat pe buze înainte de-a o înmîna din nou sergentului.

— Vîră-ți limba la loc, spune siberianul. Cînd o ții afară arăți ca un spînzurat!

O nouă sticlă de *Stalicinaia* e scoasă la iveală, dar numai pentru Porta și Comisar. Noi ceilalți trebuie să ne mulțumim cu *Raj*, un soi mai ieftin.

Nu după multă vreme ajunge pînă și Bătrînul să vadă lumea în roz și să-și pocnească stîngaci călcîiele încercînd să schițeze cîțiva pași de dans. E șase ianuarie—Crăciunul rusesc pe care tot omul îl așteaptă un an întreg.

Conducătorul săniei pescuiește o balalaică și Porta pune mîna pe flaut. În acompaniamentul lor, Comisarul cîntă cu o voce profundă de bas:

Zăpada acoperă deal și cîmpie,
Din dor nesfîrșit
Sufletele noastre plîng de durere.

Uităm pentru ce ne aflăm aici și nu mai simțim frigul pătrunzător; nu mai zărim luna cu lumina ei rece; nu mai auzim copacii pocnind cu zgomote ca de împușcături.

Un caporal slăbănog în uniforma măslinie a trupelor de grăniceri începe un străvechi cîntec slav, în ritmul melancolic al balalaicii:

Binecuvîntează, Tu, Doamne!
Pogoară mîntuirea asupra noastră...

E mai mult decît poate suporta Comisarul. Începe să plîngă. Un hîrîit umed de bețiv, asemenea lătratului unui cîine foarte răgușit. Fața i se aprinde și lacrimi îi curg pe obraz. Părul lui ud și roșcat îi atîrnă peste ochii apoși.

— *S rajdeniem Kristvim*![6], îngaimă el, profund impresionat. Îl cuprinde pe Porta în brațe, care se apucă și el să plîngă în beția lui.

— Mă întristez atît de amarnic în vreme de Crăciun! fonfăie, cu o expresie atît de tristă pe fața sa scăldată în lacrimi, încît noi ceilalți sîntem cît pe ce să izbucnim în plîns alături de el.

— Nu mai suport, își trage Micuțul nasul, ștergîndu-și ochii cu o mănușă jegoasă.

— Îndură-te de noi, Veșnice Stăpîne, intonează caporalul din trupele de grăniceri, luînd o înghițitură din sticla cu votcă. Ai milă de noi, repetă el, întinzîndu-i sticla Micuțului.

— O să avem nevoie de așa ceva, să știi, oftează Porta, suflîndu-și nasul cu zgomot. Treaba în care ne-am băgat nu-i o găinărie de rînd.

— Fac pariu că-i pentru prima oară în istorie cînd cineva folosește tancuri și tunuri pentru a sparge o bancă, hohotește Gregor.

Micuțul se lasă pe vine și încearcă să danseze *Prisiadska* cu caporalul din Grăniceri, fiind cît pe ce să-și rupă gîtul. La îndemnul caporalului îl legăm de două sănii cu motor și tragem în direcții opuse. Vertebrele i se așază la loc cu pocnetul unei scînduri care crapă.

[6] *(rus.)* Crăciun fericit! *(n. trad.)*

— Presupun că doare al dracului, face Gregor tresărind.

Cu un țipăt pătrunzător, Comisarul sare în sus, își pocnește călcîiele la un metru deasupra pămîntului și se apucă să se răsucească în cercuri amețitoare:

Mereu sînt beat
Și nu mă tem de om sau fiară!

cîntă el cu glas răsunător.

Caporalul din Grăniceri țopăie ținînd în dinți un pahar plin și cu mîinile împreunate la ceafă. Comisarul cade grămadă, strîngînd sticla de votcă în mînă. O privește uluit.

— Vasăzică aici îmi ești! sughite el. Știam eu că te-am văzut prin preajmă.

Cu mare greutate, se pune din nou pe picioare. Printr-o perdea de votcă, privirea i se oprește asupra Micuțului; îi întinde sticla de *Stalicinaia*.

— Ai grijă de asta pînă mă-ntorc. Atinge-te numai de ea și-o sfîrșești la Kolîma! *Panimaieși*?

— Ai încredere în mine, rînjește Micuțul, privind însetat la sticlă.

— Un om e mai tîmpit decît Papa dacă se-ncrede în cineva, proclamă Comisarul, clătinîndu-se periculos. Cunoști Tomskul? întreabă el un troian de zăpadă, încercînd să-l îmbrățișeze. Te poți auzi mărșăluind într-acolo. Cînd vii de la bordelul *Patul fericit* îți răsună pașii! În Tomsk au pavat străzile cu lemn! E singurul lucru din care au destul pe-acolo. Dac-ai fost la Tomsk, *tovarișci*, îi spune el troianului, restul lumii nu te mai interesează. N-o să mai faci față, înțelegi? Tomsk e găoaza Universului.

În cele din urmă Porta reușește să-l pună din nou pe picioare. Se pupă reciproc pe amîndoi obrajii în vechea tradiție rusească. Braț la braț și cîntînd cît îi ține gura, se împleticesc înspre ruinele înnegrite de funingine ale clădirii principale dintr-un colhoz. Pe drum cad de cîteva ori.

Cînd ajung aproape, Comisarul își amintește brusc de *Stalicinaia*. Se întoarce înjurînd amarnic și, după ce se ciocnește de cîțiva copaci, întinde spre Micuțul o mînă fermă.

— 'M pare rău, face Micuțul fals, înapoindu-i sticla goală.

— Drace! răcnește Comisarul, clătinîndu-se amenințător. Fir-aș al naibii! Și eu care credeam că numai caporalii ruși fură de la ofițerii lor! Ce să mă fac cu tine? Sughite și sloboade o rîgîitură nesfîrșită. O să te expediez la Kolîma!

— Atunci nu mai dai o sticlă de votcă înainte? întreabă Micuțul, rîgîind la rîndul său.

— Știi și tu toate șmecheriile, ai? spune Comisarul, clipind din ochii săi apoși. Se întoarce către caporalul grănicer: Dă-i o butelcă. Avem o sărbătoare și trebuie s-o facem lată. O singură dată pe an e Crăciunul. Se uită rugător la nori și murmură: Pogoară milostenie asupra noastră, Doamne!

— Ăsta, Micuțul, e dat dracului, îi mărturisește Porta Comisarului în vreme ce se împleticesc împreună spre clădirea principală. De-abia a venit pe lume că l-a și luat în primire casa de copii. Nimeni de pe David nu-i poate face față. Mai umblă și cu jidani.

— Pe bune? întreabă Comisarul, oprindu-se pentru a saluta un copac pe care-l ia drept un rabin. Jidanii nu-s tocmai ceea ce le trebuie oamenilor amărîți, spune el, scoțînd o rîgîitură tunătoare.

— Aici ai nimerit-o, face Porta, punînd țigara în gură cu capătul aprins.

— Pogoară mîntuire asupra noastră, Doamne! gîfîie Comisarul, azvîrlind un bulgăre de zăpadă spre un dușman imaginar. Războiul ăsta afurisit nu va duce la nimic bun! Înainte de a ne da seama ce se-ntîmplă, toate ideile noastre vor fi distruse și stindardele tîrîte în noroi!

— Să-ți spun un lucru, zbiară Micuțul, așezîndu-se pe-o găleată răsturnată. Cu toții nu-s decît niște curve și niște codoși, indiferent de nivel. Își regulează nevestele unii altora, pentru a trage foloase din asta. Îl fixează pe Comisar cu niște ochi alunecoși. E al naibii de imoral. Nu poți face așa ceva și să rămîi moral în același timp! Tu ai regulat vreodată nevestele altora?

— Ești prietenul meu, urlă Comisarul cu o fericire de bețiv. Îl îmbrățișează pe Porta atît de tare încît cade grămadă de pe găleata lui. Și tu ai mîrlit-o pe nevastă-mea, rîde el șiret. Ia zi, că veni vorba, cum e?

— Ultima oară cînd am văzut-o se juca de-a animalul cu două

spinări cu unul din aprovizionare, dar ăsta avea sculament și l-a umflat Poliția Militară.

— Frontul Roșu! rage Comisarul cu o voce răsunătoare, încleștînd pumnul. Cînd conduci nu poți sări din mașină, gîfîie el misterios.

— Fenta zace-n afacere, explică Porta cu o sinceritate de bețiv. Totul se bazează pe vînzare și cumpărare și tot ce-ți trebuie e un cap bine înșurubat pe umeri. Cel mai scump lucru pe care-l ai de vînzare ești tu însuți!

— Cine dracu' m-ar cumpăra pe mine? întreabă Comisarul neîncrezător.

— Mult mai mulți oameni decît îți închipui, răspunde Porta.

— Așa urît cum sînt? zîmbește trist Comisarul.

— Dacă nu poți avea ceea ce vrei, trebuie să iei ceea ce poți avea, după cum a spus și strutul încercînd să reguleze o rață.

— Pogoară mîntuire asupra noastră, Doamne! oftează Comisarul, desfăcîndu-și larg brațele a disperare.

— Nu mișcă nimeni! urlă Gregor pe un ton țipător. Banii sau viața!

— Se antrenează pentru cînd om ajunge la aur, îi explică Porta Comisarului.

Așa beți cum sîntem, ne dăm seama că se-apropie furtuna. Una din temutele furtuni din munți, care într-o clipă transformă totul într-un iad tumultuos de zăpadă, cu viscole destul de puternice pentru a răsturna un camion de douăzeci de tone și a-l arunca peste creasta povîrnișului ca pe o foaie de hîrtie.

Ne vîrîm în iglu și ne ghemuim unul într-altul, pentru a ne feri de gerul năprasnic. Cîrnați și pulpe de berbec trec din mînă-n mînă și, după o scurtă vorbărie în șoaptă, cădem într-un somn adînc. Numai pistoalele-mitralieră din jurul nostru stau mărturie că există un război.

Micuțul mormăie prin somn și zîmbește precum mîța care a furat peștișorul auriu.

Comisarul doarme cu căciula dată pe ceafă. Din cînd în cînd scoate sunete ciudate și oftează în somn.

Cu un țipăt, se ridică dintr-o dată în capul oaselor și se ia cu mîinile de cap. Îl simte ca pe o fiertură uriașă sub presiune. Geme

puternic în timp ce dă să se scoale pe o parte și simte că șira spinării îi trosnește aidoma unei uși atîrnate în balamale ruginite. Nu-și dă seama unde-l doare cel mai tare. E cuprins de suferință din creștet pînă-n tălpi. Bagă de seamă că beteșugul cel mare e la cap. E ca un cazan de terci făcut cu lapte stricat.

— Pogoară mîntuire asupra noastră, Doamne! îngaimă și cade gemînd înapoi între noi.

— *Gauno*[7], șuieră Ermolov, tanchistul, întorcîndu-i agasat spatele Comisarului, care murmură din nou, fără vlagă:

— Pogoară mîntuire asupra noastră, Doamne!

— *Gauno*, repetă mecanicul, furios.

— Nu mă dojeni prea tare, se smiorcăie Comisarul cu glas alunecos de bețiv. Apoi îi aruncă lui Ermolov o căutătură cumplită. Găoază! mîrîie scandalizat că un mizerabil de sergent își permite să spună „rahat” unui comisar al armatei, cea mai mare autoritate de la Cartierul General. Unde naiba se va ajunge dacă porcăria asta de război mai durează mult? N-a mai pomenit ca un subofițer împuțit să-i arunce lui cuvîntul „rahat” lui, un Comisar al armatei! Cade pe spate și se afundă, sforăind, într-un coșmar alcoolic.

Mă duc la Maxim
Unde-s fete ca-n vis...

cîntă Porta prin somn.

E prea mult pentru Albert. Sare brusc în picioare și se apucă să-l scuture vertiginos pe Porta.

— Ce dracu' faci, măi latrină neagră? urlă Porta dînd să-l pocnească. Frumosul său vis a fost întrerupt și e plin de năbădăi.

— Cîntai! scrîșnește Albert furios, dispărînd din nou sub foaia de cort și înfundîndu-se între mine și Gregor.

— Cîntam? se holbează Porta. Dormeam, fir-ar să fie! Biblia ți-a alterat creierul, pesemne, canibal tuciuriu.

— Gura! răcnește Bătrînul din colțul lui. Culcarea! E un ordin!

Liniștea coboară din nou peste iglu, și visăm cu toții cum o să fie cînd ne vom îmbogăți. Dar nici unul dintre noi n-a aflat vreodată.

[7] Expresie rusească pentru cuvîntul „rahat” *(n. trad.)*

Cînd ne trezim, e încă întuneric, și în jur un iad orbitor de zăpadă. Cristalele de gheață se lovesc de noi ca niște gloanțe, crestîndu-ne pielea pînă la sînge.

Micuțul începe să se certe furtunos cu caporalul Oscar Rovici, supranumit Degerilă pentru că tot timpul pare că moare de frig.

— Băi balegă de cămilă caucaziană, țipă Micuțul enervat și începe să-și rotească amenințător brațele.

Degerilă se apleacă fulgerător și abia reușește să evite pumnul distrugător al Micuțului.

— Nu mișca, să te pot pocni! urlă Micuțul, năpustindu-se i înainte ca un buldozer.

Degerilă trimite un bocanc de infanterie țintuit cu fier în regiunea cea mai gingașă a gleznei Micuțului.

Acesta sloboade un răget, pentru care l-ar invidia pînă și regele animalelor, și înșfacă piciorul rănit. O gravă greșeală tactică. Abia apucă să întrezărească masivul bocanc rusesc de infanterie înainte de a-l pocni în figură. Cu un țipăt de durere, se prăbușește pe spate, cu sîngele curgîndu-i șiroaie din nas și din gură. Acum îl apucă turbarea. Fulgerător, se face ghem, sare în sus și zvîcnește ca un arc deblocat. Cu forța unui berbece, fruntea lui izbește figura lătăreață de mongol a lui Degerilă. Pe urmă se răsucește și lovește înapoi aidoma unui cal sălbatic.

Pentru o clipă, pare suspendat în aer. Amîndouă cizmele sale numărul patruzeci și nouă trosnesc în pieptul lui Degerilă, smulgîndu-i tot suflul din plămîni. Următoarea lovitură îl trimite înapoi cu cîțiva metri și începe să alunece peste buza văii. Îl vedem deja căzînd cu totul, însă alunecarea lui periculoasă e oprită pe neașteptate. Ofițerul magistrat Stepanov apare de după colțul ruinelor cu brațele pline de cîrnați prăjiți și carne de berbec și i se pune-n cale.

Stepanov dă un răcnet în clipa în care picioarele-i fug de sub el și cîrnații cu carnea de berbec zboară prin aer. Se ridică primul, ținînd Kalașnikov-ul de țeavă, pe cale să-i crape cu patul țeasta lui Degerilă. Numai intervenția rapidă a Comisarului îl scăpă de la moarte.

— Ajunge cu jocurile astea smintite, mîrîie el. Amînați-le pînă după ce veți ajunge social-democrați suedezi!

Dar Stepanov, căruia i se spunea Curvarul de pe vremea cînd

lucra la Brigada de Moravuri din Moscova, e atît de furios încît sînt nevoiți să-l lege de un copac pînă se mai liniștește.

De abia după-amiaza tîrziu ridicăm ancora. Avem necazuri cu cîteva dintre vehicule, pentru că șoferii n-au fost în stare să-și pornească motoarele în timpul nopții. Șenileta sîntem nevoiți s-o remorcăm cu T-34.

Noaptea, cînd ne oprim pentru cîteva ore de răgaz, sîntem complet istoviți. Ne-am croit drum prin oceanul de zăpadă. De cîteva ori am fost cît pe ce să pierdem camioanele. Gheața de pe rîuri s-a rupt numai pe jumătate sub roțile lor.

Bătrînul ne amenință cu automatul pentru a ne urni să construim un iglu. Dar, în cele din urmă, îl ridicăm și ne îngrămădim înăuntru clănțănind. Ne revenim dintr-o dată la viață. Porta scoate cărțile de joc; le amestecă și le împarte cu degete îndemînatice.

— Ia zi, îl întreabă el pe Curvar, ce le faceți voi ăștia din Moscova tipilor care violează cînd puneți gheara pe ei?

— Îi expediem la Kolîma, spune fostul brigadier de moravuri, făcînd o încercare stîngace de-a palma asul de cupă, la adăpostul sporovăielii.

— Mai bine dă-l și p-ăla, face Porta suav, întinzînd mîna.

— Curios lucru! răspunde Curvarul clipind nevinovat.

— Da, al dracului de curios, tună Micuțul amenințător. Își scoate Naganul din carîmbul cizmei. Vezi să nu pățești tu ceva curios, băiețaș. De pildă, să-ți apară pe ici, pe colo cîteva găuri în plus!

— Nu văd ce-i periculos în faptul că din cînd în cînd îți mai iei și pe gratis o țîră de muiere! hohotește Micuțul ceva mai tîrziu, scărpinîndu-se la prohab. Dacă te saltă, n-ai decît să spui după aia că zdreanța e o mincinoasă.

— Nu scapi atît de ieftin, frățioare, face trist Curvarul. Brigada de Moravuri e unsă cu toate alifiile. Ferește-te de viol. Orice pitecantrop de sticlete îți poate dovedi fără putință de tăgadă c-ai făcut-o. Găurile-s ca țevile de tun. Armurierul îți spune cu precizie ce-a trecut prin ele, și pînă și cel mai corupt judecător va lua în serios trebușoara asta. Știu doar două cazuri în care nemernicul a scăpat basma curată. Era una Anna Petrovna care l-a acuzat pe un amărît c-ar fi violat-o. Ei bine, ancheta a scos la iveală faptul că muierea fusese încălecată de nouă

sute patruzeci și șase de domni bine. Obișnuiau să ia legătura cu ea prin telefon. N-a fost prea isteț din partea ei să facă asta, pentru că serviciul nostru de interceptare a convorbirilor telefonice nu scapă nici o șuetă. Am avut o discuție serioasă cu ea și a mărturisit totul. Violul era distracția ei preferată. De fapt, omul nu avea chef să împartă banii murdari cu ea. Amîndoi au sfîrșit la Kolîma!

— Parcă ziceai c-a ieșit basma curată, protestează Degerilă dezamăgit.

— Am spus c-a scăpat de acuzația de viol, răspunde Curvarul. A plecat în mină pentru c-avea bani murdari. După trei ani s-a sinucis cu un bloc de gheață.

— Și care a fost celălalt caz? întreabă Porta, curios, greblînd cu mîna potul. E pentru a patra oară cînd îi iese douăzeci și unu.

— O tîrfă chinezoaică, zîmbește Curvarul, ridicîndu-și cu degetele colțurile ochilor pentru a vedea noi cum arăta chinezoaica. Într-o zi, a descoperit că-i crește burta îngrijorător de repede. S-a dus, așadar, la ăla de la ajutorul social, unul din genul de tipi fătați de cloșcă, și care a crezut fiecare cuvințel pe care tîrîtura cu ochi teșiți i l-a servit despre viol, pîngărire și alte alea. Așa că, dacă japița aia galbenă ar fi găsit un purtător de mădular pe care să-l agațe de pruncul ce urma să vină, ar fi umflat cu siguranță o căciulă de bani de la ajutorul social. Am stat nițel de vorbă cu ea și-am citit ce i-a spus caraliului pe care-i cășunase să-l facă tătic. Din fericire pentru el, experții noștri ginecologi au fost în stare să demonstreze că tot ce susținea rața asta pechineză era apă de ploaie. Au expediat-o la Kolîma cu tot cu conținut.

— Și de individ ce s-a ales? se interesează Porta. Și ăsta a aterizat la Kolîma?

— Nu, nu pentru asta, răspunde Curvarul cu părere de rău. A nimerit acolo pentru altă chestie, cîțiva ani mai tîrziu. Sărbătorea ziua de-ntîi mai și s-a matolit. În timpul pilelii, și-a dat drumul la limbă față de un tip care nu-i împărtășea ideile. Socot că știți ce vreau să spun? A fost săltat încă înainte să-i treacă mahmureala!

— Doamne, exclamă Micuțul copleșit. Crezi că ăi din brigăzile nemțești de moravuri sînt la fel de tari ca și ai voștri?

— Nu știu, face Curvarul, scoțînd valetul—peste care Porta trîntește prompt un as pentru alte douăzeci și unu—dar te asigur că nu le

scapă mare lucru, și știu că atunci cînd nu-i războiul își fac vizite unul altuia și se țin reciproc la curent!

— În ce lume ticăloasă mai trăim și noi! oftează Micuțul, coborînd cărțile fără să-și dea seama, astfel încît Degerilă apucă să le vadă.

— Douășunu, chicotește Porta. A recepționat pe loc semnalul de la Degerilă, cu care face pereche.

Micuțul rămîne fără grai. Se holbează la asul și la cele două regine din fața lui Porta cu o privire stupidă. El are doi valeți și-un popă. Dacă n-ar fi trăncănit atît despre Brigada de Moravuri din Moscova ar fi putut licita de mult „douăzeci și unu". Dar e încă atît de surprins de ceea ce a aflat încît uită să se și supere.

— Vrei să-mi spui, face el, aplecîndu-se peste masă, că voi, galonații din Moravuri, puteți dibui dacă eu am pus-o capră pe o muiere? Îmi pare ca o poveste țicnită!

— Mă rog, e oricum un lucru bătut pe muchie, spune Curvarul, așezînd un popă la locul lui. Și sentința-i de treizeci de ani. După douăzeci de ani, ai ocazia să te muți într-un lagăr de muncă. A, și dacă ții morțiș să violezi, nu uita că majoritatea indivizilor cu pricina sînt expediați în închisoarea Piopre de pe rîul Tomsk. Am fost o dată pe-acolo într-o misiune de escortă cu doi maimuțoi care nu comiseseră viol, dar aveau cîteva „lebede" care cutreierau Nevski Prospekt pentru ei. Din această pricină au fost potcoviți cu douășcinci de ani. Tot drumul au fost amîndoi veseli nevoie mare, făcînd planuri de viitor și alte alea, dar ar fi trebuit să le vedeți moacele cînd am trecut creasta dealurilor și-am dat cu ochii de locul spre care se îndreptau, pe malul opus al rîului. Mai era cale lungă, dar la vederea lui aveai senzația pe care ți-o dă un pumn crîncen trîntit în mijlocul feței. Eram trei care-i escortam. Știind că nu le umblă prin cap decît gîndul s-o șteargă cît mai departe de noi cu putință, i-am ținut și mai strîns de lanțuri. Proprietarii de „lebede" tocmai realizaseră ce înseamnă douășcinci de ani.

— Maică Precistă din Kazan, că mult mai e, intervine Porta gînditor. Își mîngîie bărbia chibzuind. Doamne ferește, lungă vreme!

— Taci din gură, pentru Dumnezeu, mormăie Micuțul. Asta l-ar doborî și pe cel mai al dracului maimuțoi din cîți există. Douășcinci de ani! Doar pentru că pui la treabă niște fuste ca să-ți poți unge nițel

mai mult unt pe felia de pîine. Și bănuiesc că după aia mai șezi alți douășcinci de ani la păstrare într-un lagăr de reabilitare.

— Fii sigur, încuviințează Curvarul. N-am auzit de nici unul că s-ar fi întors direct acăsică după ce și-a ispășit pedeapsa, chit că era închisoare sau lagăr de muncă. Întotdeauna te mai așteaptă și cîte-o surpriză la „desert". Oricum, i se zice „expulzare în Siberia".

— Sfinte Sisoe, geme Micuțul, ducîndu-și mîna la cap, în așa fel încît Degerilă să-i poată vedea din nou toate cărțile.

Mai bine ai plăti cu bani gheață pentru asta, și-ai primi și-o chitanță. Cincizeci de ani pentru o zdreanță. Pe toți dracii, nu! O să întru într-o mînăstire!

— Pun rămășag că în ocna de la Tomsk sînt o mulțime de prăpădiți din ăia obsedați de jucărele muierești care-și blestemă zilele că nu s-au născut fără podoabe trupești, e de părere Porta, licitînd triumfător „douăzeci și unu" pentru a douăsprezecea oară.

Nu trebuie să fii într-un război mai mult de cinci minute pentru a înțelege cît de stupid e totul. Cu siguranță, există și altă cale de a rezolva lucrurile!

Porta către Micuțul,
la periferia unui oraș rusesc în flăcări

Puntea

Marea și răcoroasa biserică vuia de vocile oamenilor cufundați în rugăciune. Se rugau cu glas tare pentru lucrurile pentru care le era permis să se roage; dar în adîncul inimii se rugau pentru pace. Pentru sfîrșitul războiului, acest iad pe pămînt; nicicînd să nu mai vadă soldați sau tancuri; nicicînd să nu mai aibă de-a face cu obuze și bombe incendiare. Se rugau ca omul în uniforma cenușie a partidului să se numere printre morți la următorul raid aerian. În rugăciunile lor își ascundeau dorința de a le fi dat să-i vadă cît mai curînd pe soldații englezi și americani.

Dintr-o dată, murmurul rugăciunilor încetă. În ochii enoriașilor licări panica.

Preotul îngenuncheat se ridică și privi înspăimîntat spre ușa închisă; auzea tropăitul apăsat al cizmelor și cîntecul metalic și brutal:

Wir werden weiter marschieren,
wenn alles în Scherben fällt,
denn heute gehört uns Deutschland
und morgen die ganze Welt![1]

— SS-ul! făcu preotul în șoaptă, și-și lăsă mîinile împreunate de-a lungul corpului.

Totul se afla deja în ruine. Berlinul era un munte de moloz. Stuttgartul mistuit de flăcări. Hamburgul redus la un peisaj lunar. Leipzigul un infern de foc. Breslau lupta pînă la ultimul om și pană la ultimul glonț. La Köln, ruinele catedralei se înălțau deasupra caselor năruite, dar garda Führerului mărșăluia încontinuu, sfărîmînd ruinele sub tălpile țintuite ale cizmelor.

[1] *(germ.)* Vom mărșălui tot înainte/De-o fi ca totul să se facă fărîme/pentru ca astăzi Germania ne aparține/și mîine, lumea-ntreagă a noastră va fi! *(n. trad.)*

Sania blindată a Comisarului se află în fruntea coloanei. E firesc, de vreme ce el e singurul care știe drumul către locul unde e ascuns aurul.

Cărarea îngustă și șerpuită devine din ce în ce mai abruptă. Cu cît urcăm mai sus, cu atît moralul nostru coboară.

Din cînd în cînd, tancurile alunecă înapoi, riscînd să treacă de buza văii și să se prăbușească în hău. Privind în jos, ai senzația că te afli pe muchia unui cazan cu apă clocotită. Zăpada viscolită țîșnește din el asemenea jeturilor dintr-un gheizer. Numai conductorii rămîn în vehicule. Noi ceilalți ne punem papuci siberieni pentru zăpadă și ne ținem pe partea interioară a cărării, lipiți de peretele de stîncă, astfel încît riscul de a fi aruncat peste margine de către o pală violentă de vînt să fie mai mic. Ajunși dincolo de nivelul copacilor, unde vînturile eterne au întărit zăpada, ne punem schiuri scurte.

Acum tancurile și săniile cu motor își măresc viteza și ne e greu să ținem pasul cu ele.

Panther-ul lui Porta intră cu o viteză amețitoare într-o curbă pe muchie de cuțit, alunecă lateral și se lovește trosnind de coasta muntelui. Pe cărarea înghețată face o răsucire de trei sute șaizeci de grade, alunecă înapoi și coboară vertiginos spre noi, împroșcînd de jur-împrejur cu gheață și zăpadă înghețată. Ne aruncăm în lături care încotro pentru a nu fi striviți de monstrul de patruzeci și cinci de tone.

T-34 din coadă tocmai trece prin curba extrem de strînsă, cînd Panther-ul se năpustește asupra lui învăluit într-un uriaș nor de zăpadă.

— Sfîntă Născătoare! țipă Albert, îngrozit.

— Întoarce mașina, cretinărie neagră! zbiară Barcelona cu disperare, dar Albert e complet paralizat. Se holbează cu ochii cît cepele la moartea care năvălește urlînd asupra lui.

Printr-un salt spectaculos, Bătrînul se aruncă pe T-34, dar, înainte ca el să apuce să coboare prin turelă, Panther-ul a și sosit. Oțel se izbește de oțel și ambele tancuri se precipită pe panta alunecoasă.

Printr-o minune, Albert reușește să imprime șenilelor o mișcare inversă, așa încît T-34 se freacă de perete și se oprește din goana nebunească. În ce fel, e un mister. Panther-ul cabrează, cățărîndu-se pe jumătate peste T-34. Prin zornăitul oțelului, distingem invocările disperate ale lui Albert către Dumnezeu. Bătrînul își repede de două

ori palma peste fața tuciuriului. Albert încetează să mai zbiere și zîmbește prostește.

— Nici un om nu rezistă la așa ceva, se tînguie el amărît, după care se așază afara în zăpadă, holbîndu-se la abisul de dedesubt.

— Tacă-ți fleanca aia neagră! exclamă Bătrînul furios. Marș înapoi în căruța ta ca s-o putem lua din loc.

— Ba nu vreau, protestează Albert, cenușiu la față. Nu mă mai interesează nici un fel de aur! Mă mulțumesc să rămîn un sărman *Obergefreiter* de culoare în zrmata germană, da, da. La ce-mi mai folosește o spinare de aur, omule, dacă zac zdrobit în carul meu pe fundul vreunei văgăuni?

— Ți-am poruncit să taci, spumegă Bătrînul, îndreptîndu-și automatul spre Albert. Sus cu tine!

Smiorcăindu-se încetișor, Albert se strecoară prin trapă și-o trîntește în urma lui.

Se iscă o controversă înfocată, care dintre noi să meargă lîngă conductori în vehicule. Refuzăm cu toții, și atunci Porta organizează o grevă a șoferilor. Nu vor să conducă fără cîte un observator în fiecare vehicul.

E greu de spus cine zbiară mai tare, Bătrînul sau Comisarul. Dar, cum e obiceiul, cei mai slabi se dau bătuți. Resemnat și înjurînd pe-nfundate, mă cațăr lîngă Porta și mă strecor printre aparate.

— Arăți ca amicul meu Rodeck în ziua în care l-au săltat să-l vîre la bulău treizeci de ani, rînjește el.

— Nu-l știu pe amicul tău, îi răspund în doi peri.

— Era un ins de treabă, continuă Porta vesel. I se zicea hoț de mașini pentru că fura mașini. Dar în realitate era vopsitor, și era atît de dibaci încît într-o oră și unșpe minute fix îți revopsea orice fel de mașină. De obicei, îi mai rămînea nițică vopsea, astfel încît proprietarul mașinii împreună cu familia puteau adulmeca o săptămînă întreagă pînă le ieșea nasul pe dincolo. A trăit liber și fericit în tovărășia vopselelor și a pompelor sale pînă într-o dimineață de miercuri, între orele trei și cinci. Soneria de la ușă a sunat atunci atît de insistent și atît de tare încît ai fi zis că-i Scaraoțchi care a venit să culeagă un suflet rătăcit.

„Cine dracu-i acolo?” zbieră Rodeck de pe partea dinăuntru a ușii, nițel cam oțărît că a fost trezit la o oră nu prea ortodoxă.

„De trei ori, ghici”, cîrîi o voce din prag. Imediat ușa zbură în țăndări peste el și două boruri trase pe ochi cerură să-i vadă încheieturile mîinilor. Cătușele făcură „clic”, și se trezi în bluza de pijama cu manșete de oțel.

Așa că dus a fost, cu oalele lui cu vopsea cu tot, și nimeni nu l-a mai văzut de atunci.

Drumul începe să fie mai practicabil și cu toții reintrăm în vehicule. Înainte de a străbate trecătoarea, Comisarul ne ordonă să legăm mașinile între ele cu cabluri duble de remorcare. Cărarea va deveni atît de abruptă încît există pericolul ca vehiculele să se răstoarne. Unghiul lor teoretic de înclinare l-am depășit de mult. Noul T-34 condus de Albert se află în frunte. E tancul cel mai dotat, poate urca pe șenilele sale incredibil de late asemenea unei capre negre, și Albert știe cum să-l conducă. E nevoie însă să-i dăm cantități apreciabile de trăscău pentru a-l face să uite de frica sa continuă de moarte. După ce bagă în el o jumătate de butelcă de votcă se simte stăpînul lumii. Doar Porta îl întrece într-ale șoferiei.

— Ia-o ușurel, cur negru. Să nu depășești marginea! îl previne Porta din turela Panther-ului. Să nu-ți închipui că lada aia rusească se poate cățăra pe stînci netede.

Albert îi face binecunoscutul semn obscen. Cablurile de remorcare plesnesc de două ori ca și cum ar fi din lînă, și Panzer-ul alunecă înapoi înspre abisul amețitor.

— Nu luăm și noi o pauză? spune Barcelona, epuizat. Pe toți dracii, e-o beznă de-ți poți vîrî degetele în ochi!

— O pauză? Aici? La trei după-amiaza? exclamă Bătrînul furios. Te-ai țicnit, pesemne!

Comisarul ne ordonă să ne legăm unul de altul cu frînghiile de alpinism, în așa fel încît să nu se rătăcească vreunul în iadul urlător de zăpadă.

— Nu pot să merg mai departe, geme Gregor. Păstrați voi partea mea de aur! Dacă asta ar fi fost o treabă legală, ar fi trebuit să se bată o nouă medalie pentru ea. O merităm cu prisosință.

— Și dacă dă greș, rîde Micuțul răgușit—scuturîndu-și bucăți de gheață de pe umeri—o să ne pună fiecăruia în cîrcă cîte o sută douăș’

de ani de pîrnaie, cu șansa de a ieși pentru bună purtare după optzeci, cînd vom fi uitat cu totul ce vasăzică o țîță de muiere.

— Tacă-ți fleanca! scrîșnește Bătrînul prost dispus. Rămîneți aici, poruncește el scurt, dezlegîndu-se din frînghia de siguranță. Eu o iau nițel înainte să arunc o privire. Să nu-mi zburați scăfîrlia cînd m-oi întoarce!

Cu binoclul bălăbănindu-i-se pe piept, pornește să se cațere, și în cîteva secunde zăpada viscolită îl ascunde privirilor noastre.

— E atît de prudent încît se șterge la cur cu o oră înainte de a merge la căcăstoare, boscorodește Porta țîfnos, mușcînd zdravăn dintr-o halcă de carne afumată și clătind-o cu o dușcă de votcă. Ivan Căcăcilă n-are nici o șansă să se dea la noi. Nemernici din ăștia foarte prudenți de teapa Bătrînului sînt vinovați că se tărăgănează efortul de război. Dac-ar fi după mine, am da buzna după aurul unchiului Iosif cît de repede ne-ar ține șenilele! Vecinii ar șterge-o cît ai clipi, că doar n-or fi atît de scrîntiți să stea să-și oblojească mădularele degerate în așteptarea noastră.

— Cît e de frig? întreabă Gregor, înfiorat.

— *Je ne sais pas, mon ami*[2], răspunde Legionarul deznădăjduit, lovindu-se cu mîinile peste corp. Dar niciodată n-am mai trecut prin așa ceva.

— 48 minus, raportează Heide cu aroganță.

— Nu ești în toate mințile, protestează Micuțul, țopăind pe loc și agitîndu-și brațele. Poate vrei să spui minus 148, cel puțin! Deștele mele au ajuns niște țurțuri în cizmele astea îmblănite și sîngele meu cred c-a devenit o parte din Oceanul Arctic!

— O, nu! geme Barcelona, înlăturîndu-și țurțurii de pe față. Nu merită. Cine naiba și-ar fi închipuit c-ar putea fi atît de frig?

— Împachetați-vă cu hîrtie! ordonă Comisarul, aruncîndu-ne cîteva legături de ziare vechi. Mai întîi frecați-vă peste tot cu zăpadă, apoi înveliți-vă într-un strat de ziare!

— Pesemne că nici ție nu-ți mai merge bine la scufiță, țipă Micuțul. Să ne dezbrăcăm la minus 148 de grade? O să înghețăm tun, ca niște copaci!

[2] *(fr.)* Nu știu, prietene *(n. trad.)*

— Așteaptă numai să se facă frig cu adevărat, rîde Comisarul. Asta nu-i decît începutul.

— Dacă se face și mai frig, atunci partea mea de aur își pierde valoarea, declară Micuțul, clănțănind din dinți, în timp ce-și înfășoară cîteva exemplare din *Pravda* în jurul burții.

— Nu, nu așa, îl previne Curvarul. Întîi te freci cu zăpadă. Nu-i chiar atît de rău pe cît crezi. Freacă-ți picioarele și tălpile pînă ce le simți dogorind!

— O, Doamne! se tînguie Gregor, frecîndu-se cu zăpadă pe corpul despuiat. Ce mai excursie e și asta. Și cînd te gîndești c-o facem de bunăvoie.

— Da, nu-i cazul să mergi la medicii ăia psihopați[3] ca să-ți spună că ești un dobitoc de mare clasă, spumegă Micuțul, opintindu-se în combinezonul său îmblănit și înghețat.

— Pe toți dracii, cine ar fi bănuit că se poate face atît de frig undeva pe pămînt, gîfîie Porta, vîrîndu-și în sîn o ediție specială a ziarului *Izvestia*. Eu m-am lecuit pentru tot restul vieții de sporturi de iarnă!

— Nu știu, zău, măi oameni, dacă aurul ăla afurisit merită atîta bătaie de cap! bîlbîie Albert. Ascultați ce vă spun eu, să ne-ntoarcem înainte ca noua eră glaciară să ne-nghită.

— Eu nu renunț la aurul meu, țipă Porta. Chiar de-ar fi să mă rostogolesc de unul singur pe boașe prin zăpadă și gheață pînă la locul în care zace ascuns, tot aș face-o. Dar dacă voi vreți să vă trăiți mai departe măruntele voastre vieți în sărăcie și mizerie, atunci ieșiți acum din rînd, cît încă nu v-a înghițit era glaciară.

Bătrînul revine învinețit de frig.

— De ce naiba nu m-ai luat cu tine? întreabă Comisarul, ungîndu-l pe față cu alifie contra degerăturilor. Niciodată să nu mai faci una ca asta! Habar n-ai cît de ușor te poți pierde. Nu te poți bizui pe compas. Munții dereglează acul magnetic.

— Dă-mi să beau, face Bătrînul brusc, întinzînd mîna după bidonul lui Porta. Cunoști zona asta? se întoarce el către Comisar.

— Nu, pe-aici n-am mai fost. Dar prin trecătoare mergem vreo patru sute de kilometri mai puțin. Se spune că din octombrie pînă la

[3] Micuțul vrea să spună *psihiatri*. *(n. trad.)*

sfîrșitul lui mai e imposibil de trecut. Am ales drumul ăsta pentru mai multă siguranță. Nimănui nu i-ar trece prin cap că cineva ar putea încerca să se-aventureze pe aici în vreme de iarnă.

— Pe dracu', blestemă Bătrînul. Hai s-o luăm din loc. Trebuie să pătrundem prin trecătoarea aia cît mai repede. Se apropie o furtună. De partea cealaltă e un fort vechi, o mînăstire, sau ceva unde am putea să ne aciuim peste noapte și să facem plinul.

Cînd ajungem la jumătatea trecătorii, una din șenilete derapează de pe cărare și sîntem nevoiți s-o dezgropăm din troienele de zăpadă.

Porta vrea să-i facă vînt peste margine și-și îndreaptă Panther-ul într-acolo, dar Comisarul se opune vehement. Nu ne putem descurca fără camion, dacă va fi să ne întoarcem cu aurul.

Apoi se împotmolește T-34 cel vechi. Plîngem de furie și disperare și sîntem pe cale de a ne da bătuți. În cele din urmă reușim să aducem T-34 cel nou într-o poziție din care să-l poată scoate din zăpadă pe fratele lui mai în vîrstă. Cablurile de remorcare pîrîie și cîntă.

— Înapoi, țipă alarmat Degerilă, aruncîndu-se în dosul unui troian de zăpadă.

— Vine careva? întreabă Micuțul, dezorientat, holbîndu-se de după un copac mare.

Cablul plesnește cu un trosnet șuierător și bucăți din el zboară pe lîngă capul Micuțului. Numai cîțiva centimetri mai la stînga, și ar fi fost decapitat. O furie turbată pune stăpînire pe el. Cu o lopată în mînă, se năpustește înspre T-34, din care răsare deasupra turelei figura crîncenă a lui Albert.

Fulgerător, Albert trîntește trapa și-o zăvorăște din interior. Micuțul repede lopata în trapa închisă, înnebunit de furie.

— Ieși de-acolo, canibal negru, să te omor! răcnește el ca un apucat.

— Pocniți-l, să se liniștească! strigă Bătrînul. Dar nici unul dintre noi nu îndrăznește să se apropie de el cînd e în halul ăsta. Un urs grizzly turbat e un mielușel în comparație cu Micuțul.

— Ieși, maimuță jegoasă, zbiară el, trăgînd șnurul unei grenade și învîrtind-o deasupra capului.

— Drace! Azvîrle-o! îl previne Porta din turela Panther-ului.

— Atunci, na! urlă Micuțul, aruncînd grenada înspre Porta, care se vîră la adăpost în burta tancului cu iuțeala unei nevăstuici.

Grenada lovește muchia de sus a trapei turelei, dar antena o face să-și schimbe direcția și explodează cu un plesnet sec.

— Să mă ia dracu' dacă mai stau să înghit așa ceva, ocărăște Bătrînul. Înșfacă iute Kalașnikov-ul de țeavă, îl răsucește deasupra capului, prăvălindu-l cu o bufnitură surdă în ceafa Micuțului. Cu un geamăt prelung și răgușit, uriașul se lungește în zăpadă. Brațele și picioarele îi zvîcnesc de cîteva ori, apoi rămîne nemișcat.

— Împușcă-l, spumegă Albert din interiorul tancului, împușcă-l pe descreieratul ăla!

— Unde l-ai găsit? întreabă Comisarul, clătinînd uluit din cap. Ăsta ar trebui ținut într-o cămașă de forță pentru tot restul zilelor!

— Legați-l! poruncește Bătrînul, scrîșnind din dinți. Cînd și-o reveni, o să fie mai rău decît o tonă de obuze. Legați-l de țeava tunului. Nici măcar el nu-l va putea rupe.

— Ce l-a găsit? întreabă Porta, scoțîndu-și din nou precaut capul prin trapa turelei.

— A fost cît pe ce să-și piardă scufița cînd a plesnit cablul, explică Gregor rîzînd. Își închipuie că Albert ar fi făcut-o intenționat, fiindcă ceva mai devreme se luaseră la harță pentru niște budincă neagră.

— Am spus-o întotdeauna, hotărăște Porta. Băiatul ăsta e prea sensibil.

Tîrziu în noapte reușim să străbatem trecătoarea, și ajungem dincolo patinînd și legănîndu-ne. Înaintea noastră se ridică uriașul fort, sumbru și amenințător. E clădit din blocuri imense de piatră, așezate unul peste celălalt fără nici un fel de mortar. Dacă s-ar fi folosit și mortar, acesta s-ar fi fărîmițat de-o veșnicie. Gerul mușcase adînc din colțurile blocurilor de piatră.

— Asta zic și eu blocuri de construcție, exclamă Heide, impresionat o dată cu adevărat. Oare cum au reușit să le așeze unul peste altul?

— Cu sclavi, răspunde Curvarul, de parcă ar fi lucrul cel mai firesc din lume. Aici, în Rusia, n-am dus niciodată lipsă de așa ceva. Sînt devotați și eficienți și sînt destui. Oamenii pot fi determinați să facă orice dacă știi cum să-i croiești cu biciul sau să-i crestezi nițel cu un cuțit căzăcesc.

— Întotdeauna am fost un mare admirator al principiilor voastre umanitare, îi aruncă Porta sarcastic.

Bătrînul vrea să facem plinul înainte de a ne odihni, dar e nevoit să se lase păgubaș în fața protestelor noastre sălbatice.

Degerilă și Gregor aprind un foc uriaș în sala principală.

— Pe-aici pute a mort, spune Barcelona, adulmecînd aerul.

— La naiba cu asta șuieră Comisarul. Morții nu-s periculoși!

— Ești un ins atît de spurcat, încît îmi vine să scuip cînd te văd, urlă Micuțul furios. Dă să-l altoiască pe Heide cu pistolul-mitralieră.

— Încetați odată cu ciorovăiala asta nesfîrșită, strigă Bătrînul. Acum vreau liniște. Încă o vorbă, și veți intra în serviciu de santinelă.

— Rahatul ăla de nazist arată de parcă merge la înmormîntare, rage Micuțul, îndreptînd automatul înspre Heide. Las că-i arăt eu!

— Taci din gură și vino-ncoace. Hai să-i așternem un joc de-a banca idiotului, propune Porta, amestecînd cărțile. Cîți sînteți? întreabă el, privind în jur.

— Eu unul sînt mult prea istovit, geme Barcelona, lăsîndu-se greoi pe podeaua din pămînt bătătorit.

— Pentru două lucruri, un bărbat nu-i niciodată prea obosit, spune Porta, tăind cărțile. Pentru jocuri de noroc și pentru cordeală. Vă pot spune o poveste despre ce li se poate întîmpla indivizilor care-și închipuie că sînt prea obosiți ca să mai reguleze. Mult prea binecunoscutul *Wachtmeister* Alois Fresa de la Alexstation a fost transferat vremelnic, în duminica dinaintea Paștelui, în sectorul civililor. A îmbrăcat costumul vărgat și și-a tras o freză africană—ăsta-i simptom tipic al paranoiei. Mai apoi și-a făcut rost de niște tocuri de pistol din piele galbenă în care-a vîrît vreo cîteva P-38. P-asta o prinsese din filmele cu tipi duri. Firește că i-a lăsat cu gura căscată pe toți gorobeții. A dat de înțeles cum c-ar fi de la *Gestapo*, dar asta era vrăjeală. De fapt el făcea parte din brigada contra hoților de biciclete.

După toate astea, se isprăvi ziua lui norocoasă. Dădu peste trei gherțoi care ieșeau din Kommerzbank de pe Hohenzollern Damm, fiecare cu cîte o traistă de bani la subsuoară, și îi culcă la pămînt cu artileria sa de mînă. Vestea acestei băi de sînge se răspîndi în tot Berlinul și în curînd femeile începură să-l copleșească pe Alois. Azi așa, mîine așa,

pînă cînd pricepu că e mai mult decît poate face față, și atunci ar fi vrut să se ducă toate dracului și să-l lase în pace. Așa că iată-l într-o seară tîrziu, șezînd la *Caraliul borfaș* cu capul pe masă, regulat, făcut țăndări. Numa' ce-apăru o puicuță pavoazată din sectorul Rathaus, legănîndu-se pe tocurile ca niște catalige, care-ncepu să-l atingă ca să i se scoale.

„Ce-ai zice tu să-mi arăți cealaltă armă? șopti ea cu o pasiune drăcească. Am auzit o mulțime de lucruri despre tine! Știai că arăți așa cum și-a dorit întotdeauna Clark Gable?" Apoi îl atinse ceva mai mult; își strecură înăuntru un deget lung cu o unghie pictată, apucîndu-se să lucreze direct cu Gogu ăla cu guler rabatabil. Dar Goguțu' nu mai voia. Era atît de bleg și de zbîrcit ca al unui eunuc de nouăzeci de ani.

„Cară-te! se zborși Alois la ea, dîndu-i un brînci. Dac-ar fi fost să mi se aprindă călcîiele după tine, ar fi trebuit să arăți cu totul altfel!"

„Și mai zici că tu ești tipul care-a spart gura tîrgului, țipă ea. N-ai nici măcar păr pe boașe! Nu scapi tu așa ieftin, bătîndu-ți joc de mine!" Și, înainte ca cineva să bage de seamă ce are ea de gînd, numai ce-o vezi cu cîte-un P-38 în fiecare mîn. I le subtilizase ușurel din tocurile de la subsuori. Le despiedică tacticoasă cu deștele mari, așa cum făceau cowboys cînd intrau în cîte-o bancă pentru a regla conturile.

„Doamne! Nu! urlă el, ținîndu-și mîinile în față." Dar la ce-i folosea?

Barmanul cel olog se înecă cu dantura. Încercase să zbiere *Heil Hitler*! și să bea în același timp.

„Înțelege-mă! Te implor, iubito! Sînt prea obosit!" bălmăji nenorocitul. Dar pică de pe scaunul barului și, pînă să ajungă jos, era deja mort de-o veșnicie.

Barmanul încercă să strige, dar nu-i ieși din gură decît un sunet ca al unui leu de mare astmatic.

Așa că vedeți bine ce i se poate întîmpla unui individ care-i prea ostenit să mai reguleze! Mai mizează careva? întreabă Porta, privind din nou în jur.

— Douăzeci! strigă Gregor, trîntind mărcile pe masa improvizată.

Dar în curînd jocul se stinge. sîntem mult prea epuizați și nici nu ne mai pasă dacă pierdem sau cîștigăm. Ultimii rămîn în joc Porta și Degerilă. Pe urmă o lasă și ei baltă.

Micuțul nici n-apucă să pună bine capul jos, că izbucnește într-un hohot de rîs. E unul dintre fericiții care sînt în stare să rîdă ore întregi la o glumă de-a lor. Rîsul său nestăpînit ne cuprinde și pe noi. În curînd întreaga încăpere e scuturată de rîs.

Comisarul nechează, și lacrimile-i curg pe obraz. De cîte ori ne uităm la Micuțul, cu melonul său cenușiu deschis pe-o sprînceană, ne umflă din nou rîsul. Pur și simplu nu ne putem opri. Singura mutră serioasă e a lui Heide. Fiecare hohot de rîs pare să-i înghețe fața într-o mască și mai rigidă de severitate. În cele din urmă, adormim epuizați. Dintr-o dată, Micuțul e din nou lîngă noi. Stă aplecat asupra Bătrînului cu picioarele răscrăcărate, împungîndu-l cu pistolul-mitralieră.

— Ce dracu' s-a mai întîmplat? bombăne Bătrînul.

— Ești arestat! face Micuțul, cu o expresie de polițist militar pe chip.

— Arestat? Nu ești în toate mințile? șuieră Bătrînul, furios că a fost smuls din lumea viselor. Ce naiba bați cîmpii? Încă n-ai aflat că sînt comandantul tău de pluton?

— Tocmai d-aia, mormăie sumbru Micuțul. În numele meu, al lui Adolf și al norodului nemțesc ești arestat. Ai ridicat ilegal mîna asupra unui subordonat!

— Hai că acuma le-am auzit pe toate! protestează sec Bătrînul.

— Nu-ți ajută la nimic să negi, *Oberfeldwebel* Beier, face Micuțul, cu aerul sever al unui interogator. M-ai lovit sau nu cu patul unui automat în deblă? Vezi? O să te-mpușc pentru asta! Nu mai suport.

— E nebun de legat, șoptește Degerilă. Se furișează înspre Micuțul, care a coborît piedica de siguranță a armei și al cărui deget cabrează deja periculos pe trăgaci.

Bătrînul rămîne paralizat, holbîndu-se la el.

Degerilă se aruncă înainte, înfigîndu-și trei degete țepene în plexul Micuțului. Aerul iese din plămînii uriașului cu o forță explozivă. Se frînge de mijloc.

Legionarul își ridică brațul și repede muchia palmei cu toată forța în ceafa Micuțului. Acesta se prăbușește fără cunoștință.

— Ce dracu' l-a apucat? îngaimă Bătrînul, ștergîndu-și sudoarea de pe frunte. Nu e prima oară cînd îl pun la pămînt cu o lovitură de pat. Încep să mă satur de idiotul ăsta.

— *Bien sûr*, e beat turtă, spuse Legionarul. Asta-i hiba. Se vede pe el.

Comisarul se apucă să-i răscolească frenetic calabalîcul. Scoate la iveală două sticle goale de *Stalicinaia*.

— Am zis eu că-i trotilat, face el, azvîrlind dezgustat sticlele. Porcul a dat pe gît doi litri de votcă!

— Să-l omorîm! propune Curvarul, de îndată ce descoperă că în sticle n-a mai rămas un strop.

— O ciomăgeală, asta i-ar trebui, face Legionarul. O cravașare zdravănă cu centurile noastre l-ar face să chibzuiască de două ori!

— Degeaba, răspunde Porta, clătinînd din cap. În el zac doi oameni. Cînd e beat, e cu totul iresponsabil; apoi, cînd se trezește, nu-și poate aminti nimic din ce-a făcut ăl beat în timpul crizei. Cînd e treaz, e destul de zdravăn.

— Atunci trebuie să fim cu băgare de seamă să nu se mai îmbete, spune Degerilă. E un pericol pentru toți cei din jur.

— Asta nu-i nimic față de cum e atunci cînd refuzi să-i faci pe plac, rîde Porta, din inimă.

Nu știu cît timp am dormit pînă în clipa în care ceilalți mă trezesc. Îmi apuc tăcut pistolul-mitralieră și trag cu urechea în întuneric.

Porta șade lîngă mine și e gata să urle. Pun mîna din reflex pe umărul lui, făcîndu-i semn să tacă. Acoperă instinctiv tăciunii focului cu un lighean mare de tablă. Încăperea e cufundată în beznă.

— Ce-i? șoptește Bătrînul, neliniștit.

— Nu știu, răspund eu tot în șoaptă, cu mîinile încleștate pe automat. Ceva m-a trezit.

— Schiuri, mormăie Micuțul, care are un auz de viezure. Susține că e-n stare să audă de la șapte leghe o muscă frecîndu-și picioarele. Și încă împotriva vîntului.

— Ești sigur? întreabă Comisarul cu voce șovăielnică. Nu cumva te-nșală vîntul?

— Nici să nu-ți treacă prin cap! răspunde Micuțul. Eu și pîlniile mele nu facem greșeli. Cînd ai fost sclav la Torgau, ești în stare să auzi păduchii dansînd tangou pe burta unei tîrfe chinezoaice din Shanghai.

— Schiuri, face gînditor Comisarul. Înseamnă că sînt pe urmele noastre. Dar cum dracu' or fi dat de noi aici?

— Cu neputință! șoptește Degerilă. Nu cred să ne caute pe noi. Trebuie să fie vorba de alții. În Rusia sînt tot timpul anului vînători de capete.

— Oricum, fii sigur că n-au venit prin zăpada asta infernală doar de pură distracție, spune Curvarul.

— Haidem afară! poruncește Bătrînul, neliniștit. Aici sîntem ca șobolanii în cursă.

Din nefericire, ninsoarea se oprește. De după norii grăbiți se ivește o lună plină și zăpada sclipește sub razele ei palide. Ne înghesuim înfiorați unii într-alții, la adăpostul bolovanilor acoperiți de ger, și privim peste întinderile înzăpezite. Nu putem zări nimic, ci deslușim doar șuieratul vîntului.

— Sfîntă Marie! exclamă deodată Micuțul. Întreaga Armată Roșie vine spre noi!

Bătrînul își îndreaptă binoclul în direcția arătată de Micuțul, dar nu zărește nimic.

— Încă mai ești beat și vezi cai verzi pe pereți, scrîșnește el furios!

— *Iob tvoiu mati*, țipă Comisarul. Siberieni! Vine încoace o companie întreagă.

În curînd îi putem vedea cu toții. Coboară vertiginos din munți, pe schiuri, într-un șir lung.

Legionarul se instalează în spatele mitralierei grele MG-34, introduce banda, armează și închide capacul cu un mic pocnet.

Eu îmi scot pistolul din tocul de la subsuoară, îl armez și cobor cu grijă cocoșul pe butoiaș. E metoda cea mai bună pentru un Nagan.

— Ce dracu' îți închipui c-o să faci cu pîrțîitoarea aia? Întreabă Curvarul a lehamite. Îți dai seama ce-or să ne facă indivizii de colo dac-or să pună gheara pe noi? Doare numai cînd te gîndești. Nicicînd nu vom mai vedea lumina zilei. Și după ce vor isprăvi cu noi, nu vom mai fi în stare să ne tîrîm.

— Taci din gură, scrîșnesc eu, vîrînd pistolul la loc în toc. Pe mine n-or să mă înhațe viu.

— Te-nșeli! Dacă ne vor, atunci ai lor o să fim, oricît ai pocni tu cu pistolul ăla al tău. Pentru noi soarele a apus. sîntem niște oameni morți. Cred c-ar fi mai bine s-o iau la papuc în jos, înspre ei, să terminăm povestea.

— Aici să stai, ordonă Comisarul, cu o voce tăioasă ca un brici. Ai naibii să fim dacă ne vom da bătuți doar pentru că o adunătură de caralii NKVD, cu ochii teșiți, coboară dealul pe niște doage de butoi!

— Nici eu nu mă las păgubaș, scuipă Degerilă, pregătindu-și Kalașnikov-ul.

Gregor vîră un încărcător în mitraliera ușoară. Și el alege calea armelor.

Legionarul vîră un Nagan în carîmbul cizmei și-și scoate cuțitul său maur de luptă.

— La ce bun să ne apucăm să bubuim acum, măi oameni buni? oftează Albert deznădăjduit. Totuși se încarcă și el cu grenade de mînă.

— Arăți ca o movilă de budincă neagră lăsată în urmă într-o latrină, rînjește Porta.

— Așa mă și simt, recunoaște trist Albert.

— Să le servim o porție în bășănău cu burlanul ăsta? întreabă Micuțul, setos de luptă. Mînuiește mortierul greu de parc-ar fi din carton. Îi putem zburătăci pe rahați ca pe confetti cînd or ajunge pe fîșia aia îngustă.

— Probabil că iar ai citit fluturașii noștri de propagandă, îl ocărăște Porta furios. În munții ăștia blestemați s-ar auzi de la un milion de kilometri. Și mai apoi ne-am trezi cu cei din OGPU pe urmele noastre.

— *Niet mortira*[4], avertizează conductorul de sanie, Ermolov, strîngînd mai bine la piept Kalașnikov-ul încărcat cu gloanțe explozive, care fac țăndări tot ce ating.

— E OGPU? întreabă Albert cu ochii cît cepele. Simplul gînd la OGPU sau la *Gestapo* îl face să tremure ca frunza.

— Da' cine-ai fi crezut? face Porta cu un hohot scurt. Îți închipuiai cumva că-i o adunătură de cioroi din Armata Salvării în căutare de suflete rătăcite?

— Satana, blestemă Comisarul. Dintre toate patrulele care există, noi să ne lovim tocmai de siberienii din OGPU. Satana! repetă el, izbind cu pumnul în tamburul rotund al Kalașnikov-ului.

— Ce mai contează dacă-s siberieni sau altceva? întreabă sec Bătrînul, care în timp ce vorbește nu slăbește din ochi șirul lung de schiori camuflați pentru zăpadă, coborînd de pe panta opusă a muntelui.

[4] *(rus.)* Fără mortiere *(n. trad.)*

— Al dracului de mult mai contează, mormăie Comisarul. Siberienii sînt cei mai iscusiți vînători de capete din lume. Stau la pîndă zi și noapte, tot anul, fie pace, fie război. Cutreieră țara de la Oceanul Polar pînă la Marea Neagră, de la munții din China pînă în pădurile din Finlanda și Polonia și, pentru fiecare cap pe care-l înhață, capătă cîte un cadou.

Caporalul Dalin apare val-vîrtej, cu răsuflarea tăiată, pe cărăruia acoperită de gheață, se aruncă alături de Comisar și pescuiește din buzunar o țigară șifonată. Trage cu lăcomie fumul în plămîni și-l suflă ușor pe nări.

— Igor mai e încă acolo, explică el, arătînd către vîrful muntelui. O companie întreagă de trupe speciale OGPU se îndreaptă spre locul ăla, cărînd și un tun de munte cu țeavă scurtă. Igor bănuiește că ne-ar fi luat urma.

Țigara arde pe jumătate. O privește abătut.

— Tovarășe! spune el, aruncîndu-i Comisarului o privire rugătoare și scărpinîndu-se în cap pe sub căciula de blană. Hai mai bine să mergem acasă și să lăsăm aurul acolo unde e! Un om care n-a știut ce-i bogăția nici n-o să-i ducă dorul.

— Isprăvește, javră rîioasă! face Comisarul, furios. Nu există cale de întoarcere, ia o gură de votcă, poate c-o să-ți topească lașitatea.

— Sus păpușa, amice! Micuțul își pune prietenește caraba pe umărul lui Dalin. Acesta arată ca o găină beteagă căreia i s-au luat ouăle. Fruntea sus! O să fii bogat și-o să-ți poți alege singur culoarea pereților casei tale.

— Oare avem o șansă cît de mică să scăpăm cu bine din povestea asta? întreabă Gregor deznădăjduit, ridicînd privirea la munții cu creste argintii.

— Nu sînt profet, mîrîie Comisarul, iritat peste măsură. Înainte de toate va trebui să trecem prin urechea aia de ac pînă nu se pun poterașii pe pîrîit la stația lor de radio.

— Îi putem face ferfeniță cît ai clipi, sare Porta cu gura, optimist ca de obicei. Avem două căruțe, P-IV, Panther-ul și sania blindată. sîntem o armată în toată regula. Ăia de colo n-au decît un tunuleț bășinos de munte, și cu siguranță nici un obuz perforant. Nu vor reuși decît să ne zgîrie nițel vopseaua.

— Stația radio, fir-ar să fie, stația radio! strigă furios Comisarul. Încă înainte de a se stinge zgomotul primului nostru obuz își vor alarma baza și ne vom trezi cu o întreagă divizie pe cap, susținută de bombardiere de vînătoare! O să colcăie vînătorii de capete prin munții ăștia ca muștele pe un rahat cald.

— Cine zice să folosim tunurile? se rățoiește Porta. O să ne apropiem frumos de ei cu trapele deschise ca să-și închipuie că sîntem de-ai lor. Pe urmă, cînd vom fi destul de aproape, ne punem pe ei cu balalaicile și cu ghitarele. Și s-a zis cu mongoloizii!

— *Niet*, face Comisarul, clătinînd din cap cu părere de rău. Se vede de la o poștă că nu-i știi pe vînătorii de capete. De îndată ce ne vor zări, va fi transmis prin radio un raport și undeva se va găsi careva care să-și închipuie cam cine am putea fi noi. În Rusia nu mișcă nimeni fără ca OGPU să fie la curent. Ce crezi că se va întîmpla cînd n-or să mai poată stabili legătura prin radio cu compania pe care vom fi lichidat-o? Ascultă-mă pe mine! Va sări totul în aer.

— Nu cumva crezi că ăștia ne caută pe noi? iscodește Bătrînul, șovăielnic. Atunci pe cine?

— Pe noi, categoric nu, răspunde Comisarul. E una din patrulele alea blestemate de adulmecare, care nu caută nimic anume, ci vînează pe oricine fără ordin de serviciu în regulă. Își împinge pe ceafă căciula de blană.

Ochii săi metalici încep dintr-o dată să sclipească șiret.

— Cred c-am dibuit-o, spune el, după o lungă pauză. Un dezastru natural! Baza lor ar putea înghiți una ca asta!

— Nu ți se pare un dezastru suficient să fii zburătăcit spre veșnicie cu o ploaie de plumbi? face Porta rîzînd sec și mîngîindu-și automatul.

— Desigur, dar în cazul nostru nu putem folosi un asemenea dezastru.

— Dacă vreți să ascultați și părerea mea, vă spun c-ar trebui s-o ștergem cît ne țin picioarele, se smiorcăie Albert, cu o voce răgușită. Își trage mai bine pe față masca pentru zăpadă.

— Ce mimoze sînteți și voi! urlă Porta, capsat. Eu încerc să vă îmbogățesc, așa încît să-i faceți pentru tot restul vieții pa și pusi armatei ăsteia puturoase, și voi vă tolăniți pe plajă hîrjonindu-vă cu tîrfe

de lux. Cînd v-ați apucat de-o treabă, atunci duceți-o la bun sfîrșit. *Paniemaiu*? Pămîntul e rotund și dacă nu sînteți isteți riscați să cădeți de pe el. N-ați fi deloc inspirați să vă dați bătuți acum doar pentru că o gloată de indieni din tribul *Ciorapii Împuțiți* hoinăresc pe niște doage de butoi. Hai să-i dăm bătaie. S-a făcut ziuă!

Und wenn die ganze Erde bebt,
und die Welt sich aus den Angeln hebt,
das kann doch einen Goldsucher nicht erschüttern!
Keine Angst, keine Angst, Rosemarie...[5]

fredonează Micuțul dus pe gînduri, bătînd cu degetele darabana pe Kalașnikov.

— Am putea-o lua pe cărarea aia șerpuită care suie printre ruine? întreabă Barcelona, arătînd cu degetul.

— Da, dac-ai fi o capră de munte căzută-n cap, răspunde Comisarul. Pe vremea asta de iarnă, nimeni nu răzbate fără a trece prin strîmtoare, și-apoi avem în față marea Paritip[6], dar pentru moment nu discutăm despre asta. Să știți doar că nu e pentru oameni slabi de înger și de alte alea, iar cînd e legănata de vînt se scapă pe ei și cei mai dați dracului.

— Paritip? Ce naiba-i aia „paritip”? vrea să știe Porta.

— Așteaptă s-o vezi! rînjește Degerilă. Te-ar putea face pînă și pe tine să fi preferat să rămîi acasă. Asta dacă nu ești un scrîntit din ăla evlavios care-și închipuie că moartea-i mai bună decît viața.

Und noch bei Petrus wollen wir
den Würfelbecher schwingen...[7]

cîntă Micuțul, sărutînd o grenadă de mînă.

---

[5] *(germ.)* Și dacă se cutremură întregul pămînt/Și lumea se smulge din țîțîni,/Asta nu-l poate clinti pe-un căutător de aur,/Fii pe pace, fii pe pace, Rosemarie *(n. trad.)*

[6] *(rus.)* Punte, platformă suspendată pe deasupra unei prăpăstii *(n. trad.)*

[7] *(germ.)* Și lîngă sfîntul Petru/Vom scutura cornetul cu zaruri *(n. trad.)*

— Gura, idioți nenorociți! spumegă Bătrînul, trîntind cu patul automatului în zăpadă.

— Nici măcar să cîntăm nu ne lași, boscorodește Micuțul. Comisarul se aruncă în zăpadă între Bătrînul și Degerilă și trasează o schiță cu vîrful baionetei.

— O avalanșă, exclamă surprins Bătrînul, cercetînd planul bănuitor. Crezi că s-ar putea stîrni?

— E singura noastră șansă, răspunde Comisarul. Acolo sus zac tone întregi de zăpadă care nu așteaptă decît să cadă, dacă mai punem și noi nițel umărul.

— Fir-ar dracu' al dracului! izbucnește Porta, lingîndu-și buzele crăpate de ger. Începe să-mi pice fisa. O avalanșă. Ptiu, drace! Vînătorii de capete din vale o să fie dați de-a dura pînă-n Paradis. Iar sfîntul Petru și Isus vor cădea pe spate cînd or să năvălească ăia cu tot mormanul lor de zăpadă!

— Cît explozibil avem? întreabă Bătrînul, ridicîndu-se.

— Trei cutii pline, răspunde Barcelona. Destul pentru a trimite tot Kremlinul pe lună!

— O cutie cu zece bucăți e de ajuns, spune Bătrînul.

— Prinde! zbiară Micuțul, aruncînd un pachet cu explozibil în poala Bătrînului.

— Ești nebun de-a binelea? strigă Comisarul îngrozit, aruncîndu-se fulgerător după o stînca cît toate zilele. La temperatura asta? Oricine știe că explozibilul s-ar putut strica pînă acum și poate exploda la cea mai mică atingere.

— Nu te consuma, zîmbește Porta. Noi nu trebuie să ne supunem legilor clasice, așa c-am schimbat nițel compoziția. Ceea ce-am meșterit noi i-ar fi făcut pe inventatori să se scape pe ei de groază, dar am aflat, pe cînd ne făceam veacul pe acolo pe unde i-ar îngheța hodrobelele și unui ren, că o țîră de nitroglicerină în toată chestia și un dram de nitrat de potasiu o fac mai stabilă pe vreme rece. Dac-am fi folosit ceea ce ne-au recomandat capetele pătrate de la Bamberg, acum am fi fost pe lună jucîndu-ne de-a v-ați ascunselea cu marțienii.

Micuțul pescuiește nepăsător din buzunar o legătură întreagă de detonatoare și i le întinde. Orice expert în explozibili s-ar fi pierdut

cu firea în fața unei asemenea scene. Detonatoarele trebuie mînuite cu mare grijă. Cel mai mic șoc le poate face să sară în aer.

— Atunci ce facem, aruncăm în aer toată plăcinta? vrea să știe Micuțul, începînd frenetic să facă pregătirile.

— Nu, fir-ar să fie! răspunde precipitat Bătrînul. Cinci sau șase bastoane ne ajung cu prisosință.

— *Mon Dieu*! Unde e cleștele? întreabă neliniștit Legionarul. Trebuie să-i dăm zor. Se apropie repede de noi.

— Clește? face Micuțul. Nu-i, dar cui îi trebuie? Doar le poți fixa de fitil cu dinții. Am făcut-o de atîtea ori. Unde pui că merge și mai repede. Dar nu trebuie să muști prea tare, altminteri îți cad dinții, și împreună cu ei și scăfîrlia.

— *Merde*, înjură Legionarul, clătinînd din cap. Numai unul sătul de viață mușcă din chestiile alea!

Micuțul vîră nepăsător fitilele în detonatoare și le mușcă rapid.

— E prea tîmpit ca să-și dea seama de pericol, rînjește Porta. Nici cel mai îngrămădit cîine nu adulmecă vreodată un detonator!

— E absolut nebun, spune Degerilă. Cînd intrăm în depozitele unde se țin rahaturi din astea, sîntem nevoiți să încălțăm ciubote cu tălpi de cauciuc, și afurisitul ăsta le halește.

— Asta pentru că-i un copil din flori, născut în Ajunul Crăciunului, rîde Porta. Lui nu i se poate-ntîmpla nimic.

Micuțul mestecă deja la al cincilea detonator. Cînd a isprăvit, conectează grămada de explozibil într-un fel care ne dă fiori pe șira spinării. Pe urmă îndeasă totul în buzunarul său fără fund. Periculoasele detonatoare răsar în vîrful fitilelor lor și se leagănă asemenea clopoțeilor de la pălăria unui călușar.

Cu Dalin în frunte, ne croim drum înspre vîrful muntelui. La un moment dat, sîntem nevoiți să înlocuim schiurile cu papuci pentru zăpadă.

— Va trebui să deprindeți mult mai bine mersul pe scîndurile astea, ne critică Dalin, cu un glas de expert, sau n-o să duceți nicicînd tărășenia la bun sfîrșit.

Căutăm drumul bîjbîind prin bezna desăvîrșită, pe sub coniferele pitice, și sîntem nevoiți să ne folosim lanternele cu fascicule

scurte. La tot pasul sînt falii înguste și adînci. Să cazi într-una din ele înseamnă moarte sigură.

Furtuna geme prelung și lugubru. Gerul face crengile și arborii să pocnească aidoma unor împușcături.

Înjurînd și blestemînd, încercăm să ne protejăm fețele împotriva crengilor țepene ale copacilor. Ne biciuiesc, despicîndu-ne pielea și făcînd să țîșnească sîngele.

Dalin ne mînă tot timpul, furios, luîndu-ne peste picior pentru neîndemînarea noastră.

— Pînă și o bunică de cazac ramolită v-ar putea prinde din urmă, ocărăște el, nerăbdător. Niște momîi ca voi n-or să cîștige nicicînd războiul ăsta mondial!

— Așteaptă și ai să vezi, jidan crăcănat, țipă Micuțul, aruncînd cu automatul după Dalin, dar greșindu-și ținta. Încă nu știi cine sîntem noi, nemții!

După două ore de trudă supraomenească, ajungem la povîrnișul deschis de deasupra nivelului copacilor. Ne lăsăm istoviți la pămînt. Vîntul se dezlănțuie ca un uragan. Ceva mai încolo putem întrezări vîrful, aidoma unui colos amenințător.

— Satan! blestemă Dalin. În picioare! Într-o jumătate de oră răsare luna și ne vor putea vedea de la o sută de kilometri.

— Sfinte Sisoe, mormăie Micuțul. Parcă simt cum mi se înfig în șalele mele nemțești boabele Kalașnikov-urilor ălora din OGPU.

Mă împiedic brusc și încep să alunec înapoi pe pantă. Mă rostogolesc asemenea unui bulgăre de zăpadă, din ce în ce mai repede, pînă cînd mi se pune în cale un bolovan imens. Pentru o clipă am impresia că mi-am rupt sau mi-am scrîntit o încheietură, dar teama de a rămîne singur în urmă mă pune din nou pe picioare, chiar dacă durerea mă fulgeră pînă în șira spinării.

— Nu mai pot! geme Gregor, prăvălindu-se în zăpadă ca un arbore retezat.

— Sus cu tine, scrîșnește Porta, lovindu-l cu brutalitate. Gîndește-te la partea ta de aur, și-o să vrei să mergi mai departe.

— Fac ceva pe aurul tău, gîfîie Gregor, epuizat. Poți să-l păstrezi, chiar de-ar fi vorba despre tot aurul din lume! Lasă-mă să dorm! Vreau

să mor acum! Își îndeasă fața în zăpadă și întregul trup îi tresaltă de hohote isterice.

Îl repunem pe picioare și-l tîrîm între noi ca pe-un sac. Zbiară și ne face în toate felurile. În cele din urmă, Porta nu mai rezistă. Îi arde o bătaie atît de zdravănă încît toate degerăturile i se sparg ca niște bube coapte. Pentru o vreme e liniște.

Ermolov stă întins la adăpostul unei fîșii de rocă, privind prin binoclul său cu infraroșii. Arată în tăcere spre vale, unde-i zărim pe cei din compania OGPU, asemenea unor mici puncte negre și mișcătoare.

— Trebuie să ajungem mai sus, spune Dalin. Nu e timp de pierdut! Dar ceva mai repejor, tovarăși, și nu priviți în jos, ne avertizează. Priviți numai în sus!

— Ține-ne, Doamne! exclamă Porta uluit, după ce ajungem în vîrf și vedem enorma masă de zăpadă care se sprijină doar pe o creastă de piatră destul de mică.

— Cînd se va porni asta la vale, face Barcelona, banda de ucigași de-acolo, de jos, ar face bine să-și ia picioarele la spinare cît mai are vreme.

— Patru încărcături ne-ar fi de-ajuns pentru a le trimite bulgărele ăsta în cap, spune Degerilă, scărpinîndu-se gînditor în creștet pe sub căciula de blană.

— Hai să folosim cinci! Mai bine prea multe, decît prea puține! zice Porta, privind uriașa limbă de zăpadă. Dar cum dracu' vom plasa încărcăturile fără să declanșăm prea devreme avalanșa? Dacă se pornește înainte ca vînătorii de capete să pătrundă în raza ei de acțiune, vor scăpa nevătămați, și noi vom fi în rahat pînă-n gît!

— Trebuie să ajungem pe partea cealaltă a limbii de zăpadă, spune Barcelona. Se apleacă peste buza abruptă a versantului și se retrage brusc, îngrozit. Cu neputință! E nevoie de un vultur pentru a reuși.

— Lasă-mă pe mine, face Micuțul, croindu-și hotărît drum înainte. Eu nu-s vultur, da-s deștept. Voi habar n-aveți cum se aruncă ceva în aer. O să vă arate, mandea meserie.

— Nu face asta, îl previne Degerilă. O să-ți rupi gîtul!

— Scutește-mă! scuipă Micuțul, disprețuitor. Ia aminte și-nvață cum se descurcă un șmecher din Hamburg! O să mă sui pe streașina

aia și-o să așez artificiile la locul lor mai repede decît îi trebuie unui bivol să se bese.

— Are dreptate, spune Bătrînul convins. Streașina va amplifica forța exploziei și va prăvăli și mai multă zăpadă peste ei. Zăpada va înăbuși zgomotul exploziei și, pînă apucă să se sperie mormolocii de jos, vor fi puși la conservat o mie de ani.

— De ce nu? întreabă Porta, ridicînd nepăsător din umeri. Ia-n-cercați! Micuțului îi reușesc întotdeauna treb'șoarele în care alții își rup gîtul.

— Credeți că-i primejdios? vrea să știe Micuțul, bănuitor, privind cu atenție abisul amețitor.

— Nici vorbă, minte Porta cu nerușinare, arătînd limba de zăpadă care stă suspendată amenințător de buza versantului. Dacă toată puzderia aia de gheață și de zăpadă nu poate cădea, atunci cum ai putea cădea tu? Vezi, ai grijă doar să nu-ți scuipi în ambele palme în același timp!

— Atunci să-i dăm bătaie, face Micuțul decis, încolăcindu-și coarda în jurul taliei. Dați-mi pioletul și țineți-vă bine de coardă ca să mă puteți trage înapoi în caz că aterizez în cur.

Gregor se așază, își înfige zdravăn călcîiele în stîncă și desfășoară încet coarda, pe măsură ce Micuțul înaintează pe panta de gheață.

— N-o să reușească! șoptește neliniștit Barcelona.

— Coarda mai lungă, strigă nerăbdător Micuțul. Trebuie să trec de un plafon, pentru numele lui Dumnezeu! E-o beznă pe-aici ca-n găoaza lui Albert!

— O să se curețe, spune Gregor sumbru, desfășurînd coarda mai mult.

Degerilă șade în spatele lui și-l ajută s-o țină. E pur și simplu linia vieții Micuțului.

— Maică Precistă! hăulește Micuțul, cu o voce care se aude ca și cum ar ajunge la noi printr-un munte de lînă.

— Ceva probleme? întreabă Porta, lungindu-și gîtul, dar fără să-l poată vedea.

— Am căzut în cur, se aude vag de dincolo de buză. Pe-aici vîjîie ca dracu'. Mi s-a făcut măciuca țurțure.

— Asta-i curată nebunie! murmură Barcelona. N-o să țină.

— Așteaptă și-o să vezi, spune Porta. Îl știu eu pe Micuțul. Cînd i se pune pata de-a binelea, nimic nu-l mai poate stăvili!

Deslușim sunetul pioletului, pe care-l folosește pentru a tăia scări în rocă și în gheață. Gregor și Degerilă desfășoară din ce în ce mai multă coardă.

— Cum naiba de se descurcă? întreabă Degerilă, clătinînd din cap. Are nevoie de toată forța numai pentru a se ține lîngă perete, și pe urmă trebuie să fie înghețat pînă-n măduvă!

— Da, și unde mai pui că are buzunarele îndesate cu explozibil, spune Barcelona. Și ca un bătut în cap ce e, a mai și fixat detonatoarele. Nu-i nevoie de cine știe ce ciocnire ca să sară în aer și, împreună cu el, jumătate din munte.

— Totuși, a urmat vreodată un curs de specializare în explozibili? riscă să întrebe Degerilă. Nici un om care-a avut de-a face cu explozibili nu se poartă cu ei așa cum face Micuțul.

— A fost la un curs la Bamberg, rîde Porta, nepăsător. Dar l-au dat afară mai-nainte s-apuce să-i arunce pe toți în aer. Oricum, a omorît vreo cîțiva experți din Geniu fără ca el să se aleagă cu vreo zgîrietură. Chiar dacă a ajuns de două-trei ori pînă în Calea Lactee, a revenit și de-acolo, lingîndu-și frișca de pe degete.

Cînd ne aplecăm peste muchia prăpastiei, putem vedea umbra întunecată a Micuțului, mișcîndu-se încet în sus, învăluită în nori mătăsoși de zăpadă.

— Arată ca unul din cascadorii ce se cațără pe un zgîrie-nori, șoptește neliniștit Comisarul.

— Nu prea are geamuri prin care să se zgîiască în caz că obosește, face Porta sec.

— Dacă alunecă acum, murmură Degerilă, are sub el cinci mii de metri. Coarda l-ar tăia în două!

— Fir-ar dracu' al dracului! ocărăște Micuțul de după streașină de zăpadă. Tăpșanul ăsta nu-i mai lat decît o muscă între ochi.

— Agață-te cu deștele de la picioare, îl sfătuiește Porta. Îndoaie-le așa cum fac păsărelele.

— Da' ce credeai că fac? vine vocea Micuțului din adîncuri.

— Dați-i zor, strigă neliniștit Degerilă. Vînătorii de capete vor fi imediat în vale și ne vor sări la gît cît ai zice pește.

Un trosnet sec, și un nor de pulbere de zăpadă îi taie vorba. Stînca a cedat. Cu un urlet de groază, Micuțul cade în gol dar, printr-o minune, reușește să se agațe cu pioletul.

Blestemînd și înjurînd, începe să-și croiască din nou drum în sus. Ne aplecăm și-l vedem atîrnînd și legănîndu-se în locul unde, cu o clipă înainte, fusese tăpșanul.

Ciopleşte frenetic în zăpadă și, în cele din urmă, face o gaură destul de mare pentru a vîrî în ea încărcăturile. Scuipînd de furie, mai înfășoară de cîteva ori fitilele în jurul explozibilului și strecoară pietre și bucăți de gheață în gaură pentru a fixa încărcătura.

O pală puternică de vînt îi smulge căciula de blană și mai că-l aruncă și pe el în hău. Alunecă la întîmplare, dar reușește să se agațe de următorul tăpșan, ceva mai lat.

Chiar dacă are o statură de urs, pare neînsemnat față de tonele de zăpadă care atîrnă suspendate deasupra capului său. Mai verifică o dată încărcăturile și mușcă din nou fiecare detonator, pentru mai multă siguranță. Legănîndu-se neîncetat, ia o gură din bidonul său de apă. Apoi începe să urce peretele de stîncă abrupt și bătut de vînturi. Un vultur uriaș fîlfîie în jurul lui. Furios, dă să-l pocnească, își pierde echilibrul și începe să alunece în jos pe versant.

Gregor, aflat la coarda de siguranță, devine neatent din cauza frigului și a epuizării și nu simte zvîcnetul corzii Micuțului. Uriașul nici n-apucă să cioplească muchia ascuțită a tăpșanului, cînd vulturul atacă din nou. Dă să-l lovească iarăși și-și pierde priza din picioare. Mîinile i se încleștează de gheață, din tăieturile adînci îi țîșnește sînge și unghiile îi sînt smulse. Pioletul alunecă peste buza văii și dispare în hău într-un nor de zăpadă.

Vulturul scoate un țipăt răgușit de triumf și trece din nou la atac.

Porta sloboade un urlet de groază, care-l previne pe Gregor în ultima clipă. Acesta reușește să se fixeze între două stînci verticale înainte de a fi smuls de zvîcnetul teribil al corzii.

— Ce dracu faceți? întreabă Comisarul, înaintînd către noi. Doamne sfinte! Cred că s-a zis cu el!

Dedesubt, în adînc, îl zărim pe Micuțul legănîndu-se încolo și încoace de frînghie, cu vulturul turbat fîlfîind în jurul capului său.

— Și-a pierdut pioletul! observă Porta.

Comisarul îi coboară rapid Micuțului propriul piolet și, după cîteva încercări, acesta reușește să-l înhațe.

Încet întindem coarda. Dac-am face-o prea repede am putea risca să plesnească.

În timp ce-l tragem pe Micuțul spre noi, îl auzim ocărînd și blestemînd.

— E turbat în toată regula, spune Porta. Gregor ar face mai bine să dispară pînă se descarcă Micuțul.

— Am șters-o! spune Gregor, hotărît, apucîndu-se să-și monteze schiurile.

Nici unul dintre noi n-a băgat de seamă că Micuțul a trecut deja de streașină, spumegînd de furie. Văzîndu-l cum se năpustește prin nămeți, căutînd vinovatul, Comisarul dă un strigăt de avertisment.

— Tu ai dat drumul corzii lu' Micuțul!? răcnește el acuzator, îndreptînd pioletul spre mine.

— Nu, nu! țip eu pentru a scăpa de moarte sigură. Gregor e de vină! A ațipit.

— A ațipit, hai? rage Micuțul, pornind ca un tăvălug spre locul în care șade Gregor, fixîndu-și legăturile schiurilor.

Bătrînul aruncă după el cu un automat. Îl pocnește drept în figură, dar Micuțul își continuă goana fără întrerupere.

Gregor abia apucă să se întoarcă. Micuțul îl înșfacă de schiuri și-l învîrte deasupra capului ca un aruncător de ciocan. Cînd ia viteză îi dă drumul. Corpul său se izbește cu un trosnet de-o stîncă, și schiurile îi zboară în țăndări. Apoi Micuțul e din nou deasupra lui, cărîndu-i pumni cu nemiluita. Brațele i se mișcă asemenea unei elice. Gregor știe că se bate pe viață și pe moarte. Disperat, reușește să lovească de jos în sus și să-l pocnească pe Micuțul în genunchi. Acum uriașul turbează cu desăvîrșire. Sare în sus cu un răget, se răsucește și cade peste Gregor cu atîta forță încît îi vîră pur și simplu capul în zăpada înghețată.

— Înapoi! scrîșnește Comisarul, palid de furie, înghiontindu-l pe Micuțul cu Kalașnikov-ul în beregată. Înapoi, am zis, sau îți zbor căpățîna!

Dar Micuțul nu vrea să știe de nimic. Cu spume la gură, continuă să-l altoiască pe Gregor, căzut în nesimțire.

— Lasă-mă pe mine, spune Porta, repezindu-și pistolul-mitralieră în ceafa Micuțului. Acesta se prăbușește cu o mormăitură înfundată și rămîne nemișcat deasupra lui Gregor,

— Faceți-i vînt la vale! țipă Degerilă înverșunat, lovindu-l brutal cu piciorul pe Micuțul. Nenorocitul ăsta e periculos.

— Ia-o mai domol, intervine Porta. Cine n-ar sări în gîtul unui ticălos care l-a lăsat să facă o tumbă de trei sute de metri pe coasta unui munte încît să-i mute fiecare oscior din locul lui?

La scurtă vreme, Micuțul își recapătă cunoștința, scuturînd capul ca o rață care tocmai s-a cufundat în lac pentru a vedea ce se mai petrece dedesubt.

— N-am avut ce face, se scuză Gregor timid, ștergîndu-și sîngele de pe mutra lui buhăită.

— Las' că vorbim noi mai tîrziu despre asta, îi făgăduiește Micuțul, cu o căutătură cumplită, și-o ia agale înspre buza văii.

— Unde naiba te duci? întreabă Bătrînul, alergînd în urma lui cu automatul pregătit.

— Nu dăm drumul la bulgăre? face Micuțul. Nu de-aia ne-am cățărat noi pe blestematul ăsta de munte comunist?

Înjurînd încontinuu, se apucă să urce din nou pe peretele înghețat de granit. E atît de furios încît a uitat să-și lege coarda de siguranță.

— Dacă alunecă acum, murmură Degerilă, s-a zis cu el. E nebun de legat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu cumva să-i spui că-i periculos ceea ce face, îl previne Porta, căci atunci cade cu siguranță.

Trece o veșnicie pînă cînd dibuie firul, atașat încă de încărcătura explozibilă. Cu mare grijă, ca și cum ar fi din sticlă, îl trage spre el și-l înfășoară în jurul cotului.

— Doamne, îndură-te de noi toți, geme Comisarul. În viața mea n-am văzut ceva mai nebunesc.

La întoarcere, alunecă de două ori pe pantă. Doar un mic troian înghețat de zăpadă, rătăcit din întîmplare în calea sa, îl împiedică să se prăvălească dincolo de margine, în abis.

— Și dacă-i un rateu? întreabă neliniștit Barcelona, după ce Micuțul a revenit și a conectat vesel sîrmele la baterii.

— O să ne căcăm cărămizi, răspunde Porta. Nu ne rămîne decît să sărim la bătaie cu grenade, balalaici și răpăit de pușcoace.

— Stația radio, spune Comisarul. Blestemata aia de stație. Mereu o pun la adăpost undeva mai departe de ei. Transmisionistul va urla după ajutor de îndată ce vom face un pas, și pe urmă ne vom pomeni cu cîteva *Jabo* pe cap.

— Eu nu-s de acord cu rahatul ăsta cu baterii, boscorodește Micuțul. Un fitil de modă veche, din ăla pe care-l vezi cum arde și încotro duce era mai practic și mai distractiv. Îmi amintea de Crăciun, cînd bătrînul domn Creutzfeldt se îmbăta și ne punea să cîntăm:

Și cînd veniră la casa lui Irod,
Stătea la geam și privea afară...

— Haide! ordonă Bătrînul, luînd binoclul de la ochi. Folosește bateriile. E o chestiune de minute. Cînd dau eu ordin, arunci totul în aer!

— Și de ce vorbești așa cu mine? îi sare Micuțului țandăra. Crezi c-am trăit într-un butoi și am creierii între picioare, ai? Află că „psihopații” mi-au dat coeficientul de inteligență 0,7, ceea ce-i foarte mult.

— Depinde din ce parte citești, rînjește Porta. Dar tu vezi-ți acum de sîrmele și de bateriile tale. Ar fi caraghios să ne cadă zăpada în cap tocmai nouă. Ucigașii de jos ar muri de rîs și noi am intra în istoria lumii drept cei mai mari dobitoci care-au luat parte vreodată la un război.

— *Iob tvoiu mati*, murmură Degerilă. Uite-i pe diavoli că vin!

Luna apare ca o explozie. Vedem limpede un șir de soldați urcînd panta pe schiuri. Din cînd în cînd se opresc și privesc înspre culme, de parc-ar ști că-Sîntem acolo.

— Ar fi timpul să presărăm peste ei ceva zăpadă, spune Porta. Dacă nu, ne luăm tai-tai de la aur și de la viața de huzur care ne-așteaptă.

— Stai! avertizează Comisarul. Cercetează terenul cu binoclul. Trebuie să-i înhățăm pe toți. Dacă scapă unul, alarma e dată!

— Avem oaspeți care suie povîrnișul, ne anunță Micuțul, ascultînd cu încordare. Aud limpede zgomotul crampoanelor!

— Pe dracu’, face Degerilă. Eu n-aud nimic!

— Tu nu, dar eu aud, spune Micuțul, mirosind ca iepurele într-un strat de varză.

Ofițerul care conduce formațiunea se oprește, întorcîndu-și binoclul spre buza în spatele căreia ne ascundem.

— Nu mișcați! șoptește Comisarul cu vocea gîtuită. Ticăloșii pot vedea cea mai mică mișcare.

— Io-s gata să răstorn muntele, spune Micuțul, rînjind.

— La naiba, șoptește Bătrînul. Fără prostii că ne-am ars.

Soldații OGPU se desfășoară. Poartă schiurile în spinare și se ajută la mers cu bețele. Acum îi auzim și noi cum se apropie de vîrf.

— Ce dracu' mai așteptăm? întreabă nerăbdător Micuțul. Ivan va fi aici în orice clipă, plimbîndu-și balalaica pe sub nasul nostru.

Deșurubez nervos capacul unei grenade cu mîner și-mi vîr degetul în inel. Sînt gata s-o arunc de îndată ce prima mutră de rus se va ivi de după creastă.

Acum, majoritatea soldaților din coloană au dispărut pe coasta muntelui, unde nu-i mai putem zări. Vocile lor se disting totuși din ce în ce mai bine, în ciuda șuierului viscolului dezlănțuit. Dintr-o dată, coada coloanei, formată din cinci soldați, se oprește. Ațintesc binocluri de companie spre marea masă de granit. Un instinct ascuns îi previne de o primejdie neștiută. Nu sînt niște recruți. Sînt vînători de oameni dintre cei mai versați.

— Să-i dau bătaie? întreabă Micuțul, apropiind și mai mult sîrmele de baterie, încît nu putem pricepe cum de n-a sărit în aer încărcătura pînă acum.

— Încă nu! șoptește Comisarul. Trebuie să-i lăsăm pe cei cinci să se mai apropie!

Porta stă în spatele mitralierei ușoare, cu patul înfipt în umăr și cu degetul pe trăgaci. Eu deschid capacele cutiilor cu cartușe și țin pregătite benzile lungi.

— Acum! șuieră Comisarul, trîntindu-și pumnul în zăpadă. Micuțul scoate un țipăt de plăcere și face legătura. Pentru o clipă, lumea pare că amuțește. Apoi, liniștea înghețată a nopții e despicată de o serie de explozii tunătoare, care se rostogolesc peste munți și se sting în ecouri depărtate.

— Asta o să le cam dea de gîndit vînătorilor de capete, rînjește Porta cu satisfacție, ducîndu-și la ochi binoclul cu infraroșii. Soldații OGPU sînt cuprinși de panică și se răspîndesc în toate direcțiile.

Se pare că buza imensă de zăpadă a rămas neatinsă de pe urma exploziei. Trec cîteva minute fără să se întîmple nimic.

Soldații OGPU observă și ei acest lucru. Se opresc și se apucă în grabă să-și monteze schiurile. Un ofițer scund gesticulează frenetic cu Kalașnikov-ul și strigă ordine răgușite.

— Ia-o odată la vale, zăpadă afurisită! mormăie Micuțul, amenințînd cu pumnul creasta. Mă duc să văd ce nu-i în regulă, spune el, ridicîndu-se într-un genunchi.

— Descreieratule! scrîșnește Bătrînul. Ai să stai aici!

Se aude un zgomot ca de tunet îndepărtat, apropiindu-se din ce în ce mai repede. Prima dintre colosalele mase de zăpadă se smulge într-un uriaș nor alb. Pentru o clipă, pare suspendată în aer; pe urmă se pune în mișcare. Mormane de zăpadă înghețată lovesc povîrnișul opus și sînt smulse iarăși din loc ca de o nouă explozie. Apoi prima coloană albă coboară tunătoare pe rocile povîrnișului.

Mii de tone de zăpadă coboară năvalnic muntele, mai repede ca gîndul, măturînd totul în cale.

Cei mai apropiați soldați OGPU sînt aruncați în neant. Alții gonesc pe schiuri din fața prăpădului alb și par că au o șansă de scăpare.

— *Vive la mort*! șuieră Legionarul. Pune mîna pe pușca unui lunetist și reglează cătarea telescopică.

— Nu de la distanța asta, spune Bătrînul.

— *Bien sûr*, răspunde Legionarul. Își lipește obrazul de pat și trage rapid de trei ori.

Schiorul din frunte se prăbușește înainte și continuă să alunece pe pantă, cu capul bălăbănindu-i-se între schiuri. Soldatul din spate execută o jumătate de întoarcere pentru a vedea de unde a pornit împușcătura. Greșeală fatală. Cuprins de panică, se răsucește din nou și e prins din urmă de avalanșă, care trece tunător peste el, înghițindu-i!

Copacii sînt smulși din rădăcini de mormanul impresionant de zăpadă. O pădure întreagă e rasă de pe suprafața muntelui.

— A fost un bulgăre pe cinste! exclamă Micuțul fericit, cînd am ajuns din nou la vehicule.

Ceilalți ne așteptau din ce în ce mai neliniștiți.

— Cu siguranță că vînătorii de capete și-au pierdut schiurile, spune Porta. Ce mai tăvălug!

— Las' că răspund eu, se oferă Micuțul, cățărîndu-se în compartimentul transmisionistului, de unde răzbate un sunet ascuțit de apel.

Micuțul trebăluiește la receptor și, pînă să funcționeze, îl trîntește de cîteva ori de marginea tancului.

— Alo! latră el în microfon. Cine sînt? Eu sînt eu, ăsta sînt!

— Idiotule! Care-i poziția voastră? urlă o voce tăioasă și enervată.

— În drum spre găoaza Universului, răspunde Micuțul, chicotind. Tocmai am aruncat cu un bulgăraș de zăpadă în copiii vecinului!

— De unde vorbești? întreabă nerăbdătoare vocea.

— De aici! răspunde Micuțul. De unde ai vrea?

— Nu ești în toate mințile? Vreau să știu unde vă aflați! șuieră vocea.

— Ești un dobitoc! În Rusia, se-nțelege!

— Bagă de seamă, soldat! Vocea străină tremură de furie. Se pare că nu știi cu cine vorbești.

— Îți închipui cumva c-aș fi vreun ghicitor în stele? răspunde Micuțul, explodînd într-un hohot de rîs.

— Rîzi de mine? Vocea devine amenințător de calmă. Vreau să știu cu cine vorbesc.

— Cu mine vorbești, arătare! zbiară Micuțul, începînd încet să fiarbă. Încă nu ți-ai dat seama? Ești la fel de folositor ca un mădular atins de o Drujbă.

— Te adresezi unui ofițer de transmisiuni, scrîșnește furioasă vocea. Acum vreau de la tine un răspuns limpede: gradul, numele, unitatea!

— Te-ai lovit la bilă sau ce? explodează Micuțul. Nu putem discuta decît cifrat! Vezi tu, vecinii n-ar trebui să știe ce facem noi pe-aici, pricepi? De la mine n-o să scoți nimic! Ai putea fi unul din spionii ăia afurisiți de care se vorbește atîta. *Paniemaieși*?

— Dă-ne, Doamne, răbdare? Știi codul?

— Nu, de ce? rîde Micuțul cu poftă. Nu eu mă joc la frecvențe. Îi țin doar locul lui Julius, care a ieșit la plimbare!

— Ascultă, soldat, șuieră ofițerul de transmisiuni, cu vocea întreruptă de furie. Voi faceți curățenie. Și eu vreau să știu ce anume ați curățat.

— Păi de ce n-ai zis așa din prima, în loc să întrebi cine sîntem, răspunde Micuțul. Tocmai am aruncat un bulgăre de toată frumusețea în capul lui Ivan, care acum se îndreaptă spre Paradis cît de repede îl duc schiurile.

— Dă-mi-l pe comandantul vostru de pluton și cară-te de la radio, nătărăule. Îți arăt eu ție bulgări!

— Bătrînule! zbiară Micuțul pe un ton răsunător de bariton. E un obsedat la telefon care vrea să știe ce am curățat! Ai grijă, s-ar putea să fie unul din spionii ăia care mișună peste tot trăgînd cu urechea. Zice că-i ofițer, dar cred că minte!

— Ce dracu' ai mai făcut? întreabă Bătrînul îngrijorat, îndreptîndu-se spre stația radio.

Urmează o convorbire lungă, care în ce-l privește pe Bătrînul, e formată din: „Da, domnule!", „Da, domnule maior!", „Da, să trăiți!"

— Știți la ce mă gîndesc eu în clipa asta? întreabă Porta după ce ne-am pus din nou în mișcare. La ouă fierte și creveți în sos de homar, urmate de o porție zdravănă de carne de porc cu *Sauerkraut* și dulceață de pere.

— Gura! scrîșnește Bătrînul, prost dispus. Nu mai pomeni de mîncare. Și pe tine, Micuțule, te împușc dacă te mai apropii vreodată de stația radio!

În zorii cenușii ai zilei ajungem la paritip, care sperăm că ne va putea trece rîpa, cu un dram de noroc. E o construcție stranie.

— Țin-te bine, Petre! exclamă Porta, aruncînd o privire în adîncuri. Oare ține chestia asta un tanc?

— Cică ține, răspunde Degerilă, ridicînd din umeri. Și trebuie să nădăjduim că e așa cum se spune, pentru că altă soluție n-avem. Trebuie să trecem! Cu avalanșa aia am blocat noi înșine trecătoarea.

— Nu pare prea solidă, constată Bătrînul, cercetînd sceptic schelăria. E o platformă grea care atîrnă legănîndu-se de cabluri groase.

— Haide! Să-i dăm bătaie! Cine-i primul? strigă nerăbdător Comisarul.

— Îți dau voie să fii tu primul, Albert, spune Porta, cu un gest grațios al mîinii.

— Nu, nu eu, nene! spune Albert, după ce a fost pe platforma care se leagănă. Ar trebui ca tancul să țîșnească peste prăpastie ca din pușcă.

— Atunci ai prefera poate să treci ultimul, cînd cablurile vor fi mai uzate? întreabă Porta sarcastic. Nu mai sta pe gînduri, fiule, și întinde-o primul!

Albert se dă bătut și se strecoară prin trapa turelei tancului său T-34.

Cu grijă, de parcă ar merge pe sticlă, îndreaptă masivul tanc pe punte. Platforma se leagănă ca un vapor la vreme de furtună. Încet se îndreaptă către capătul opus, cu cablurile fluierînd de încordare.

— Încet, îl previne Comisarul! Nu te grăbi! Urmărim tăcuți puntea mișcătoare cu un gol în stomac. În ciuda poverii pe care o poartă, palele violente de vînt tot reușesc s-o împingă de colo-colo.

— Pare al dracului de periculos, îngaimă Gregor. Și cînd te gîndești că ne-am băgat voluntari în afacerea asta.

— E genul de treabă pe care omul o face o singură dată în viață, rînjește Porta nepăsător. O să avem ce povesti cînd vom fi cu toții socialiști suedezi.

Greul Panther trece ultimul. Bîrnele platformei trosnesc amenințător și cablurile fluieră sub greutatea lui.

Porta își trece mîna prin claia roșcată de păr, scuipă în prăpastie și, împreună cu Micuțul, apucă scripetele.

— Nu pot să mă uit, îngaimă Comisarul, întorcîndu-se cu spatele. Cablurile alea nu mai rezistă multă vreme.

În timp ce vorbește, se aude un trosnet sec și unul dintre cabluri plesnește. Platforma începe să se încline într-o parte. Panther-ul alunecă încet înapoi.

— *Par Allah*! țipă Legionarul agitat. Se duce! S-a zis cu ei!

— Drace! urlă Porta îngrozit aruncîndu-se la scripete. Platforma se înclină din ce în ce mai mult. O pală de vînt, și s-a terminat cu ei.

— Apucați cablurile! răcnește Comisarul. Mișcarea! Aduceți tancul T-34!

Albert dă înapoi, trăgîndu-și carul în poziție potrivită. Contra cronometru, legăm un cablu de platformă și-l fixăm de pămîntul solid înainte să plesnească și celălalt.

— Ține-ne, Doamne! spune Porta, de pe turelă, holbîndu-se la punte. Platforma atîrnă acum într-un unghi de 45 de grade înspre fundul

prăpastiei. A fost cît pe ce! Mult noroc îi trebuie omului pentru a scăpa viu dintr-un război mondial!

Brutalitatea naște respect.

Adolf Hitler

Alergară peste terenul de joacă, săriră gardul și-și continuară goana pe Wundtstrasse, gîfîind din greu. Dinapoia lor auziră urlete.

— Halt! Stehen bleiben![1]

Dar nici unul dintre ei nu se opri. Răsună lătratul sacadat al pistoalelor-mitralieră.

Comandatul plutonului, un Feldwebel în vîrstă, se prăbuși primul în apele învolburate și limpezi ale rîului. Trecuse deja printr-un război mondial și fusese hotărît să răzbată și prin acesta.

Cel mai tînăr căzu al doilea. N-avea decît șaisprezece ani. Se mai tîrî o vreme pe genunchi, atingînd cu fața zgura de pe jos. O dîră lungă de sînge îi însemna trecerea. Era încă viu cînd îl ajunse din urmă Poliția Militară. Îi traseră un glonț în ceafă.

Restul plutonului ajunse pe pista de alergări și dispăru în Scheibenholtz Park. Nici nu-l observară pe Leutnant spînzurat de un copac, legănîndu-se cu mîinile legate la spate.

Ceva mai încolo spînzurau un Oberst și un Gefreiter. Toți trei purtau la gît o tăbliță:

ICH BIN EIN FEIGLING
DER DEN FÜHRER VERRATEN HAT![2]

Două ore mai tîrziu, îi înhăță Poliția Militară în timp ce traversau Johannes Parkweg.

Toți nouăsprezece au fost spînzurați de cei mai apropiați copaci, ca un avertisment teribil pentru alți dezertori.

Asta se întîmpla în ziua de 3 martie 1945 pe pista de alergări din Leipzig. Corpurile dezertorilor n-au fost coborîte decît șase săptămîni mai tîrziu.

---

[1] *(germ.)* Stai! Oprește! *(n. trad.)*

[2] *(germ.)* Sînt un laș care l-a trădat pe Führer *(n. trad.)*

Comisarul ridică mîna făcîndu-ne semn să oprim.

Cîteva motociclete sînt parcate în mijlocul unei piețe rotunde, presărate cu zăpadă cernită. Toate au atașuri pe care sînt montate puști-mitralieră.

— Curios lucru cum de nu iau puștile cu ei la adăpost, se miră Porta.

— Nu-i curios deloc, ricanează Heide. Ca de obicei, e supărător de bine informat. Atîta vreme cît sînt afară, sînt gata să intre-n foc. Asta datorită unsorii lor minunate împotriva gerului. Dacă le iau înăuntru și apoi ies cu ele, variația de temperatură le-ar îngheța și le-ar face nefolositoare.

— Vezi să nu-ți înghețe ție svastica aia rotativă din mădularul tău de *Herrenvolk*, hohotește Micuțul, încîntat de spiritul său.

— Nici urmă de santinelă, murmură Bătrînul, ițindu-și capul cu atenție peste marginea trapei turelei. Indivizii ăștia tare se mai cred la adăpost.

— După casa de colo e un camion hodorogit, spune Porta, arătînd cu degetul.

— În cazul ăsta, fii sigur că mișună de Ivani, avertizează Micuțul, lungindu-și cercetător gîtul.

Comisarul sare greoi de pe motosanie, îndreptîndu-se spre noi prin zăpada adîncă; vîntul îi flutură poalele largi ale mantalei.

— Ochii în patru! spune el, ridicînd capul către Bătrînul din turela Panther-ului. Nu pricep! Aici n-are ce căuta personal al Armatei. Mă tem c-au prins de știre despre noi. Ia-o pe strada de colo! Eu am grijă de locul ăsta cu tancurile T-34 și sania. Nu trage decît în caz de forță majoră. Noaptea e de partea noastră. Troglodiții ăștia habar n-au care-i diferența dintre un tanc și-o tricicletă. Dacă te-ntreabă careva, spune-i că transporți gunoi. Pentru ei asta e de înțeles!

Porta demarează cu un urlet care cutremură casele din preajmă. Accelerează motorul Maybach de șapte sute cai putere la turație maximă pentru a demonstra de ce e-n stare. Teribilism clasic de șofer. Un gest de care nu se va dezobișnui niciodată.

— Cu ce să-ncarc sarbacana? întreabă Micuțul, mîngîind un obuz.

— Brizante, fir-ar să fie! Ce credeai? șuieră Bătrînul enervat.

— Credeam că merg și alea marcatoare[3], rînjește fericit Micuțul. Mai avem cîteva cu vopsea roșie! Ivan se va scăpa în nădragi de plăcere cînd se va trezi împroșcat de sus pînă jos cu o juma de tonă de vopsea sîngerie. Se spune că roșu-i culoarea de sezon în țara asta.

— Doamne sfinte! izbucnește Bătrînul. Tot mai avem marcatoarele alea nenorocite? Ți-am spus să le faci vînt! O să ne fie fatale dacă vreodată faci vreo gafă.

— Eu n-o gafez niciodată, se fălește Micuțul, pe un ton superior. Și nici nu vreau să arunc obuzele alea! Cine știe, poate c-o să ne distrăm cu ele odată și-odată.

Porta îndreaptă Panther-ul pe o străduță îngustă, pe care o ocupă în toată lățimea.

— Ieși și călăuzește-l, îi poruncește Bătrînul Micuțului.

— De fiecare dată numai eu, protestează morocănos Micuțul. De ce nu Sven? El e voluntar și mai vrea s-ajungă și ofițer! Așa că lasă-l pe el să dea ordine!

— Gura! șuieră Bătrînul, și fă ce-ți spun!

Cu o țigară aprinsă, Micuțul îl călăuzește pe Porta pe străduța îngustă. După o distanță bunicică, Bătrînul ne poruncește să luăm o pauză.

— Unde naiba ne ducem? murmură el, resemnat.

— Într-o crîșmă rînjește Porta indiferent, și arată spre o firmă mare: *Kuhmisstaersskaia*[4] *Boiomai*. Au și camere de închiriat. Hai să intrăm și să ne trecem în registrul de oaspeți. Nici nu mai țin minte cum e să dormi într-un pat în toată regula.

Micuțul urcă deja treptele late care duc spre restaurant.

— Încotro ai apucat-o, nătărăule? explodează Bătrînul, ridicîndu-se din trapa turelei.

— Mă duc să comand o cafea și-o friptură zdravănă, zbiară Micuțul cu mîna pe clanță.

— Idiotule! răcnește Bătrînul. Vrei să ne curețe pe toți?

— Nu, vreau o cană de cafea, chicotește Micuțul cu un rînjet ca un dovleac despicat.

[3] Obuze încărcate cu vopsea care delimitează anumite locuri pentru a putea fi reperate ușor de aviație *(n. trad.)*

[4] Restaurant *(n. trad.)*

— Ai să-l călăuzești pe Porta și nimic mai mult, scrîșnește Bătrînul, clocotind.

— Ușurel, ușurel! avertizează Micuțul. Puțin mai la stînga și-o să dărîmi toată hardughia. Și crîșmarului n-o să-i convină una ca asta.

— Drace, mormăie Bătrînul, ștergîndu-și sudoarea de pe tîmple. A fost cît pe ce.

Deodată, Micuțul sare înapoi pe tanc și se strecoară prin trapa laterală cu iuțeala unui iepure dispărut în văgăuna lui.

— Ce-i? întreabă uluit Bătrînul.

— După colț, acolo, stă întreaga Armată Roșie și se scarpină-n cur, gîfîie Micuțul, cu respirația tăiată. Dacă n-aș fi privit cu băgare de seamă după colț, m-ar fi zburătăcit pînă în partea ailaltă a lumii.

Bătrînul se uită prin vizorul de noapte, dar nu vede nimic. Strada e întunecată și pustie.

— Iar ai tras la măsea, ca de obicei, spune el, aruncîndu-i Micuțului o privire piezișă.

— Ha, așa crezi? strigă Micuțul insultat. Nu-i nimic! Plimbă-te tu pe afară și aruncă o privire după colț!

— Și-acum ce facem? spune Porta, luînd o dușcă rapidă din bidonașul cu votcă. Dăm o raită să ne holbăm nițel la soldații ăia comuniști? Sau mai bine să-i picăm cu ceară ca să știe că venim?

— Încet, înainte! poruncește sec Bătrînul.

Masivul tanc tușește adînc în clipa în care Porta calcă pe accelerator cu băgare de seamă. O șenilă smulge pragul unei case.

— Chestia aia de-acolo de pe colț! Nu cumva e una din florile armatei vecinilor? se interesează Porta, oprind tancul cu un zvîcnet.

— Încet, înainte! vine comanda șoptită a Bătrînului. Ăla n-ar sta așa, căscînd gura, dacă ne-ar suspecta. Pînă acum ar fi dat de mult alarma și-ar fi trezit jumătate din Rusia.

— Ce-ar fi să-i turnăm o oală de vopsea în cap? face Micuțul cu un hohot.

— Tunul e asigurat? vrea să știe Bătrînul, bănuitor.

— Fii pe pace, răspunde Micuțul. Crezi că-s chiar atît de țicnit încît să țopăi în fața unei cutii de tablă cu un tun încărcat îndreptat către fundul meu?

Un străjer cu un Kalașnikov stă proțăpit în mijlocul intersecției, privind cu interes tancul care se apropie de el zornăind. Dacă-i apucă bănuiala, sîntem prinși în cursă. Pe străduța asta îngustă nu putem folosi tunul. Ne-ar curăța fără probleme doar cu armament ușor.

— La ce dracu' o visa bufonul ăla? șoptește Porta, cercetînd prin vizorul conductorului silueta întunecată, încremenită ca o statuie la cîteva zeci de metri în față, cu mîinile înfipte adînc în buzunare. Trebuie că-i una din lepădăturile alea căzăcești, adunată de prin baligi, căreia i s-a pus o armă în mînă în schimbul porției sale zilnice de rahat.

— Și totul s-a petrecut atît de repede încît armata a uitat să-l mai instruiască în recunoașterea siluetelor de tancuri, rînjește Micuțul, așa că-și închipuie că sîntem un closet motorizat.

Cu puțin înainte de-a ajunge la străjer, Porta dă cu ochii de o străduță îngustă laterală. Într-un vacarm de cărămizi smulse, cotește cu Panther-ul într-acolo, pentru ca imediat să frîneze.

— Sînt pe urmele noastre? întreabă Micuțul, luînd un gît sănătos din sticla de votcă.

— Nu, dar sîntem pe-un drum înfundat, ocărăște Porta. De ce dracu' nu pun ăștia indicatoare? O să facem o reclamație!

— Cîțiva trăpași comuniști din vecini ne-au luat urma, avertizează Micuțul, cercetînd cu atenție locul prin trapa laterală.

Porta aruncă o privire rapidă în oglindă.

— La dracu'! Și arată ca o ceată de inamici publici în toată regula!

— Afurisită treabă, înjură nervos Bătrînul. Înapoi! La naiba cu urmările! Hai s-o ștergem de-aici pînă nu ne alegem cu fundurile ciuruite!

Înșfac neliniștit un automat din suportul său și bag cartuș pe țeavă. Se aude scrîșnet de fier care mușcă betonul.

— Ferește șenilele, avertizează Bătrînul. Paradește una și ne-am ars!

— Uite că vine încă un inamic public, spune Micuțul, lungindu-și gîtul.

Porta o cotește atît de brusc cu tancul spre dreapta, încît obuzele sar din locașurile lor și cad zornăind pe podeaua de oțel.

Bătrînul își aprinde cu mîini tremurînde pipa cu căpăcel de argint.

— Micșorează viteza, fir-ar să fie! strigă el disperat.

— Ducă-se dracului toate primejdiile, hăulește Porta, aprinzînd lumina frontală. Observă prea tîrziu două camionete parcate atît de aproape una de alta încît n-ar putea trece printre ele decît cel mult o bicicletă. Totu-i în regulă, țipă el. Apasă voios acceleratorul și aruncă în lături camionetele.

Bătrînul își scoate pipa și-și acoperă fața cu palmele.

— Mă bizui pe tine, spune el, neavînd de ales.

Se lasă păgubaș, se rezeamă în scaunul comandantului de tanc și privește noaptea năpustindu-se asupra lui.

Motorul duduie la putere maximă. De jur-împrejur, în case, se aprind lumini, fără a se ține cont de camuflaj.

— Of, Doamne! țipă Porta. sîntem blocați. Ridicați tunul, c-o iau drept înainte.

— Doar n-o să treci prin zidul ăla? întreabă îngrozit Bătrînul. Asta-i va face să-și dea seama că nu sîntem de-ai lor.

Un balcon se prăbușește, acoperind tancul cu cărămizi și moloz. O motocicletă e turtită sub șenile.

Trei ruși se îndreaptă spre noi, făcîndu-ne semne disperate.

— Să torn o vadră de vopsea peste ei? întreabă Micuțul. Asta ar trebui să-i pună oleacă pe gînduri!

— *Stoi*, *stoi*, *idiotsevo*! strigă ei și fac gesturi amenințătoare spre tancul care-și continuă urlînd drumul prin străduța îngustă, zdrobind totul în cale.

Cei trei ruși se opresc și privesc îngroziți tancul dezlănțuit. În clipa următoare, sînt azvîrliți în aer, cad înapoi pe caldarîm și doi dintre ei sînt striviți sub șenile. Al treilea sare în picioare și aleargă nebunește pe străduță!

— Aranjați-l! strigă Bătrînul. Să nu ajungă la ai lui să dea alarma, că va fi iadul pe, pămînt.

— Îl halesc! răcnește Micuțul, și sare deja din trapa laterală, cu lațul de oțel în mînă alunecînd pe pavajul înghețat. *Ruki vierh*![5] zbiară el în urma rusului înnebunit de groază. Acesta se oprește, scuipă furios în direcția Micuțului și se apleacă, înșfăcînd de jos o bucată de gheață pe care-o aruncă spre tanc. Pe urmă o tulește din nou, cu Micuțul duduind pe urmele sale. Amîndoi se pierd într-un troian de zăpadă.

[5] *(rus.)* Mîinile sus! *(n. trad.)*

Micuțul lovește cu cuțitul său de luptă, dar alunecă pe gheață și ratează ținta.

Rusul sloboade un urlet de groază și dispare val-vîrtej după colț mai înainte ca Micuțul să apuce să se ridice.

Fără să-i pese peste ce dă, Porta iese de-a-ndăratelea de pe străduța îngustă, cu o asemenea viteză încît ai crede că întregul oraș stă să se năruie.

Undeva în noapte se aude un țipăt isteric de femeie.

— Unde dracu' e muierea aia? întreabă Porta, lungindu-și gîtul. Femeile care țipă mă neliniștesc.

— S-a mutat la noi. Sus pe turelă! răspunde laconic Micuțul.

— S-a mutat? face Bătrînul, sec.

— Da, și a adus cu ea și patul cu păturile, rînjește Micuțul, scoțîndu-și capul prin trapa laterală.

Fata țipă sfîșietor în clipa în care dă cu ochii de figura mînjită de funingine a Micuțului.

— Văleu, Doamne! A căzut, spune el, frecîndu-și palmele.

— Vai de mine! Sper că n-a făcut buba? exclamă Porta.

— Nu cred, răspunde Micuțul, pe jumătate afară prin deschizătura trapei. Aleargă atît de iute încît ai crede că are o mîță sălbatică în nădragi!

— A luat și patul cu ea? se interesează Porta, curios.

— Nu, mai atîrnă încă pe unde-a fost, chicotește Micuțul.

— Grozav! Putem dormi în el cu schimbul!

Porta îndreaptă tancul în direcția cîtorva case vechi din lemn cu terase și balcoane care dau spre stradă.

— Bagă de seamă, ești prea aproape, îl atenționează Bătrînul.

Se aude zgomot de lemn rupt și de sticlă spartă.

— La naiba! blestemă Porta, călcînd pe frînă.

— Care-i problema? întreabă neliniștit Bătrînul, aplecîndu-se din turelă. S-au dus frînele?

— Alea-s în regulă, șuieră Porta, călcînd de zor pe pedală. Lădoiul ăsta nenorocit alunecă tot timpul și se izbește în coșmeliile alea jegoase.

— Se pare că hardughiile au de gînd să ne ia cu asalt! strigă Micuțul, desprinzînd o jumătate de balcon de pe trapa laterală.

— Păi tocmai asta încearcă să facă, răspunde Porta, continuînd

să frîneze ușor, dar tancul o ia și mai repede în jos pe drumul îmbrăcat în gheață. Cineva cred că ne înghesuie. Împușcați-l pe ticălos! țipă el.

— Atunci se cheamă că avem necazuri? întreabă Micuțul.

— Necazuri? face Bătrînul. Avem necazuri din clipa în care s-a pornit afurisitul ăsta de război mondial!

— Ce-ar fi să dăm o raită pe afară și să aruncăm o privire? propune Micuțul. De fapt, el vrea să simtă din nou pămînt zdravăn sub picioare. Dintr-o dată, atmosfera din tanc pare că devine foarte încinsă.

Porta ne conduce între două blocuri de locuințe construite din beton-armat. Rămînem înțepeniți, complet neajutorați.

— Pe toți dracii din iad! ocărăște Bătrînul, încordat ca un arc. Ce naiba ai căutat aici?

— M-am săturat să tot demolez case, face Porta resemnat, și oricum toate drumurile duc la Roma, știi tu.

— Ce, acum mergem la Roma? întreabă uluit Micuțul. Înseamnă că ăștia, comuniștii, ne-au mutat aurul la Roma, nu?

— Idiotule, scrîșnește Heide. Ești tot atît de prost pe cît pari!

Micuțul, tocmai e pe cale să se repeadă la el cînd se-aude un țipăt de la unul din geamurile primului etaj. Un rus mătăhălos, în pijama, cu cască de oțel pe cap, se apleacă și gesticulează furios.

Automatul Micuțului scuipă o flacără albastră în direcția siluetei agitate, care alunecă de la geam pe placa frontală a tancului și apoi rămîne lată în zăpadă.

— Coborîți! poruncește Bătrînul, sărind din turelă. Hai s-o luăm înapoi spre piață, să vedem ce se-ntîmplă pe-acolo. Se pare c-a început tărăboiul.

Mă ciocnesc în plin elan de Albert, care sosește din direcție opusă, de după brutăria de la colț. Urlă răgușit și se împiedică de un cîine mort.

— Dacă scap viu de-aici, mă duc în fiecare duminică la biserică! se smiorcăie el prăpădit. Mai bine rămîneam canibal în Africa!

— Cine trage? întreabă Porta, instalîndu-se în spatele mitralierei ușoare.

— Vecinii, zbiară Barcelona, adăpostindu-se după o mașină de salubritate.

Piața devine scena unei învălmășeli totale. Flăcări de la gura țevii pîlpîie din toate părțile.

— Pune-te la fereastră, pentru Dumnezeu! strigă Degerilă către Gregor, care merge alene, în timp ce trasoarele îi fluieră pe la urechi.

— Ce se-ntîmplă? întreabă el îngrozit. Dintr-o săritură lungă, se-aruncă peste gard și aterizează într-un nor de zăpadă alături de Degerilă. Nu sînt decît la un pas unul de altul, dar urlă din toți plămînii, împroșcîndu-se cu salivă.

— S-au apucat să tragă? se precipită Gregor, pregătindu-și pistolul-mitralieră.

— Întocmai, neghiobule, asta fac tot timpul!

— Și de ce nu trageți și voi? răcnește Gregor, trimițînd o cascadă de scuipat în mutra lui Degerilă.

— Păi asta și facem! răspunde acesta, împrăștiind o ploaie de gloanțe înaintea lui, fără a lua nici un fel de linie de ochire.

— Crezi c-o să răzbim? zbiară Gregor, înspăimîntat.

— De unde dracu' să știu eu? se screme Degerilă, trăgînd o rafală prostească printr-o fereastră, care se sparge într-un milion de țăndări și declanșează o alarmă antifurt.

— Hoții! exclamă Gregor. Au tupeu ăștia dacă operează acum, cînd în oraș se află și armata germană, și Armata Roșie.

— Mai ține-ți gura aia tîmpită! spumegă Comisarul, ștergîndu-și scuipatul de pe față.

Lătratul Kalașnikov-ului îi retează vorba. Ferestrele din partea cealaltă a pieții se dezintegrează și toate cele șase pneuri ale camionului parcat la adăpostul șirului de case explodează cu bubuituri asurzitoare.

În haosul general, arunc și eu două grenade. Una dintre ele nimerește în cabina camionului, care ia foc instantaneu.

— Ce dracu' se-ntîmplă? strigă Micuțul, privind nedumerit în jur. Cine-s idioții care trag? Doar sîntem prieteni.

Îi răspund două rafale prelungi și turbate de mitralieră,

— De data asta au întrecut măsura! țipă indignat Porta, pierzîndu-și jobenul galben.

— Nemernicii au amplasat pușcoace acolo sus, la etajul trei, zbiară Albert, arătînd precipitat cu degetul. Nu cred c-au aflat că sîntem prietenoși.

— Eu unul m-am săturat să mai înghit porcăria asta, strigă Porta, ridicînd pistolul-mitralieră.

Jaluzelele zboară în țăndări. Zăpadă, gheață și țăndări de sticlă se împrăștie în toate direcțiile în clipa în care Porta golește întreg încărcătorul Kalașnikov-ului în fereastră dintr-o singură rafală prelungă.

O cucoană obeză și indignată, într-o cămașă galbenă de noapte și cu o căciuliță roșie pe cap, apare la fereastra sfărîmată.

— Nenorociților! țipă ea furioasă. O să plătiți pentru fiecare bucățică pe care-ați spart-o. Corcituri lașe ce sînteți! Cărați-vă și împușcați nemți, și lăsați-ne pe noi, rușii, în pace! Ridică deasupra capului o vază imensă de argilă, se retrage cîțiva pași și apoi țîșnește pentru a o arunca cît mai departe. Din nefericire, uită să dea drumul vazei la timp și zboară cu ea în mînă prin fereastră. Aterizează într-un troian de zăpadă și, în aceeași clipă vaza zburătoare îl pocnește în cap pe Degerilă. Acesta icnește și se stinge ca o lumînare.

— Văleu! țipă Micuțul.

— Drept pe țăcălie! rîde Porta vesel.

— Văleu! repetă Micuțul. S-a scrîntit cucoana?

— Așa cred, răspunde Barcelona. Oricine ar păți la fel cu o șleahtă de descreierați obsedați de bubuituri, care trag în ferestrele oamenilor în puterea nopții.

— Ea a tras cu mitraliera? întreabă Micuțul.

— Nu, cred că ne-am înșelat, spune Porta, clătinînd din cap. Își lungește gîtul, spre a o putea vedea mai bine pe cucoana obeză, care se tîrăște de-a bușilea, înjurînd, în mijlocul nămeților. Doamne, ce creatură adorabilă! Întocmai genul meu! Între picioarele ei, războiul de treizeci de ani nu ți s-ar părea deloc prea lung. Hei! Olga! strigă el, vino-ncoa' să sărim nițel capra.

— Hai să tragem în direcția opusă, să vedem ce-o fi, propune Gregor, cuprins de porniri războinice.

O rafală prelungă de pușcă-mitralieră răscolește zăpada pe toată întinderea pieții. Un glonț își croiește un șanț arzînd prin cizma lui Porta.

— Ău-ău-ău! Sînge! schiaună Albert. Un ricoșeu i-a despicat obrazul.

Degerilă își revine în simțiri, sare înapoi și se adăpostește după

Porta. Strînge cu amîndouă mîinile Naganul și, inconștient, țintește spre acesta.

— Isuse! exclamă Porta, întorcîndu-se și privind drept în țeava întunecată a Naganului. Vede limpede cocoșul și intuiește glonțul de 11 mm cu cap rotunjit care așteaptă să fie percutat.

— Ești mort! hăulește Degerilă înnebunit de spaimă. Porta se apleacă exact în clipa în care pornește împușcătura. Glonțul trece la o frîntură de centimetru de obrazul său. Își dă ochii peste cap, cade pe spate în zăpadă și crede că-i mort.

— Fir-ar să fie, măi băiete! Glonțu' ăla a trecut prin mine ca prin brînză. În viața mea n-am auzit așa bubuitură!

Îl obligăm să se uite într-o oglindă ca să vadă că nu are nici o gaură de glonț, să înțeleagă că e încă viu și că Degerilă a tras pe lîngă. Trece cîtva timp pînă să-și revină din șoc.

— Îmi amintesc de-un caft la care-am luat parte, la Wedding, în Berlin, spune el, aplecîndu-se la o rafală a automatului. Odată, bătrînul meu a venit acasă beat pulbere, închipuindu-și că nevastă-sa a călcat nițeluș pe bec! În timp ce-o pedepsea pe chestia asta, băgă de seamă că s-a ars friptura de porc, așa că i s-a năzărit să facă praf toată strada înainte de a continua s-o ciomăgească pe bătrînă. Ei bine, cînd au apărut sticleții, l-au caftit în toată regula, ba au încasat-o și cei care erau în preajmă. Nici nu le-a trecut prin cap sticleților să-ntrebe cine-i de vină.

— Hai s-o luăm într-acolo, strigă Micuțul, înșfăcînd un Schmeisser și alergînd cît îl țineau picioarele de-a-curmezișul pieții, fără să-i pese de gloanțele care-i zumzăie pe la urechi.

Trăgătorul căpiat al mitralierei Maxim din colțul opus răscolește din nou zăpada cu o rafală nesfîrșită, încercînd și el să străbată piața.

Porta se năpustește în plină stradă, se oprește în dreptul unui ochi de pivniță și trimite înăuntru un încărcător întreg. Mitraliera amuțește și se instalează calmul.

Din două salturi, Micuțul ajunge în capul scărilor lungi de beton. Sparge ușa cu o lovitură de cizmă.

— Închide ușa, nătărăule! urlă o voce. Afară e o ceată de nebuni care trag în noi.

Micuțul apucă hotărît încărcătorul lung al Schmeisser-ului și-și fixează arma în încheietura cotului.

Un căpitan cu epoleți verzi din OGPU scoate un țipăt și se aruncă după un birou, cu mîinile deasupra capului.

În mijlocul încăperii, o siluetă masivă agită un 45. Răsună o singură împușcătură, însă din altă direcție. Pentru o clipă, Micuțul crede că e mort, într-atît e de șocat. Descrie un semicerc în aer cu pistolul-mitralieră și-l țintește pe rus. Pironindu-și privirea pe țeava neagră a Schmeisser-ului, acesta trage un urlet, dă drumul pistolului și ridică mîinile.

De-a lungul peretelui jegos sînt înșirați cîțiva soldați din trupele de aprovizionare care, pe jumătate goi, se holbează uluiți la Micuțul și la Schmeisser.

Un caporal face cîțiva pași înainte, clipind din ochi. Dîndu-și seama că privirea nu-l înșală, se oprește și-și îngroapă capul între umeri ca o broască țestoasă.

Schmeisser-ul toacă asemenea unui ferăstrău circular. Țîșnesc flăcărui albastre; în pereți apar răni adînci. Praful de tencuială se așterne din abundență, aidoma zăpezii.

Un soldat mărunțel, beat criță, gonește în zig-zag prin încăpere, se aruncă peste o masă și aterizează cu un trosnet cu capul în podea. Rămîne pe loc protejîndu-și ceafa cu mîinile.

Întoarce capul cu băgare de seamă și constată că ceea ce i s-a părut că vede este aievea.

Cîțiva ruși se holbează încremeniți, paralizați de succesiunea atît de rapidă a evenimentelor. Dar, în scurt timp, cad cu toții pe spate, fiindu-le smulse picioarele scaunelor de sub ei.

O procesiune funerară înarmată cu umbrele negre năvălește pe scări să vadă ce se-ntîmplă. Simt nevoia unei mici distracții după atmosfera de tristețe din cimitir și se înghesuie în spatele Micuțului, privind peste umărul său. Cei din frunte dau cu ochii de Schmeisser, cu botul de buldog și cu încărcătorul lung. Apoi zăresc cea mai pocită mutră ce le-a fost dat s-o vadă vreodată și, înțelegînd ce se întîmplă, cad grămadă unul peste altul, încercînd s-o șteargă cît mai iute. Își calcă în picioare pălăriile și galoșii și se încurcă de tot în umbrelele negre și ude.

Un cîine imens, plouat și incredibil de urît, trece alene și-l adulmecă pe Micuțul. Ridică privirea spre el și-i linge mîna. Pare că-i zîmbește. În clipa în care încep împușcăturile, închide ochii. Cioburi

de sticlă zboară prin aer și se pulverizează. Lemnăria e făcută așchii și evantaie de gloanțe mușcă din pereți. Cînd deschide din nou ochii, cîinele e atît de fericit încît coada e gata-gata să-i cadă.

Se aud răcnete și țipete isterice, care se suprapun cu lătratul furibund al automatului german. Gloanțele ricoșează și se răspîndesc prin încăpere, spărgînd o țeavă de apă care împroșcă în toate direcțiile.

Un obiect oval se rostogolește pînă la picioarele Micuțului.

Cîinele ud îl adulmecă bănuitor și se trage înapoi.

— Maică Precistă din Kazan, urlă îngrozit Micuțul. O grenadă de aruncător, al dracului să fiu, o grenadă de aruncător! Cu un șut bine plasat, proiectează periculosul obiect în colțul cel mai îndepărtat al încăperii. Urmează o explozie asurzitoare, care face să zboare prin aer o soba de doi metri, încinsă la roșu.

Micuțul și cîinele se feresc simultan în clipa în care soba zboară pe deasupra lor. Privesc îngroziți cum, în drumul ei, smulge ușile duble, înspăimîntîndu-i pe participanții la înmormîntare care aleargă mîncînd pămîntul, crezînd că soba înroșită e însuși diavolul, pornit să adune suflete pe care apoi să le ducă în iad.

O grenadă zboară prin aer, lovește tocul ușii și-și schimbă traiectoria, asemenea unei mingi de biliard. Explodează deasupra unui dulap. Peste tot se văd urme de sînge. Încăperea seamănă cu un abator.

Un sergent încălțat cu o singură cizmă și cu casca pusă de-a-ndoaselea pe cap apare în goană cu o privire rătăcită și-l ia în brațe pe Porta, care dă să iasă prin ușile batante.

— *Tovarișci*, *tovarișci*, fă ceva! țipă el, înnebunit de spaimă.

— Păi... ceva și facem! răspunde Porta, smulgîndu-se din îmbrățișare.

— Sînteți cu toții victimele unei neînțelegeri, urlă sergentul din toți rărunchii, deși între el și Porta nu sînt mai mult de cîțiva centimetri. Doar sîntem ruși, sîntem prieteni!

— Păi așa ziceam și noi, zbiară Micuțul la fel de tare. Noi sîntem nemți, măi omule!

— Știu, răcnește sergentul. Aparțineți brigăzii de pe Volga.

— Și atunci de ce trageți în noi? întreabă Porta cu o voce pătrunzătoare. Credeam că sînteți niscaiva contrarevoluționari cărora trebuia să le zburăm scăfîrliile.

— Nu, nu! Vă înșelați! țipă sergentul. Facem parte dintr-o companie de servicii și aprovizionare. Noi n-avem niciodată de-a face cu nimeni.

— Atunci arătați-vă, strigă Micuțul, îndemnîndu-i amabil cu Schmeisser-ul. Gata treaba. A fost o neînțelegere!

— Neînțelegere? oftează Bătrînul, holbîndu-se la pustia din jurul său. Ține-ne, Doamne! Ce grămadă de gunoi ați putut face din locul ăsta.

— Numai din vina lor, se apără Porta. Ei au fost primii care s-au apucat să azvîrle cu grenade.

Un rus cu căciula de blană trasă pe ochi și cu mantaua fluturîndu-i pînă la umeri dă buzna pe străduța abruptă de parcă l-ar mîna diavolul din urmă.

— Parașutiști! Parașutiști! țipă el cuprins de panică. Se împiedică și alunecă pe burtă. Cînd îndrăznește să ridice nasul din troianul de zăpadă în care s-a oprit, privește paralizat figura tuciurie a lui Albert. Scoate cîteva sunete ciudate și apoi inima încetează să-i mai bată. Pur și simplu, a murit de frică.

— Fir-ar al naibii, exclamă Porta uluit. Să vedeți că Albert o să ajungă arma noastră secretă. Îl ținem în frunte și-o să se curețe toți de moarte naturală. Le stă inima în loc numai cînd îl văd.

— *Iob tvoiu mati*! înjură un sergent, smulgîndu-și un ciob de sticlă din față. Cînd te gîndești că un singur Schmeisser poate face atîta pagubă. Dacă nu m-aș fi aruncat rapid după dulap, bășitoarea aia automată m-ar fi tăiat curat în două. M-ar fi omorît de-a binelea, fir-ar să fie!

— Era să mă scap pe mine în clipa în care ticălosul ăla s-a pornit să tragă cu Schmeisser-ul, recunoaște un caporal alb la față ca varul. Dacă n-aș fi căzut pe scări, s-ar fi zis cu mine.

Un ofițer de intendență încărunțit șade pe un morman de sticlă spartă și cărămizi. Se ține strîns de-un picior, care i-a fost despicat de la gleznă pînă deasupra genunchiului.

— Piciorul meu! Piciorul meu! geme el deznădăjduit. Mincinoșii ăia blestemați mi-au spus că la aprovizionare e o viață ca-n basme. Ziceau că n-o să aud șuier de glonț. Și în ultimele cinci minute am auzit mai multe împușcături decît în tot Primul Război Mondial!

Deodată, piața e străbătută de o nouă rafală de foc, și o voce guturală urlă prin noapte:

— Băgați capetele la cutie, porcilor! Sosește Michael Iakanashi! Și nu vine singur.

O salvă prelungă și strălucitoare de Kalașnikov pune capăt mesajului amenințător.

— Ăsta-i căpitanu' ăla țicnit, explică caporalul palid, adăpostindu-se sub o bancă. Ce n-aș da să i se vîre Scaraoțchi pe beregată cu un sac de dinamită în spinare! Ăsta nu se lasă pînă nu vom fi curățați pînă la unul. Doar pilele sale puternice l-au scăpat de spînzurătoare pînă acum. Numai din pricina lui Piftie se întîmplă toate cîte se întîmplă.

— Piftie? întreabă sec Degerilă.

— Piftie de porc, încuviințează solemn caporalul, desfăcîndu-și brațele. Nenorocitul n-o poate suferi! Se zvonește că și-ar fi omorît nevasta pentru că toată ziua nu-i punea decît așa ceva pe masă.

Un soldat foarte tînăr, cu un bandaj năclăit de sînge în jurul gîtului și cu niște ochi bulbucați ca ai unui broscoi, se trîntește cu respirația tăiată între Porta și Micuțul.

— Mă doare capul îngrozitor, îngaimă el. Ce vacarm! Își ridică brusc Kalașnikov-ul și golește tamburul său cu o sută de cartușe în locul în care bănuiește că s-ar fi adăpostit căpitanul nebun.

— Haidem! Ne ocupăm noi de el, strigă Bătrînul, ieșindu-și din fire. Vreau să am o dată liniște, fir-ar să fie!

Unul cîte unul, ne îndreptăm către clădire în salturi scurte. Printre rafale de automate și de puști-mitralieră deslușim strigăte dinspre etajul al treilea.

— Jos cu contrarevoluționarii! Moarte trădătorilor troțkiști!

— Diliul ăsta are rahat în loc de creier, mîrîie furios Micuțul. Trece în goană peste terenul descoperit al pieții, printre trasoarele care șuieră în jurul său.

— În ziua de azi, dai la tot pasul peste idioți care flutură steaguri, spune Porta, potrivindu-și echipamentul într-o poziție mai comodă. Ăstora le atîrnă zdreanță națională și pe urechi, și pe găoază, în așa fel încît să nu care cumva să dea de bănuit că nu și-ar iubi destul prăpădita de patrie.

Într-o învălmășeală gălăgioasă, ne adăpostim pe fundul unui șanț adînc.

— E prima oară cînd aveți de-a face cu așa o mînărie? întreabă Degerilă rînjind. Ați mai lucrat cu sticleții?

— Au lucrat ei cu noi, răspunde Porta. Niciodată n-am apucat să trag în vreunul.

— Nici nu știi ce-ai pierdut, rînjește Degerilă, trimițînd din Tokarev-ul său cîteva rafale înspre etajul al treilea. Îi știu eu pe ticăloșii de țeapa ăluia de sus! Ia fiți atenți, sfîrșitul bîlciului e aproape întotdeauna același! Trag și trag, pînă se satură. Apoi își vîră țeava în gură și apasă pe trăgaci cu deștul mare de la picior!

— Chestia asta nu-i ușoară deloc, spune Porta cu un aer de cunoscător. De obicei dau greș și își continuă viața cu jumătate de moacă lipsă.

— Așa-i! face sarcastic Degerilă, și după aia țin regim toată viața. Carne de porc—ioc, trăscău—nici atît.

— Jos cu Troțki! urlă cineva din capul scărilor. Căpitanul luptă să pună stăpînire pe casă. Mai bine de o oră ne ține trîntiți pe burtă pe palier.

— Trebuie să aibă muniție cît pentru un corp întreg de armată, mormăie Porta, clătinînd din cap. Se lipește de perete în clipa în care o rafală venită de sus se înfige în ușa unui apartament.

— De ce dracu' a trebuit să ne oprim aici? se întoarce Bătrînul către Comisar. Măcar de-am fi mers înainte. Tărășenia asta e nebunie curată.

Acum situația a scăpat complet de sub control. O sută treizeci și unu de soldați furioși—ruși și nemți—fac pur și simplu țăndări clădirea pe care căpitanul smintit a ales-o ca scenă a ultimei sale bătălii.

— Ticălosu' ăla capiu a aprins lumina! țipă tînărul caporal cu ochii bulbucați. Haideți mai bine să ne cărăm de-aici!

— Acum ne are la mînă, strigă Degerilă îngrozit. Încearcă să se tîrască pe scări de-a-ndăratelea, dar cîteva împușcături de sus îl țintuiesc locului.

— Poate să stea și să tragă în noi pînă ne face sită, urlă Porta, lipindu-se și mai tare de perete.

— Stingeți odată lumina asta blestemată, mugește Micuțul, înainte de-a apuca descreieratul să ne sfredelească țestele!

Douăzeci și una de arme automate sînt ațintite spre becul de pe scară. În filme ar fi fost de-ajuns o singură împușcătură, dar în realitate nu-i chiar atît de simplu, și groaza morții mi se cuibărește în toți porii.

Se trag sute de focuri, care năruiesc tavanul și pereții.

Praful de mortar și mirosul de pucioasă din aer ne îneacă.

— Ați înnebunit cu toții! spune Bătrînul, ridicîndu-se și pășind peste Porta și Comisar, care stau întinși, cu automatele în poziție de tragere.

— Lumina! bolborosește tînărul caporal. Ticălosul ne poate vedea!

— Ferească Sfîntul să pun mîna pe el, promite un sergent robust, trebăluind la un încărcător blocat.

— Va trebui să-l răcim pe diliu ca să-l scoatem de aici, scrîșnește Micuțul, crispîndu-și degetul din reflex pe trăgaciul armei.

Bătrînul se strecoară pe lîngă peretele sfredelit de gloanțe, fără să slăbească din ochi casa scărilor. Cînd ajunge la tabloul de siguranță, se ridică încet și deșurubează siguranțele.

— Hău! face Porta surprins. Cum de nu ne-a trecut mai devreme prin cap? Vezi în ce hal te aduce armata? De ce să alegi calea mai simplă cînd există și una mai complicată?

...Se aude o bubuitură și din rudimentarul tablou de siguranță țîșnește o flacără.

Tînărul caporal scoate un chițăit sonor și e cît pe ce să se prăvălească pe scări, crezînd că se aruncă grenade.

O rafală isterică împroșcă scara. Gloanțele mușcă din balustradă.

Douăzeci și una de țevi de automate sînt ațintite asupra nebunului. Treptele apar și dispar în străfulgerarea flăcărilor infernale.

Ceva greu zboară de pe palier, smulgînd balustrada, și aterizează la baza casei scărilor cu o bufnitură dezgustătoare. Sîngele stropește pînă la noi.

— Acum arată el însuși ca o porție de piftie, observă Micuțul. Se ridică și-și aruncă automatul pe umăr.

— Luați-l de-aici! poruncește Comisarul scîrbit.

În stradă, o mulțime de oameni. Indivizii cu umbrele și-au adus și copiii, pe care îi ridică deasupra capetelor să vadă cadavrul purtat de patru soldați din trupele de aprovizionare. Cîțiva ovaționează.

Ne întoarcem împreună cu rușii la cantina distrusă. Porta a dibuit un cazan plin cu borș rusesc. Îi adaugă cîteva ingrediente, care îl fac și mai gustos, și în curînd plutește un miros minunat de ciorbă cu carne în întreaga cantină.

Porta pleacă cu un sergent după provizii. Se iscă o ceartă violentă pentru o ladă cu cîrnați de berbec pe care sergentul refuză s-o predea fără ordin de rechiziție. Comisarul îi semnează imediat unul, și-l parafează cu o mulțime de ștampile oficiale.

Acum, sergentul e în afara oricărei răspunderi, iar Porta poate lua ce-i dorește inima. Cînd revine încovoiat sub povara a două coșuri imense pline cu ouă, Bătrînul protestează. Nu-i convine să țină ouă într-un tanc.

— Te-ai scrîntit de tot! țipă Porta, scandalizat. Așteaptă numai să-ți trîntesc o musaca grecească și atunci o să fii fericit.

— Nu pui vinete? întreabă Legionarul, uluit. N-am auzit pînă acum să se folosească ouă la musaca.

— N-ai auzit tu de multe lucruri în timp ce-ți pierdeai vremea prin deșert împușcîndu-i în cur pe arabi, rînjește Porta. Îi întinde Micuțului coșul cu ouă. Așa, acum ne mai trebuie nițică tocătură de vită, cîteva roșii și niște ceapă. Unt avem.

Bătrînul se lasă păgubaș, dar îi atrage atenția lui Porta că va arunca ouăle dacă se vor sparge.

Micuțul are o altercație cu un sergent de la aprovizionare. Acesta îi repede bocancul în gleznă și apoi îl pocnește cu un ciomag în genunchi. Micuțul face semnul „V" și-și repede degetele cu forță în ochii sergentului.

— Porcule! urlă el.

— O adunătură de țicniți, rușii ăștia! observă Micuțul, așezîndu-se și luînd cărțile de la Porta. Cine umflă toți banii, ai? întreabă el, pupînd cărțile. Cu siguranță, nu eu!

Pentru a fi un bun soldat în timp de război, trebuie să urăști. Dacă nu urăști din adîncul inimii, nu poți ucide. Ura e cea mai mare sursă de energie dintr-o ființă omenească.

Sven Hassel

— S-a zis! spuse brusc Feldwebelul, arătînd spre barajul rutier din față.

— Ia-o la dreapta! ordonă maiorul. Mîneca stîngă a uniformei îi flutura goală în aer.

— Totul s-a terminat, domnule, rînji șoferul. Dacă încercăm s-o ștergem, ne vor secera.

Maiorul înșfăcă pistolul din toc și se pregăti să sară din Kübel. Se opri însă brusc. Rafale scurte de pușcă-mitralieră răscoliră pămîntul uscat împrejurul mașinii. Șoferul și Feldwebelul ieșiră imediat și ridicară mîinile deasupra capului.

Dintre copaci își făcură apariția cinci ruși.

— Tovarișci, strigă Feldwebelul și flutură ceva alb. Se prăbuși însă imediat în praful drumului de țară.

Șoferul țîșni într-o parte, dar se opri brusc și căzu.

Cele cinci Kalașnikov-uri scuipau flăcări.

Maiorul e azvîrlit din Kübel cu fața sfărîmată și pieptul sfîrtecat într-o explozie de cîrpe și de carne zdrențuită.

Cei trei soldați răniți din spatele mașinii alunecară într-o baltă de sînge.

— Iob tvoiu mati, rîse cel mai tînăr dintre ruși în timp ce turnau benzină pe cadavre.

După ce goli canistra, sergentul aruncă o grenadă în mașină. Se înălță o vîlvătaie drăcească. O vreme, rămaseră contemplînd Kübel-ul mistuit, apoi se întoarseră și se făcură nevăzuți în codru.

— Ghermania kaputt, rînji caporalul și-și aprinse o pipă.

Căpitanul, un uriaș cu o față care amintește de omul de Neanderthal ne îmbrîncește spre zidul corpului de gardă!

— *Propusk*[1], mîrîie el, întinzînd o carabă autoritară de polițist. În aceeași clipă, începutul unui urlet se stinge într-un horcăit sinistru.

— *Vino, dulce moarte, vino*... fredonează Legionarul, desfășurînd lațul din jurul gîtului celui mort.

Bătrînul ne zorește.

Ne săltăm în tăcere peste zidul îngust, pentru a le cădea în spate celorlalți gardieni înainte de a apuca să dea alarma.

Igor ajunge la tabloul de siguranță, sprinten ca o pisică. O ploaie de scîntei țîșnește în jur în clipa în care cleștele său mușcă din cabluri. În cîteva secunde de lucru intens, închisoarea Vladimir e izolată de restul lumii.

Cu automatele pregătite, năvălim spre corpul de gardă, cu Micuțul în frunte. Își învîrte Naganul deasupra capului în cel mai curat stil polițist.

— Afară cu voi și labele sus! răcnește el pe tonul unui șef de brigadă.

— Idiotule! scrîșnește Porta. Hoții de aur nu strigă așa ceva! Asta-i placa pe care cei din OGPU le-o cîntă hoților!

Micuțul nu-l ia în seamă. De cînd l-am îmbrăcat într-o uniformă de ofițer rus, a devenit paranoic.

— Ieșiți de-acolo! zbiară el și mai tare. Sau vă zburăm creierii!

— Ai înnebunit de tot? spumegă Barcelona, izbind de perete ușa corpului de gardă. Curios lucru! exclamă el.

— Ce-i așa curios? vrea să știe Bătrînul.

— Pe-aici nu-i țipenie de om, face uluit Barcelona.

— Crezi c-am nimerit unde nu trebuie? strigă Porta, șovăielnic.

— La o parte, spuse Igor, băgîndu-se în față. Arunc o grenadă cu gaze în dugheană. Băieții trag la aghioase ca niciodată.

— Ia uite la ei, sforăie cu toții, spuse Porta, sărind peste tejghea. Te ia somnul doar privindu-i.

Cască sonor și se trîntește într-un fotoliu adînc.

— Afară, afară! țipă Igor cuprins de panică. Nu ești în toate mințile? Gazul începe să-și facă efectul! Ne scoate aproape pe sus din camera corpului de gardă.

---

[1] *(rus.)* Ordin de serviciu *(n. trad.)*

Porta vine în urmă, împleticindu-se și suflînd ca o balenă.

— Unde-s cilindrii cu gaz? cere Comisarul. Apare pe un culoar larg al închisorii, asemenea unui al doilea Troțki, cu un Nagan în mînă.

— Aici! rînjește calm Micuțul, împingînd un cărucior plin cu butelii de gaz.

— Vezi să nu-ți scape vreunul, îl avertizează Comisarul. Gazul ăla are un efect mai rapid decît un drug de fier în cap.

— Da. Tocmai am băgat de seamă, răspunde Porta. Încă mă simt ca Albă ca Zăpada în sicriul de sticlă.

— Mie nu-mi miroase a bine, mormăie Barcelona. V-ați gîndit la ce-or să ne facă dacă or pune mîna pe noi?

— Or să ne facă toate lucrușoarele pe care cenzura le scoate din filmele de groază, face Porta cu un rîs scurt.

Din bucătărie năvălește o femeie-soldat cu un Tokarev în mînă.

Igor sare pe ea și-i proptește țeava Naganului între ochi. Se aude un trosnet sec, și peretele din spatele ei e împroșcat cu sînge, creieri și așchii de os.

Doi pușcăriași apar din aripa de răsărit a închisorii, holbîndu-se încremeniți la Igor cu Naganul lui.

— Dușman al poporului! scrîșnește el, lovind cu furie cadavrul.

Deținuții ridică din umeri și pleacă fără o vorbă. E mai bine să nu știi și să nu vezi prea multe în închisoarea Vladimir. Nu e ceva ieșit din comun să fii lichidat fără explicații.

Camioanele noastre intră hurducăind în curtea închisorii, urmate de un T-34.

— Puneți-vă măștile de gaze! ordonă febril Comisarul. Și purtați-le orice-ar fi! Toată închisoarea e deja plină de gaz.

— Or să moară cu toții? întreabă neliniștit Bătrînul.

— Nici vorbă, rîde Igor nepăsător. Numai ăia care oricum ar fi dat ortu' popii odată și-odată.

— Haide, face Comisarul, apucîndu-l pe Porta de umăr.

Capul lui Porta se pocnește de tocul ușii.

— Ce naiba? exclamă el, căscînd asemenea unui cal somnoros. Ce se-ntîmplă? Drace, unde sînt? Se sprijină de ușă și încearcă să-și amintească unde se află.

— Mișcă! îl zorește Comisarul, îmbrîncindu-l. Ai de desfăcut o ușă de visterie! Ne-ai tot povestit c-ai fost ucenic de lăcătuș și că ești în stare să-i vii de hac oricărei încuietori din lume!

— Cam așa ceva! murmură Porta, împleticindu-se somnoros pe scări.

Degerilă vine în urma lui cu două legături imense de chei și jură că una dintre ele trebuie să fie cea pentru pivniță.

— Ești sigur că aici e și cheia potrivită? întreabă îngrijorat Curvarul. Te-ai mai înșelat tu și înainte.

— Îți garantez că una se potrivește, face Degerilă jignit, zornăind legăturile de chei.

— Una singură îmi ajunge, spune Porta, sprijinindu-se obosit de ușa masivă a pivniței. Prin gaura cheii, nu deslușește nimic. Se apucă să le încerce. Nici una nu se potrivește.

Degerilă se schimbă la față și bîlbîie ceva despre posibilitatea ca el să fi pus mîna pe alte legături de chei.

— Am bănuit eu! spune furios Curvarul. Ultima oară cînd te-ai înșelat te-a luat durerea de dinți, iar acum ai un tremur nervos.

— Întreaga închisoare le soilește, anunță Micuțul. Duduie fericit pe scări, învîrtind neglijent în mînă masca de gaze. În viața mea n-am crezut că gazul ăsta ar putea pune capăt războiului mondial cît ai clipi. Ce n-aș da să-i văd pe bășinoșii lui Adolf și pe ai lui Iosif trăgînd la aghioase ca pruncii, unii în brațele altora, ca ăștia de pe-aici.

— Din păcate, n-are efect decît într-un spațiu închis, spune Comisarul. Altminteri, vă asigur că întreaga armată germană ar fi fost de mult trimisă la culcare.

Furios, Bătrînul coboară în pivniță.

— Nu credeți că de data asta ne băgăm singuri pielea în saramură? Întreabă el, stînd proțăpit în mijlocul încăperii cu picioarele răscrăcărate.

— O scoatem noi la capăt, face Porta, trecîndu-și degetele peste ușa blindată. Trebuie să aflăm doar cum funcționează drăcia asta, și pe urmă sîntem bogați!

— Și cît va dura? întreabă nerăbdător Comisarul. N-avem prea mult timp la dispoziție. Mai avem gaz doar pentru a-i mai adormi încă o dată, și apoi, gata!

— De ce nu-i lichidăm pe toți? propune Igor, cu Naganul pregătit.

— Nu te mai saturi odată să tot omori oameni? face Comisarul, iritat. Cum de nu ți-e greață de tine? Mie mi-e silă doar cînd te văd.

Igor dă din umeri indiferent și-și trîntește Naganul înapoi în toc cu un zîmbet obraznic.

După ce trudește o jumătate de ceas la complicata încuietoare, Porta se așază dezamăgit.

— Pot s-o fac, spune el. Dar nu asta-i problema!

— Atunci fii atît de bun și comunică-ne care e problema, spune Comisarul, ironic. Mor de curiozitate!

În situații de maximă încordare, ochiul drept al Comisarului se zbate involuntar. Se deschide și se închide de parcă pleoapa i-ar fi legată cu o ață. Acest lucru l-a făcut să cunoască în viață o mulțime de femei, dar i-a adus și o grămadă de ocări din partea unor doamne care nu admiteau să fie racolate astfel. De data asta, ochiul său drept se zbate furios, dar pe-aici nu se zăresc de fel fete drăguțe.

— E chestie de timp, explică Porta, schimonosindu-și mutra.

— Timp? șoptește Comisarul, a cărui pleoapă se zbate atît de repede încît e de mirare cum de nu-i sare ochiul din orbită.

— Întocmai, timp! zîmbește Porta, cu un efort. Se așază turcește înaintea ușii impenetrabile a visteriei.

— Vasăzică, va dura mai mult, încuviințează Comisarul, trîntindu-se resemnat într-un scaun. Mai mult cu cît?

Porta socotește pe degete și o clipă se pare că le va număra și pe cele de la picioare.

— Avem de-a face aici cu o visterie cît se poate de isteață! Tipul care a construit-o nu era cu siguranță un prieten de-al spărgătorilor. E un model cu totul deosebit. Ciocănește gînditor în ușa masivă de deasupra lui. Oțelul e de alt soi. Încuietoarea e un model necunoscut și toată ușa e ciudată! Cred c-a fost născocită de un jidan.

— Mulțumesc! zîmbește Comisarul, șuierînd.

— După cum văd, nu mi s-a explicat totul, spune Bătrînul împingîndu-și pe ceafă căciula de blană. E limpede! Am fost tras în piept.

— Porta, face Gregor, aplecîndu-se asupra lui, spune-ne verde! Cît e de grav?

Porta icnește de parcă l-ar fi lovit un glonț în plex.

— Căcăcioasă treabă! răspunde.

— Cît de căcăcioasă? vrea să știe Gregor.

— Cît cuprinde, anunță Porta, aprinzîndu-și o țigară. Mai mult decît mi-aș fi închipuit.

— Ei, hai, îți ia mult s-o deschizi? se interesează Comisarul, pufăind nervos din țigară.

Porta numără din nou pe degete.

— Toată noaptea și ceva din ziua de mîine, spune el cu tristețe, întinzîndu-și mîinile ca un pescar care explică deznădăjduit cît de mare era peștele care tocmai i-a scăpat.

— Nemaipomenit! explodează Comisarul, sărind din scaun. În cazul ăsta vom avea timp berechet și pentru o plimbărică.

Porta îl fixează lung cu privirea.

— Află că nici eu nu sînt mai puțin amărît ca tine. Dar nu uita că avem de-a face c-o ușă sovietică, meșterită în URSS. Nici o ușă nemțească n-ar fi fost atît de afurisită.

— Ia ascultați! spune Barcelona, venind în față. Scurt pe doi: înainte de Crăciunul viitor vom putea s-o ștergem cu aurul?

— V-am mai spus. Nu există încuietoare pe lume căreia să nu-i pot veni de hac, dar fiecare cere timpul adecvat. Pe cînd îl ajutam pe Egon, cel mai priceput lăcătuș din Berlin, nu era broască să ne stea în cale. Obișnuiam să deschidem zăvoare pînă și pentru caralii, și eram extrem de respectați. Aflați de la mine! Ia uite ce de rotițe! Nici măcar rotunde nu sînt, arată ca ale unui avion prăbușit!

Comisarul se plimbă nervos încolo și-ncoace, făcînd opturi pe podea.

— Am impresia că visez, face el, lovindu-se peste frunte. Da! Visez. Sînt la spital, anesteziat înainte de a mi se tăia ambele picioare! Lovește cu furie în ușa visteriei și se schimonosește de durere. Și vreau să sper că-i aievea, pentru că altfel situația e mult prea gravă.

— O să supraviețuim? intervine Bătrînul fatalist, pufăind din pipa sa cu căpăcel de argint. Asta-i tot ce vreau să știu. Și să nu veniți să-mi spuneți că-i prea grea întrebarea.

— Treaba asta nu-i de noi, strigă hotărît Micuțul. Ia fiți atenți,

haideți s-o ștergem de aici cît mai iute și să căutăm o bancă potrivită. Dăm buzna cu automatele, umflăm mălaiul și-o ștergem. Orice dobitoc poate duce la bun sfîrșit una ca asta. Eu știu un puști de doișpe ani care-a făcut-o. Au așteptat să împlinească șaișpe și l-au împușcat.

— Și unde te-ai descotorosi de toate rublele pe care le-ai umfla? face Bătrînul cu dispreț.

— Ruble? Ce ruble? întreabă nedumerit Micuțul.

— Rublele pe care tu și cu automatul tău le-ați speria din bancă, îl lămurește Porta cu ironie. Doar nu-ți închipui cumva că băncile rusești ar fi tixite de dolari, ai? Cu rublele te poți șterge la fund, dar nici măcar pentru asta nu-s prea grozave.

— Peste o oră gazul își va pierde efectul, anunță Comisarul, cu o expresie de neajutorare pe chip.

— Ia dați-mi mie toate sculele de coloșa, cere Porta. Încuietoarea aia puturoasă va afla cine-i *Obergefreiterul*, prin mila Domnului, Joseph Porta! Scoate din buzunar sticla de votcă și-i reduce conținutul cu o treime. Apoi înșurubează dopul la loc și vîră sticla înapoi în buzunar.

— Ești sigur că vei reuși să deschizi porcăria aia de ușă? face Comisarul cu aerul unui Mare Inchizitor.

— Am spus că pot, răspunde Porta, agasat.

— Și-o s-o faci înainte de sfîrșitul secolului? continuă Comisarul. Vreau să știu, ca să-mi pot vedea de treabă.

— Nu mă regula la cap. Vino mai bine și dă-mi o mînă de ajutor! Am nevoie de lumină! Multă lumină. După aia totul va merge mult mai iute.

— Da, sînt convins, spune Comisarul, ațintind fascicolul de lumină asupra încuietorii.

Porta trage de cîteva ori adînc aer în piept, pentru a-și liniști nervii. Se lasă pe vine, ca un războinic incaș care se pregătește pentru micul-dejun.

— În mod normal, un foraibăr din ăsta ar trebui să sară în lături dacă sufli înăuntru! spune el gînditor.

— Suflă, îl sfătuiește Gregor.

— Dar porcăria asta mi-a zdruncinat încrederea! face Porta cu obidă.

Igor își zornăie Naganul, gata de acțiune.

— Am dat peste o zdreanță în uniformă de sergent orăcăind cu OGPU prin suflătoare, spune el, vîrîndu-și Naganul în toc. I-am zburat creierii și-am spart telefonul. Am uitat să-l tăiem de cum am venit.

Comisarul strînge din buze și-și înghite cîteva replici pe care tocmai se pregătea să le arunce.

— Ce le-a spus celor din OGPU? întreabă Barcelona practic.

— Nu cine știe ce! Tocmai cînd făcuse legătura, i-am împroșcat creierii pe perete.

— Ți-a zis cineva vreodată că ești un porc infect? face Bătrînul, privindu-l cu dispreț.

— Doar tu, rînjește Igor, executînd o înălțare rusească din umeri foarte complicată.

Porta se sprijină de ușa visteriei. Nasul său ascuțit atinge încuietoarea.

— Nu-ți pot lumina dacă stai acolo, protestează Comisarul. Mută fascicolul pe ochiul drept al lui Porta, care se uită în broască.

— Fir-ar al dracului, strigă Porta, scuipînd cu furie pe încuietoare, e o mîrșăvie să construiești ceva atît de sofisticat. Dacă toate zăvoarele ar fi ca ăsta, ia gîndește-te cîți ar rămîne șomeri.

— Șomeri? întreabă uluit Curvarul, îngenunchind lîngă el pentru a-l scuti pe Comisar să țină lanterna.

— Da, bineînțeles. Jefuitorii de bănci ar fi nevoiți să se lase păgubași și poliția să-și închidă secțiile de drept comun. Am nevoie de-un burghiu cu vîrf de diamant care să treacă prin metalul ăsta nenorocit.

— Poftim, spune Degerilă, întinzîndu-i un burghiu cu vîrf vidia.

— De data asta îi vin de hac șandramalei, spune Porta sumbru, și proptește burghiul în încuietoare. Scrîșnește ca un motor de ferăstrău circular, după care scapă, abia zgîriind nițel metalul.

— Las' c-o scoți tu la capăt. Ia-o ușurel, îl consolează Igor, bătîndu-i pe umăr.

Porta se smulge ca un cîine mîngîiat de o pisică. Vîră în orificiu un șperaclu îngust, dar se lasă repede păgubaș.

— Drace, mormăie dezamăgit. Mă pricep la încuietori, dar porcăria asta-i ceva de groază.

— Dacă vom fi înhățați, rînjește Gregor nepăsător, putem scrie o carte despre toată tărășenia. Ce ziceți de titlul ăsta: *Hoți de aur în Siberia*!

— Vai, ce amuzant ești! șuieră Porta răutăcios. Mă faci să mor de rîs.

— Ce ar fi să încercăm cu acid? sugerează Comisarul. Avem aici o sticlă și-o seringă.

— De ce nu? răspunde Porta. Golește în broască întreg conținutul sticlei cu acid.

Timp de zece minute, acidul bolborosește și fîsîie. Cîțiva stropi sar pe uniforma Comisarului, găurind-o instantaneu. Dar zăvorul nu pățește nimic.

— Pișat de șobolan! face Porta, dîndu-i un șut sticlei de acid.

— Ce-ar fi să folosim un ferăstrău? propune Degerilă.

— Dacă ai nevoie de mișcare, se rățoiește Porta, n-ai decît să tai cît îți place. Dar în ce privește ușa asta, n-o să rezolvi nimic cu ferăstrăul.

— E prea mare bătaie de cap să intri în nenorocita asta de visterie, explodează Micuțul, lovind cu sete ușa masivă. De ce nu ne dăm la o fabrică de cîrnați? E mult mai simplu! Cunosc cîțiva inși care din asta trăiesc!

— Sînt cumva nehaliți? se miră Gregor.

— Nici vorbă, răspunde Micuțul, rînjind și mai tare. Dau lovitura în ziua în care sclavii își umflă salariul. Pătrund ușurel în biroul de plăți, rad marafeții și-o iau din loc. Simplu ca un pîrț.

— Și dacă lefurile se plătesc în cecuri? Cam așa se obișnuiește în ziua de azi, zîmbește Porta acru.

— Se duc la bancă și-i umflă de-acolo, ridică Micuțul din umeri.

— Ia să încerci una ca asta, îi aruncă Porta. O să-ți dai cu pumnii în cap tot restul vieții.

Culege o unealtă de pe jos și meșterește ceva complicat la încuietoare.

— Nu, exclamă, clătinînd din cap. Trebuie să găuresc din nou. Asta e ceea ce se cheamă o cutie cu surprize.

— Ce surprize? face Bătrînul, uluit. Ce vrei să spui cu asta?

— Surprize vasăzică, înțelegi că înăuntru sînt capcane, și astea trebuie evitate, răspunde Porta, ciocnind în ușă. Dacă fușeresc treaba, pe puțin zece drugi mari și urîți de oțel o să țîșnească și-o să zăvorască

portița în așa fel încît nimeni pe lume n-ar mai deschide-o. Un singur om ar putea pătrunde pînă la aur, și ăla-i ticălosul care-a inventat drăcia asta.

— De ce nu l-am adus și pe el cu noi? întreabă Micuțul, enervat, desfăcîndu-și brațele deznădăjduit.

— Chiar dac-ar fi fost aici, tot nu ne-ar fi folosit, spune Porta. Cînd or țîșni drugii ăia de oțel, o să fie nevoie de-o mașină specială cu care să dărîmi peretele. Un rahat din ăsta cîntărește nu știu cîte tone, și cu așa ceva nu umbli de colo-colo la subsuoară.

— Sună promițător, geme Comisarul. A trecut timpul! Băieții cu cheile au nevoie de o nouă doză de gaz! Mișcați-vă fundurile.

Să le dăm ce-a mai rămas? întreabă Degerilă din ușa pivniței. O să-i liniștească pe vecie?

— E un fel uman de a muri, constată Comisarul. Oricui îi place un pui de somn strașnic!

— Blestem! șuieră Porta, mușcîndu-și buzele. Apucă o sculă și mîna i se încleștează dureros pe ea. Drace! ocărăște din nou. Cunosc toate metodele cele mai avansate de violare a unei încuietori, și pe toate le-am încercat împreună cu Egon! Dați încoa' chestia aia electronică de ascultare!

Își pune căștile la urechi cu aerul unui celebru chirurg care e pe cale să-i spintece stomacul unui pacient. Răsucește cu băgare de seamă discul cifrului, trăgînd cu urechea la zgomotul lamelelor. După o clipă cît o veșnicie, își smulge căștile de la urechi.

— Vine cineva, spune Gregor, privind în lungul scărilor.

— Am rîgîit eu, face Porta.

— Nu, vine cineva, murmură Comisarul. Ridică rapid Kalașnikov-ul de la podea.

— Tăceți din gură, că nu pot gîndi! Dacă vine careva, împușcați-l! Am nevoie de liniște! spune Porta.

— Și noi la fel, mîrîie Comisarul, despiedicîndu-și Kalașnikov-ul.

— Poate că nu-i chiar cel mai potrivit lucru să-i împușcați de-a dreptul, e de părere Micuțul. Am auzit că pe reprezentanții locali ai Domnului e bine să-i întîmpini cu un zîmbet.

— Și cine-i Domnul în cazul ăsta? vrea să știe Degerilă.

— Depinde unde te afli cînd zîmbești, rînjește Micuțul. Pe aici cred că-i nenea Iosif, nu?

— Mă duc eu sus și stau de vorbă cu oaspeții noștri, spune Igor, cu un rînjet siberian! Aveți grijă ce faceți pînă mă-ntorc.

— M-am hotărît! O să pocesc hărăbaia asta în fel și chip, spumegă Porta. Și totul dintr-o singură lovitură. Nu las eu un rahat ca ăsta să-și bată joc de mine.

— Corect! spune Comisarul. Și eu ce să fac?

Porta îi aruncă o privire hazlie.

— Bagă-ți capul la cutie, îl previne, că se lasă cu cîntec. Fă niște cafea. O să-mi limpezească nițel gîndurile.

— Să fiu sincer, am începui să mă satur de făgăduita noastră viață de huzur, face Barcelona cu îndoială în glas. Poate că nu-i chiar atît de minunat să fii stăpîn pe-o mică insulă de prin Haiti unde să poruncești doar tu și unde să poți fi rege, împărat, mare duce, general sau ce-ți mai poftește inima.

— Bidoane de oxigen și-un arzător! cere brusc Porta. Flacăra șuieră și pe la urechi ne zboară scîntei. Dar Porta renunță curînd și la torță. Nu-i mai folositoare decît un cuțit știrb de bucătărie.

Albert aduce tancul T-34 cu spatele și agață cablurile de remorcare de cele trei cîrlige ponosite de pe ușa visteriei. Sperăm s-o smulgă din țîțîni, dar nu plesnește decît un cablu și provoacă o mulțime de stricăciuni.

Cînd încercăm din nou, de data asta cu cabluri răsucite în trei. Și cu zvîcnete bruște ale tancului înapoi, toate cele trei cîrlige se desprind de pe ușă.

Ne așezăm deznădăjduiți și bem cafea.

— Mie mi-ar fi ieșit mult mai bine cafeaua asta, mormăie Porta, adulmecînd zațul din cană. Nu trebuie s-o fac decît din balegă uscată! Se ridică, ia o legătură de încărcături cu dinamită și se apucă să le fixeze pe ușa masivă.

— Crezi c-o să meargă? întreabă Comisarul, clipind nebunește din ochiul drept.

— Dacă nu, face Porta, și dacă noi nu ne punem imediat la adăpost, vom fi morți dintr-o dată și nu va mai fi nevoie să ne spargem capul cu ușa asta nenorocită!

Zgomotul exploziei e asurzitor; după ce se risipește fumul, ușa n-are decît o mare pată neagră în mijloc.

— Ei bine, va trebui să fim și mai duri, scrîșnește Porta, tremurînd de furie. Dați încoace supa[2] și încă niște încărcături! Asta ar trebui să pună ușa la odihnă veșnică, cu fundul în sus.

Prima explozie a fost ca pocnetul unei pungi de hîrtie în comparație cu cea de acum.

Pivnița arată ca un pepene spart. Ne săltăm peste pereții surpați pentru a da de aur. Dar după ce praful se împrăștie, tușim și scuipăm înaintea ușii visteriei, care a rămas neclintită.

— Așa ceva nu înghit! urlă Porta. Acum e-n joc onoarea mea! Le arăt eu cine-i un *Obergefreiter*, prin mila lui Dumnezeu!

— Dă-i zor, fir-ar al dracului! spune Comisarul, scuipînd praf de cărămidă. Trebuie s-o ștergem de aici cît mai repede. Îl privește pe Porta cu ochiul său jucăuș și mai scuipă niște praf de cărămidă.

— O să supraviețuim? întreabă vag Bătrînul, retrăgîndu-se încet pe scări în sus.

— Cred că da, răspunde Porta. N-o să fie cine știe ce bubuială. Lipește explozibil cu plastic pe fiecare centimetru pătrat al ușii. Micuțul îl ajută, mușcînd detonatoarele cu dinții.

— Voi ăștilalți ar fi mai bine să dispăreți din pivniță, ne atrage atenția Porta, după ce termină. S-ar putea să se năruie cîte ceva pe-aici!

— Și-n mine se năruie ceva, spune Comisarul, alergînd iute pe scări în sus.

Așteptăm încordați, afară, în timp ce Porta isprăvește de minat ușa. Pe urmă se retrage încet din pivniță, cu cîte un fir în fiecare mînă.

— Totul e-n regulă? se asigură el. Pentru că într-o clipă o să facă „bum-bum"!

— Zdrobește odată porcăria aia! urlă Comisarul, căzînd într-un genunchi.

— Bine! mîrîie Porta. Atinge capetele celor două fire. Explozia e de nedescris și resimțim din plin unda de șoc.

Răzbate urlînd din pivniță și ne azvîrle peste terenul de adunare și prin ușa corpului de gardă, din partea opusă. Încăperea e tixită de soldați adormiți, iar după ce nimerim noi, de mobilier fărîmat.

[2] Nitroglicerină *(jargon) (n. trad.)*

Durează o vreme pînă să ne revenim. Cînd ne întoarcem în pivniță, Comisarul începe să plîngă în fața ușii de oțel neatinse.

— Tunul, exclamă Porta tăios, și se îndreaptă deja către Panther cu Micuțul pe urmele sale.

— Oricum, nu s-ar spune că n-am ras tot ce se putea rade. Lovește în singura bucată de perete pe care suflul n-a smuls-o.

Cu șenile zornăitoare, Pantherul se rostogolește prin curtea închisorii. Intră legănîndu-se în gura pivniței, dărîmînd în stînga și-n dreapta ziduri de cărămidă.

Porta își ițește capul prin trapa conductorului.

— Căutați să vă puneți la fereală înainte de a începe eu cu bubuiala. Ușa aia nu mai are mult de trăit..

Țeava lungă a tunului coboară încet, cu un zumzăit înfundat. Și se îndreaptă către masiva ușă blindată.

Ne astupăm urechile și așteptăm încordați zgomotul exploziei.

Se aude un pocnet greu și, dintr-o dată, totul este colorat în roșu-sîngeriu.

Ne uităm unul la altul și nu ne vine să ne credem ochilor. Am devenit niște picturi vii, suprarealiste. Micuțul încărcase cu o altă muniție, întocmai cum prevăzuse Bătrînul cîndva. A folosit un obuz marcator și totul e împroșcat cu vopsea roșie.

— Bețiv antimilitar mizerabil! urlă Bătrînul. Încercînd să-și șteargă vopseaua de pe față.

— Îl sugrum pe ticălosul ăla obraznic de social-democrat, turbează Comisarul, azvîrlind cît colo o găleată boțită.

— Ușurel, ușurel, face Micuțul, cu capul afară prin trapa laterală. Oricui i se întîmplă să mai greșească! Fac eu rost de cîteva cutii cu diluant—și-o să arătați din nou ca niște semioameni.

— Avem nevoie de uniforme noi, spune Degerilă, care mustește de vopsea roșie. O să fim arestați de cum ne va zări careva. Nimeni nu-i atît de roșu cum sîntem noi. Nici măcar în țara asta.

— Înapoi toată lumea! ne previne Porta, din turelă. Acum o ardem la mir.

— Dar nu cu încă un marcator! strigă neliniștit Bătrînul. Unda de șoc de la obuzul perforant e îngrozitoare. Avem senzația că o gigantică mînă fierbinte ne strînge tot trupul. Zgomotul asurzitor despică aerul.

Cînd se risipește praful, obuzul pare să fi făcut niscaiva stricăciuni. În ușă a apărut o mică gaură.

— Am dat-o gata! țipă Porta încîntat din trapa turelei, rînjind cu toată fața. Din gaură răzbate un fum albastru-cenușiu.

— Ai reușit! strigă Gregor fericit.

— Ce-i cu fumul ăla? întreabă Bătrînul speriat.

Într-o clipă, peste pivniță coboară o liniște mormîntală. Privim cu toții fumul care iese prin orificiu.

— Aurul poate să ardă? întreabă Albert, clipind din ochi de după masca de culoare roșie care-i acoperă fața tuciurie.

Comisarul traversează încăperea din trei salturi lungi și se benoclează prin gaură.

— Drace! Porcăria aia de obuz nemțesc a aprins un foc înăuntru! Repede! Aduceți niște apă.

În fugă, ne împiedicăm unii de alții pe scări.

— Foc! răcnește Micuțul. Apare ca o vijelie, cu un furtun și o scară pe care le-a găsit pe afară, rezemate de perete.

În clipa în care Curvarul deschide robinetul, presiunea din furtun îl aruncă pe Micuțul înapoi de-a berbeleacul și jetul de apă ne proiectează pe toți spre marginile încăperii.

Cu țipete și urlete de răzbunare, punem în cele din urmă stăpînire pe furtun și îndreptăm jetul prin gaură.

— Mai arde-i două obuze, poruncește Comisarul, mușcîndu-și buzele.

Tunul de pe tanc trage de două ori succesiv. Pare că întreaga închisoare se va prăbuși în capul nostru. Pentru cîteva minute, nu mai auzim nimic și durerea ne străbate dintr-un capăt în altul.

— Pun rămășag ca sîntem primii oameni din lume care au folosit un tanc drept șperaclu! spune Porta, cu un rîs scurt, în timp ce sare de pe turela Panther-ului.

— Să intrăm și să aruncăm o privire asupra bunurilor, propune Comisarul, frecîndu-și mîinile.

Ușa masivă stă căscată asemenea cojilor unei banane. Porta se oprește pentru a vedea mai bine.

— Într-adevăr, murmură, e cu totul altfel! N-am mai văzut așa ceva!

— Isuse și Marie! șoptește Micuțul, impresionat. Privește fascinat la mulțimea de lingouri de aur care-au fost împroșcate de pe rafturi. O să cumpăr întreaga lume și-o să dau șuturi în oricare fund îmi dorește inima, și nicicînd n-o să mai salut pe nimeni.

— Mișcați-vă, îi zorește Comisarul. Gazul își va înceta în curînd efectul, și-o să vină o gloată de idioți mahmuri, cuprinși de panică, care or să se-apuce să pună întrebări tîmpite. Scoateți Panther-ul și băgați camioanele cu spatele, ca să putem încărca și s-o ștergem!

Bătrînul șade pe lada cu scule, supraveghind încărcarea cu o expresie ciudată pe chip.

— Nu dai și tu o mînă de ajutor, face Porta întrebător.

— Nu, i-o retează Bătrînul, cu o mutră de parcă i-ar mirosi ceva urît.

Toată lumea se oprește din lucru și-l privește pe Bătrînul care șade nepăsător, pufăind din pipa sa cu căpăcel de argint.

— Ce-i cu tine? face Comisarul. Trebuie să recunoști că am reușit. Putea să fie un fiasco!

— Eu nu mai sînt cu voi, spune Bătrînul, privindu-l supărat pe Comisar, și regret amarnic c-am făcut-o pînă acum! E o porcărie, asta e. Uite în ce hal am ajuns, omorînd în dreapta și-n stînga pentru aurul ăsta mizerabil. Faceți ce vreți, eu mă retrag.

— O să ne vinzi cînd ne vom întoarce? întreabă Degerilă cu ochii mijiți.

— Nu pricep felul tău murdar de a gîndi! scrîșnește Bătrînul, disprețuitor.

— Nu vrei nici un pic de aur? face Micuțul, practic. Te-ai gîndit cît scoți pe-o bucată cînd va fi s-o vinzi?

— Nu, i-o retează Bătrînul decis. În orice caz, nu cred că vreunul dintre voi va apuca să se distreze cu rahatul ăsta.

— Rahat? rîde Barcelona forțat. Te-ai țicnit. sîntem oameni bogați. Într-o săptămînă de aici înainte ne putem demobiliza, și dacă-ți dorești cel mai mare atelier de tîmplărie din lume, ți-l poți cumpăra. Asta în caz că mai ai de gînd să te distrezi tăind scînduri.

Porta adună praful de aur de pe lingourile boțite și-l pune în buzunar.

— De ce faci asta? întreabă sec Gregor.

— Intuiție berlineză, zîmbește Porta vulpește. Cine știe, s-ar putea să ne sufle careva la noapte fundurile de sub noi și-ar fi bine să ai ceva prin buzunare pentru orice eventualitate.

— Stop! vine un strigăt de avertisment din partea lui Barcelona. Camionul nu poate căra mai mult.

— Ce păcat, face Micuțul, frustrat. Au mai rămas o mulțime de lingouri. Doar nu i le putem lăsa plocon lui Ivan Putorovici! Gîndul ăsta mă îmbolnăvește.

— Băgați-le în tancuri! striga Comisarul, agitat. Timpul s-a scurs. Gazul nu mai are efect. În curînd vor fi aici cu toții, și n-o să le placă deloc ce-am făcut.

De pe terenul de apel răsună două împușcături rapide. Igor coboară scările, rînjind.

— Cîțiva au făcut ochi prea devreme, lămurește el vîrîndu-și Naganul în toc.

— Pregătește-te să arunci în aer centrala de comunicații. Îi ordonă Comisarul lui Igor. În primul rînd nu trebuie să aibă nici un fel de posibilitate de comunicare cu cineva din afară pentru următoarele douășpe ore! Potrivește detonatoarele pentru treizeci de minute și înconjură totul cu canistre cu fosfor. O să ardă ca iasca și le va da strașnic de furcă.

— Aici nimic nu va mai fi aruncat în aer, spune Bătrînul cu asprime, și nu va mai fi omorît nimeni!

— Eu poruncesc, rage Comisarul, turbat de furie, și ce spun eu așa se va face! Dă-i drumul, Igor! Ce prostovani naivi sînteți voi, nemții, la o adică! aruncă el în bătaie de joc, cu buzele răsfrînte în semn de dispreț.

— Gura! Rahat împuțit de jidan sovietic! Închide gura! Îl apostrofează Heide cu automatul pregătit.

Comisarul îi smulge fulgerător arma din mîini și-l proiectează în perete.

— Pe mine să nu mă faci rahat de jidan, mă lepădătură nazistă!

Alb la față de furie, Heide smulge Naganul și-l îndreaptă spre Comisar.

— Fii băiat bun, micuțule Moise, că te altoiește tăticu', rînjește Micuțul, pocnindu-l pe Heide peste mîna în care ține pistolul.

Heide zvîcnește înainte ca un arc de oțel și pumnul său drept îl pocnește pe Micuțul în figură. Lovitura e atît de rapidă și de puternică încît Micuțul cade pe spate, cu răsuflarea tăiată.

— M-ai lovit, Moise! latră el. O să te omor.

Se încinge bătaia. Heide se năpustește cu un urlet turbat. Micuțul e prea greoi pentru a scăpa de ploaia de lovituri care cad asupra lui. Un pumn ucigător îl trăsnește în tîmplă și se împleticește, clătinînd din cap ca un taur dus la tăiere. Muchia palmei lui Heide îl pocnește peste laringe și-l trimite la pămînt. Pe altul l-ar fi omorît.

— De data asta te omor, șuieră Heide orbit de furie, pregătindu-se să-l izbească pe uriaș în rinichi.

Acum, Micuțul e turbat cu adevărat, și în starea asta e mai primejdios decît o ladă plină cu dinamită. Se ridică în picioare, își șterge sîngele de pe față și scuipă cîțiva dinți sparți. Cu un zgomot ca de cranii zdrobite, își repede fruntea în figura lui Heide.

— Uh! mormăie, și scuipă sînge în clipa în care pumnul lui Heide se îngroapă în șalele lui, tăindu-i respirația. Uh, icnește el încă o dată. Se întoarce pe jumătate și trîntește o lovitură de karate în stomacul lui Heide.

Acesta încearcă disperat să se arunce într-o parte, dar bocancul patruzeci și nouă al Micuțului i se repede în coapsă cu forța unui Stuka în picaj. Se frînge de mijloc și Micuțul își înfige cu un rînjet fericit pumnul uriaș în figura schimonosită de durere a celuilalt. Urmează pumnul drept, și Heide aterizează cu un zgomot ca al unei tone de monede căzînd dintr-un zgîrie-nori.

— *Mama mia*! Ce mai pumn! exclamă Porta, care șade pe un morman de lingouri de aur și savurează încăierarea.

Sîntem cu toții acaparați de bătaie. Strigăm la ei în chip de încurajare și le dăm sfaturi prețioase.

Cu fața șiroind de sînge. Heide încearcă un atac care, conform tuturor specialiștilor într-ale boxului, e sinucigaș. Pumni de fier. Unul după celălalt, trosnesc în mutra tăbăcită a Micuțului ce seamănă cu o strachină de carne tocată, mustind de sînge. Micuțul înghite totul cu indiferența unei stînci, fără ca măcar să se ferească din calea pumnilor necruțători. Nu-ți mai poți da seama de unde țîșnește sîngele. Îi curge din toată fața.

— Arde-i la fudulii! strigă Porta amabil.

— Ciomăgește-l pe șobolanul rîios cu svastică! urlă Igor furios, boxînd în aer.

— Smulge-i capul! țipă Comisarul. Omoară-l pe nazistul ăla împuțit!

Nu încape îndoială de partea cui se află asistența ruso-germană.

Micuțul se retrage spre pivniță. Kostia micul siberian cu ochi teșiți și cu căciula căzăcească de blană, deschide ușa. Întreaga închisoare pare a se cutremura în clipa în care Micuțul cade de-a-ndăratelea pe scări, prin trapa care duce la centrala termică. Nu mai zărim din el decît bocancii săi patruzeci și nouă agățați de marginea trapei. Restul e suspendat deasupra țevilor cu apă clocotită care au fost rupte de explozii.

Heide sloboade un urlet de victorie și se aruncă ucigător asupra Micuțului, care încearcă cu disperare să se elibereze din trapă. Kostia și Porta îl ajută, scoțîndu-i bocancii. Cu un salt spectaculos e din nou în picioare.

Pentru o clipă, cei doi bătăuși setoși de sînge se pîndesc reciproc. Heide, boxerul, se mișcă neîncetat, folosindu-și stînga. Nu e nici un secret că are o stîngă de care se teme toată lumea. A învățat să se folosească de ea la fel ca profesioniștii. Fiecare pumn e zdrobitor și extrem de precis. E un temut boxer al regimentului și a cîștigat nenumărate meciuri. Oricine în afară de Micuțul ar fi fost mort de mult. Heide e ferm hotărît să-l ucidă. Această bătaie reprezintă punctul culminant al unor ani întregi de ură.

Micuțul dă un răget ca al unui elan în perioada de împerechere și-și rotește sălbatic brațele, dar fără ca vreunul din pumni să-și atingă ținta. Nici nu-i trece prin cap să se apere. O grindină de izbituri dure îl face pentru o clipă să se clatine. Mai scuipă cîțiva dinți sparți. Gura îi seamănă cu o roșie storcită.

Heide plasează două lovituri de karate în trupul Micuțului. Spectatorii huiduie în semn de protest. Cînd Micuțul reușește aceeași figură, ovaționează și bat frenetic din palme, simțind că totul merge strună.

În curînd, Micuțul cade într-un genunchi. Heide îl pocnește imediat cu piciorul în figură, cu un sunet ca al unor ouă care se sparg.

Acum Micuțul e smintit de furie. Cu un urlet sălbatic, se ridică în picioare și-i trîntește lui Heide o dreaptă în tîmplă care-l proiectează

ca pe un titirez. Îi mai plasează o serie de lovituri, dar de data asta în coaste. Cu sîngele curgîndu-i gîrlă pe față și cu amîndoi ochii acoperiți, se repede asemenea unui taur turbat pentru a zdrobi mutra nazistului.

Heide eschivează însă la iuțeală și trimite o stîngă în fața însîngerată a Micuțului. Sare imediat în lături, evitînd o lovitură ucigătoare în vintre, care, dacă și-ar fi nimerit ținta, i-ar fi strivit nu doar testiculele, ci și bazinul.

Heide rînjește diabolic și începe să-i tăbăcească Micuțului mutra devastată cu stînga lui ca un mai.

— Trebuie să-i oprim, face Bătrînul cu îngrijorare. La dracu', golanul ăla din Hamburg e-un bătăuș de mîna a șaptea. Habar n-are să boxeze. Porcul de nazist o să-l ucidă. E ca o pisică care se joacă cu șoarecele.

— Matahala idioată nici nu știe să se apere! afirmă Gregor, clătinînd disprețuitor din cap.

— Opriți-i! repetă Bătrînul. Ăsta-i omor cu sînge rece.

— Va trebui să-l împuști pe Heide ca să-i desparți, spune Porta, acceptînd un *Caporal* de la Legionar.

Pumnii lui Heide lucrează ca niște pistoane și de fiecare dată cînd aterizează în figura Micuțului, sună ca mașina unui măcelar care toacă o porție de carne.

Micuțul continuă să lovească și el. Dar fără efect.

Heide țopăie în jurul lui fulgerîndu-i din cînd în cînd fața cu stînga, sigur pe victorie.

Micuțul sloboade un răget răsunător și se repede înainte ca un taur în arenă.

Atacul îl determină pe Heide să eschiveze cu măiestrie și să accepte cîteva lovituri ușoare. Se ferește și fentează, perfect stăpîn pe el. Face un pas înainte și împușcă o stîngă care-l oprește pe Micuțul de parcă s-ar fi izbit de un perete. Răgetul său animalic se transformă într-un icnet sugrumat în clipa în care rămîne fără suflu. Se oprește dezorientat și-și șterge sîngele din ochi, încercînd să-l dibuie pe Heide, care țopăie pe vîrfuri în jurul lui. De fiecare dată cînd Micuțul își aruncă pumnul lui ca o ghioagă spre Heide, acesta e în afara razei de acțiune. Micuțul clatină din capul său desfigurat, încercînd să și-l limpezească. Urechea stîngă îi atîrnă pe ceafă, pe jumătate smulsă.

— Porc nazist laș! mîrîie el furios, lovind de-a-ndăratelea ca un cal.

Heide vede cum i se ivește șansa. Două lovituri cumplite, un șut, și Micuțul se împleticește pe podeaua de beton ca un muribund, cu sîngele țîșnindu-i din nas și din gură.

Heide se îndreaptă spre perete, frecîndu-și mîinile cu dispreț, de parc-ar fi mînuit ceva murdar.

— Gunoi de măcelărie! șuieră, mergînd la cișmea să-și clătească sîngele de pe față.

Micuțul, care zace la podea încercînd cu disperare să-și recapete suflul, își înalță capul însîngerat și privește în jur. Arată ca un urs grizzly trezit prea devreme din hibernare, și e tot atît de furios.

Murmurul spectatorilor se stinge. Tăcerea bruscă îl previne pe Heide, care s-a apucat să se pieptene. Se răsucește și abia apucă să se ferească de pumnul uriaș al Micuțului care se repede spre el într-un croșeu. Dacă l-ar fi nimerit, cu siguranță că i-ar fi smuls capul.

Heide continuă cu o serie de lovituri profesioniste la corp.

Plămînii Micuțului gem după aer, dar Heide e pe fază, izbindu-l în plex. Are senzația că i-a fost zdrobit stomacul și plămînii se dilată în gol.

În ochii lui Heide sticlește ura. sîntem siguri că de data asta nu se va opri pînă ce Micuțul nu va fi mort.

— Mititel Moise al lui Adolf, gîjîie Micuțul, cu un rînjet oribil, învîrtindu-și brațele! Îi repede lui Heide un pumn în bărbie cu atîta forță încît îl ridică de la podea și-l proiectează între niște rasteluri. Pistoale-mitralieră se prăvălesc peste el zornăind. Micuțul se năpustește înainte și nimerește drept în țeava unui automat pe care Heide îl ține în mîinile întinse. Se mișcă atît de repede încît e de mirare că țeava armei nu l-a străpuns dintr-un capăt în altul. Sloboade un țipăt ascuțit și cade în genunchi cu mîinile lipite de burtă.

Cu un rînjet dement, Heide dă să-l pocnească cu automatul, dar Micuțul reușește să se ferească, astfel încît patul armei îl șterge ușor. Se rostogolește pe podea și se ridică din nou în picioare. Între timp, a pus și el mîna pe un automat și acum cei doi se năpustesc unul asupra celuilalt cu paturile armelor. Și aici Heide e mai iute. Micuțul rămîne

greoiul bătăuș de cartier care n-are habar de nițică tehnică. Pentru ceea ce Heide judecă într-o fracțiune de secundă, Micuțului îi trebuie un ceas. De fiecare dată cînd Micuțul crede că l-a dat gata pe Heide și se repede să-l pocnească, patul automatului lovește altceva. Igor cade la pămînt ca trăsnit, cu sîngele șiroindu-i pe fața vopsită în roșu.

Heide ajunge în spatele Micuțului, care stă și se holbează cum zace fără cunoștință Igor, pe care-l consideră prieten.

— Îmi pare rău, îngaimă el, trăgîndu-și cu regret nasul.

Înapoia lui, Heide ochește cu grijă și-i repede patul automatului în ceafă. Cade cu fața înainte ca un arbore doborît, cu brațele desfăcute ca un om crucificat.

Bătrînul se apleacă îngrijorat deasupra lui, cercetîndu-i pulsul.

— Chemați medicul! poruncește el tăios.

— Medic? hohotește Comisarul. Unde naiba te crezi? Ești la pușcăria Vladimir cu regim special, măi omule. Pe aici medicii nu fac decît să confirme decesul, și chiar dac-ar fi vreunul, pe-ăla l-a tîmpit gazul pentru următoarele patruzeci și opt de ore! Acum s-o ștergem! Și cît mai iute! Se întoarce spre Igor și tușește un ordin într-un straniu dialect rusesc.

Cînd ajungem la cîțiva kilometri de închisoare, un fulger orbitor luminează cerul și auzim tunetul prelung al unei explozii.

— Nemernicii au aruncat în aer pușcăria! scrîșnește Bătrînul cu obidă.

— Și ce-i cu asta? sîntem la război, nu-i așa? observă Porta sec. Și nu numai că-i ilegal, dar e de datoria noastră să-i lichidăm pe tipii din tabăra adversă. Igor n-a aruncat în aer decît centrala de comunicații! Și dacă a sărit în aer și comandantul, nimeni n-o să plîngă!

Bătrînul mîrîie îmbufnat.

Ceva mai tîrziu, ne lasă diferențialul unuia dintre camioane. Dăm vina unul pe altul și al treilea război mondial e cît pe ce să înceapă pe loc.

În cele din urmă, Porta trîntește sculele și refuză să mai repare vreo stricăciune.

— Eu sînt conductor de tanc, țipă el furios. Conform Regulamentului, n-am voie să repar nimic. Inginerii mecanici sînt cei care

trebuie să se ocupe de așa ceva. Formați de trei ori zero și chemați-i pe cei de la ADAD.

— Și eu sînt conductor de tanc, latră Kostia, cu un licăr în ochii săi teșiți și negri. Nici eu nu mai repar nimic!

— Hai să te fac un barbut, propune Porta, cățărîndu-se în burta Panther-ului.

— De ce nu? rînjește Kostia, urmîndu-l.

— Așa ceva nu admit! strigă Bătrînul. Am spus că nu vreau să am nimic de-a face cu jaful vostru, dar sînt în continuare comandantul nemernicilor din plutonul 2. Afară cu tine, Porta, și dă-i zor cu diferențialul! E un ordin.

Singurul răspuns pe care-l capătă Bătrînul e trîntitul trapei, care se închide și e zăvorîtă pe dinăuntru.

Cu o ploaie de înjurături și de blesteme, Gregor și Degerilă se strecoară sub camionul paradit, dar după un timp renunță, clătinînd din cap.

— S-a terminat, spune Degerilă, e o epavă totală. Știau ei, yankeii, ce fac, trimițîndu-ne plocon rablele astea de Studebaker! Rahat capitalist! spurcă el, lovind cu sete în pneurile groase.

— Ce naiba se aude? întreabă Comisarul, trăgînd încordat cu urechea.

— O Cioară, exclamă Curvarul neliniștit, privind spre cerul întunecat.

Ca la comandă, apare dintre nori un biplan hodorogit de recunoaștere și se rotește la mică distanță deasupra noastră. Apoi dispare din nou în perdeaua de nori.

— Dacă pe noi ne caută, atunci ne-au dibuit, observă neliniștit Bătrînul.

— Nu despre noi e vorba, face Comisarul dus pe gînduri. Am risipit eu niște echipament și ceva arme nemțești prin închisoare, și Kübel-ul cu radiatorul sfărîmat l-am lăsat afară! Așa că nu vînează rusnaci. Sînt în căutarea unui comando german Brandenburg[3].

[3] Comandourile Brandenburg erau trupe germane de elită, formate în marea lor majoritate din soldați ai unităților disciplinare și deținuți de drept comun, trimise în cele mai crîncene misiuni de luptă din spatele liniilor inamice, cu șanse minime de izbîndă și supraviețuire. *(n. trad.)*

Camionul obosit e remorcat de un T-34.

— Las' că facem noi rost de alt camion, făgăduiește Comisarul, încrezător. Dar pînă atunci va trebui să remorcăm rahatul ăsta americănesc.

După șase zile de la plecarea noastră din închisoarea Vladimir, oprim într-un sat pustiu și uitat de lume, pentru a face reparațiile necesare la două vehicule. Radiatoarele lor sînt atît de încinse încît e de mirare cum de n-au plesnit pînă acum.

După ce s-au efectuat reparațiile, ne așternem pe jucat cărți cu primarul satului și cu șeful local al OGPU, un om care s-a băgat în vîltoarea politică în urmă cu douăzeci de ani. O vreme, jucăm în tăcere, pînă cînd Degerilă îl învinuiește pe primar că trișează. Văzînd că acesta îi tot dă înainte cu acuzațiile, primarul se oțărăște și-l amenință că-i taie urechile dacă nu încetează cu astfel de prostii.

— Fie ca Dumnezeu să te procopsească pe tine, cîine mîrșav, cu chinurile și tortura unei morți lente, îi șuieră Degerilă primarului. Acesta pălește, dar continuă să trișeze.

Dintr-o dată se stinge lumina și, în vreme ce primarul se duce să vadă ce s-a întîmplat, Degerilă mătură banii de pe masă și-o șterge la bucătărie.

După ce siguranța a fost schimbată și lumina obosită cade din nou pe masă, primarul descoperă că i-au dispărut cîștigurile. Dă un țipăt ascuțit și caută sub masă, în speranța deșartă că banii ar fi putut cădea pe jos. Bineînțeles că nu e cazul.

— Și mai zici că ești răspunzător de păstrarea ordinii și legalității în regiunea asta, îi strigă el acuzator șefului OGPU, începînd încet să-și dea seama că a fost jefuit. Lovi-te-ar Necuratul cu mii de molime, plăgi și cancere, și mai fie ca nenorocirile să nu se abată doar asupra ta, ci și asupra copiilor tăi, și a copiilor copiilor tăi pînă la a doișpea generație, dacă nu-mi afli banii.

— După ce vom fi terminat războiul ăsta mizerabil, se încruntă Barcelona, nu vreau să mai văd zăpadă în viața mea. Doamne, cît pot să urăsc zăpada! Ori încotro întorci privirea, nu vezi decît alb în fața ochilor. Singura șansă să vezi nițică culoare e să-ți privești curul în oglindă!

— Cu ce te ocupai înainte de a deveni soldat? îl întreabă Kostia pe Porta.

— Oho, cu o mulțime de lucruri, răspunde Porta. Îi ciomăgeam pe dragii mamei din Dahlem și le regulam fetele; îl mai trăgeam în piept din cînd în cînd pe cîte un țărănoi care venea la Berlin să vadă și el cum e să te dai cu tramvaiul. Aveam o slujbă de livrant pentru zarzavagiul de pe Bornholmerstrasse și pe urmă hălăduiam prin lume călare pe o bicicletă pentru marfă plină cu cocs. Măsurăm cocsul cu un butoiaș de lemn. Cinci litri costau nouăzeci și cinci de pfenigi. Fiecare cămin cumpăra cîte o măsură și-i ajungea să încălzească dugheana toată noaptea.

— Pe dracu'! exclamă Kostia, uluit. Auzisem dintotdeauna că voi nemții ați fi mari bancheri, atît de bogați încît mîncați banii pe pîine!

— Nu da crezare la tot ce-ți trece pe la ureche, îl povățuiește Porta, condescendent. În Moabitt eram atît de sărăntoci încît speriam și fundurile halbelor de bere cînd treceam pe lîngă o crîșmă!

— Și noi am fost săraci, mărturisește Igor. Eu spoiam case și scoteam cît să pot face față. O votcă mică duminica, cel mult, și chiar dacă în Uniunea Sovietică e interzis să fii sărac, noi tot săraci eram. Dar mai apoi am început să mă căpătuiesc, și-aș fi ajuns de-a dreptul bogat dacă voi, nemți puturoși, ați fi rămas unde vă e locul. Frate-miu mai mic și cu mine am avut o idee strașnică. Începusem să pieptănăm marfa care intra pe piața de carne și ce prăduiam vindeam la negru.

— Și cum făceați, dădeați vaci la stînga? se interesează Micuțul. Asta nu-i treabă. Știu ce spun, pentru că eu și cu David al jidanului am șterpelit odată o creatură din asta. Ne-am ales toți trei cu o vizită la Nass pe Davidstation. De atunci ăia nu mai arestează vaci. Au urcat-o pe ființa aia amărîtă pînă în biroul lui Nass, la etajul întîi, și n-au mai putut-o coborî. Au fost nevoiți s-o coboare cu macaraua, dar n-a vrut să iasă pe fereastră, așa c-au trebuit să facă o gaură în perete pentru lăptăria ambulantă. Dar au făcut-o prea mică și, pînă să apuce ei s-o termine, vaca s-a speriat atît de tare încît s-a bălegat pe Nass și pe toți detectivii lui!

— Nu, noi nu operam cu bovine vii, explică Igor cu un zîmbet șiret. Noi îi pîndeam pe ăi care veneau călare pe țoacle să ia carne. Cînd intrau dimineața să se încălzească nițel cu o votculiță mică, își lăsau bicicletele afară, iar noi le umflam cu carne cu tot. Cîteodată încercau să se ia după noi, dar nu ne-au prins niciodată.

— Și frate-tu mai mic s-a băgat în OGPU? vrea să știe Porta, curios.

— Nu, l-au halit leii.

— L-au halit leii? exclamă Porta, uluit. Cum se poate? N-am întîlnit pe nimeni pînă acum care să fi fost mîncat de lei!

— Păi uite cum a fost, oftează Igor cu tristețe. Niciodată nu plăteam ca să intrăm la Grădina Zoologică, săream pîrleazul. Cîteodată, firește, o mai dădeam în bară și nimeream la leii de mare sau la urșii polari. Totuși, am scăpat de fiecare dată. Urșii polari, cel puțin, erau atît de surprinși cînd apăream de după zid, încît nu le trecea prin cap să ne pape decît după ce ne luam tălpășița. După o vreme, cunoșteam binișor toate animalele. Și ele ne știau pe noi. Numai îngrijitorii nu ne puteau înghiți.

Ei, și o dată, după vreo cîteva zile în care nu mîncaserăm mai nimic, stăteam noi așa și priveam cum își primeau felinele masa de seară.

Prîslea ședea în fața cuștii leilor, urmărindu-i pe îngrijitori cum le puneau înainte hălci mari de carne. Cînd îngrijitorul ieși pentru o clipă, frate-miu se strecură în cușcă și înșfăcă o ciozvîrtă cît toate zilele de sub nasul unui leu bătrîn mîncat de molii. Ăsta, cînd a văzut carnea dispărînd, a slobozit un răget sălbatic și l-a altoit cu laba. I-a lipit o asemenea carabă încît a zburat pînă în colțul opus al cuștii și a aterizat pe alt leu care tocmai își făcea siesta. Se porni tărăboiul. Alergau prin cușcă, dîndu-i ocol ca la Zidul Morții. Toată grămada pe urmele lui Prîslea. Ce mai tărăboi! Cînd au apărut în cele din urmă îngrijitorii, nu mai rămăsese mare brînză din el. Leii ăia lacomi îl haliseră în întregime!

Kostia ne povestește că el a fost dintotdeauna un vînător de capete și a înhățat o mulțime de prizonieri care evadaseră de la Kolîma.

— Iakeirii[4] ne dădeau întotdeauna de știre cînd cineva sărea palanul. În schimbul informației căpătau zece ruble. Răsplata noastră pentru fiecare suflet prins și predat era de o sută de ruble. Eram miloși. Niciodată nu torturam vreun prizonier. Îl împușcam în somn, ca să nu apuce să încerce frica morții. Cea mai bună perioadă era iarna. Puteam aduna cadavrele și le stivuiam pînă umpleam cu ele o sanie.

[4] Băștinași din ținuturile tibetane și din Tartaria, păstori ai turmelor de iaci. *(n. trad.)*

Vara trebuia să le predăm înainte de a putrezi și de a nu mai putea fi identificate. Hoiturile nu ni se plăteau decît după ce erau identificate la lagărul central, și era riscant să vii cu un cadavru putred de care nimeni nu voia să știe. Unii au fost spînzurați pentru crimă neelucidată. În felul ăsta poliția îi ștergea de pe listă și avea mai puțină bătaie de cap cu procentul de cazuri nerezolvate.

— Ptiu, drace! țipa Gregor, scuipînd ca și cum ar vrea să scape de un gust neplăcut. Cu ce adunătură am intrat în cîrdășie!

— Dar ăia pe care-i înhățam noi erau niște paraziți pe spinarea comunității, se apără Kostia.

— Trebuie să fii siberian ca să judeci în felul ăsta, explică mîrîind Comisarul, și-i aruncă lui Kostia o căutătură rea. Monștrii ăștia cu ochi teșiți au venit pe lume prin găoaza Satanei.

Kostia rîde prelung și sonor și nu se simte cîtuși de puțin insultat.

— Ninge ca-n Ziua de Apoi, spune Barcelona, privind pe geam. N-o să ajungem mai departe. Troienele de colo au zece metri.

— O să fac eu rost de un plug pentru zăpadă, promite Comisarul, înfofolindu-se în mantaua sa lungă de blană. Își așază Kalașnikov-ul de-a curmezișul pieptului și-i face semn lui Kostia, care-l urmează cu un rînjet siberian.

— Plug pentru zăpadă! scuipă Heide, care șade lîngă sobă, făcînd pe ofensatul.

— Nu e vorba de-un plug pentru zăpadă obișnuit, spune Curvarul. Voia să zică „mîncător de zăpadă”.

— N-am auzit în viața mea, face Porta, amestecînd cărțile cu abilitate. Ce-i aia?

— E-o mașină care înghite tone de zăpadă pe minut, explică pe larg Curvarul. Dacă dai drumul cîtorva la Polul Nord, în curînd va dispărea și nu vom mai auzi de el!

— Și-o să dibuie el o asemenea drăcie în văgăuna asta? spune Porta, tăvălindu-se de rîs. Ce optimist nerod!

— E un comisar cu trei stele! zice Curvarul, și consideră că altă explicație e de prisos.

După o vreme, Comisarul și Kostia revin.

— Pregătiți-vă, îi anunță Comisarul sec. Plugul pentru zăpadă

a sosit și trebuie să ne ținem aproape de el. Mai întîi tancurile T-34, apoi Panther-ul!

— Ia spune—Porta îi sufla fumul în ochi—de ce mă trimiți în coadă tot timpul? N-ai încredere în mine?

Comisarul sloboade un hohot nesfîrșit.

— Ești un tip al dracului de amuzant, spune el printre hohote. Oricine care se încrede în tine ar trebui vîrît într-o celulă capitonată! Doar n-o să vii să-mi spui că nu ți-a trecut prin cap să ne tragi clapa la toți!

— Mă rog, omului îi trec prin cap o grămadă de chestii, zîmbește Porta forțat.

Plugul e o mașină imensă care „mănîncă" într-adevăr zăpadă, așa cum ne-a spus Curvarul. Nicicînd n-am întîlnit ceva asemănător. Cînd se pune pe treabă, pînă și cel mai înalt troian dispare în cîteva minute. Însă de îndată ce-am trecut, alți munți de zăpadă apar în urma noastră, făcînd drumul absolut impracticabil.

— Ne ferește de eventualii urmăritori, rînjește Comisarul cu satisfacție. Ăsta era singurul plug din comună. Dacă mai e vreun amator, va fi nevoit să și-l ia din Irgorsk, și într-acolo ne îndreptăm noi!

— Isteț, isteț! recunoaște Porta. E limpede ca lumina zilei că vom ajunge acăsică, unde-i cald și bine!

Un milițian strigă la noi. La trecerea prin Irgorsk, Comisarul îl trimite la plimbare într-o manieră pe care nu și-o pot permite decît cei care dețin o funcție importantă.

— S-a speriat de mutrele noastre roșii, rînjește Porta, exaltat.

Un șir întreg de faruri își trimit fasciculele de lumină în noaptea smolită. Se încrucișează și alunecă neliniștite peste norii întunecați.

— Ce naiba? exclamă Porta uluit. Un raid aerian? Cui dracu' i-ar trece prin cap să bombardeze un loc ca ăsta? Trebuie să fie vreo greșeală!

Aerul e tulburat de vuietul unei explozii.

— Și-asta tot greșeală zici că e? face Gregor. Mie mi se pare aievea.

Se înalță o coloană imensă de foc care aruncă asupra întregului orășel o mare de scîntei albe încinse. Deasupra acoperișurilor dansează nebunește milioane de flăcări. Pe străzi curge plumb topit care intră șuierînd și bolborosind în zăpadă. Grinzile clădirilor impunătoare încep

să se frîngă, trosnind și împroșcînd așchii în jur. Capete de balauri sculptate în granit se prăvălesc de la înălțime, zdrobind totul în cale. Un cap de granit cu o limbă lungă atîrnîndu-i din gură sosește de-a berbeleacul pe stradă și se oprește cu un pocnet în șenilele Panther-ului. O mașină de pompieri demodată, cu cauciucuri pline, se frînge sub ploaia de cărămizi. Pompierii, aflați de ambele părți, nici nu bagă de seamă ce se-ntîmplă.

Ne holbăm fascinați la un zid de beton. Clădirea se umflă ca un balon, sărind încet în aer. Uriașul acoperiș plat se prăbușește în măruntaiele casei, care nu mai e decît o vîlvătaie. Scînteile zboară la sute de metri prin aer; grinzi de oțel se încovoaie de parcă ar fi din cauciuc moale.

Două fete cu părul și hainele în flăcări apar pe stradă, țipînd. Un pompier ațintește furtunul asupra lor. Sînt azvîrlite înapoi și rămîn lipite de asfaltul clocotitor.

— Dați-i zor! La dracu' s-o ștergem de aici, țipă isteric Bătrînul. Asta ne mai lipsea! Să fim omorîți de aviația noastră.

Un container plin cu obuze incendiare cade lîngă noi. Fosforul împroșcă tancurile, care încep să ardă. Vopseaua ia foc și bolborosește pe marginea vehiculelor.

— N-o atingeți! ne previne Bătrînul, prin stația radio. Nu se stinge decît singură.

O cotim pe un bulevard larg și zărim un șir de cadavre zăcînd la intrarea într-o pivniță. Au ars pînă cînd au ajuns de mărimea unor păpuși și sînt contorsionate în poziții ciudate, ca orice cadavru ars.

Un general de infanterie cu mantia fluturîndu-i pe umeri urlă niște comenzi și ne amenință turbat văzînd că nu-l băgăm în seamă.

— *Iob tvoiu mati*! rînjește Igor sinistru. Lasă-l să ardă! Soldații amărîți n-au la ce se aștepta din partea generalilor bogați.

Generalul aleargă în urma noastră, urlînd și gesticulînd. Se oprește și sare în lături pentru a nu fi strivit de T-34 al lui Kostia, care se apropie cu viteză maximă. Cade într-o băltoacă imensă. Cînd se ridică din nou, cizmele îi ard. Pe fundul bălții se află fosfor, care se aprinde de îndată ce intră în contact cu aerul. Își freacă disperat cizmele de ciment. Se vede treaba că e pentru prima dată cînd are de-a face cu fosforul. Altfel și-ar fi scos neîntîrziat cizmele. Acum nu face decît să

întindă fosforul și să-l facă să ardă și mai vehement. Se împiedică și cade pe spate în baltă. Se tîrăște afară cuprins de panică și de disperare. Flăcărui albastre îi dansează pe spate. Mantaua i se aprinde rapid. În cîteva minute zace în stradă ca un morman de zdrențe în flăcări.

— Fosforul îi vine de hac oricui, murmură Porta, privind grămăjoara arsă care odinioară fusese un general. Am auzit că s-au apucat să-l folosească și în iad. E mai practic. Decît demodatul cărbune.

Un Stuka e lovit și explodează într-o minge de foc. Schije și bucăți încinse de metal cad ca. Grindina și răpăie pe acoperișul tancurilor.

Tunurile antiaeriene bubuie. Ori încotro privești, explodează cîte ceva. E ca și cum o umbrelă albastru-roșu-gălbuie de foc s-ar fi deschis deasupra orașului.

Cîțiva pompieri mai vîrstnici, dotați cu o mașină învechită, lucrează ca apucați la manetele pompei. Nu iese cine știe cîtă apă, însă ei continuă să pompeze.

Ceva mai încolo, un bărbat corpolent într-o uniformă verde se holbează încremenit de uimire la brațul său. Învăluit în flăcări albăstrui, arde și bolborosește. A avut nechibzuința să mînuiască un obuz incendiar.

În jurul lui aleargă oameni înspăimîntați. Se țin departe de el. Nimeni nu-i sare în ajutor. Un atac aerian masiv îi fac pe toți insensibili. Au destul de furcă îngrijindu-se de ei și de rudele apropiate.

Urletul infernal al bombardierelor în picaj îți sfîșie nervii. Oamenii sînt cuprinși de panică și aleargă de colo-colo ca orătăniile îngrozite.

— Nu-i rea ideea de a pune sirene pe Stuka, spune Porta, acoperindu-și urechile cu palmele. Urletul ăla ar putea face un miel să ia parte la o cursă de obstacole!

În curînd, întregul oraș devine un infern de nedescris. Marile aparate Heinkel își lansează bombele brizante în marea de flăcări.

Un camion greu e azvîrlit în aer. Soldații cad ca niște confetti și, cîteva clipe mai tîrziu, ard cu toții pe asfaltul topit.

Arme automate încep să se declanșeze singure. Gloanțe ricoșează în toate direcțiile, ca orezul aruncat peste tinerii însurăței.

Pe marele bulevard din cartierul select al orașului, drumul e blocat de două ambulanțe în flăcări. Din ele atîrnă tărgi pe care ard corpuri de nerecunoscut, într-o învălmășeală de obiecte carbonizate.

Porta intră în panică în clipa în care se năruie o clădire uriașă de beton. Pereții exteriori se prăbușesc de-a curmezișul bulevardului, blocînd trecerea. În același timp, în spatele nostru, strada se cufundă într-o mare drăcească de fosfor în flăcări, datorită valului de oxigen.

Din radio răsună comenzi confuze.

— Opriți porcăria aia de aparat! șuieră disperat Bătrînul. Scoate mufa din stație și difuzorul amuțește. Haide, Porta! Ușurel, înapoi! Liniștește-te și fă întocmai cum spun eu! Dacă ne apucăm să ne rotim în cerc, s-a zis cu noi!

În cele din urmă, Porta pune în mișcare tancul greu și dă înapoi, pătrunzînd drept printr-o brutărie. Peste tot zboară rafturi de sticlă, pîine și pungi de hîrtie. Tancul trece apoi printr-un perete despărțitor, într-un nor de făină și, în cele din urmă, străpunge zidul exterior, într-o ploaie de cărămizi.

— Ard șenilele, urlă Micuțul agitat. Fir-ar să fie, ard! Și put ca toți dracii!

— E fosfor! face Bătrînul cu disperare. Trebuie să-l curățăm înainte ca toate casele că sară în aer, și noi dimpreună cu ele.

Ne zorește. Sărim urgent prin trape și începem să frecăm de zor șenilele și roțile cuprinse de flăcări.

— Băgați de seamă, ne avertizează Bătrînul. Atingeți numai mizeria aia și s-a zis cu voi!

Nu e nevoie să ne atragă atenția. Știm prea bine ce va să zică fosforul de război. Substanța aceea îngrozitoare care se lipește de orice și arde cu atît mai vîrtos cu cît primește mai mult oxigen. Cu cît freci mai mult, cu atît arde mai tare.

Dogoarea din jur e de nesuportat. Părul nostru pîrlit se încrețește și pielea ne arde. Bombe incendiare își varsă pîrjolul alb de magneziu oriunde se prăbușesc.

Un ofițer OGPU într-o uniformă pe jumătate arsă, dar cu un Kalașnikov nou-nouț legănîndu-i-se pe piept, apare val-vîrtej de pe o străduță laterală, se oprește și ne împroșcă furios cu o ploaie de blesteme.

Comisarul apare ca un doberman feroce, se proțăpește înaintea ofițerului OGPU și sloboade un torent de ocări care-i taie celuilalt pur și simplu răsuflarea.

Locotenentul OGPU e pe cale să-și ia tălpășița, dar se răzgîndește pe loc în clipa în care se ivește de după colț o formațiune întreagă de soldați OGPU cu Kalașnikov-urile pregătite. Unul dintre ei îl înșfacă pe Gregor și-i vîră țeava automatului în ceafă.

Prima salvă trece peste capetele noastre și are un efect neașteptat asupra locotenentului OGPU speriat de bombe. E azvîrlit în aer, cu brațele desfăcute ca niște aripi. Ofițerul e lovit în piept și arată ca și cum trasoarele ar trece prin el. Mai apucă să scoată un urlet gutural înainte de a se prăbuși într-o baltă arzîndă de fosfor. Vîlvătăile îl cuprind instantaneu.

Patru pistoale-mitralieră scuipă foc în direcția noastră.

Heide se adăpostește în spatele Panther-ului, trăgînd dintre șenilele arzînde.

Soldații OGPU cad la pămînt cu rotulele sfărîmate. Din poziția în care se află, Heide e nevoit să tragă razant. Se ridică în picioare și pășește calm spre soldații OGPU care zac gemînd. Cu un zîmbet crunt și cu un licăr de gheață în ochii săi albaștri, își potrivește automatul pe poziția foc cu foc și trage cîte un glonț în fiecare dintre fețele rugătoare.

— De ce naiba ai făcut asta? protestează Bătrînul, furios. M-am săturat de tine.

— Situația a impus-o, latră Heide, arogant, schimbînd încărcătorul.

— Julius nu-i decît o caricatură gheboasă a propriilor convingeri, scuipă Porta. Pute a „doamna cu coasa” ca toți colegii săi cu svastică.

— Nu e departe ziua în care o să mă ocup special de tine, făgăduiește Heide, aruncîndu-i lui Porta o privire cumplită.

O trombă imensă de flăcări țîșnește în aer și o explozie prelungă răsună deasupra orașului pîrjolit.

Boris, trăgătorul din T-34, e azvîrlit de-a lungul străzii și înfipt în tunul automat montat pe tanc. Se răsucește ca o morișcă de hîrtie, cu lunga țeavă de tun ieșindu-i prin mijloc.

A sărit în aer centrala de gaze a orașului. Totul a devenit un infern de nedescris. Pereți de cărămidă se sparg de parc-ar fi din sticlă. Bare de fier se întind și se contorsionează. Acoperișurile sînt smulse de pe clădiri și un val de flăcări mătură orașul ca o furtună de foc.

Deasupra acoperișurilor apare urlînd un Ju-88, cu flăcările țîșnindu-i de sub aripi. Se leagănă și se înclină dintr-o parte într-alta, prăbușindu-se peste o casă. Explodează într-o minge orbitoare de foc.

Un jeep se apropie de noi cu o viteză nebună. Șoferul atîrnă fără viață peste ușă. Cu un zgomot de fierărie, se lovește de T-34 și e zdrobit sub șenilele acestuia.

Un scrîșnet lung, ca de cui care zgîrie o tablă, ne face să ne aruncăm la adăpost. Ciudatul sunet sfîrșește într-o explozie răsunătoare, care ne dă dureri de urechi și mai că ne ia mințile. O bombă cît toate zilele a căzut la cîteva sute de metri de locul în care ne aflăm. Spulberă tot ce stă în picioare și nu lasă în jur decît pămînt pustiit.

— Tată Ceresc! mormăie Porta, ducîndu-și mîna la cap. Să se ducă dracului afurisita de *Luftwaffe*!

Un T-34 e în flăcări. Fumul negru, înecăcios se înalță către cer. În curînd, muniția din interiorul tancului explodează, rupîndu-i în bucăți.

— Fereală! țipă Comisarul, în timp ce un proiectil luminos coboară încet, aruncînd în jur o cascadă de lumină verde. O ploaie de bombe explozive cade peste oraș. Focuri încolăcite țîșnesc de pe străzi ca o armată de aruncătoare de flăcări.

— Sînt conductele de gaze, strigă Heide, important.

— Dobitocule, scrîșnește Micuțul cu silă, centrala de gaze a sărit în aer de mult.

— Cretinule! șuieră Heide, mai sînt gaze și pe rețea! Deodată cerul e presărat cu scîntei roșii. Se apropie un nou val de bombardiere. Uruitul amenințător al motoarelor crește cu fiecare clipă. Cad parașute luminoase, formînd un imens pătrat de lumină, iar noi ne aflăm chiar în mijlocul lui.

Primele bombe de o mie de kilograme explodează în jur, asemenea unei erupții vulcanice. Oțel și foc țîșnesc către înălțimi. Suprafața șoselei crapă, ridicîndu-se în movile, și uriașa cazarmă de artilerie din spatele nostru e făcută praf. Pare că bulevardul întreg se înalță spre cer. Copacii de pe margini zboară prin aer asemenea săgeților pornite dintr-un arc, și noaptea devine albă ca lumina zilei.

Legionarul și cu mine ne revenim în curtea cazărmii, în mijlocul tunurilor fărîmate, tractoarelor de artilerie și cadavrelor.

Sania blindată a fost dată peste cap, cu turela înfiptă în asfaltul înmuiat. Motorul atîrnă pe jumătate afară din capotă. Comisarul înjură furios, văzînd că sania motorizată a ajuns o epavă.

O bombă incendiară de douăzeci și cinci de kilograme cade la cîțiva metri de Panther, care e învăluit îndată într-o perdea urlătoare de flăcări. Ne apucăm să stingem pîrjolul cu echipamentul nostru contra focului. Fără Panther n-o să ne întoarcem vii. Aruncăm cu disperare nisip și pămînt peste bulele albe și roșii din magneziu care ard pe toată suprafața acestuia. Căldura e de nesuportat. Mereu ne împinge înapoi.

Culoarea roșie cu care am fost acoperiți începe să bolborosească, dar cu ocazia asta se subțiază și se scurge de pe fețele noastre. În curînd arătăm ca niște bolnavi de pojar.

Ducem vehiculele la adăpost, în capătul opus al cazărmii, unde e un parc auto ce dă spre pădure.

— O să-ncerc să înhaț un camion în locul celui care s-a frînt, spune Comisarul. Kostia! Vino cu mine! Ia și cîteva grenade! Nu se știe niciodată peste ce obsedați de regulamente mai dăm!

O jumătate de oră mai tîrziu, se întoarce cu un Studebaker nou-nouț.

— Ce ziceți de asta? întreabă el, desfăcîndu-și mîndru brațele.

— Sovieticii vor suferi o mare pierdere cînd o să-i părăsești! rînjește Porta aprobator.

O bombă de o jumătate de tonă cade în mijlocul unei turme de oi. Ciozvîrte smulse zboară în lungul străzii și sîngele ne înroșește din nou. Duhoarea ne întoarce stomacul pe dos.

Cînd o cotim de pe șosea spre ceea ce credem că e o scurtătură, ne asurzește o explozie și nori albi de abur țîșnesc șuierînd din pămînt.

— Trebuie că sînt conductele de aburi, spune Curvarul. O să sară în aer cît ai zice pește. Hai s-o ștergem dracului cît mai repede!

— Înapoi! urlă Comisarul, gesticulînd din turela tancului T-34. Doamne, înapoi! Dacă e ceea ce cred eu, va fi un infern!

Șoseaua începe să se scufunde de parcă ar fi smulsă de niște forțe nevăzute. Casele de pe ambele laturi se năruie și dispar într-o groapă, care se închide deasupra lor cu un gîlgîit oribil.

— Doamne din Ceruri, țipă îngrozit Bătrînul. Asta nu vine doar de la conducte.

— Fii convins, zbiară furios Comisarul, dar s-o ștergem de aici cît putem de iute. Îți explic eu mai tîrziu!

La capătul opus, șoseaua se încovoaie într-o movilă gigantică. E ca și cum lumea s-ar întoarce pe dos. Casele se prăbușesc rînduri-rînduri, de parcă le-ar sorbi pămîntul în măruntaiele sale.

— E nemaipomenit, murmură Micuțul. Zici că iese Scaraoțchi la suprafață pentru a vedea ce se mai întîmplă.

În mijlocul parcului ne oprește o patrulă OGPU, care a blocat drumul cu două sănii blindate.

— Fiți gata, mîrîie crunt, Comisarul. Acum nu ne mai oprește nimic! Nici măcar toți băieții din Kremlin!

Doi tipi din OGPU, cu mutre fioroase, îmbrăcați în piele neagră și cu Kalașnikov-urile pregătite stau proțăpiți în mijlocul drumului, făcîndu-ne semn ca niște polițiști.

Comisarul coboară de pe T-34, se umflă în pene și se îndreaptă către ei. Strigă și-și agită pumnul prin aer. De după barajul rutier apare un politruc[5]. Și el pare că s-a umflat în pene. Fața lui lată, cu trăsături slave nu promite nimic bun.

— Gîdea! spune Porta, înțelept. Ar fi mai bine să-i tăiem fuduliile.

— *Propusk*! zbiară politrucul, întinzînd autoritar mîna, ca un adevărat polițist.

— Și un șut în cur! răcnește Comisarul. Sînt în misiune specială cu cîțiva germani de pe Volga! Așteaptă numai pînă te-oi raporta la Moscova! Sabotezi o misiune de importanță națională.

— Am ordin, urlă politrucul. De-ar trece și marele Stalin, tot ar trebui să-mi arate un *propusk*! *Paniemaieși*?

— Iei o dușcă? întreabă Porta cu un zîmbet fals. Întinde bidonul său de apă din trapa turelei, cu un gest ospitalier.

— Votcă? se interesează politrucul cu înfățișare severă. Înșfacă febril bidonașul și ia o înghițitură prelungă. Îl pasează mai departe celor doi tovarăși, care beau ca niște cai însetați. Strașnic încălzitor! spune el, și glasul îi devine mai prietenos.

Deodată însă fața lui se strîmbă într-un chip ciudat. Se face alb ca varul, apoi purpuriu-vinețiu, se apucă de stomac și sloboade cîteva sunete stranii.

[5] Comisar politic rus *(n. trad.)*

Unul din indivizii îmbrăcați în piele neagră își duce mîinile la gură și vomită de parcă ar avea rău de mare.

— Blestem! horcăie politrucul. Are senzația că toate măruntaiele îi sînt arse. Se holbează îngrozit, cu niște ochi ce par să-i iasă din orbite. Cei trei se prăbușesc la pămînt cu horcăituri macabre.

Porta pune bidonașul la loc sub scaunul șoferului și-și propune să-l umple din nou cu amestecul său special de lichide. Comisarul privește încremenit cele trei siluete chircite.

— Ce Dumnezeu... Nu apucă să continue, că un zgomot amintind de un tunet îndepărtat îl oprește. Pămîntul de sub noi începe să tremure.

— Ce dracu' mai e și asta? strigă Porta, privind nedumerit în jur.

— Alunecare de teren, urlă Comisarul cu groază, alergînd spre noi.

Din spatele celor două motosănii care blochează drumul apar alți doi soldați OGPU. Zbiară disperați în clipa în care copacii încep să se legene și să se încovoaie asemenea firelor de iarbă.

— Ce naiba se întîmplă? țipă Gregor terorizat, în vreme ce un alt șir de copaci se prăbușește.

— Alunecare! hăulește Comisarul. Pentru numele lui Dumnezeu, asta-i mlaștină curată. Fugiți! Scapă cine poate!

Întreaga pădure se mistuie sub ochii noștri. Pe tot locul plouă cu roci. Pămîntul începe să se zbuciume aidoma valurilor pe o mare furtunoasă. Vacarmul e îngrozitor.

În fața noastră, șoseaua pornește să se miște ca o scîndură prinsă într-un vîrtej. Ambele sănii cu motor ale OGPU alunecă într-o fosă adîncă, ivită din senin, și sînt înghițite de un lac clocotitor de mîl și copaci sfîrtecați. Prin tumultul asurzitor se deslușește un fel de sorbitură prelungă și guturală, ca a unei conducte înfundate care, dintr-o dată, primește din nou aer, dar de un milion de ori mai tare.

— Fugiți! urlă Comisarul, alergînd de-a lungul străzii cu noi și cu cei doi soldați OGPU pe urmele sale.

Strada începe să cedeze sub tălpi și trecem peste un mic dîmb pînă la o cărăruie mai îngustă, aflată deasupra nivelului străzii principale.

Pămîntul, solid la prima vedere, se surpă sub cizmele noastre, ca și cum am alerga prin aluat. Încet-încet, se scufundă și se transformă într-un terci mlăștinos.

Micuțul dă un țipăt de groază în clipa în care se prăbușește pe el un pin imens.

Gregor și cu mine ne chinuim disperați să-l eliberăm de sub copac, dar nu reușim decît cu ajutorul lui Porta.

Un bolovan uriaș coboară vertiginos pe pantă și-l smulge pe Boris în plină viteză. Urlă înnebunit și, în aceeași clipă, e înfundat în mocirlă sub greutatea colțului de stîncă.

Alergăm disperați pe poteca îngustă, printr-un vîrtej amețitor care e gata să ne absoarbă în hău. La o mică distanță de șosea, fîntîni de nămol și apă țîșnesc la sute de metri în văzduh.

— De unde vine toată apa asta? face Porta, agățîndu-se cu disperare de un arbore dezrădăcinat care se rotește prin mocirla clocotitoare.

— E aruncată afară din pungile de nămol, gîfîie Comisarul. Sînt milioane de chintale.

— Cum dracu' e cu putință? întreabă Bătrînul, deznădăjduit. N-am auzit în viața mea de pungi de nămol.

— În Rusia există—explică ceva mai tîrziu Comisarul, în timp ce ne croim drum prin noroiul cleios și clocotitor, alunecînd și înfundîndu-ne la tot pasul. O rămășiță a rrei glaciare. Apa a fost prinsă în pungi de mîl și pietriș și poate rămîne așa o veșnicie dacă n-o zgîndăre nimic. Dar cînd se întîmplă, ceea ce părea pămînt tare devine mocirlă care absoarbe totul în pîntecul ei, așa cum s-a întîmplat aici. În Rusia au dispărut orașe întregi cînd pungile cu nămol au fost mișcate.

— Și cine-i dobitocul care a făcut-o aici? strănută Micuțul, smulgîndu-se cu greu dintr-o groapă mlăștinoasă.

— Blestematele alea de bombe nemțești! scrîșnește Comisarul furios. Mi-a picat fisa încă în oraș, cînd am văzut cum au început să dispară străzile!

— Cu greu reușim să răzbatem pînă la cărarea solidă. Ne prăbușim epuizați la pămînt. Nu mai sîntem roșii, ci arătăm ca niște statui de lut.

— *Iob tvoiu mati*! urlă Kostia, arătînd spre cazarma OGPU, care a pornit la vale pe stradă, ca o casă pe roți. Începe să se rupă, pereții se năruie, acoperișurile de țiglă se surpă și într-o clipă totul e absorbit în măruntaiele pămîntului.

Întreaga pantă din capătul opus al șoselei începe să alunece în jos cu viteză din ce în ce mai mare. Arbori uriași sar în aer și stînci imense se ciocnesc una de alta, sfărîmîndu-se.

Apa împroșcată țîșnește spre cer. Milioane de tone de mîl tălăzuiesc asemenea mării bîntuite de furtună.

— Nu se poate! hăulește Porta, disperat, țopăind încordat. A venit dracu' să ne fure aurul!

Urmărim cu gura căscată camionul Studebaker, supraîncărcat, cum dispare încet-încet în noroiul clocotitor. În jurul nostru, gheizere țîșnesc din adîncuri, urlînd. E o priveliște fantastică, dar sîntem prea tulburați pentru a lua în seamă splendoarea fenomenului natural ce se dezlănțuie în jurul nostru.

Un șuvoi de mîl și de apă năvălește tumultuos pe șosea, și în cîteva secunde ambele camioane încărcate cu aur dispar. Ceva mai încolo, un T-34 alunecă într-o parte de pe ceea ce-a mai rămas din șosea. Cu un zornăit asurzitor, se dă peste cap și e înghițit de mlaștină. Tunul său rămîne ațintit în sus, asemenea catargului unui vapor torpilat.

— Uite cum se duce și restul aurului! se tînguie Comisarul. Își smulge din cap căciula de blană și-o calcă în picioare cu sălbăticie, de parcă totul ar fi doar din vina ei.

Ne opintim nebunește prin mocirlă pînă la Panther și pînă la T-34—cel care a mai rămas. Ambele sînt înțepenite între două stînci uriașe. Le ocolim, deznădăjduiți, pentru a constata cît au avut de suferit. Paguba e catastrofală. Șenilele tancului T-34 au fost smulse și zac risipite în bucăți pe rămășițele străzii. Rotilele Panther-ului au fost aruncate din locașuri și cîteva amortizoare au fost zdrobite.

Mă cațăr pe turelă pentru a cerceta tunul. Acesta pare că a scăpat nevătămat.

— Mai pot fi reparate țucalele astea două? întreabă Comisarul, cu o figură resemnată. Fără ele n-avem nici o șansă!

— Și cum crezi tu că se descurcă pedestrașii? face Porta, țîfnos. Ăia n-au în ce să-și deplaseze fundurile!

— Nici ei n-o scot la capăt, răspunde pesimist Comisarul. Mărșăluiesc pînă cad cu nasul în pămînt.

— Ei bine, atunci n-are rost să mai discutăm, așa-i? spune Porta,

scoțîndu-și haina de blană îmbibată cu noroi. O să uit și eu o dată că-s șofer. Haideți să scoatem buteliile de gaz ca să putem începe să sudăm. Nevoia le-nvață pe fecioarele timide să se reguleze! Ne trebuie o companie întreagă de mecanici pentru a pune pe picioare rîșnițele astea două.

Timp de două zile lucrăm într-un ritm drăcesc, dar în cele din urmă vehiculele sînt gata de drum! Porta își șterge mîinile cu o cîrpă și privește amărît către pămîntul fărîmițat și nămolos în care zace îngropat tot aurul.

— Cel puțin acum știu ce va să zică aia pungă de nămol! spune el, azvîrlind cîrpa resemnat.

Micuțul e de neconsolat. Se plimbă tot timpul, înfigînd o vergea lungă în pămînt în speranța că va da peste aur. Refuză pur și simplu să creadă că e dispărut pentru vecie.

— Crezi c-am putea meșteri un excavator? se interesează Porta, privindu-l pe Comisar. Putem să răscolim pădurea ăia și să ne aflăm aurul din nou?

— Nici o șansă, spune Curvarul. În Siberia am văzut odată dispărînd un oraș întreg. Au săpat trei luni de zile cu o armată de excavatoare și n-au găsit nici măcar o cărămidă. Diavolul înghițise totul fără urmă.

— Nu cred! se răstește Porta, cu năduf. Smulge un tîrnăcop de pe T-34. Începe să-l înfigă cu sete în crusta întărită de noroi. Ia gîndiți-vă la fleții care au răscolit toată Alaska și jumătate din Canada în nădejdea că vor aduna o mînă de praf de aur. Și bufonii ăia habar n-aveau dacă o să găsească ceva acolo unde sapă. Măcar noi știm că aici zace o bucată strașnică din metalul cu pricina. Haide, băieți! Puneți mîna pe cazma sau pe lopată. Nu-i așa că vreți în Suedia, să pescuiți somon? E mai nostim decît să fii soldat neamț la vreme, de război.

— Ai nimerit-o, țipă Micuțul, înhățînd o cazma. Cînd o să afle mafioții de aurul nostru, o să dea cu toții năvală încoace. Și-or să sape pînă și ticăloșii ăia încărunțiți, chiar dacă a trecut multă vreme de cînd nu și-au mai folosit mîinile.

— O să le rămînă în gît *spaghetti carbonara* a lor! glumește Gregor, apucîndu-se de săpat.

— Ia tăceți o clipă, oftează Comisarul, odihnindu-și bărbia în palme. Trebuie să gîndesc!

— Vezi să nu-ți ia prea mult, îl povățuiește Micuțul. Poate fi periculos să judeci prea mult! Cînd am fost la psihopații militari, mi-au spus că nu trebuie să gîndesc. De-atunci n-am mai făcut-o, și-mi convine de minune.

— Nu cred că ne-am putea eventual recupera aurul decît cu vreo zece instalații de dragare, spune Comisarul, a cărui voce pare să vină din fundul unui cazan de tablă.

— Nici vorbă să aducem încoace așa ceva, protestează Porta. Alea-s niște chestii care plutesc pe apă.

— Ai dreptate, răspunde Comisarul. E atît de deprimat încît arată ca un oraș îndoliat. Așa că luați-vă gîndul de la aur. L-am pierdut pentru totdeauna.

— Am eu un plan! zbiară Degerilă, cu un zîmbet înflorindu-i pe față.

— Dumnezeu și diavolul aibă-ne în paza lor! exclamă Curvarul, făcînd un gest de disperare.

— Am putea fora după aur, așa cum se forează după petrol, continuă Degerilă. Știu eu pe unul care ne poate face rost de-o sondă!

— Idiotule! șuieră Comisarul. De ce nu cu un tirbușon?

O vreme stăm amărîți și ne holbăm la marea de nămol uscat care ne-a înghițit aurul ce urma să ne transforme în buni social-democrați suedezi.

— Vă dați seama ce-o să pățim dacă pun mîna pe noi, fie și fără aur? lansează Gregor ideea. Nu cred c-ar fi prea plăcut!

— Ne-ar potcovi cu tot soiul de acuzații urîte. Nici n-o să le putem ține socoteala, spune Porta, important. Pentru început, înaltă trădare, sau cum s-o mai chema cînd nu-ți iubești îndeajuns *Vaterlandul*! Asta te costă de cinșpe ori închisoarea pe viață, ceea ce-nseamnă o veșnicie! Faptul c-am pierdut aurul pe care l-am subtilizat n-o să aibă nici o importanță.

— Nici măcar n-or să creadă că mocirla aia blestemată a înghițit aurul, spune Degerilă cu figura unui condamnat la moarte. Or să ne tortureze pînă ce n-or să mai aibă ce tortura.

— Asupra unui lucru trebuie să fim înțeleși, spune Comisarul, sumbru ca o zi mohorîtă de vară. Ne ținem gura și dăm uitării tot ce are

legătură cu aurul. Dacă îi apucă cea mai vagă bănuială cum că noi am fi autorii furtului, am fi vînați de toată șleahta. Și n-o să se lase. OGPU-ul, Gestapoul, CIA, Scotland Yard-ul, poliția galbenă, pînă și ultimul membru al Serviciilor Secrete Sovietice, cu toții or să ne urmărească.

— Și tinerii cercetași, nu? întreabă Micuțul. Știu eu pe unul!

Două zile mai tîrziu ne oprim la o intersecție unde se află un ciorchine întreg de indicatoare pentru toate direcțiile.

Porta șade pe placa frontală a Panther-ului, mestecînd un cîrnat și clătind cu votcă fiecare îmbucătură.

— Și ce-i de făcut? spune el, privindu-l pe Comisar, care atîrnă prin turela tancului, arătînd ca vai de lume. Tot mai vrei să te-ntorci cu noi? Acum sîntem la fel de săraci ca atunci cînd am pornit. Mă tem că va trebui să amînăm nițel excursia noastră de pescuit în Suedia.

— Probabil c-ar fi cel mai bine să rămînem fiecare în țara lui, răspunde Comisarul, sărind de pe tanc. Am auzit eu cîte ceva din ce le faceți voi, nemții, comisarilor. Și îndeosebi comisarilor jidani.

— A, nu cred că sîntem chiar atît de răi, face Micuțul, străduindu-se să aducă un zîmbet pe figura sa deprimată.

— Nu de voi vorbesc, spune Comisarul, întinzînd mîna după sticla de votcă a lui Porta, Voi nu sînteți decît Friți, așa cum noi sîntem Ivani. Mă gîndesc la Gestapoul vostru, la SS și la celelalte spurcăciuni.

— Nu-s mai răi decît mizerabila voastră de OGPU, striga Heide, furios.

— Toate polițiile secrete sînt o născocire a diavolului, spune Comisarul cu asprime.

— Eu continui să cred că ar trebui să veniți cu noi, intervine Gregor. V-am băga ușor la Hiwis[6] pînă în ziua în care vom spune pa și pusi armatei și vom merge într-adevăr la pescuit în Suedia!

— Nu, declară Comisarul, clătinînd hotărît din cap. Viața e un joc de noroc! Un bărbat nu renunță dacă a pierdut o dată! Dacă merg acum cu voi, sînt un învins! N-aș cîștiga decît nițel timp. De altfel, am ținut cont de faptul că am putea-o zbîrci cu treaba asta și mi-am luat măsuri de precauție. Și încă ceva: nu îndrăznesc să stau prea mult timp în preajma voastră.

[6] HILLSWILLIGE: trupe germane folosite pentru activități auxiliare. *(n. a.)*

— Moscova, murmură Portă, căzut pe gînduri. Așadar o s-o luați via Tambov?

— Da, și apoi către Stalinogorsk, rînjește Degerilă, trist.

— Strașnică bucată de drum aveți în fața voastră, clatină Porta din cap, privind spre nord-est. Și se apropie și o furtună!

— În patru zile puteți ajunge dincolo de Kursk, explică pe larg Comisarul, dar n-o luați prin Voronej! Pe-acolo n-ai loc să tragi un pîrț datorită celor din OGPU.

— Atunci asta-i despărțirea, spune încet Bătrînul. E nițel cam trist. Ne-am obișnuit cu voi!

— Și voi ne sînteți simpatici, zîmbește Degerilă, luîndu-i pe Porta de după umeri. Cît de absurd e războiul.

— O să vă scăpați în nădragi cînd veți defila prin Piața Dzerjinski, spune Gregor, tremurînd în mantaua lui.

— Noi nu. Noi ne vom descurca, rîde încrezător Comisarul. Îndoieli mai mari am în privința voastră, băieți! Voi va trebui să aveți ceva de povestit cînd vă veți întoarce.

— Ordinul nostru a fost să culegem nu-ș' ce general și să-l invităm cu noi acasă, spune Porta, dar unde să mergem ca să dăm peste așa o pasăre rară?

Degerilă despăturește o hartă pe placa frontală a Panther-ului și face un cerc cu creionul.

— Aici e Brigada 38 Motorizată. A fost întărită cu un regiment de cavalerie, care se află aici! Ați numărat șaptezeci și ceva de tancuri de tip KW-2 și T-34 și cîteva BT-uri demodate!

— Ești sigur că brigada aia se află într-adevăr aici? face Bătrînul cu îndoială în glas. Vor afla curînd dacă le vindem gogoși, și asta ar fi mai rău dacă ne-am întoarce cu mîna goală!

— Stai liniștit, răspunde Comisarul. Degerilă știe el ce spune.

— Uite, vă dăm și noi ceva în schimb, spune Porta, aplecîndu-se deasupra hărții. Iacă, aici, de-a lungul Merlei, se află 23 Panzer a lui Solotev și e la pămînt. Au pierdut majoritatea tancurilor. Un general lacom de medalii ar putea cîștiga cîteva pe-aici.

— Asta-i trădare, țipă Heide scandalizat. O să te coste capul dacă te voi raporta la NSFO.

— Dar n-o s-o faci, zîmbește Porta glacial. Nu uita că și tu ai fost aici. sîntem în aceeași barcă, fiule.

— Ce-ar fi să facem schimb de tancuri? propune Degerilă cu un rînjet șmecher. Noi ne întoarcem cu Panther-ul vostru și voi vă băgați în T-34. Asta o să le placă! Modelele de ultimă oră ale creatorilor de tancuri.

— Poate că nu-i tocmai rea ideea, face Bătrînul, gînditor. Am trece mult mai ușor prin liniile rusești, iar dacă nu apar probleme, putem aștepta un atac și ne strecurăm simplu ca bună ziua!

— Haideți să ne luăm rămas bun cum se cuvine, rîde Comisarul, desfăcînd prima sticlă de votcă.

Porta își șterge ceașca de porțelan cu un sac vechi.

— Adu mica noastră surpriză! se întoarce Comisarul către Degerilă. Chicotește și se îndreaptă spre tanc, de unde revine cu o cutie de caviar roșu. Nici unul dintre noi n-a văzut vreodată așa ceva.

— Voi îmi sînteți prieteni, sughite Comisarul, frîngînd gîtul unei noi sticle de *Moskovskaia*. Fiecare din voi îmi e foarte bun prieten, și voi fi întotdeauna fericit să vă revăd! Ia o înghițitură lungă din sticlă, lopătează cîteva linguri de caviar și rîgîie zgomotos. Viața-i o treabă frumoasă, nu credeți? spune el visător. Mereu te aștepți la alte și alte surprize. O să vedeți! Într-o zi, va mai fi niște aur după care să pornim!

— Fără mine, spune Bătrînul. E deja pe jumătate pilit și îi explică pe larg Curvarului cum se face un dulap cu sertărașe.

— Lucrul cel mai important, continuă Comisarul, cu o voce alunecoasă de bețiv, e să ai prieteni adevărați risipiți prin toată lumea! Prietenii se pot oricînd ajuta reciproc. Ridică un deget și-l ațintește asupra lui Porta. Unde noi, rușii, încetăm să mai gîndim, acolo interveniți voi nemții. Haideți să bem pentru prietenie și pentru micile gînduri interzise! E foarte urît din partea noastră că ne batem unii cu alții, suspină el.

— În sănătatea poporului sovietic! zbiară Kostia. Își rotește dezorientat ochii săi negri de asiatic, cînd realizează că ceva nu-i în regulă la toastul său. Chiar dacă în Rusia sînt două sute cincizeci de milioane de suflete, pînă și cel mai tîmpit soldat OGPU știe că nici unul nu vrea să fie numit cetățean sovietic. Își îndeasă în gură un pumn de caviar și toarnă votcă deasupra, după care închină numai pentru el.

— Un toast pentru Berlin! propune Comisarul cu mărinimie.

— Pentru Moscova! sughite Porta. Duce la gură ceașca ciobită de porțelan și e cît pe ce să cadă pe spate.

— Să nu uităm Hamburgul! urlă Curvarul.

— Mulțam! oftează Micuțul, impresionat. Cu acest prilej sînteți cu toții invitați la Hamburg. Ne întîlnim pe Hein Hoyerstrasee numărul zece, la David al blănarului jidan, și pe urmă toate tîrfele de lux de la *Chéri* vor primi alarmă de gradul zero. Se ridică, legănîndu-se. Pentru Tașkent! geme, înălțînd cana de tablă. E un mister cum de știe el că există un oraș numit Tașkent, dar, ca de obicei, Micuțul e plin de surprize. Cîțiva au murit din cauza lor.

Heide face instrucție cu Kostia. Îl învață salutul german și pasul de gîscă prusac. Din nefericire, de fiecare dată cînd ridică piciorul pînă la nivelul paftalei, Kostia cade pe spate. În cele din urmă, se lasă păgubaș și se așază, urmărind cu tristețe norii de zăpadă care gonesc pe cer.

— Slavă Domnului că nu-s neamț! mormăie el. sînteți mult prea energici!

Cînd ne trezim în bordeiul dărăpănat al reparatorilor de drumuri e un ger cumplit.

Porta își duce mîinile la capul mahmur. E posibil să se fi simțit mai rău vreodată în viața lui, dar în clipa de față nu-și amintește cînd anume.

— *Iob tvoiu mati*! mormăie Kostia, arătînd de parc-ar fi fost împușcat. Ce i-au făcut lui Kostia?

Albert rîde din toată inima. E unul din acei fericiți pe care stările de mahmureală nu-i fac să sufere, ci le dau, doar o expresie extrem de caraghioasă.

— Băi, canibal negru, țipă Micuțul cu obidă, strîmbîndu-se la el. Dacă nu mi-ar fi rău, te-aș tăbăci cum se cuvine. Sălbatic afurisit ce ești!

Comisarul se trezește cu un chiot răsunător. Crede că i s-a întîmplat lucrul cel mai rău pe care îl poate păți un rus: să fie zăvorît în beciurile închisorii Lubianka. Începe să strige la noi în idiș de Odessa, pe urmă o dă pe germană și pretinde că e șeful SS-ului.

— Trebuie c-au pus ceva sută-n sută rusesc în *Moskovskaia* de aseară, geme Gregor, cu lacrimi în ochi. A fost așa de tare că putea doborî și un copac, prefăcîndu-l în rumeguș.

— A fost a naibii de tare, ascultați ce vă spun, mîrîie Micuțul, ștergîndu-și sudoarea de pe tîmple. Mi-a picat un strop pe deget și acum mi s-a dus unghia! A uitat că și-a prins degetele în trapa turelei cu două zile în urmă.

— Mi-am dat seama, măi Josevici—îi spune Comisarul lui Porta, zîmbind îngăduitor—că ești un tip trăsnit. Cel mai trăsnit tip pe care mi-a fost dat să-l întîlnesc! Cum dracu' de ai ajuns tu soldat?

— Într-adevăr, mi-am pus și eu întrebarea asta, rîde Porta din inimă. Dar, după cum știi, cele mai importante slujbe din lume sînt: soldat sau tîrfă.

— Nu există decît două feluri de muieri, urlă Micuțul, cu o căutătură șireată: tîrfele și proastele!

— Lasă-l pe fiecare să creadă că ești un dobitoc, explică Porta, și-o să poți umblă drept pe fața pămîntului, savurînd plăcerea de a-i vedea pe ceilalți cum cad de pe el.

Cînd ne despărțim, în cele din urmă, ziua e pe sfîrșite. Ne îmbrățișăm și fixăm locuri de întîlnire după război.

Sus pe creasta unui deal, Porta oprește tancul și le mai facem un ultim semn de rămas bun prietenilor noștri ruși care dispar în depărtare pe drumul spre Moscova.

Sag mir beim Abschied leise Servus,
es ist ein schöner letzter Gruss
Wenn man Abschied nehmen muss...[7]

fredonează Porta. Repune hotărît în funcțiune motorul Otto.

Pe măsură ce ne apropiem de linia frontului, circulația sporește. De cîteva ori sîntem prinși în blocaje de trafic. Peste tot mișună polițiști militari ruși. sîntem fericiți că ne deplasăm într-un T-34, care nu stîrnește nici umbră de bănuială.

Ne oprim. Urmează să fie verificate actele. Mîinile noastre se încleștează neliniștite pe automate și grenade. Porta întinde actele noastre și turuie într-un amestec de rusă și germană.

[7] *(germ.)* Vechi cîntec vienez: La despărțire șoptește-mi încetișor servus,/E un frumos ultim salut/Cînd vine clipa despărțirii *(n. trad.)*

— Germani de pe Volga, murmură polițistul obez, și pare că ar vrea să ne înghită!

— Așa-i, *tovarișci*! zîmbește Porta, oferindu-i o dușcă din bidonașul de apă.

Lunga coloană de artilerie și tancuri se pune din nou în mișcare.

Polițistul militar sare de pe T-34 și ne face semn să trecem.

Timp de cîteva ore, mergem în mijlocul coloanei. Pe urmă, Porta reușește să cotească pe-o potecă îngustă de pădure, și după o cale bună, oprește. Sărim din tanc și alergăm prin zăpadă pentru a ne dezmorți picioarele înghețate.

— M-am săturat! face Micuțul. Vreau acasă!

— Doamne Dumnezeule, un general! șoptește Gregor, înspăimîntat.

Trei siluete încotoșmănate în blănuri se ivesc dintre copacii deși: un general-locotenent și doi ofițeri de Stat Major care duc niște mape burdușite, legate cu lanțuri de încheieturi.

— Cine naiba sînteți? latră generalul, cu o voce gravă. Ochii săi albaștri tăioși ne privesc de sub sprîncenele albe și stufoase.

— Germani de pe Volga, *gaspadin* general, răspunde Porta în cea mai bună rusă de care e în stare.

— Ce dracu' faceți aici? continuă generalul, bănuitor. Scoate din buzunar un pachet de țigări. Își aprinde una și suflă gînditor fumul pe nări. Nu cumva sînteți dezertori? Mi se pare foarte curios că v-ați oprit aici să luați o pauză. Vă aflați la mare depărtare de pozițiile unităților de tancuri.

— Ne-am rătăcit, răspunde Porta, desfăcîndu-și brațele.

— *Propusk*! cere generalul, întinzînd mîna.

Cîte lucruri nu se pot petrece într-un răstimp extrem de scurt! Generalul cade în zăpadă, trăsnit de caraba cît o lopată a Micuțului.

O rafală scurtă țîșnește din automatul firavului colonel. Un glonț îi șterge Micuțului țeasta. Sîngele îi șiroiește pe față.

Legionarul zdrobește mutra colonelului dintr-o lovitură cu patul armei. Cel de-al treilea ofițer, un locotenent-colonel, se răsucește pe călcîie și-o zbughește prin zăpada înaltă pînă la genunchi.

— *Stoi*! strigă Barcelona, băgînd cartuș pe țeavă. *Stoi*, repetă, slobozind o rafală scurtă în jurul ofițerului.

Locotenent-colonelul se oprește și ridică mîinile deasupra capului.

— *Ghermanski*? exclamă generalul, uluit, ridicîndu-se încet în picioare. Își masează ceafa și înjură printre dinți.

— Ei bine, am pus mîna pe generalul nostru! rînjește Porta fericit. Ia să vedem ce are în mapele alea.

— Ia te uită, exclamă Barcelona cu uimire! Cară cu ei prin pădure un ordin de luptă pentru un întreg corp de armată! N-or să ne pupe doar pe obraji, ci și-n fund cînd ne vom întoarce cu asemenea plocon.

Generalul încearcă să trateze cu noi. Ne oferă lumea întreagă dacă-i lăsăm să schimbe rolurile și să ne înhațe el pe noi.

— Ne crezi atît de idioți? explodează Micuțul într-un hohot de rîs.

— Gîndiți-vă că e mai bine să dansezi decît să atîrni! spune generalul pe un ton încărcat de amenințări.

Un pluton german de tancuri se ivește dintre puieți.

Ca fulgerul, Legionarul e în fața lor, agitînd o cămașă albă de camuflaj pentru zăpadă.

Cu un trosnet asurzitor al șenilelor, vehiculul din frunte se oprește. Un maior cu o înfățișare dură, ținînd în mînă un automat, se apleacă prin turelă și latră cu asprime:

— *Halt*! *Hände hoch*.[8]

Doi artileriști sar de pe tun cu automatele pregătite. Îl duc pe Legionar în fața maiorului, pe care îl umflă rîsul la simplul gînd că noi am putea fi germani. Dar se răzgîndește în clipa în care vede conținutul mapelor rusești.

— Fir-aș al naibii! exclamă. Îl salută pe generalul capturat, care arată ca un pocherist falit.

— Ne mai întîlnim noi, îi aruncă el lui Porta, trimițîndu-i o căutătură ce-ar fi trebuit să-l facă să-și înghită proteza din dotarea armatei.

Sîntem în drum spre regiment și ni se face o primire ca unor fii rătăciți.

Oberst Hinka e încîntat. După ce ofițerul juridic termină cu interogatoriul celor doi ruși, în Armata a 4-a Panzer începe o activitate febrilă.

[8] *(germ.)* Stai! Mîinile sus! *(n. trad.)*

Porta se odihnește în bordelul Helenei, refăcîndu-și forțele pentru a putea merge la mecanicul-șef Wolf să-i comunice vestea cea tristă cu aurul.

Cîteva fete dansează strîns înlănțuite în ritmul muzicii unei balalaici. Porta e singurul oaspete bărbat. O tătăroaică șade la bar, expunîndu-și picioarele armonios construite. Ochii ei înguști îl cercetează cu interes. În cele din urmă, pășește legănat spre el și se așază pe marginea mesei. Fustița ei strîmtă se ridică mult deasupra marginii ciorapilor.

— Ai pojar? întreabă ea, plimbîndu-și un deget lung și subțire peste petele de culoare roșie ce amintesc de obuzul marcator al Micuțului.

— Nu-i decît pojar nemțesc! răspunde Porta, întristat.

— Pojar nemțesc? ciripește fata. Se ia?

— Numai la nemți, răspunde Porta, făcînd pe naționalistul.

— Ești cel mai chipeș tanchist din cîți am văzut, șoptește ea, aruncîndu-i o privire care-ar fi putut topi și un ghețar. Alunecă de pe masă și-și lipește trupul foarte strîns de-al lui. Ți-ar plăcea să vii să-mi vezi camera? întreabă, luîndu-i mîna și lipindu-i-o între coapsele ei fierbinți.

Porta o adulmecă. Amestec de parfum ieftin și bere veche. Un licăr de poftă îi apare în ochișorii porcini. Ea soarbe ușor din paharul lui.

— Ai vrea s-o facem acum? întreabă ea oftînd adînc. Știu meserie! Dacă te culci cu mine, va fi pentru prima dată în viața ta cînd regulezi cu adevărat.

Ușa se izbește de perete și mecanicul-șef Wolf își face intrarea, zornăind din pinteni și aruncînd scîntei din cizmele sale Brosini.

— Așadar, iată-te! Slab și descreierat. Te doare-n cur dacă vii sau nu să ne spui și nouă cum au mers treburile. Te-am căutat peste tot. Se întoarce și o vede pe tătăroaică pe mărginea mesei cu fusta atît de ridicată încît se poate vedea că nu poartă lenjerie intimă.

— Hai, suie-te și tu nițel pe o muiere! Șerpoaica de colo-i strașnică. Apoi trecem pe la mine! Cred că avem o mulțime de lucruri de lămurit.

— Ai fost la bărbier, rînjește Porta către Wolf, strecurîndu-și mîna peste pîntecul fetei. Și te-ai și ras, îi zîmbește el.

— Îți place? întreabă Wolf, mîndru nevoie mare.

Își trece mîna peste părul său pana-corbului, care lucește de briantină.

— Bărbierul meu e renumit, să știi! A avut o prăvălie pe *Kempinski*. Pînă și boșorogii bogați și chilugi, cu vreo cinci fire-n cap, mergeau la el să-și facă freza. Ministrul de Război Sally l-a expediat în clipă în care armata a constatat că-l poate folosi într-un război. După cum vezi, mi-a sculptat părul după ultima modă de la Hollywood.

— Ia te uită! face Porta, suflînd fumul între coapsele fetei. Mie-mi place frizura tip profesor, cu vreo cîțiva cîrlionți atîrnînd peste urechi. Te face să pari deștept.

Un timp e liniște. Porta suflă din nou fumul între picioarele fetei; se întinde și se leagănă pe două picioare ale scaunului. Își răsfrînge buza de sus într-un rînjet drăcesc, de hienă. A exersat multă vreme figura asta.

— Ce faci, regulezi sau treci pe la mine? izbucnește Wolf, pierzîndu-și răbdarea.

Porta își odihnește mîna pe genunchii fetei. Cizmele lui Wolf, cusute de mînă, scîrțîie.

— N-am timp de pierdut cu vrăjeală d-asta, șuieră el enervat. Haide! O luăm din loc! O s-o pui tu cu cracii-n sus altă dată! Vreau să spun, dacă mai ai zile! adaugă el, coborîndu-și vocea pînă la un tunet subteran. Te anunț că Sally se îndreaptă încoace de la Berlin și aduce cu el și cîțiva tipi din ăia specialiști în moarte instantanee! Se oprește o clipă și așteaptă o reacție la vestea sa tristă.

— Zău? răspunde Porta, părînd că n-a auzit mare lucru.

— O facem acum? întreabă tătăroaica, mîngîind prohabul lui Porta. E mai bine să faci dragoste decît să fii împușcat! Vino! Mergem pe-aici!

— S-o crezi tu! urlă Wolf. Uite pe aici o să mergem. După o bucată de drum, Wolf se oprește din nou și se proțăpește în fața lui Porta cu bastonul său elegant ridicat de parc-ar da să-l pocnească.

— Ia ascultă, băi rahat, am impresia că nu m-am exprimat destul de limpede. Am spus că Sally e pe drum. Și e ferm hotărît să-și capete aurul ce i se cuvine, dacă nu, îți iei dintr-o dată zborul cu un bilet numai dus! Ți-o spun ca prieten.

— Mai duceți-vă dracului, și tu și caricatura aia de Ministru de Război, rînjește Porta, sigur pe sine.

Wolf nu răspunde, dar se mulțumește să-i arunce lui Porta o privire care ar fi băgat groaza și-ntr-un șarpe veninos.

Pășesc mai departe în tăcere, Wolf zornăind din pinteni și Porta bocănind din tocurile șale țintuite.

Fără a-i băga în seamă nici pe cîinii stropșiți și nici pe chinezii glaciali, cei doi intră în bîrlogul lui Wolf.

— Unde-ai dosit aurul nostru? sare Wolf înainte de a apuca să se așeze în fotolii.

— Într-adevăr, oare ce-am făcut eu cu aurul nostru? răspunde Porta gînditor, mușcînd dintr-un cîrnat.

— Asta vreau să știu eu de la tine, zbiară Wolf, furios. V-am văzut cururile apărînd, dar nici măcar prin monoclu n-am zărit altceva decît o rablă antică de T-34. Nu-mi pot închipui că în cutia aia de conserve e loc destul și pentru șleahta voastră și pentru aurul nostru.

— Aici ai nimerit-o, face Porta, încercînd să zîmbească. Nu eram decît noi, și nici măcar o boabă de aur!

Wolf ocolește încet masa.

— Nu-i nevoie să mi-o spui, scrîșnește el, izbindu-și atît de tare bastonul de promenadă pe masă încît plesnește în două. Turbat de furie, azvîrle bucățile cît colo. Am trecut și-am aruncat o privire în haznaua aia rusească și acum vreau să știu unde ne-ai ascuns aurul! Ai face bine să-mi spui acum, mai înainte ca Sally să ajungă. Nu prea are timp să trăncănească prea mult cu tine. N-o să spună decît „aur”, și dacă tu zici că nu-i, ești mort. Unde-i aurul? repetă el urlînd și împroșcînd totul cu scuipat.

— Dă-mi voie să strecor și eu o vorbă, zîmbește Porta amical. Tocmai asta încerc să-ți povestesc! Mai mușcă o dată din cîrnat și-și clătește gura cu șliboviță. Aurul! Într-adevăr! A fost o întîmplare foarte tristă. S-a dus! A fost înghițit!

— Înghițit? se holbează Wolf. Cine mama dracului halește aur?

— Pămîntul, surîde Porta. Pămîntul ne-a mîncat aurul! L-a înghițit, cu tot cu camion. Și împreună cu șoferi și cu camarazi de-ai noștri. Bolborosește ca o scurgere înfundată și desface brațele în așa fel încît Wolf să priceapă cum a dispărut aurul în pămînt.

— Înțeleg, spune Wolf. S-a scufundat! Nu mai spune! Mă crezi dobitoc? Ești un derbedeu mincinos și placa asta pe care o depeni ai învățat-o pe de rost. Doamne, așa ceva n-am mai pomenit! Să halească pămîntul tot aurul. Că veni vorba, nu cumva ești tu ăla care a scris *O mie și una de nopți*? O poveste mai autentică nu ți-a trecut prin cap?

Porta își desface brațele resemnat.

— Nici eu n-am știut că pămîntul înghite aur, recunoaște el cu tristețe. Dar așa face. Am văzut cu ochii mei, și n-a înghițit numai aurul, ci și trei tancuri, patru camioane și două sănii cu motor în aceeași îmbucătură. La desert a luat treizeci și doi de oameni și-o cazarmă întreagă OGPU. Dacă pe mine nu mă crezi, întreabă-i pe ceilalți!

— Că și am pe cine întreba, țipă Wolf, pierzîndu-și stăpînirea de sine. Ăia-s niște mincinoși mai mari decît tine! Mai bine mi-aș întreba cîinii și m-aș mulțumi cu un „hau-hau!" drept răspuns. Dar ascultă, băi corcitură de mîță vagaboandă, dacă nu-mi spui unde-i ascuns aurul o să-ți smulg limba și-o să-ți bumbăcesc fuduliile pînă ce-o să ți se urce la creier.

Devine din ce în ce mai furios, își mototolește boneta preferată de mătase și-o sfîșie cu dinții. Vorbele îi zboară din gură ca niște gloanțe. Cînd Porta mușcă iarăși din cîrnat, i-l smulge din mînă și-l azvîrle de perete. Te crezi într-o crîșmă? zbiară el. După un timp i se taie răsuflarea și din pricina răgușelii e nevoit să se oprească.

— Ai terminat? întreabă Porta calm, ridicînd cîrnatul de pe jos. Atunci dă-mi voie să-ți explic. Și dacă vrei să spurci pe careva cu limba ta veninoasă, atunci descarcă-te pe *Luftwaffe*. Au bombardat unde nu trebuie! E o minune cum de am scăpat cu viață, dar bineînțeles că puțin îți pasă ție de asta!

— Aici ai nimerit-o! mîrîie Wolf, scrîșnind din dinți.

— Îmi închipuiam eu! face Porta apatic, trîntind o bucată imensă de cîrnat pe-o felie de pîine.

— Vrei și nițică otravă pentru șobolani ca să pui pe pîine? întreabă Wolf, sarcastic.

— Nu, mulțam'. Mai bine dulceață, dacă ai, zîmbește Porta, ingrat, rînind cu cîrnatul printr-un borcan cu gem de coacăze roșii. Ai auzit vreodată de niște chestii de le zice „pungi cu nămol"?

— Niciodată, spune Wolf.

Se uită tîmp la Porta, ale cărui fălci lucrează la viteză maximă pentru a nu-i sta în gît sandviciul pe care și l-a confecționat.

— Pungile cu nămol, explică Porta—gesticulînd cu mîna în care ține sandviciul și stropind cu gem de coacăze uniforma lui Wolf croită pe comandă—sînt formate din silicon, nisip și o grămadă de alte rahaturi, închise în bule de noroi care au o pojghiță rezistentă, dar care înăuntru sînt pline cu șuvoaie întregi de apă. Atîta vreme cît nu le faci nimic, n-au nici pe dracu', dar la anumite zgîndăreli, cum ar fi bombele aruncate de germani cretini, se iscă iadul pe pămînt. Cînd pereții bulelor de noroi se sparg, totul se transformă într-un potop mocirlos. Cu cît e zbuciumat mai tare, cu atît mai urîtă devine problema. Întreaga suprafață a pămîntului se pune în mișcare și totul e absorbit pînă în iad. Copaci, oameni, mașini, tancuri și aur! Află de la mine c-a fost o experiență extrem de neplăcută, te asigur.

— Aș fi vrut să fie de o mie de ori mai rău, tună Wolf cu năduf, făcîndu-și un sandviciu cu zahăr. N-ai putut feri în vreun fel aurul nostru? Așa o valoare n-o lași să-ți alunece printre degete! Trag nădejde pentru tine să-l poți face și pe Sally să creadă povestea ta de groază. Altminteri, ți se poate întîmpla ceva extrem de neplăcut.

Sally sosește a doua zi. Are atît de puțin timp la dispoziție încît se lasă purtat de la aeroport într-un Fieseler Storch care poate ateriza pe bulevardul larg.

— Am auzit că pui ceva la cale! urlă el de îndată ce dă cu ochii de Porta, încă de la mare distanță. Dar nu cred că-i adevărat. Nu ești chiar atît de idiot.

— Las-o moartă! răspunde Porta, cu un zîmbet dezarmant, ațintind arătătorul spre el.

— Ia s-aud! Ce s-a-ntîmplat? Unde-i aurul? pretinde Sally. Nu dau doi bani pe poveștile tale de rahat după frații Grimm și te anunț că am adus cu mine de la Berlin trei experți în interogatorii! După ce vă vor trata nițel pe tine și pe amicii tăi, o să mărturisiți că voi l-ați bătut în cuie pe cruce pe Isus și că ați înfipt în el o lance, că în loc de votcă i-ați dat să bea oțet, ca niște porci ce sînteți. Scîrboasă treabă!

Ocărîndu-se în gura mare, pătrund în sanctuarul lui Wolf. Sînt atît de agitați încît aproape că se iau la bătaie în clipa în care rămîn înțepeniți în ușă, încercînd să treacă toți trei deodată.

Sally umblă încolo și-ncoace, spumegînd de furie. Împinge rînjind pistolul său imens în fața centurii și-i deschide tocul. Își schimbă expresia dintr-una furioasă într-una de adîncă îngrijorare părintească, și invers. Rînjește cabalin și se apleacă spre Porta confidențial.

— Cred că minți! Și știi ce mai cred?

— Nu-s cititor de gînduri! zice Porta.

— Gura! Eu vorbesc! zbiară Sally. Cred că tu și mizerabilul ăla de comisar jidan ați dosit aurul pe undeva și v-ați pus să așteptați pînă ce puterile beligerante își vor fi spart îndeajuns capetele una alteia. Pe urmă vă duceați să umflați aurul nostru și să vă căcați în capul tuturor prietenilor voștri de aici! Pricepi, asta cred, avar nenorocit!

— Zău? surîde Porta sarcastic. Ca să vezi, dom'le!

— Apără-te, lua-te-ar dracu'! Și nu mai pomeni de blestematele alea de pungi cu nămol, urlă Sally, înnebunit. Nici măcar un idiot congenital n-ar crede așa ceva! Și să-ți mai spun ce riscați, tu și jidanul tău de comisar, cu planul vostru aiurit! Troglodiții de dincolo știu că voi le-ați suflat aurul de sub nas, și acum s-au pus să-l caute. E destul pentru a-i face să uite de războiul mondial. Și în curînd lumea întreagă se va apuca să-l caute. N-o să reușiți niciodată să scăpați de el. Nici măcar bancherii corupți din Elveția sau Liechtenstein nu s-ar atinge de aurul cu pricina.

— Dar Mafia ar face-o! spune Porta laconic.

Sally se așază din nou, încruntat, și scoate un imens trabuc negru din buzunarul de la piept, în timp ce se gîndește cum să-l împuște pe Porta în locul unde doare cel mai tare.

— Lasă-mă să vorbesc, zice Porta, fără drept de apel. Și-o să-ți explic totul ca să intre pînă și în căpățîna ta noduroasă de comandant al gărzii! Știu că aurul frige la degete, așa că nu m-aș gîndi niciodată să-l umflu singur. Mă crezi sau nu, pur și simplu l-a înghițit pămîntul! Și toți rahații din OGPU și *Gestapo* n-o să-l mai găsească vreodată!

Durează foarte mult pînă ce Wolf și Sally sînt încredințați că Porta spune adevărul.

Wolf arată de parc-ar aștepta să fie dus în fața plutonului de execuție, și Sally de parc-ar fi deja spînzurat. Porta înfulecă gem cu o linguriță. Gemul liniștește nervii zdrențuiți.

— O să avem nevoie de o mulțime de excavatoare, exclamă Wolf, în tăcerea apăsătoare care s-a lăsat.

— Pot să fac eu rost! făgăduiește Sally. O să întoarcem pe dos blestemata aia de Rusie.

— Va trebui să treci din nou prin linia frontului, hotărăște Wolf. Și de data asta să nu apari fără aur!

— Vezi să nu! spune Porta, neimpresionat. Pămîntul l-a înghițit și l-a digerat de mult.

— Și cum rămîne cu muierea Comisarului? întreabă Wolf după o tăcere lungă. N-o putem lăsa să zburde în voie, știe prea multe! Odată te trezești pe aici cu cei din *Gestapo*, jucîndu-se nițel de-a căutătorii de aur!

— Ei, și tu acuma, surîde Porta, amical. Exact asta a spus și Comisarul cînd l-am întrebat ce să facem cu ea. „Omoar-o!", mi-a zis. „N-o lăsa să se-ntoarcă. Va trăncăni cu oameni cu care n-ar trebui să vorbească!"

— O să-i trimit un mic cadou surpriză! zîmbește Wolf cu subînțeles.

— Unul din care se moare cînd îl desfaci? se interesează Sally.

— Întocmai, răspunde Wolf, și iese pentru a le dă cîteva instrucțiuni chinezilor.

— Am impresia că ne lasă inima de atîta dezamăgire, spune Sally în timp ce se urcă în Fieseler Storch pentru a se înapoia la Berlin.

— În sfîrșit, putem trata din nou, exclamă Porta. Am un alt plan care ne poate duce în Suedia să pescuim somon!

— Un alt plan? țipă Sally îngrozit. Simt că fac un atac de cord de fiecare dată cînd aud de cîte un plan de-al tău. Dar zi-i înainte, la ce te-ai mai gîndit?

— Samur, șoptește Porta conspirativ, privind cu grijă în jur.

— Samur? întreabă Sally, neînțelegînd nimic. Chestiile alea din care se fac haine de blană pentru tîrfe? Doar nu ți-ai pus în cap să intri în tagma blănarilor. Asta-i afacere jidănească. Mai bine te-ai ține deoparte.

— E mult mai mare afacerea! zîmbește Porta misterios. Prietenul meu, Comisarul, mi-a vîndut pontul. Se pare că-s mai multe feluri de samur. E un soi negru și extrem de rar întîlnit de-i zice samur

Bargujinski, și nu-i de găsit decît în Rusia, și numai în cîteva locuri foarte secrete. Se exportă doar o dată la trei ani, așa încît unchiul Iosif să poată controla prețul la micuții drăcușori. Prin lege, ăi care sabotează monopolul plătesc cu capul. Dar eu am un plan! Ne strecurăm din nou prin linia frontului și punem mîna pe-un harem de femele și pe o șleahtă de masculi obsedați. Pe urmă le spunem sovietelor „pa și pusi". Ascundem micile dihănii într-un loc sigur și n-avem decît să le punem să se reguleze. Și gata, sîntem bogați! Pe Stalin îl lovește damblaua și-i cade mustața!

— Da, și vine să ne zboare creierii, continuă Wolf, pesimist.

— Poate că ideea nu-i chiar atît de trăsnită, la urma urmei, gîndește Sally cu voce tare. O să mă interesez cînd ajung înapoi la Ministerul de Război. Să vedem ce putem afla despre samurul Bargujinski! mormăie el din ce în ce mai acaparat de idee, în timp ce trîntește ușa avionului Storch.

— Vino, spune Wolf. Hai cu mine să ne-mbătăm criță. La noapte pornim din nou înainte. Așa că, probabil, nu va trece multă vreme pînă ce-o să crăpi pentru *Führer*, *Volk* și *Vaterland*. O să vin să-ți scuip pe mormînt!

— Atunci eu voi veni să mă ușurez în ceaiul tău! făgăduiește Porta.

Sfîrșitul Integralei Sven Hassel

INTEGRALA SVEN HASSEL

LEGIUNEA BLESTEMAȚILOR
BLINDATELE MORȚII
CAMARAZI DE FRONT
BATALION DE MARȘ
GESTAPO
MONTE CASSINO
LICHIDAȚI PARISUL!
GENERAL SS
IMPERIUL IADULUI
MOARTE ȘI VISCOL
DRUM SÎNGEROS CĂTRE MOARTE
CURTEA MARȚIALĂ
ÎNCHISOAREA OGPU
COMISARUL